

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Royal
Ailesi
seni
mahvedecek

ÇARPIK SARAY

#1 New York Times Çoksatın Yazarı

ERIN WATT

YABANCI

*Bu seriye âşık olan okurlara.
Bu hikâyelerin hiç ummadığımız şekilde
hayata geçmesini sağladınız.
Teşekkürler.*

1

Reed

"BU AKŞAM SEKİZLE on bir arasında neredeydin?"

"Babanın kız arkadaşıyla ne zamandan beri yatıyordun?"

"Onu neden öldürdün, Reed? Seni öfkeliendirdi mi? Kaçamagınizi babana anlatmakla mı tehdit etti?"

Sorgu odasındaiken çenenizi kapalı tutmanız gerektiğini bilecek kadar çok polisiye izlemiştim. Ya çeneni kapalı tutarsın ya da o sihirli kelimeleri söylersin: *Avukatımı istiyorum*.

Son bir saattir yaptığım da tam olarak buydu.

Reşit olmasaydım, bu şerefsizler yanımda bir yetişkin ya da avukat olmadan beni sorguya çekmenin hayalini dahi kuramazdı. Ama on sekiz yaşıındaydım ve bu yüzden sanırım kolay lokma olduğumu zannediyorlardı. Ya da akıl karıştıran sorularını yanımda avukatım olmadan cevaplayacak kadar ahmak olduğumu.

Dedektif Cousins ve Schmidt soyadıyla pek ilgilenmiyor gibydiler. Bazı sebeplerden ötürü bunu canlandırıcı bulmuştum. Bir Royal olduğum için tüm hayatım boyunca her konuda serbesttim. Okulda başım derde girdiğinde babam bir çek yazıyordu ve günahlarımın hepsi unutuluyordu. Kendimi bildim bileli, sırf bir Royal'la işi pişirdiklerini arkadaşlarına anlatabilmek uğruna kızlar benimle yatağa girmek için sıralanıyordu.

Kızların benim için sıraya talan girmesini istediğimden değil. Son zamanlarda değer verdiğim tek bir kız vardı - Ella Harper. Ve onun, elimde kelepçelerle evden sürüklenerek götürülüşümü izlemek zorunda kalmış olması beni mahvediyordu.

Brooke Davidson ölmüştü.

Aklım hâlâ bunu algılayamıyordu. Babamın platin sarı saçlı, servet avcısı kız arkadaşı, ben o günün erken saatlerinde çatı katından ayrılırken gayet de hayattaydı.

Fakat bunu dedektiflere söylemeyecektim tabii ki. O kadar aptal değildim. Söylediğim her şeyi çarpıtacaklarından emindim.

Sessizliğim karşısında sinirleri bozulan Cousins iki eliyle aramızdaki metal masaya vurdu.

"Soruma cevap ver, seni küçük pislik!"

Masanın altında ellerim yumruk hâlini almaya başladı. Ama sonra parmaklarımı gevşemeye zorladım. Burası tepemin atması gereken en son yerdi.

Sessiz bir kadın olan ortağı Teresa Schmidt ona uyarın bir bakış attı. "Reed," dedi yumuşak bir sesle, "işbirliği yapmazsan sana yardımcı olamayız. Ve biz sana yardım etmek istiyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım. Gerçekten mi? İyi polis kötü polisi mi oynuyorlardı? Sanırım benim izlediğim polisiye dizileri onlar da izlemişler.

"Millet," dedim umursamazca, "işitme probleminiz olup olmadığını merak etmeye başlıyorum." Gülümseyerek kollarımı göğsümde kovuşturdum. "Avukatımı istediğimi söylemiştim, yani sorularınızı sormadan önce onun gelmesini beklemelisiniz."

"Soru sorabiliriz," dedi Schmidt, "ve sen de bunları cevaplayabilirsin. Bunda kanuna aykırı bir durum yok. Ayrıca bilgi vermek için gönüllü de olabilirsin. Mesela, şu anda bize tişörtünde neden kan olduğunu açıklarsan bu süreci ilerletebiliriz."

Yan tarafımı kavrama dürtüsünü bastırdım. "Bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim ama ben Halston Grier'in gelmesini bekleyeceğim."

Küçük odaya sessizlik çöktü.

Cousins bariz bir şekilde dislerini gıcırlatıyordu. Schmidt ise sadece iç çekti. Her iki dedektif de sandalyelerini geriye ittirip tek kelime etmeden odadan ayrıldı.

Royal: 1

Polisler: 0

Benden açıkça ümidi kesmiş olsalar bile o kıymetli vakitlerini ayırıp isteğimi yerine getirdiler. Sonraki bir saat boyunca odada tek başıma oturdum ve hayatım nasıl oldu da bu noktaya geldi diye merak ettim. Bir aziz değilim, hiçbir zaman da öyle olduğumu iddia etmedim. Hayatım kavga etmekle geçti. Gerektiğinde acımasız biriyimdir.

Ama... ben bu adam değilim. Ben kendi evinden kelepçelerle çıkarılacak bir adam değilim. Ben bir polis aracının arkasına tıklırken kız arkadaşının korku dolu bakışlarını izlemek zorunda kalacak bir adam değilim.

Kapı tekrar açıldığında içime yerleşen klostrofobi beni olmam gerekenden de kaba davranmaya sevk etti.

"Hiç gelmeseydin bari," diye patladım babamın avukatına.

Elli-bilmem-kaç yaşlarındaki kır saçlı Grier gecenin bir vakti olmasına rağmen takım elbise giymişti. Bana üzgün bir şekilde gülümsedi. "Eh, sanırım birilerinin morali çok yüksek."

"Babam nerede?" diye sordum, Grier'in arkasına göz atarak.

"Bekleme odasında. Buraya giremez."

"Nedenmiş o?"

Grier kapıyı kapatarak masaya doğru yürüdü. Evrak çantasını masaya bırakıp altın klipslerini açtı. "Çünkü ebeveynlerin çocuklarının aleyhinde tanıklık etmesini kısıtlayan bir yasa yok. Tanıklık ayrıcalığı sadece eşler için geçerlidir."

Tutuklandığımdan beri ilk defa huzursuz hissettim. Tanıklık mı? Bu işin sonu mahkemeye varmayacaktı, değil mi? Polisler bu saçmalığı ne kadar ileri götürmeyi planlıyordu?

"Reed, nefes al."

Midem buruldu. Kahretsin. Bu adamın önünde en ufak bir

çaresizlik belirtisi sergilemiş olmaktan nefret ediyordum. Ben zayıflığımı belli etmezdim. Asla. Karşısında gardımı indirebildiğim tek kişi Ella'ydı. O kız bariyerlerimi yerle bir ederek gerçek beni *görecek* güce sahipti. Gerçek beni, tüm dünyanın gördüğü soğuk, duygusuz pisliği değil.

Grier çantasından sarı bir not defteri ve altın kaplama bir dolmakalem çıkarıp karşımdaki sandalyeye yerleştirdi.

"Bunu çözeceğim," diye söz verdi. "Ama önce burada uğraştığımız şeyin ne olduğunu bilmem gerek. Soruşturmayı yürüten memurların ağzından alabildiğim kadarıyla, bu akşam sekiz kırk beşte O'Halloranların çatı katına girerken görüldüğün bir güvenlik kamerası kaydı varmış. Yine aynı kayda göre, oradan yirmi dakika sonra ayrılmışsın."

Gözlerim odayı taradı, kamera ya da kayıt cihazı var mı diye bakındım. Odada bir ayna yoktu, bu yüzden birilerinin bizi gölgeler içindeki bir yan odadan izlediğini sanmıyordum. Yani en azından izlemediğini umuyordum.

Grier şüpheli davrandığımı görünce, "Burada konuştuklarımız aramızda kalacak," diyerek beni temin etti. "Konuştuklarımızı kaydedemezler. Avukat/müvekkil gizliliği falan filan."

Yavaşça nefes verdim. "Evet. Akşam çatı katına gittim. Ama lanet olsun, onu ben öldürmedim."

Grier başıyla onayladı. "Tamam." Not defterine bir şeyler karaladı. "Daha öncesine gidelim. En başından başlamanı istiyorum. Bana kendinden ve Brooke Davidson'dan bahset. Hiçbir detay önemsiz değildir. Her şeyi bilmem gerek."

İç çekişimi bastırdım. Harika. *İşte* eğlence başlıyor.

2

Ella

ROYAL OĞLANLARININ odaları malikânenin güney kanadında yer alıyordu, babalarınıninki ise diğer kanattaydı, bu yüzden merdivenlerin tepesine vardığımda sağa dönüp pırıl pırıl parke kaplı koridor boyunca koşturarak Easton'ın odasına yöneldim. Kapısını hafifçe tıklattınca cevap vermedi. Yemin ederim odasının ortasında hortum kopsa bu çocuk yine uyanmazdı. Biraz daha sesli bir şekilde tıklattım. Hiçbir ses duymayınca kapıyı itip açtım ve Easton'ı yüzüstü yatağına yayılmış bir şekilde buldum.

Yanına gidip omuzlarını sarstım. Bir şeyler homurdandı.

Tekrar sarstım, panik boğazımda yükselmeye başlamıştı. Nasıl hâlâ böyle uyuyor olabilirdi? Aşağıda az önce kopan kargaşa boyunca nasıl uyumuş olabilirdi?

"Easton!" diye bağırdım. "Uyan!"

"Ne oldu?" diye homurdandı, bir gözünü açarak. "Kahretsin, antrenman vakti mi geldi yoksa?"

Battaniyesini de kendisiyle beraber sürükleyerek yatağın diğer yanına kadar yuvarlandı ve görmek istediğimden daha fazla çıplaklığa maruz kaldım. Yere atılmış olan bir eşofman altını alıp yatağa fırlattım. Kafasının üzerine düştü.

"Kalk," diye yalvardım.

"Neden?"

"Çünkü kıyamet kopuyor!"

Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"İşler boka sardı!" diye bağırdım ve sonra sakinleşmeye çalışarak kendimi derin bir nefes almaya zorladım. İşe yaramadı. "Benimle Reed'in odasında buluş, tamam mı?" diye çıktım.

Sesimdeki kontrol edemediğim endişeyi fark etmiş olmalı ki hiç vakit kaybetmeden yataktan fırladı. Kapıdan çıkmadan önce yine bir anlığına çıplaklığa maruz kaldım.

Reed'in odasına gitmek yerine, geniş koridorda kendi odama doğru koşturdum. Bu ev saçmalığa varan derecede büyük ve güzeldi ama içindeki her şey berbat durumdaydı. Buna ben de dahildim.

Sanırım artık gerçek bir Royal'dım.

Ama hayır, tabii ki değildim. Aşağıdaki adam, bunun gözle görülür hatırlatıcısıydı. Steve O'Halloran. Benim hiç-de-ölülmemeyen babam.

Beni dizlerimin bağını çözmekle ve bir isteri krizine sokmakla tehdit eden ani bir duygu dalgasına yakalandım. Onu aşağıda bıraktığım için kendimi korkunç hissediyordum. Arkamı döndüğüm gibi üst kata kaçmadan önce kendimi bile tanıtmamıştım. Neyse ki Callum Royal da aynı şeyi yapmıştı. Reed'le ilgili o kadar endişeliydi ki, "Bununla şimdi uğraşamayacağım. Steve, sen beni burada bekle," demiş ve arabasına atlayarak polis merkezine gitmişti.

Hissettiğim suçluluğa rağmen Steve'i aklımın gerilerindeki küçük bir sandığa kaldırıp üzerine kilit vurdum. Şu anda onu düşünemezdim. Reed'e odaklanmam gerekiyordu.

Odama girince hiç vakit kaybetmeden kocaman yatağımın altından sırt çantamı çekip çıkardım. Onu her zaman elimin altında bir yerde tutuyordum. Çantanın fermuarını açıp içinde Callum'dan her ay aldığım nakit parayı koyduğum deri cüzdanı görünce derin bir oh çektim.

Buraya ilk geldiğimde, Callum kaçmaya kalkışmadığım süre-

ce bana her ay on bin dolar vereceğine söz vermişti. İlk başlarda Royal malikânesinden nefret etsem de kısa süre sonra sevmeyi başlamıştım. Bugünlerde ise başka bir yerde yaşamayı hayal dahi edemiyordum – kalmam için beni nakitle teşvik etmese de buradan ayrılmazdım. Ancak yıllarca parasız yaşadığım için ve şüpheli doğam gereği – Callum’a artık para vermeyi bırakmasını söylememiştim.

Şu anda bu teşviğe sonsuz bir minnet duyuyordum. Çantamda beni aylarca, hatta muhtemelen daha da uzun bir süre idare edecek kadar para vardı.

Çantamı sırtıma atıp Reed’in odasına koşturdum, aynı anda Easton da koridorda belirdi. Koyu renk saçları yüzlerce farklı yöne dağılmıştı ama en azından üzerine bir eşofman altı geçirmişti.

“Ne haltlar dönüyor?” diye sordu beni abisinin odasına doğru takip ederken.

Reed’in gömme gardırobunun kapısını hızla açıp geniş alana çılgına dönmüş bir şekilde göz gezdirdim. Aradığım şeyi arkadaki alt raflardan birinde buldum.

“Ella?” diye sordu Easton.

Cevap vermedim. Krem rengi halının üzerine lacivert valizi sürükleyişimi izlerken kaşlarını çattı.

“Ella! Kahretsin, benimle konuşur musun?”

Eşyaları valizin içine fırlatmaya başlayınca, çatılan kaşların yerini kocaman açılan gözleri aldı. Birkaç tişört, Reed’in en sevdiği yeşil kapüşonlu, kot pantolonlar, bir çift atlet. Başka neye ihtiyacı olacaktı... Hımm, baksırlar, çoraplar ve bir kemer...

“Neden Reed’in kıyafetlerini topluyorsun?” Easton artık neredeyse bana bağırıyordu ve keskin ses tonu beni içinde olduğum panikten çıkardı.

Elimdeki yıpranmış gri tişört haliya düştü. Durumun ciddiyeti bir kez daha üzerime çullandığında kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

“Reed, Brooke’u öldürmekten tutuklandı,” dedim. “Baban şu anda Reed’le beraber polis merkezinde.”

Easton'ın ağızı açık kaldı. "Ne diyorsun sen be?" diye haykırdı. Ve sonra, "Polisler biz yemekten mi gelmişler?" diye sordu.

"Hayır, biz Washington'dan döndükten sonra." Reed hariç hep beraber akşam yemeği için erken saatlerde Washington'a gitmiştik. Royallar böyle yaşıyordu işte. O kadar zenginlerdi ki Callum'un emrine amade birkaç tane özel uçağı vardı. Uçak tasarlayan bir şirketi olmasının getirisiydi belki ama yine de gerçek olmayacak kadar saçmaydı. Bu akşam Kuzey Carolina'dan Washington'a –sadece *akşam yemeği* için– uçmak delice bir zenginlikti. Reed yarası ağrıdığı için gelmemiştir.

Önceki gece rıhtımda bıçaklanmıştı ve aldığı ağrı kesicilerin onu bizimle gelemeyecek kadar sersemlettiğini öne sürmüştü. Ama demek ki Brooke'u görmeye gidecek kadar sersem de-ğilmiş...

Tanrım. Bu akşam ne *yapmıştı*?

"On dakika önce oldu," diye ekledim zayıfça. "Babanın de-
dektife bağırışını duymadın mı?"

"Hiçbir halt duymadım. Ben... Ah..." Mavi gözleri utançla parladı. "Bu akşam Wadelerdeyken biraz votkaya abandım. Eve gelir gelmez de sızdım."

İçtiği için ona nasihat verecek enerjim bile yoktu. Easton'ın bağımlılık sorunları çok ciddiydi ancak şu anda Reed'in *cinayet* sorunu bundan milyon kat daha önemliydi.

Ellerimi yumruk yaptım. Şu anda Reed burada olsaydı onu yumruklardım – hem bana yalan söylediği hem de polisler tarafından yaka paça götürüldüğü için.

En sonunda Easton buz kesmiş sessizliği bozdu. "Sence o mu yaptı?"

"Hayır." Sesim ne kadar emin çıkarsa çıksın içten içe sarsılmış hâldeydim.

Yemekten döndüğümde Reed'in dikişlerinin patladığını ve karnında kan lekesi olduğunu görmüştüm. Yine de bu suçlayıcı küçük bilgileri Easton'dan gizli tuttum. Ona güveniyordum ama

şu anda tam ayık değildi. Her şeyden önce Reed'i korumam gerekiyordu ve kafası dumanlı ya da sarhoşken Easton'ın ağzından ne çıkacağını kimse bilemezdi.

Sertçe yutkunarak görevime odaklandım - Reed'i korumaya. Valize alelacele birkaç parça kıyafet daha atıp fermuarını kapattım.

"Bana neden valiz hazırladığını hâlâ söylemedin," dedi Easton sinirle.

"Olur da kaçmamız gerekirse diye."

"Biz derken?"

"Ben ve Reed." Ayağa kalkıp hızla Reed'in çorap çekmecesinin altını üstüne getirmek için şifonyere gittim. "Ne olur ne olmaz diye hazırlıklı olmak istiyorum, tamam mı?"

Benim uzmanı olduğum tek şey kaçmaya hazırlıklı olmaktı. İş oraya varır mı bilmiyordum. Belki Reed ve Callum birazdan ön kapıdan girecek ve "Her şey açıklığa kavuştu! Suçlamalar geri çekildi!" diyecekti. Belki de Reed kefaletle veya şartlı olarak, ya da adı her ne haltsa, serbest bırakılmayacak ve eve hiç dönmeyecekti.

Ancak bunların olmaması durumunda her an şehri terk etmeye hazır olmak istiyorum. Sırt çantam daima ihtiyacım olan şeylerle dolu olurdu ama Reed benim gibi hazırlıklı biri değildi. O fevri davranan biriydi. Hareket etmeden önce asla düşünmezdi...

Öldürmeden önce?

Bu korkunç düşünceyi bir kenara bıraktım. Hayır. Reed, onu suçladıkları şeyi yapmış olamazdı.

"Siz çocuklar neden bağırıp duruyorsunuz?" dedi, Reed'in kapı eşiğindeki uykulu bir ses. "Sesiniz koridorun diğer ucundan duyuluyor."

On altı yaşındaki Royal ikizleri odaya girdi. Her ikisinin de bellerine sarı battaniyeler vardı. Bu ailede kimse pijama giymek nedir bilmez miydi?

"Reed, Brooke'u geberdemiş," dedi Easton kardeşlerine.

"Easton!" dedim öfkeyle.

"Ne? Kardeşlerime abimizin cinayetten tutuklandığını söylememem mi gerekiyordu?"

Sawyer ve Sebastian şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

"Ciddi misin?" diye sordu Sawyer.

"Polisler onu az önce götürdü," diye fısıldadım.

Easton biraz huzursuz görünüyordu. "Söylüyorum bakın, aleyhinde ciddi bir kanıtları olmasa onu götürmezlerdi. Belki de bu şey hakkındadır..." Karnının üzerinde bir daire çizdi.

İkizler inanmaz bir şekilde gözlerini kırıştırdılar.

"Ne? Bebek mi?" diye sordu Seb. "Brooke'un şeytan dölünden Reed'e ne?"

Lanet olsun. İkizlerin konudan habersiz olduğunu unutmuşum. Brooke'un hamile olduğunu biliyorlardı -o korkunç duyuruyu yaptıklarında hepimiz oradaydık- ama Brooke'un öne sürdüğü diğer iddiadan habersizlerdi.

"Brooke, bebeğin babasının Reed olduğunu söylemekle tehdit ediyordu," diye itiraf ettim.

Birbirinin aynısı iki çift mavi göz kocaman açıldı.

"Ama değil," dedim kesin bir sesle. "Onunla birkaç kez yatmış ama bu altı aydan daha uzun bir zaman önceymiş. Hamileliği o kadar ilerlememişti."

"Neyse," diyerek omuz silkti Seb. "Yani diyorsun ki Reed babamın çocuk gelinini hamile bıraktı ve küçük bir Reed'in ortalıkta gezinmesini istemediği için de kadını mı öldürdü?"

"Çocuk ondan değildi!" diye bağırdım.

"O zaman gerçekten babamdan mıydı?" dedi Sawyer yavaşça. Tereddüt ettim. "Sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Çünkü..."

Off. Bu evin sırları bir okyanusun yarısını doldururdu. Ama ben artık sır tutmaktan bıkmıştım. Bunun hiçbirimize yararı dokunmuyordu.

"Baban vasektomi olmuş."

Seb gözlerini kıstı. "Bunu sana babam mı söyledi?"

Başımıla onayladım. "Siz doğduktan sonra olduğunu söyledi. Çünkü anneniz daha fazla çocuk istemiş ve bazı sağlık problemleri nedeniyle doğurmaması gerekiyormuş."

İkizler tekrardan birbirlerine baktılar, sessiz bir iletişim kuruyorlardı.

Easton çenesini ovuşturdu. "Annem her zaman bir kızı olsun istemişti. Sürekli bundan bahsederdi, bir kızın hepimizi yumuşatacağını söylerdi." Dudakları seğirdi. "Ama kızların beni herhangi bir konuda yumuşattığını düşünmüyorum."

Öfke boğazımı yaktı. Easton tabii ki bu konuyu da cinselliğe getirecekti. Her zaman yaptığı gibi.

Sawyer boğuk kahkasını elinin arkasında bastırırken Seb açık açık sırıttı. "Diyelim ki Reed ve babam doğruyu söylüyor – o zaman bebeğin babası kim?"

"Belki de bir baba yoktur?" diye öneride bulundu Easton.

"Ama olmalı," dedim. Ne Reed ne de Callum, Brooke'un hamileliğinden şüphe duyduğuna göre bebek olayı doğru olmalıydı.

"Ama olmayabilir de," diye üsteledi Easton. "Yalan söylemiş olabilir. Belki de babam onunla evlendikten sonra sahte bir düşük tezgâhlamayı planlıyordu."

"Pis bir düşünce ama olası." Seb başıyla onayladı, açıkça görülyordu ki bu fikre inanıyordu.

"Neden Reed'in onu öldürmediğini düşünüyorsun?" diye sordu Easton bana, mavi gözleri merakla parlıyordu.

"Neden bunu yapmış olabileceğine inanıyorsun?" diye karşılık verdim.

Omuz silkti ve bana bakmak yerine ikizlere döndü. "Brooke aileyi tehdit ediyorduyorsa, yapmış olabilir. Belki de kavga ettiler ve bir kaza oldu. Bir sürü açıklaması olabilir."

Midemdeki rahatsızlık hissi gittikçe artmaya başlıyordu. Easton'ın öylesine tarif ettiği bu sahne... olası görünüyordu. Reed'in dikişleri açılmıştı. Üzerinde kan vardı. Ya o...

"Hayır," diye hıçkırdım. "O yapmadı. Ve artık bu konuda konuşmamızı istemiyorum. O masum. Konu kapanmıştır."

"O zaman neden şehirden kaçmaya hazırlanıyorsun?"

Easton'ın sessiz sorusu havada asılı kaldı. Acı dolu bir feryatla yutkunarak bastırıp ellerimle gözlerimi ovuşturdum. Haklıydı. Bir yanım çoktan Reed'in suçlu olabileceğine karar vermişti. Onun valizini ve sırt çantamı kaçmaya hazırlamamın sebebi bu değil miydi?

Sessizlik uzayıp gitti, ta ki altımızdan bir yerden gelen belirligin ayak seslerini duyana kadar. Royalların yatılı çalışanları olmadığı için aşağıdan gelen hayat belirtisiyle oğlanlar aniden gerildi.

"Ses ön kapıdan mı geldi?" diye sordu Seb.

"Döndüler mi yoksa?" dedi Sawyer.

Dudağımı ısırdım. "Hayır, ön kapı değildi. Şeydi..." Boğazım yine tıkanıp kaldı. Tanrım. Steve'i unutmuştum. Kahretsin, onu nasıl unutabilmişim?

"Neydi?" diye üsteledi Easton.

"Steve," diye itiraf ettim.

Hepsi bana bakakaldı.

"Steve aşağıda. Reed'i götürdükleri sırada birden kapıda belirdi."

"Steve," diye yineledi Easton, biraz sersemlemişti. "Steve Amca mı?"

Sebastian boğuk bir sesle. "Ölü olan Steve Amca mı?"

Dişlerimi sıktım. "Ölmemiş. Ama *Yeni Hayat*'taki Tom Hanks gibi görünüyor. Voleybol topu yok gerçi."

"Siktir."

Easton kapıya doğru harekete geçince bileğinden tutup onu geri çekmeye çalıştım. Bunu yapacak gücüm yoktu ama temasım onu duraklattı.

Bir anlığına beni incelemek için başını yana eğdi. "Aşağıya inip onunla konuşmak istemiyor musun? O senin *baban*, Ella."

Paniğim tüm gücüyle geri geldi. "Hayır. O sadece annemi hamile bırakan adam. Şu anda onunla uğraşamam. Ben..." Tekrar yutkundum. "Kızı olduğumu fark ettiğini sanmıyorum."

"Ona söylemedin mi?" diye bağırdı Sawyer.

Başımı yavaşça iki yana salladım. "Biriniz aşağıya inip... Bilemiyorum... Onu misafir odasına falan götüremez misiniz?"

"Ben yaparım," diye cevapladı Seb hemen.

"Ben de seninle geliyorum," dedi kardeşi de ânında söze girerek. "Bunu görmem gerek."

İkizler kapıya koşturunca arkalarından seslendim. "Çocuklar, ona benden bahsetmeyin. Ciddiyim, şu an buna hazır değilim. Callum'un eve dönmesini bekleyelim."

İkizler birbirine, upuzun bir diyalogu bir saniyeye sığdıran o bakışlardan birini daha attı.

"Tamam," dedi Seb ve sonra ikisi ölü-olmayan-amcalarını karşılamak için hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Easton bana yaklaştı. Bakışları gardırobun yanındaki valize kayd ve sonra da yüzüme kilitlendi. Bir anda elimi tuttu ve parmaklarını benimkilere kenetledi. "Kaçmıyorsun, küçük kardeş. Bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyor olmalısın."

Birbirlerine kenetlenmiş parmaklarımıza baktım. "Ben işim kaçmak, East."

"Hayır. Sen işin savaşmak."

"Sevdiğim insanlar için savaşabilirim. Mesela annem, Reed ya da senin için ama... savaş kendi kapıma dayandığında burada başarılı olamıyorum." Altdudağımı sert bir şekilde dişledim. "Steve neden burada? Ölü olması gerekiyordu. Ve nasıl oluyor da Reed'i tutuklayabiliyorlar?" Sesim çılgınca titriyordu. "Ya bunun için gerçekten hapse girerse?"

"Girmeyecek." Elimi sıktı. "Reed geri dönecek, Ella. Babam her şeyi halledecektir."

"Ya halledemezse?"

"Halleder."

Ama ya yapamazsa?

3

Ella

UYKUSUZ BİR GECENİN ardından kendimi ön bahçeye bakan oturma odasında buldum. Evin ön cephesini kaplayan devasa pencerelerin altına yerleştirilmiş pelüş bir divan vardı. Kendimi minderin üzerine atıp bakışlarımı pencerelerin ötesindeki çember şeklindeki araba yoluna odakladım. Telefonum kucağımdaydı ama tüm gece ve sabah boyunca hiç çalmamıştı. Ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Hiçbir şey yoktu.

Hayal gücüm çığından çıkmış, her türlü senaryoyu kurgulamıştı. Reed hapiste. Reed sorgu odasında. El ve ayak bilekleri zincire vurulmuş. Soruları cevaplamadığı için bir polis tarafından dövölüyor. Mahkemeye kadar hapiste mi kalması gerekirdi? Tüm bu tutuklama, suçlama ve dava sürecinin nasıl işlediğini hiç bilmiyordum.

Tek bildiğim, Reed ve Callum'un yokluğu uzadıkça morali-
min daha da bozulduğıuydu.

"Günaydın."

Tanudık olmayan bu erkek sesini duyunca neredeyse divan-
dan düşecektim. Bir an için eve hırsız girdiğini ya da dedektifle-
rin arama yapmak için geri geldiğini sandım. Ancak dönüp ka-
pıya baktığımda Steve O'Halloran'ın orada dikildiğini gördüm.

Sakallarını kesmiş, üzerine bir kumaş pantolon ve yakalı tişört giymişti. Bu hâliyle bir evsizden çok, Royallarla birlikte gittiğim Astor Park özel okulundaki öğrencilerin babalarına benziyordu.

"Ella'ydı, değil mi?" Yüzünde temkinli bir gülümseme vardı. Hemen başımla onayladım ve telefonumu yüzüstü koyarak pencereye döndüm. Onun etrafında nasıl davranacağımı bilemiyordum.

Dün gece Easton ve ikizler Steve'le uğraşırken ben odamda saklanmıştım. Ona kendimle ilgili ne uyduracağımı bilemiyordum çünkü yaparken öldüğü iddia edilen planör uçuş sporundan önce annemden aldığı mektubu ya da beni hatırlamadığı aşikârdı.

Easton uyumaya gitmeden önce yanıma uğrayıp bana Steve'in yeşil misafir odasında kaldığını söylemişti. Yeşil bir misafir odası olduğunu ya da o odanın nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Felç edici bir endişe duygusu kaçıp saklanmak istememe neden oldu. *Saklanıyordum* zaten. Ancak beni yine de bulmuştu ve babamla yüzleşmek, okuldaki yüzlerce kötü kızı geri püskürtmekten daha ürkütücüydü.

"Şey, Ella. Biraz kafam karıştı."

Sesinin ne kadar yakından geldiğini fark edince irkildim. Omzumun üzerinden tekrar bakınca sadece birkaç adım uzağında durduğunu fark ettim.

Topuklarımı divanın minderine bastırarak, hareket etmemek için kendimi zorladım. O sadece bir adamdı. İki bacağı, iki kolu olan bir adam. Ölmek üzere olan bir kadından uzun zamandır habersiz olduğu kızı hakkında bir mektup almış ve o kadınla çocuğunu araştırıp bulmak yerine bir maceraya çıkmış bir adam. O türde bir adam.

"Beni duydun mu?" Sesi artık daha şaşırmış çıkıyordu, sanki onu duymazdan mı geliyorum yoksa duymakta zorlanıyor muyum anlayamıyormuş gibiydi.

Kapıya umutsuz bir bakış attım. Easton neredeydi? Ve Reed neden evde değildi? Ya hiç eve dönmezse?

Boğazımı vakan saf panikle neredeyse boğuluyordum. "Seni duydum" diye mırıldandım nihayet.

Steve daha da yaklaştı. Bu sabah kullandığı sabunun ya da şampuanın kokusunu alabiliyordum. "Dün akşam taksiden indiğinde neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama..." Sesi içinelevici çıkmaya başlamıştı. "Kesinlikle bunu beklemiyordum. East'ın bana söylediğine göre Reed'i tutuklamışlar sanırım?"

Başım la bir kez daha onayladım. Ve nedense Easton'a "East" demesi beni rahatsız etmişti. Lakabını bir yabancı nın ağzından duymak vanış gelmişti.

O bir yabancı değil, Onları doğduklarından beri tanıyor.

Yutkundum. Evet, sanırım tanıyordu. Sanırım Royallara yabancı olacak biri varsa o da bendim, Steve O'Halloran değil. Galiba Callum bir seferinde bana Steve'in bütün oğlanların vaftiz babası olduğunu söylemişti.

"Ancak kimse bana *senin* kim olduğunu söylemeyi akıl etmedi. Biliyorum uzunca bir süredir yoktum ama Royal malikânesi yıllardır bekâr eviydi."

Sırtımdan bir ürperti yükseldi. Hayır. Tanrım, hayır. Bu konuşmayı şu anda yapamazdım. Ancak Steve'in açık mavi gözleri yüzümde gezindi. Bir cevap bekliyordu ve ona *bir şeyler* vermem gerektiğini biliyordum.

"Ben Callum'un vesayetindeyim."

"Callum'un vesayeti," diye inanamayarak tekrarladı.

"Evet."

"Annenle baban kim? Callum'un arkadaşları mı? Onları tanıyor muyum?" diye sordu merakla, biraz da kendine.

İçimden bir panik yükseldi ancak şansına, aniden araba yoluna giren siyah arabayı fark edince cevap vermek zorunda kalmadım.

Geri döndüler!

Koltuktan fırladım ve tam iki saniyede hole vardım. Bitkin bir Callum ve aynı derecede yorgun görünen Reed içeriye girdi ancak bizi görünce ikisi de oldukları yerde kaldı.

Reed döndü. Canlı mavi gözleri yavaşça benimkileri buldu ve bakışlarımız kilitlendi.

Kalbim önce tekledi, sonra da çılgın gibi atmaya başladı. Tek kelime etmeden kendimi kollarına attım.

Beni yakaladı, güçlü ellerinden birini saçlarıma gömerken diğerini de belime doladı. Ona yapıştım, göğsümü göğsüne, bacaklarımı da bacaklarına bastırdım, sanki onu böyle basit bir kucaklamayla güvende tutabilirmişim gibi.

"İyi misin?" diye fısıldadım göğsünün soluna doğru.

"İyiyim." Sesi kısık ve moralsizdi.

Gözlerime yaşlar battı. "Korktum."

"Biliyorum." Nefesini kulağımda hissettim. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Hadi yukarıya çıkalım, sana her şeyi açıklayacağım."

Reed'in verdiği sözü duyan Callum, "Hayır, açıklamayacaksın," dedi ters bir şekilde. "Kimseyle konuşmak yok, tabii Ella'yı tanık yapmak istemiyorsan."

Tanık mı? Tanırım. Polisler *tanıklarla* görüşüyordu ve Reed bana her şeyin *yolunda* olduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Arkamızdan bir başka ayak sesi geldi. Reed beni bıraktı ve hole giren uzun boylu sarışın adamı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Steve Amca?" dedi pat diye.

"Reed." Steve başıyla selam verdi.

Callum, babama döndü. "Steve, Tanırım, ortaya çıktığını unutmuşum. O lanet âni hayal ettiğimi sanıyordum." Bakışları Steve'le aramızda gidip geldi. "İkiniz tanıştınız mı?"

Başımı çılgınca evet anlamında salladım ve gözlerimi kocaman açarak tüm bu baba-kız olayının ortaya çıkmasını istemediğimi belli etmeye çalıştım. Callum kaşlarını çattı ancak Steve konuşmaya başlayınca dikkati dağıldı. "Siz geldiğiniz sırada tanışıyorduk. Ve hayır, hayal görmüyordun. Kurtuldum."

İki adam bir an için birbirlerine baktı. Sonra ikisi de bir adım öne çıkıp ortada buluştu ve birkaç dostça sırt sıvazmalayı da içeren, erkeklere özgü bir şekilde kucaklaştılar.

" lanet olsun, evde olmak çok güzel," dedi Steve eski dostuna. "Buraya nasıl geldin?" diye cevap verdi Callum, dehşete düşmüş gibiydi. "Son dokuz ay boyunca hangi cehennemdeydin?" Yarı kızgın yarı şaşkın bir sesle konuşmaya devam etti, "Seni bulmaları için arama kurtarma çalışmalarına beş milyon dolar harcadım."

"Uzun hikâye," diye itiraf etti Steve. "Neden bir yere oturmuyoruz, böylece sizi neler olduğuna dair aydınlatabili-

Merdivenlerden gelen ayak sesi konuşmasını böldü. En küçük üç Royal ikinci katın merdiven sahanlığında göründü, mavi gözleri ânında Reed'e kenetlendi.

"Geni dönecek demiştim!" diye bağırdı Easton basamakların çiftler çiftler inerken. Saçları yataktan yeni çıkmışçasına fena hâlde dağınıktı ve üzerinde baksırdan başka hiçbir şey yoktu ama bu, Reed'i kendine çekip hızla kucaklamasına engel olmadı. "İyi misin, kardeşim?"

Reed, "İyiyim," diye homurdandı.

Sawyer ve Sebastian da gruba katıldı ancak bakışları babalarına odaklanmıştı. "Polis merkezinde ne oldu?" diye sordu Sawyer.

"Şimdi ne olacak?" diye araya girdi Seb.

Callum iç çekti. "Bir arkadaşımı yataktan kaldırdım -tanıdığım bir yargıç- bu sabah Reed'i kefaletle salmak üzere geldi. Yarın sabah Reed'in pasaportunu mahkeme kâtibine teslim etmem gerekiyor. Bu sırada biz de bekleyeceğiz. Steve senin bir süre daha burada kalman gerekebilir," diyerek babamı bilgilendirdi. "Senin dairen şu anda olay yeri olarak kapatılmış."

"Ne? Yoksa biri sevgili karımı mı öldürdü?" diye sordu Steve duyusuz bir sesle.

Şaşkınlıkla sıçradım. Steve'in karısı Dinah, korkunç, zehirli bir kadındı ancak onun öldürülmesiyle ilgili böyle espri yapabilmesine inanamıyordum.

Callum da inanmamış olacak ki sert bir şekilde, "Bu şakası yapılacak bir konu değil, Steve. Hayır, Dinah değil ama Brooke

öldü. Ve Reed şu an, onun ölümünde parmağı olmakla uğlaşıyor haksız yere," dedi.

Reed parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı.

"Brooke mu?" Steve'in kaşları saç çizgisine kadar havaya kalktı. "Bu nasıl oldu?"

"Başından darbe almış," dedi Reed soğukkanlılıkla. "Ve hayır, bunu ben yapmadım."

Callum oğluna kötü bir bakış attı.

"Ne?" diye kükredi Reed. "Bunlar gerçekler ve benim gerçeklerden korkum yok. Dün akşam Brooke'tan telefon aldıktan sonra oraya gittim. Hepiniz gitmiştiniz, ben de kendimi iyi hissediyordum ve gittim. Tartıştık. Sonra oradan ayrıldım. O sırada Brooke mutsuz ancak gayet hayattaydı. Hikâye bu."

Peki ya dikişlerin? diye bağırmak istedim. Peki ya yemekten döndükten sonra karnında gördüğüm kan?

Kelimeler boğazıma dizilerek şiddetle öksürmemi neden oldu. Easton nihayet konuşmaya başlayana kadar bir an herkes bana baktı.

"Pekâlâ, hikâye buysa ben uyarım."

Reed'in ifadesi karardı. "Bu hikâye değil, gerçek."

Easton başıyla onayladı. "Dediğim gibi, ben kesinlikle varım, kardeşim." Gözleri grubun yeni üyesine kaydı. "Neyse ben zaten Steve Amca'nın hikâyesini duymayı yeğlerim. Yeniden dirilmek ha? Ne adam ama."

"Evet, dün gece bize hiçbir şey anlatmadı," diye söylendi Sebastian, babasına bakarak. "Seni beklemek istedi."

Callum bir kez daha iç çekti. "Neden mutfağa gitmiyoruz? Bir fincan kahveye ihtiyacım var. Polis merkezindeki kahve yüzünden midem yanıyor."

Hepimiz Royal ailesinin reisini, buraya taşındığım an âşık olduğum o kocaman, modern mutfağa doğru takip ettik. Callum kahve makinesine yönelirken grubun kalanı masada toplandı. Diğer normal pazar günlerinden biriymiş gibi oturuyorduk; san-

ki Reed'in cinayetten tutuklanmadığı, ölü bir adamın okyanusun derinliklerinden çıkıp kapımızda belirmediği bir pazar gibi.

Fazlasıyla gerçeküstüydü. Bu olanları aklım almıyordu. Hiçbirini.

Yanımdaki sandalyede oturan Reed elini dizime koydu, beni mi yoksa kendini mi rahatlatmak içindi bilmiyorum. Belki de ikimizi birden rahatlatıyordu.

Easton sandalyesine yerleşir yerleşmez hemen konuya girdi. "Eh, artık bize neden ölü olmadığını anlatacak mısın?" diye sordu babama.

Steve hafifçe gülümsedi. "Bu konuda mutlu mu yoksa üzgün müsünüz hâlâ anlayamadım."

İkisi de değil, diyecektim neredeyse. Tepkimi son anda dizginledim ama gerçek buydu. Steve'in yeniden ortaya çıkması her şeyden daha kafa karıştırıcıydı. Ve belki biraz da korkutucuydu.

"Mutluyuz," dedi ikizler aynı anda.

"Tabii," dedi Easton onlara katılarak.

"Nasıl oluyor da hayattasın?" Bu kez soran Reed'di. Sesi sertti ve sanki ne kadar gergin olduğumu biliyormuş gibi, eli sakinleştirici bir şekilde bacağımda geziniyordu.

Steve sandalyesine yaslandı. "Dinah size küçük seyahatimiz hakkında ne anlattı ya da hiç bahsetti mi bilmiyorum."

"Planör uçuşuna gittiniz ve her iki emniyet kemeri de koptu," dedi Callum masada bize katılırken. Steve'in önüne bir fincan kahve bırakıp yerine oturdu ve kendi fincanından bir yudum aldı. "Dinah yedek paraşütünü açabildi. Sense okyanusa düştün. Cesedini aramak için dört hafta harcadım."

Steve'in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Ve dediğine göre beş milyon dolarını. Bana gelince cimriliğin mi tuttu, ihtiyar?"

Callum bunu eğlenceli bulmamıştı. İfadesi bir uçurumun yüzeyi kadar sertleşti. "Kurtarıldıktan sonra neden hemen eve dönmedin? Tanrı aşkına, dokuz ay oldu."

Steve titreyen elini çenesinde gezdirdi. "Çünkü birkaç gün öncesine kadar kurtarılmamıştım."

“Ne?” Callum dehşete düşmüş görünüyordu. “O zaman bunca ay hangi cehennemdeydin?”

“Hastalıktan mı yoksa yetersiz beslenmeden mi bilmiyorum ama her şeyi hatırlayamıyorum. Tonga’nın yaklaşık üç yüz elli kilometre doğusundaki küçük bir ada olan Tavi’de kıyıya vardım. Tehlikeli derecede susuz kalmıştım ve haftalarca bilincim gidip gidip geldi. Yerliler bana baktılar, daha erken gelecektim ama adadan ayrılmanın tek yolu, yılda iki kez gelip adadakilerle ticaret yapan bir balıkçı teknesiydi.”

Konuşan kişi baban, dedi beynim. Yüzüne bakıp kendimden izler aradım ama göz renklerimiz dışında hiçbir şey bulamadım. Gözlerim dışında anneme çekmiştim, onun fiziğini ve saçlarını almıştım. Ben Maggie Harper’ın genç ve mavi gözlü versiyonuydum ancak annemin görünüşü Steve’de hiç yer etmemiş olacak ki beni tanıdığına dair hiçbir sinyal vermiyordu.

“Görünüşe göre adalılar, Asya’da tatlı olarak satılan bir tür martı yumurtası topluyorlarmış. Balıkçı teknesi beni Tonga’ya götürdü ve oradan da yalvar yakar Sydney’e dönebildim.” Yüz yılın abartıdan en yoksun açıklamasını yapmadan önce kahvesinden bir yudum aldı. “Hayatta olmam bir mucize.”

“Sydney’e ne zaman vardın?” diye sordu Sebastian.

Babam dudaklarını büzerek düşündü. “Hatırlamıyorum. Üç gün önce olabilir?”

Callum araya girdi. “Ve bizi arayıp hayatta olduğunu haber vermeyi düşünmedin mi?”

“Halletmem gereken meseleler vardı,” dedi Steve dişlerini sıkarak. “Seni arasaydım uçağa atlayıp gelirdin, biliyorum ama aradığım cevaplara ulaşmadan dikkatimin dağılmasını istemedim.”

“Cevaplar mı?” diye sordu Reed, sesi öncekinden de sert çıkmıştı.

“Planör gezisine öncülük eden rehberin ve eşyalarımın peşine düşmeye gittim. Pasaportumu, cüzdanımı ve kıyafetlerimi geride bırakmıştım.”

"Rehberi bulabildin mi?" Easton da kendini hikâyeye kaptırmıştı. Hepimiz kaptırmıştık.

"Havır. Tur rehberi aylardır kayıpmış. Çıkmaza düşünce Amerikan büyükelçiliğine gittim ve onlar da beni eve gönderdi. Havaalanından doğruca buraya geldim."

"Eve gitmemen iyi olmuş," dedi Callum kasvetli bir şekilde. "Yoksa seni de tutuklayabilirlerdi."

"Karım nerede?" diye sordu Steve temkinli bir sesle. "Dinah ve Brooke yapışık ikiz gibidirler."

"Dinah hâlâ Paris'te."

"Orada ne yapıyorlardı?"

"O ve Brooke alışverişe gitmişti," dedi Callum ve durakladı. "Düğün için."

Steve burnundan güldü. "Bunun için hangi aptalı kafaladı?"

"Bu aptalı," dedi Callum kendini göstererek.

"Şaka yapıyorsun."

"Hamileydi. Benden olduğunu düşündüm."

"Ama sen vas—" Steve lafını yarıda kesti ve hızla masadakilere bakarak ağzından kaçıracağı şeyi fark edip fark etmediklerini anlamaya çalıştı.

"Vasektomi mi diyecektin?" diye tamamladı Easton.

Callum bana kötü bir bakış atıp oğluna döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Onlara ben söyledim." Çenemi havaya kaldırdım. "Bu evde bir sürü saçma sapan sır dönüyor."

"Katılıyorum," diye açıkladı Steve. O aşına olduğum mavi gözleri bana odaklandı. "Callum," dedi gözlerini benden ayırmadan. "Artık tüm sorularınızı cevapladığıma göre belki sen de benimkini cevaplarsın. Kim bu güzel, genç hanım?"

Reed'in bacağımdaki eli sıkılaştı. Midemdeki düğüm artık bir beton parçasına dönüşmüş gibi geliyordu ama gerçek eninde sonunda ortaya çıkacaktı. İyisi mi şimdi çıksındı.

"Beni tanıyamadın mı?" diye sordum hafifçe gülümseyerek. "Ben senin kızınım."

4

Ella

STEVE O'HALLORAN pek hazırlıksız yakalanacak birine benzemiyordu. Saf şok bedeninin kaskatı kesilmesine sebep oldu ve yüz ifadesine akın etti.

"Benim..." diye lafını uzatarak dönüp Callum'a baktı. Yardım mı istiyordu? Ya da destek? Emin değildim.

Ama rahat bir şekilde karım "öldürüldü" mü diye soran bir adama göre, kızıyla aynı masada olduğunu fark etmesi gibi daha az dramatik bir duruma hazırlıklıymış gibi görünmüyordu.

"Kızın," diye tamamladı Callum nazikçe.

Steve art arda gözlerini kırptırdı.

"Dinah ile seyahate çıkmadan önce aldığın mektubu hatırlıyor musun?" diye sordu Callum.

Steve yavaşça başını iki yana salladı. "Bir mektup... Kimden?"

"Ella'nın annesinden."

"Maggie," dedim boğuk bir sesle. Annemi hatırlamak daima kalbimi sızlatıyordu. "Onunla on sekiz yıl önce kara iznine çıktığında tanışmıştın. İkiniz... Şey..."

Easton, "Takıldınız. İşi pişirdiniz. Mercimeği fırına verdiniz," diyerek boşlukları doldurdu.

"Ve Ella'nın annesi hamile kaldı," dedi Callum, oğlunun dilinin ucuna geldiğini gördüğümüz milyonlarca uygunsuz şeyi

o söyleyemeden araya girerek. "Hamileliği süresinde seni bulmaya çalışmış ancak başarılı olamamış. Kansere yakalandığında, bir şekilde sana ulaştıracaklarını umarak eski üssüne bir mektup göndermiş. Onlar da sana ulaştırdı. Mektup dokuz ay önce, sen seyahate çıkmadan hemen önce eline ulaşmıştı."

Steve yine gözlerini kırıştırdı. Birkaç saniye sonra gözleri tekrar odaklandığında dikkatle bana baktı. Merakla. Memnuniyetle.

Sandalyemde kıpırdanınca bu, Reed'in beni rahatlatmak için bacağımı tekrar okşamasına neden oldu. İlgi odağı olmayı sevmiğimi biliyordu ve şu an herkes bana bakıyordu.

"Sen Maggie'nin kızıydın," dedi Steve, sesinde merak ve ilgi vardı. "O öldü mü?"

Başım la onayladım çünkü boğazımdaki yumru konuşamaya-
cağım kadar büyüktü.

"Sen... benim kızımsın." Sözcükler ağzından, sanki nasıl bir tat bıraktıklarını anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça çıkıyordu.

"Evet," diyebilirdim.

"Vay canına. Şey. Pekâlâ." Bir elini uzun saçlarının arasından geçirdi. "Ben..." Dudaklarına buruk bir gülümseme yayıldı. "Sanırım konuşmamız gereken çok şey var, değil mi?"

Bir panik kıvılcımı karnımı alevlendirdi. Buna hazır değildim. Bu adama ne söyleyeceğimi, yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Royallar Steve'i yıllardır tanıyor olabilirdi ama o benim için bir yabancıydı.

"Sanırım," diye mırıldandım, ellerime bakarak.

Callum bana acıyarak bir öneride bulundu, "Bu konu bekleyebilir. Sen yerleştikten sonra konuşursunuz."

Steve eski dostuna baktı. "Polis benim çatı katını boşaltana kadar burada kalmama izin verirsin sanırım?"

"Tabii ki."

Endişem daha da arttı. Bir otelde falan kalamaz mıydı? Evet, Royal malikânesi kocaman bir yerdi ancak öldüğü-zannedilen babamla aynı evde yaşama fikri beni geriyordu.

Ama neden? Neden kollarımı bu adama dolayıp hayatta ol-

duğu için Tanrı'ya şükretmiyordum? Neden onu tanıyacak olma fikriyle sevinçten çıldırmıyordum?

Çünkü o bir yabancıydı.

Şu anda mantıklı gelen tek cevap buydu. Steve O'Halloran'ı tanımiyordum ve ben hayatıma yeni insanların girmesine izin verme konusunda pek iyi değildim. Bütün çocukluğum boyunca oradan oraya taşınmış, kimseye yakın olmamaya çalışmışım çünkü biliyordum ki annem aniden tekrar eşyalarımızı toplayacak ve ben de yine veda etmek zorunda kalacaktım.

Bayview'a geldiğimde, insanlarla gerçek bir bağ kurmayı planlamamışım. Ama nasıl olduysa bir en iyi arkadaş, bir erkek arkadaş ve çok sevdiğim üvey kardeşler edinmişim ve bir adam –Callum– her ne kadar kendi harap hâlde olsa da bana baba figürü olmuştu.

Steve'i bu karede nereye koyacağımı bilmiyordum. Bilmeye hazır da değildim.

"Böylece Ella'yla, onun rahat ettiği bir yerde birbirimizi tanımak için zamanımız olur," dedi Steve ve bana gülümsediğini fark ettim.

Ben de karşılık olarak gülümsemeye çalıştım. "Olleey."

Olleey mi?

Reed alaycı bir şekilde bacağımı çimdikledi, dönüp baktığımda kendini gülmemek için zor tuttuğunu gördüm. Eh, belki de şu an şokta olan tek kişi Steve değildi.

Şansıma kısa bir süre sonra sohbetin yönü Callum ve Steve'in şirketi Atlantic Havacılık'a döndü. Steve'in küçük detaylarla ilgilenmediğini fark ettim; anlaşılmaz terimlerle değindikleri bir projeyi konuştular sadece. Callum bir keresinde, hükümet için bir sürü iş yaptıklarından söz etmişti. Nihayetinde iki adam izin isteyerek şirketin son çeyrek raporlarına göz atmak için Callum'un çalışma odasına çekildiler.

Oğlanlarla yalnız kalınca, onların da bu olaylar karşısında benim kadar çılgına dönüp dönmediklerini çözmeye çalışarak teker teker yüzlerini inceledim.

Kimse hiçbir şey söylemeyince, "Bu çok tuhaf, değil mi?" dedim. "Yani, resmen *dirildi*."

Easton omzunu silkti. "Sana Steve Amca'nın çok yetenekli olduğunu söylemiştim."

Sawyer kıkırdadı.

Reed'e endişeli bir bakış attım. "Dinah ve onun yanına taşınmam mı gerekecek?"

Bu mutfaktakileri kendine getirdi.

"Asla," dedi Reed hemen. Sesi alçak ama güçlüydü. "Senin vasiin babam."

"Ama Steve benim babam. Eğer onunla yaşamamı isterse gitmem gerekir."

"Asla. Olmaz."

"Olmaz o iş," diye katıldı Easton. İkizler bile başlarını sallayarak onları onayladı.

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. Bazen buraya ilk geldiğimde birbirimizden nefret etmiş olduğumuza inanamıyordum. Reed beni yok etmeyi kafaya koymuştu. Kardeşleri desen, dönüşümlü olarak benimle alay etmiş ya da beni görmezden gelmişti. Her gün kaçma hayalleri kuruyordum.

Şimdiyse içinde Royalların olmadığı bir hayat dahi düşünemiyordum.

Reed'in dün geceyi nerede geçirdiğini hatırlayınca midem yeni bir endişe dalgasıyla çalkalandı. Eğer polisler gerçekten de Brooke'u onun öldürdüğüne inanıyorsa, ortada Reed'in artık hayatımda *olmayacağına* dair yüksek bir ihtimal vardı.

"Hadi yukarıya çıkalım," dedim titrek bir sesle. "Polis merkezinde olan her şeyi bana anlatmanı istiyorum."

Reed başıyla onayladı ve tek kelime etmeden kalktı. Easton da kalkınca Reed elini kaldırarak, "Size sonra anlatırım. İzin ver önce Ella'yla konuşayım," dedi.

Easton yüzüme işlenmiş paniği görmüş olmalıydı çünkü ilk defa ona söyleneni yaptı.

Arka merdivenden ikinci kata çıkarken parmaklarımı Re-

ed'inkilere doladım. Odamda yalnız kaldığımızda, hiç zaman kaybetmeden kapıyı kilitledi ve beni kollarına çekti.

Göz açıp kapayıncaya kadar dudakları benimkileri buldu. Öpüşme ateşli, umutsuz ve tamamen dil içeriyordu. Yorgunluktan başka hiçbir şey hissedemeyecek kadar... yorgun olduğumu düşünüyordum ama Reed becerikli diliyle beni bilinçsizliğin zirvesine doğru sürüklerken tüm vücudum kasıldı ve sızladı.

Geri çekilince itiraz ederek inledim, bu onu güldürdü. "Konuşacağımızı sanıyordum," diye hatırlattı.

"Beni öpen sendin," dedim huysuzca. "Dilin ağzımın içindeyken konuşmaya odaklanmamı nasıl beklersin?"

Beni yatağa çekti. Bir saniye sonra yüzyüze bakacak şekilde yatağa kıvrılmıştık ve bacaklarımız birbirine dolanmıştı.

"Korktun mu?" diye fısıldadım.

Kusursuz yüzü yumuşadı. "Pek değil."

"Cinayetten tutuklandın," dedim acıyla. "Ben olsam korkardım."

"Ben kimseyi öldürmedim, Ella." Uzanıp parmak uçlarıyla yanağımı okşadı. "Sana yemin ederim, çatı katından ayrıldığım da Brooke hayattaydı."

"Sana inanıyorum."

İnanıyordum. Reed katil değildi. Kusurları vardı, hatta çok fazla kusuru vardı ama o asla birinin canına kıyamazdı.

"Neden bana oraya gittiğini söylemedin?" diye sordum kırılgan bir sesle. "Brooke sana ne söyledi? Ve yan tarafındaki kan..."

"Dikişlerimi patlattım. Bu konuda yalan söylemiyordum. Arabayla eve dönerken olmuş olmalı çünkü oraya gittiğimde kanamıyordum. Sana söylemedim çünkü sen döndüğünde ağrı kesicilerin etkisinde kafam dumanlıydı ve sonra da öpüşmeye başladık..." İç çekti. "Dikkatim dağıldı. Ama gerçekten, orada olanlar önemli gelmemiştir. Sana sabah anlatacaktım."

Yüzünde ve sesinde dürüstlükten başka bir şey yoktu.

Yanağımı kavrayan avucuna yaslandım. "Senden para mı istedi?"

"Evet," dedi düz bir sesle. "Babamın babalık testi için randevu alması ödünü koparmış. Bir anlaşma yapmak istedi – eğer vakıf fonumu ona devredersem parayı alarak çekip gideceğini ve bir daha asla karşımıza çıkmayacağını söyledi."

"Ve sen de hayır mı dedin?"

"Tabii ki hayır dedim. O kadına tek kuruş verecek değildim. Zaten DNA testi çocuğun benden *ya da* babamdan olmadığını ortaya çıkaracaktı. Sadece birkaç gün beklememiz gerekti." Mavi gözleri karardı. "Kendini öldürteceğini düşünmemiştim."

"Sence bu bir kaza mıydı?" Boşuna uğraşıyordum ama dürüst olmak gerekirse tüm bunların nasıl olduğunu anlamıyordum. Brooke kötü biridir – biriydi – ancak bizden hiç kimse onun ölmesini istemezdi. Gitmesini istiyorduk belki. Ama ölmesini değil.

Ya da en azından ben istemiyordum.

"Hiç bilmiyorum," diye cevapladı Reed. "Brooke'un bizim bilmediğimiz düşmanları varsa da şaşırmam. Birilerini kafasını ezmeye karar verecekleri kadar kızdırmış olabilir."

İrkildim.

"Özür dilerim," diye mırıldandı hemen.

Doğrulup yorgun gözlerimi ovuşturdum. "Polislerin elindeki kanıt ne?"

"Apartmana giriş çıkışının video kayıtları," diye itiraf etti. "Ve başka bir şey daha."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Bize henüz söylemediler. Babamın avukatı bunun normal olduğunu söylüyor – davayı benim aleyhime çevirmek için uğraşıyorlar hâlâ."

Midem bulandı. "Ellerinde bir kanıt yok. *Yapamazlar.*" Ciğerlerim tutukluk yaptı, nefes almakta zorlandım. "Hapse giremezsin, Reed."

"Girmeyeceğim."

"Bunu bilemezsin!" Yataktan fırladım. "Hadi gidelim. Hemen şimdi. Sen ve ben. Valizini çoktan hazırladım bile."

Reed şaşkınlıkla doğruldu. "Ella..."

"Ciddiyim," diye lafını kestim. "Sahte kimliğim ve on bin dolar nakit param var. Senin de bir sahte kimliğin var, değil mi?"

"Ella..."

"Başka bir yerde yeni bir hayat kurarız," dedim umutsuzca. "Ben garsonluk yaparım, sen de inşaatlarda falan çalışabilirsin."

"Peki ya sonra?" Sesi nazikti, ayağa kalkıp beni kendine çektiğinde dokunuşları da öyleydi. "Hayatımız boyunca kaçak olarak mı yaşayalım? Sürekli, polis bizi bulur da beni içeriye atar korkusuyla diken üstünde mi olalım?"

Dudağımı ısırdım. Sert bir şekilde.

"Ben bir Royal'ım, bebeğim. Ben kaçmam. Savaşırım." Gözleri çelik gibi sertleşti. "Ben kimseyi öldürmedim ve yapmadığım bir şey için de hapse girmeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Neden herkes sürekli söz verme gereği hissediyordu ki? Verilen sözlerin daima bozulduğunu bilmiyorlar mıydı?

Reed omuzumu sıktı. "Bu uydurma suçlamalar ortadan kalkacak. Babamın avukatları onlara izin vermeye—"

Yüksek oktavlı bir çığlık sözlerini böldü.

İkimiz de kapıya koştuk ancak çığlık ikinci kattan değil alt kattan gelmişti.

Reed ve ben odadan fırlayıp Easton'la aynı anda ikinci kat sahanlığına vardık.

"O şey de neydi lan?" diye sordu Easton.

Trabzanlardan eğilip baktığımda fark ettim ki, o şey Dinah O'Halloran'dı. Steve'in karısı hemen altımızdaki holün ortasında duruyordu, yüzü kâğıt kadar beyazdı ve ölmemiş olan kocasına şok içinde bakarken bir eli havadaydı.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı dehşetle. "Sen nasıl burada olabilirsin?!"

Yukarıdan babamın yumuşak sesi duyuldu. "Sana da merhaba Dinah. Seni görmek ne güzel."

"Sen... Sen..." diye kekeledi. "Sen ölüsün! Ölmüştün!"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır, gayet hayattayım."

Zeminde ayak sesleri yankılandı ve Callum, Steve'in yanında belirdi. Dinah dedi. "Ben de seni arayacaktım."

"Nasıl? Hemen neden aramadın?" diye kükredi, on santimlik topuklularının üzerinde sallanarak. "Hemen telefonu eline alıp kocamın hayatta olduğunu haber vermek aklına gelmedi mi?"

Dinah'dan ne kadar hoşlanmıyor olsam da yine de onun için kendimi bir nevi kötü hissettim. Açıkça görülüyordu ki bu olay karşısında o da oldukça şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu ve bunun için onu suçlamıyordum. Kapıdan girmiş ve bir hayalet görmüştü.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Steve karısına ve bıkkın ses tonundaki bir şeyler beni rahatsız etti.

Dinah cadalozun teki olabilirdi, tamam ama en azından kadına bir sarılamaz mıydı? *Karısıydı* sonuçta.

"Callum'la görüşmeye geldim." Dinah gözlerini kırptırmaya devam ediyordu, sanki Steve gerçekten burada mı yoksa bir sanrı mı görüyor anlamaya çalışıyordu. "Polis... telefonuma bir mesaj bırakmış. Çatı katımın..." Hemen lafını düzeltti. "Çatı katımızın... suç mahalli olduğunu söylüyorlar."

Keşke Steve'in ifadesini görebilseydim ancak sırtı merdivenlere dönüktü. Dinah'nın ifadesine bakarak Steve'inkini çıkarmaya çalışabiliyordum sadece ve açıkça görülüyordu ki adamın yüzünde gördüğü şey her neyse kadını fazlasıyla huzursuz etmişti.

"Bana Brooke'un öldüğünü söylediler."

Callum, "Öyle görünüyor," diyerek onayladı.

"Nasıl?" diye yakardı Dinah, sesi çılgınca titriyordu. "Ona ne oldu?"

"Henüz bilmiyoru-"

"Saçmalık! Dedektif sorgulamak üzere bir şüpheliyi yakaladıklarını söyledi."

Reed ve ben yavaşça tırabzanlardan uzaklaştık ancak çok geçti. Dinah bizi fark etmişti. Keskin, yeşil gözlerini bize dikti ve öfkeli bir yakanış kopardı.

"O yaptı, değil mi?! Bunu ona Reed yaptı!"

Callum bir adım öne çıktı ve görüş alanıma girdi. Omuzları iki mermer levha gibi sert ve dayanıklı görünüyordu. "Reed'in bununla hiçbir ilgisi yok."

"Onun bebeğini taşıyordu! Reed'in bununla *her türlü* ilgisi var!"

İrkildim.

"Hadi," diye mırıldandı Reed, elime uzanarak. "Bunu dinlemek zorunda değiliz."

Ama zorundaydık. Brooke'un ölüm haberi duyulduğunda tek dinleyeceğimiz şey bu olacaktı. Yakında herkes Brooke ve Reed'in kaçmağını öğrenecekti. Herkes onun hamile olduğunu, Reed'in o gece çatı katına gittiğini, sorguya alındığını ve cinayetle suçlandığını öğrenecekti.

Haber duyulduğunda akbabalar üşüşecekti. Herkes yabalarını çıkaracaktı ve başlarını da Dinah O'Halloran çekiyor olacaktı.

Kendimi sakinleştirmeyi umarak ciğerlerime derin bir nefes çektim ancak işe yaramadı. Ellerim titriyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki korku dolu her *güm güm* atışı iliklerimde hissediyordum.

"Seni kaybedemem," diye fısıldadım.

"Kaybetmeyeceksin."

Beni sahanlıktan uzaklaştırıp kollarına çekti. Easton odasına çekilince yüzümü Reed'in kaslı göğsüne sıkıca bastırdım.

"Her şey yoluna girecek," dedi kısık sesle, parmaklarını saçlarımın arasına geçirerek.

Kalp atışlarını yanağımda hissediyordum, benimkinden daha sakindi. Güçlü ve düzenli. Korkmuyordu.

Birkaç saat önce tutuklanmış olmasına rağmen Reed bile korkmuyorsa benim de onun yaptığını yapmam gerekiyordu. Onun gücünü ve inancını ödünç almalı ve kendime, berbat hayatımda belki de ilk kez, her şeyin yoluna *gireceğine* inanma izni vermeliydim.

5

Reed

"SANIRIM HABER ÇOKTAN yayıldı, kardeşim," diye mırıldandı Easton kısık sesle.

Eşyalarımı dolabıma tıktıktan sonra odaya göz gezdirdim. Sabah antrenmanlarımız sırasında soyunma odası genelde şen şakrak olurdu ancak bugün kimseden çıt çıkmıyordu. Birkaç kişi benimle göz göze gelmemek için bakışlarını kaçırdı. Bakışlarım Wade'e kayınca, bana göz kırpıp başparmağını kaldırdı. Bu ne anlama geliyordu tam olarak emin değildim ama desteğine minnettardım. Ben de karşılık olarak ona başımla hafifçe selam verdim.

Onun yanında duran sol hücum oyuncumuz Liam Hunter bana bakıyordu. Varlığını fark ettiğimi belli edercesine ona da başımla selam verdim, sırf herifi gıcık etmek için. Belki bana sataşırdı da öfkemizin bir kısmını fayans zeminde atardık. Öne çıkmasını işaret etmek için elimi kaldırdığım sırada avukatın tavsiyesi kulağımda çınladı.

"Kavga yok. Ceza yok. Kötü davranış yok." Avukat, polis merkezinin önünde bu talimatları sıralarken babam Grier'in yanında durup bana öfkeyle bakmıştı. "Tek bir yanlış adım atarsan savcı üzerine çullandır. Geçen yıl okulda çocuğun tekini benzettiğin için zaten saldırıdan sabıkan var."

Kendimi savunmamak için dilimi ısırarak zorunda kalmıştım. Grier o çocuğun suratını neden haşat ettiğimi biliyordu ama bir kadını asla incitmezdim.

Gerçi incitilmesi gereken bir kadın varsa eğer, o da Brooke Davidson'dı. Onu ben öldürmemiştim ama öldüğüne zerre kadar üzülmediğime emindim.

"Burada olmamalısın," dedi, arkamdan gelen kısık ve kızgın bir ses.

Arkamı dönerek Ronald Richmond'la yüz yüze gelmeden evvel spor çantamdan sporcu bandı çıkardım. "Öyle mi?" dedim rahat bir şekilde ve dolabımın önündeki metal bankın minderine oturdum.

"Brian Mauss kız arkadaşına yanlışlıkla vurdu diye Koç onu takımdan atmıştı."

Gözlerimi devirdim. "Kızın yüzünü kazara Brian'ın yumruğuna çarptığı, üç hafta boyunca gözü mosmor gezdiği ve bütün okula dönüş fotoğraflarının photoshoplanmak zorunda kalındığı zamanı mı diyorsun? O yanlışlık mı?"

Yanımdaki Easton burnundan nefes vererek güldü. Ellerimi sarmayı bitirip bandı East'e fırlattım.

Ronnie kaşlarını çatı. "Babanın ucuz kız arkadaşını gebertmen kadar yanlışlıklaydı."

"Eh, o zaman İstismarcı Brain'ın davetini bir kenara kaldırmak isteyebilirsin çünkü ben kimseyi öldürmedim." Ona arkadaşça gülümsedim.

Ronnie zayıf çenesini havaya kaldırdı. "Delacorte öyle demiyor ama."

"Daniel burada değil ki kışından bir şeyler uydursun." Babam o tecavüzcü şerefsizi gençlere özel bir askeri cezaevine postalamıştı.

"Ben Daniel'dan bahsetmiyorum," dedi takım arkadaşım alayla gülerek. "Yargıç Delacorte dün babamla içki içmek için bizdeydi ve dedi ki seninki çoktan kapanmış bir davaymış. Video apartmana girdiğini gösteriyormuş. Video apartmandan

çıkışını gösteriyormuş. Umarım götüne almak hoşuna gidiyor. dur. Royal.”

Easton ayağa kalkmaya yeltendi. Bir elimi bileğine kenetle. vererek onu aşağıya çektim. Etrafımızdaki takım arkadaşlarımız huzursuz görünüyordu, bazıları kendi aralarında fısıldaşıyordu.

”Yargış Delacorte yolsuzun teki,” dedim soğukkanlılıkla. Daniel’ı ceza almaktan kurtarmak için babama rüşvet teklif etmişti. Ancak işe yaramamıştı, sanırım bu yüzden benimle uğraşarak babama gününü göstermeye çalışıyordu.

”Belki de buraya ait değildir.” Liam Hunter’ın sakin sesi soyunma odasında yankılandı.

Hepimiz şaşkınlıkla ona döndük. Hunter pek konuşkan biri değildi; onun ilgilendiği tek şey sahadaki aksiyondur. Sayısız kez bizimle partilemeye davet edildiğine bizzat şahit olduğum hâlde bizim grupla takılmazdı. Tek tabancaydı. Takıldığını gördüğüm tek kişi Wade’di – ama zaten herkes Wade’le iyi anlaşırdı.

Arkadaşıma dönerek bir kaşımı kaldırdım, cevap olarak hafifçe omzunu silkti. O da en az benim kadar Hunter’ın düşüncelerinden habersizdi.

”Benimle bir sorunun mu var, Hunter? Varsa, söyle gitsin.”

Easton bu kez ayağa fırladığında onu durdurmadım. Ancak ben oturmaya devam ettim. Her ne kadar tartışmalarımı yumruğumla halletmeyi sevsem de avukatın uyarıları omzumda bir yük gibiydi.

”Eyalet Şampiyonası’nı kazanmak istiyoruz,” diye açıkladı Hunter. ”Bu da demek oluyor ki dikkatimizin dağılmaması gerek. Sen dikkatimizi dağıtıyorsun. Sen yapmamış olsan bile bir sürü negatif tepki gelecektir.”

Ben yapmamış olsam bile mi? Anneme çamur atmaya çalıştığı için bir çocuğun suratını dağıtmakla bir insanı gerçekten öldürmek arasında büyük bir fark vardı ve bugün soyunma odasındaki herkes bu detayı atlıyormuş gibiydi.

”Desteğin için sağ ol ya,” dedi East alaycı bir şekilde.

Wade araya girmeye karar verdi. "Reed çabuk parlar. Alınma, kardeşim," dedi bana.

"Alınmadım." Az biraz fiziksel şiddetten hoşlanmıyormuş gibi davranmanın lüzumu yoktu. Ancak birkaç kişinin suratını dağıtmaktan keyif almam beni katil yapmazdı. "Ama ben yapmadığım için, tüm bunlar geçip gidecek."

"Ama o süreçte burası sirke dönecek," dedi Ronnie, aptallığına doymayıp Hunter'ın düşüncelerini desteklemeye karar vererek. "Futbola odaklanmamız gerekirken sürekli bu konu hakkında sorulara maruz kalacağız. Takımın yarısı için bu son yıl. Bu şekilde mi veda etmek istiyoruz?"

Takımındaki birkaç kişiden fazlası onun söylediklerini onayladı. Bu çocukların çoğu için statü her şeydi, ellerini altında şampiyonlukla mezun olmaları onlara doya doya övünme hakkı verecekti.

Ama sırf lanet olası bir maçı kazanmak için beni taşaklarımdan sallandıracaklarını düşünmemiştim.

Yavaşça parmaklarımı gevşettim. *Şiddet yok*, diye hatırlattım kendime. *Hiç*.

Sabrımın taşmak üzere olduğunu hisseden Wade yerinden kalktı. "Ronnie, maçlarımızı takip eden bir düzine muhabir var ve bunların çoğunun sporculara öyle bir dibi düşüyor ki bitiş düdüğünden sonra iş pişirmeme gerek bile kalmıyor. Ayrıca Reed en iyi savunma oyuncularımızdan biri. O olmadan benim beş-altı gol atmam gerekecek ve ben o kadar yorulmak istemiyorum." Hunter'a döndü. "Söylemek istediğin şeyi anlıyorum ama Reed dikkatimizi dağıtmayacak, değil mi dostum?"

Ciddi bir şekilde başımla onayladım. "Hayır, ben sadece futbol oynamak istiyorum, hepsi bu."

"Umarım öyledir," dedi koca adam.

Ve sonra birden Hunter'ın gerçek endişesiyle ilgili bir aydınlanma ânı yaşadım. Astor'da burslu okuyordu ve üniversite için bedava bir bilete ihtiyacı vardı. Benim dramımın takımı etkile-

yeceğini ve bunun da üniversiteleri ürkütüp kaçıracağını düşünüyordu.

"Oyuncu avcıları yine de maçlara seni görmeye geleceklerdir, Hunter," dedim onu temin ederek.

Şüpheli görünüyordu ama Wade destek vermek için araya girdi. "Şüphesiz. Hepsinin sana ağzının suyu akıyor. Ayrıca ne kadar çok maç kazanırsak o kadar iyi görünürsün, değil mi?"

Bu Hunter'ı memnun etmiş olacak ki bir daha itiraz etmedi.

"Gördünüz mü?" dedi Wade neşeyle. "Her şey yolunda. Hadi şimdi gidip antrenmanda kıçımızdan ter akıtalım ve önümüzdeki ay Kış Balosu'na kimi götüreceğimizle ilgili notlarımızı karşılaştıralım."

Takımın dış açık oyuncularından biri kıkırdadı. "Ciddi misin, Carlisle? Neyiz biz, bir grup hatun mu?"

Bununla beraber soyunma odasının atmosferi yumuşadı.

"Bu saçmalık," diye patladı Ronnie. "O burada olmamalı, kahretsin."

Ya da yumuşamamıştı.

İç çektim.

Ronnie'nin mutsuz bakışlarına karşılık East onun göğsüne bir tane patlattı. "Hadi ama Richmond, birkaç Oklahoma matkabı antrenmanı yapalım. Bir kez olsun kıçımı yere sermeyi başarırsan, belki o zaman basın için bu kadar endişelenmeyi bırakırsın."

Ronnie kızardı. Oklahoma matkabı, takım arkadaşları etraflarında bir çember oluştururken iki futbolcunun teke tek karşılaştığı bir antrenmandı. East çok nadir kaybederdi ve kesinlikle Ronnie'ye karşı hiç kaybetmemişti.

"Siktir git, Easton. Siz Royalların sorunu bu işte. Şiddetin her şeyi çözeceğine inanıyorsunuz."

Kardeşim bir adım öne çıktı. "Bu futbol. Futbol dediğin şiddet içerir."

"Yakaladım sizi. Yani hoşlanmadığınız bir kadını öldürmek siz çocuklar için doğal bir şey, ha?" Ağzı çirkin bir gülümsemey-

le büküldü. "Sanırım bu yüzden anneniz kendini öldürdü. Psikopatlarla uğraşmaktan bıkmıştı."

Kontrolümü sağlayan o ince bağ koptu ve gözümü kan bürüdü. Bu pislik benimle ilgili istediği her şeyi söyleyebilirdi ama annemi bu işe karıştırmak mı?

Ah. Dünyada olmazdı.

Kaşla göz arasında üzerine atladım, ikimiz de yeri boylarken ilk yumruğumu çenesine indirdim. Çevremizde bağırışlar koptu. Eller uzanıp beni yakamdan ve tişörtümün arkasından yakaladı ama kimse beni onu üzerinden alamadı.

Mide bulandırıcı bir çatırtı duydum. Ronnie'nin burnundan kanlar fışkırınca içimi ilkel bir memnuniyet kapladı. Burnunu kırmıştım ancak umurumda bile değildi. Birileri tarafından aniden geri çekilmeden önce, çenesine isabet eden bir yumruk daha salladım.

"Royal! Aklını mı kaybettin sen!"

Aniden içimdeki öfke çekildi ve yerini bir endişe düğümü aldı. Beni ayağa kaldıran Koç'tu ve şu an öfkeyle parlayan gözleri ve kıpkırmızı olmuş yüzüyle orada duruyordu.

"Benimle gel," diye bağırdı, antrenman formamın ucunu yumruğuyla kavrayarak.

Soyunma odası bir kilise kadar sessizdi. Ronnie sendeleyerek ayağa kalktı ve kanlı burnunu sildi. Diğer futbolcular bana endişeyle bakıyorlardı. Koç beni kapıya doğru sürüklemekten önce East'in tedirgin, Wade'in hüsrana dolu ve Hunter'ın bezmiş ifadelerini fark etmiştim.

İçim utançla doldu. Kahretsin. Çocuklara Royalların her küçük saçmalığı şiddetle çözmediklerini ispatlamaya çalışırken tutup ne yapmıştım? Yumruklarımı ortaya çıkarmıştım.

Siktir.

6

Ella

REED'İN TUTUKLANMA HABERİ bozkır alevi gibi hızla yayıldı. Pastanede kasada çalışırken kesik kesik gelen fısıltıları duyabiliyor ve gizlice atılan bakışların ağırlığını hissedebiliyordum. Sık sık Royalların adı anılıyordu. Her pazartesi yabancı mersinli çörekle bir fincan demli Earl Grey çayı içmeye gelen şık giyimli yaşlı bir hanım, "Royal'ın vasisi olduğu kız sen misin?" diye sordu.

"Evet." Kadının yüklü platinum kredi kartını pos makinesinden geçirip geri verdim.

Pembe rujlu dudaklarını birbirine bastırdı. "Genç bir hanım için pek de iyi bir ortam gibi görünmüyor."

"Şimdiye kadar yaşadığım en iyi yuva orası." Yanaklarım kısmen utançtan, kısmen de öfkeden yanıyordu.

Tüm hatalarına rağmen -ki Royalların çok fazla hatası vardı- söylediğim şey sonuna kadar doğrudu. Daha önce bundan iyisine sahip olmamıştım. On yedi yıl boyunca, uçar annemle beraber kâh dibe vurduğumuz kâh doğrulduğumuz bir hayatımız olmuştu. Her an, gün içinde ağzımıza bir şey koyacak kadar yeterli yiyeceğimiz ve akşamları başımızın üzerinde bir çatı olmayacağı endişesiyle yaşamıştım.

“Tatlı bir kıza benziyorsun.” Kadın burnunu çekti, yaptığım yorum hakkındaki son hükmünü henüz vermediği bütün tutumundan fark ediliyordu.

Ne düşündüğünü biliyordum – tatlı bir kız olabilirdim ama o şeytani Royallarla yaşıyordum ve onlardan biri *Bayview News* gazetesinin ilk sayfasında, Brooke Davidson cinayetinin baş şüphelisi olarak yer alıyordu. Çoğu kişi, ara sıra davetlerde Callum Royal’a eşlik eden kadın olması dışında Brooke’un kim olduğunu bile bilmiyordu. Ancak herkes Royalları tanıyordu. Onlar, Bayview’u geçtim, belki de ülkedeki en büyük işverendi.

“Teşekkürler. Siparişiniz hazır olduğunda getireceğim.” Kıbar bir gülümsemeyle kadını yolculadım ve sıradaki müşteriye döndüm; profesyonel giyimli daha genç bir kadındı, belli ki dedikoduyu duymakla giyinip kuşandığı sabah toplantısına yetişmek arasında kalmıştı.

Kartı için elimi uzattığımda, hızlı bir şekilde geç kalamayacağına karar verdi. Güzel tercih, hanımefendi.

Sıra ilerledikçe yorumlar da ilerledi, bazıları kısık, bazıları ise kasıtlı olarak küçük kafenin diğer ucuna ulaşacak şekilde yüksek sesliydi. Hepsini duymazdan geldim. Patronum Lucy de öyle yaptı ancak onun bu bihaberliği kasıtlı kayıtsızlığından çok meşguliyetinden kaynaklanıyordu.

“Garip bir sabah, değil mi?” dedi Lucy, ben önlüğümü arkadaki askıya asarken. Kollarına kadar una bulanmıştı.

“Neden öyle dedin?” Bilmiyormuş gibi davrandım.

Soğumaya bırakılmış hamur işlerinin arasından Reed için fazladan birer tane muffin ve donut kaptım. Onun yerinde ben olsam boğazımdan bir lokma geçmezdi ama çocuğun çelik gibi bir midesi vardı. Cinayetle suçlanıyor olmak birazcık bile moralini bozmamıştı.

Lucy omuz silkti. “Enerji bir garip. Herkes bu sabah çok sessiz.”

“Bugün pazartesi,” dedim ve bu cevap onu tatmin etmiş gibi göründü.

Hamur işlerimi paketledikten sonra sırt çantamı omzuma atıp Astor Park'a doğru kısa yürüyüşe çıktım. Bu okula başlayalı sadece birkaç ay olduğuna inanmak zordu. Zorbalarla uğraşıp âşık olmakla meşgulken zaman çok hızlı geçiyordu.

Okula varınca ön basamaklarda beni bekleyen tek kişi Easton'dı. Kaşlarımı çattım çünkü genelde yanında Reed de olurdu ancak erkek arkadaşım hiçbir yerde görünmüyordu. Easton'ın çevresindeki geniş boşluğa bakılacak olursa Astor Park öğrencileri günlük haberlerini almışlardı. Başka bir zaman olsa bu yakışıklı çocuğun etrafı kızlarla çevrili olurdu.

"Bana ne getirdin, küçük kardeş?" Easton koşarak gelip elimdeki beyaz pastane kutusunu kaptı.

"Donut ve muffin," dedim tekrar etrafıma bakarak. "Reed nerede?"

Easton pastane kutusunu incelemekten başını kaldırmadığı için ifadesini anlayamadım. Ancak omuzlarının biraz gerildiğini fark etmiştim. "Koçla konuşuyor," dedi sadece.

"Ah. Peki. Toplantı falan gibi mi yoksa başka bir şey mi?"

"Başka bir şey."

Gözlerimi kıstım. "Benden ne saklıyorsun?"

O cevaplayamadan Val yanımıza geldi.

"Selam kızım!" Bir kolunu omzuma attı. Ya gazeteleri okumamıştı ya da umursamıyordu. İkincisi olduğunu umuyordum.

"Selam Val." Val'e selam verdiğim sırada Easton'ın yüzündeki rahatlama dikkatimden kaçmadı. Kesinlikle benden bir şey saklıyordu.

Val'in gözü Easton'ın elindeki kutuya takıldı. "Bana da bir şeyler getirdiğini söyle," diye yalvardı.

"Çikolata parçacıklı muffin." Val muffin'i kapıp koca bir ısırk alırken gülümsedim. "Kötü bir sabah mı?"

"Hem de nasıl. Jordan'ın alarmı sabahın beşinde çalmaya başladı ve Katy Perry'nin 'Rise'ı beş kez başa sararken o uyuymaya devam etti. Resmî olarak Katy Perry ve Jordan'dan nefret ediyorum."

"Jordan'dan nefret etmeni sağlayan Şey bu mu?" Zorba kızlar tarihinde Jordan Carrington zirvede olabilirdi. Ondan nefret etmek için müzik zevki dışında bir sürü sebep vardı.

Val kakhaha attı. "Diğer Şeylerin yanı sıra. Neyse, sen bir tanrıçasın. Ya da bir süvari çünkü senin sabahın benimkinden milyon kat daha kötü olmalı."

Kaşlarını attım. "Nasıl yani?"

Bir kaşını kaldırdı ve bu, onun bir periye benzeyen yüzüne daha gerçeküstü bir hava kattı. "Reed antrenmanda Ronald Richmond'u dövmüş ya, onu diyorum. Daha bir saat önce oldu ama herkes bundan bahsediyor."

Ağzım açık kaldı. Sonra hızla arkama dönüp Easton'a öfkeyle baktım. "Reed birini mi dövdü? Neden bana söylemedin?"

Ağız dolusu hamur işiyle bana güldü, cevap almak için lokmasını yutmasını beklemek zorunda kaldım. "nk büyütülecek bir olay değil, tamam mı? Richmond ileri geri konuştu, Reed de onu susturdu. Uzaklaştırma falan bile almadı. Sadece ko ona ihtar--"

Ben çoktan okulun giriş kapısına yürümeye başlamıştım bile. Reed'in bir kavgaya girdiğine ve Easton'ın bana söylemediğine inanamıyordum!

"Bekle beni," diye seslendi Val.

Bana yetişmesi için bekledim ve sonra tekrar hızlı bir tempo tutturdum. Belki ilk dersine girmeden Reed'i yakalardım. Onun bir kavgada kendini koruyabileceğini biliyordum ama yine de onu kendi gözlerimle görmek ve iyi olduğundan emin olmak istiyordum.

"Bu sabah gazeteyi gördüm," dedi Val kısık sesle, yıldıırım hızıma ayak uydururken. "Amcam ve yengem bundan bahsediyordu. Royal maliknesinde işler kötü, ha?"

"Ktden de öte," diye itiraf ettim.

Son sınıfların katına varmak üzereydik ki ilk ders zili çaldı. Kahretsin. Hızla gidip Reed'i bulmakla derse yetişmek arasında

kalarak aniden durdum. Val koluma dokunup bu ikilemime son verdi.

"Çoktan sınıfa girmişse öğretmeni içeriye girip onunla konuşmana izin vermez," diye belirtti.

Haklıydı. Ters istikamete dönerken omuzlarım düştü. Tekrardan, Val adımlarıma ayak uydurdu.

"Ella."

Yürümeye devam ettim.

"Ella. Hadi ama. Bekle." Tekrar kolumu yakaladı, beni inceleyen yüzünde derin bir endişe vardı. "O kimseyi öldürmedi."

Onun böyle söylemesi beni ne kadar rahatlatmıştı anlatamam. Tutuklandığından beri Reed'in masumiyetine dair şüphelerim beni içten içe yiyip bitiriyordu. Böyle şeyler düşündüğüm için bile kendimden nefret ediyordum ancak gözümü her kapattığımda, açılan dikişlerini hatırlıyordum. Kanı. Bana söylemeden çatı katına gitmiş olmasını.

"Elbette öldürmedi," demeye zorladım kendimi.

Bakışları keskinleşti. "O zaman neden bu kadar endişeli görünüyorsun?"

"Endişeli değilim." Keskin ses tonumun onu ikna edeceğini umdum. Sanırım işe yaradı ki ifadesi sakinleşti. "Sadece... Şu anda her şey kaosa sürüklenmiş durumda, Val. Reed tutuklandı, Steve aniden ortaya çık--"

"Ne?" diye bağırdı.

Ona henüz babamdan bahsetmediğimi hatırlamam bir dakikamı aldı. Bunu ona mesajla haber vermek istememiştim ve dün evde yaşanan kargaşa yüzünden Val'i aramaya da hiç fırsatım olmamıştı.

"Evet. Steve döndü. Sürpriz – ölmemiş nihayetinde."

Val biraz şoka uğramış gibi görünüyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Detaylara girmeden önce ikinci zil çaldı. Bu bizim bir dakika içinde sınıflarda olmamıza dair uyarıydı – yoksa... "Öğle yemeğinde her şeyi anlatırım, tamam mı?"

Başıyla hafifçe onayladı ancak şaşkın ifade yüzünden silinmedi. Sonraki koridorda yollarımız ayrıldı ve ben ilk dersime doğru yürüdüm.

Birkaç saniye içerisinde ilk dersimdeki sırama oturmuş ve sabah gazetesini okuyan tek kişinin Val olmadığını keşfetmiştim. Öğretmen bir an için sırtını sınıfa döndüğünde şerefsizin teki iki sıra arkadan eğilerek kısık sesle, "Yatağında öldürülmekten korkuyorsan gelip bizimle yaşayabilirsin, Ella," diye bağırdı.

Çocuğu görmezden geldim.

"Belki de böyle şeyler senin gibileri tahrik ediyordur."

Buradaki çocukların çoğunun zamanımı ya da enerjimi harcamama değmeyeceğini Astor Park'a ilk geldiğimde çabucak öğrenmiştim. Okulun kampüsü yemyeşil çimenlerle, yüksek taş binalarla inanılmaz güzel görünüyordu. Bir tablo gibiydi ancak içi, tanışma talihsizliği yaşadığım en mutsuz, kendine zerre kadar güveni olmayan insanlarla doluydu.

Sandalyemde dönerek Bitsy Hamilton'ın sırasının üzerine eğilip şerefsizin koyu yeşil gözlerinin içine baktım. "İsmin ne senin?"

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"İsmin diyorum," diye tekrar ettim sabırsızca. "İsmin ne?"

Bitsy sırtışını saklamak için bir elini ağzına götürdü.

Şerefsizin ifadesi kızgın bir dudak bükmeye döndü. "Aspen," diye cevapladı dişlerini sıkarak.

"Aspen mi? Gerçekten mi?" Ne salakça bir isimdi.

Bitsy artık gülüşünü bastıramıyordu. "Gerçekten de adı Aspen," dedi kız kahkahaya boğulurken.

"Tanrım, peki. Anlaşmamız şöyle, *Aspen*. Kısacık ömrümde senin tüm hayatın boyunca deneyimleyeceklerinden çok daha fazlasıyla uğraştım, bu yüzden uydurabileceğin tüm aptal hakaretlerin seni ezik göstermekten başka işe yaramaz. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda bile değil. Aslına bakarsan, köşene çekilip benden tarafa bakma kararını bir kez daha gözden geçirmezsen, bu dönemde seni kelimenin tam anlamıyla çıldırt-

mak havatımın öncelikli hedefi olur. Dolabına çürümüş deniz ürünleri koyarım. Ev ödevini paramparça ederim. Okuldaki her bir kıza bulaşıcı bir cinsel hastalığın olduğunu söylerim. Kadın iç çamaşını giymiş bir fotoğrafını yaptırıp, poster boyutunda renkli olarak bastırıp tüm okula asarım." Soğukkanlılıkla gülümsedim. "Başına bunların gelmesini ister misin?"

Aspen'in yüzü, ismini aldığı karlı şehir gibi bembeyaz oldu. "Sadece şaka yapıyordum," diye mırıldandı.

"Espri anlayışın berbat. Umarım babanın yanında senin için hazır bir iş vardır yoksa bu küçük beyninin üniversiteyi atlatabileceğini sanmıyorum." Sonra önüme döndüm.

Öğlen yemeğimde masamız sessizdi. Val'i Steve'in aniden ortaya çıkışı hakkında bilgilendirdim ancak bu konunun beni ne kadar sarstığı hakkında konuşma şansımız olmadı çünkü Reed, Easton ve Wade futbolcuların masasında oturmak yerine bize katılmışlardı.

Bir şeylerin yolunda olmadığını ilk sinyali buydu. Yani, Reed cinayetle suçlanıyordu bu yüzden hayat genel olarak *hiç de yolunda* değildi zaten ama takım arkadaşlarıyla oturmaması olayın tahmin ettiğimden daha kötü olduğunu işaret ediyordu.

"Okulda kavga çıkardığın için başın gerçekten de belaya girmedi mi?" diye mırıldandım, Reed yanımdaki sandalyeye oturduğunda.

Başını iki yana salladı. "Bir ihtar aldım." Sonra ifadesi kederli bir hâl aldı. "Ama biliyorsun ki bu, babamın ve avukatımın kulağında gidecek. Ve bundan hiç hoşlanmayacaklar."

Ben de hoşlanmamıştım ancak yüzüme cesaret verici bir gülümseme yerleştirdim çünkü Reed'in yeterince stres altında olduğunu biliyordum. Bu sadece...

Reed'i seviyordum, gerçekten. Ama öfkesi onun en büyük düşmanıydı. Eğer kendini kontrol etmeyi öğrenemezse, işler onun için katbekat daha kötü bir hâl alacaktı.

Masanın öbür ucunda Val tabağındaki lahana salatasıyla oynuyordu. Bakışları bir Wade'e bir tabağına dönüyordu. Wade aynı şeyi yapıyordu – dikkatle hamburgerine odaklanmadan önce Val'e kaçamak bakışlar atıyordu.

Birbirlerine bakmamak için bariz bir şekilde kendilerini zorluyorlardı ve bu, bazı sebeplerden dolayı keyfimi yerine getirmişti. Sefil durumdaki tek kişi olmadığımı görmek güzeldi.

Aniden suçluluk hissettim çünkü Val dikkatle Wade'den uzak duruyorsa ve Wade de onun bakışlarıyla buluşmaktan çekiniyorsa demek ki kötü bir şeyler olmuştu. Yalnız kaldığımızda Val'i bunun hakkında sorguya çekmeyi aklıma not ettim.

"Ee," dedi Wade sessizlik çekilmez hâle gelene dek uzayınca. "Kış Balosu için kimler heyecanlı?"

Kimse cevap vermedi.

"Gerçekten mi? Kimse mi?" Val'e anlamlı bir bakış attı. "Ya sen Carrington? Bir kavalien var mı?"

Val ona sert bir bakış attı. "Ben baloya gitmiyorum."

Masa yine sessizliğe büründü. Val, tıpkı benim keyifsizce tavuğumla oynadığım gibi salatasıyla oynamaya devam etti.

"Aç değil misin?" diye sordu Reed sessizce.

"Pek iştahım yok," diye itiraf ettim.

"Endişeli misin?" diye fısıldadı.

"Biraz." Aslında çok endişeliydim ama gerçeği geri plana itip yüzüme bir gülümseme daha yerleştirdim.

Reed içimi okumuş olacak ki eğilip beni öptü. Ağzıyla dikkatimi dağıtmasına izin verdim çünkü bu iyi hissettirmişti ama biliyordum ki bu öpücükler sadece geçici bir etkiydi.

Geri çekilip bunu ona da söyledim. "Beni öperek endişelerimden arındıramazsın."

Eli yan tarafımdan yukarıya doğru kayıp göğsümün tam altında durdu. Parmakları alt kıvrımı okşuyordu ve bu hareketiyle tüm vücudumdan bir titreme geçti. Mavi gözlerine baktım, arsız vaatlerle doluydu. Pekâlâ diye karar verdim, belki de öpücükleriyle endişelerimi arındırabilirdi.

İpekli saçlarından birkaç tutamı yüzünden çektiğimde, yalnız olmamızı ve Reed'in dile getirmedığı vaatlerini gerçekleştirebilmesini diledim. Beni öne doğru çekip yeniden öptü. Bu kez dudaklarımı aralayıp dilini içeri sokmasına izin verdim.

"Ben yemek yerken yapmayın bari," diye inledi Easton. "İştahımı kaçırıyorsunuz."

"Bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum," dedi Val.

Reed'in dudaklarına doğru gülümsedim ve sonra sandalyeme geri yerleştim.

"Eh, beni azdırıyorsunuz. Benimle tuvaleti ziyaret etmek isteyen var mı?" diye sordu Wade neşeyle.

Val'in ağzı düz bir çizgi hâlini aldı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Reed bana. "Bu, Easton'ın midesi için geçerli olmayabilir ama. Onca karbonhidratı yalayıp yuttuktan sonra mide fesadı geçirebilir." Easton'ın tabağındaki makarna yığınınını işaret etti.

"Ben endişelenince iştahı açılanlardanım," diye cevap verdi kardeşi.

Reed'in başlattığı şeye devam edip ortamı neşelendirmeye çalıştım. "Geçen hafta tıkindığın bir tepsi kurabiye'nin bahanesi neydi peki?"

"O benim sadece acıkmış hâlimdi. Ayrıca, burada kurabiye'den bahsediyoruz. Kurabiye yemek için kim bahaneye ihtiyaç duyar ki?"

"Nedense bu soruda cinsel bir ima sezdim," dedi Wade araya girerek. "Ve doğru cevap şu ki, kurabiye yemek için kimsenin bahaneye ihtiyacı yoktur."

"Ama sonuçta izin alman gerekir," dedi Val ters bir şekilde, masaya oturduğundan beri ilk kez bakışlarını Wade'e odaklayarak. "Eğer gidip başkasının kurabiyesinin tadına baktıysan, diğer fırıncılar sana kendi kurabiyelerini ikram etmekle ilgilenmez."

Ve sonra masadan kalkıp ayaklarını yere vura vura uzaklaştı.

"Hey!" diye bağırdı Wade arkasından. "Diğer kurabiyelerin

tadına sadece bir kez baktım çünkü kurabiyesini istediğim asıl fırıncı kapalıydı!”

Sandalyesinden kalkıp Val’in peşinden koştu. Easton, Reed ve ben arkalarından bakakaldık.

“İçimden bir ses diyor ki bunlar sadece kurabiyeden bahsetmiyorlardı,” dedi Easton.

Şaka değil. Val’i üzgün görmekten nefret ediyorsa olsam da onun sorunlarına imrenmekten kendimi alamıyordum.

Erkek arkadaşınızın hapse girme ihtimali yüzünden endişelenmediğiniz zaman ilişki problemlerini çözmek çok daha kolaydı.

7

Reed

GİRİŞ KAPISINDAN girdiğim an babam başını hole uzatıp parmağıyla beni göstererek, "Çalışma odama gelmen lazım. Hemen," dedi.

Ella'yla aramızda endişeli bir bakışma geçti. Richmond'la ettiğim kavganın babamın kulağına geldiğini tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu. Kahretsin. Ona kendim söylerim diye ummuştum.

"Ben de seninle gelsem mi?" diye sordu Ella, endişeli bir ifadeyle.

Bir an durduktan sonra başımı iki yana salladım. "Hayır, sen yukarıya çıkıp ödevini falan yap. Pek hoş geçmeyecek." Tereddüt edince, onu nazikçe dürttüm. "Hadi git. Ben de birazdan gelirim."

Merdivenlerde gözden kaybolana kadar holde bekledim ve sonra bütün gün göğsüme sıkışmış mutsuz iç çekişi derin derin dışarıya saldım. Bugün okul berbattı, sadece takım arkadaşımın burnunu kırdığım için değil. Fısıldaşmalar ve bakışlar beni rahatsız etmişti. Normalde sınıf arkadaşlarımla benimle ilgili düşüncelerini zerre umursamazdım ancak bugün okuldaki gergin hava neredeyse boğucu hâle gelmişti.

Herkes Brooke'u öldürüp öldürmediğini merak ediyordu. Çoğu öldürdüğüne inanıyordu. Hatta buna birkaç takım arkadaşım da dahildi. Lanet olsun ki bazen Ella'nın da buna inandığını düşünüyordum. Hiç dile getirmemişti ama öğlen yemeğinde, ona bakmadığımı sandığı anlarda bana bakışını fark etmiştim. Yüzünde, kelimelere dökemediğim bir ifade vardı. Şüpheli değildi belki ama tedirginlik gibiydi. Ve biraz da üzüntü.

Onun sadece bütün bu olanlardan dolayı çok korkmuş durumda olduğunu söyledim kendime ama bir yanım aklında soru işareti olup olmadığını merak ediyordu. Acaba bana öyle bakarak bir katille çıkıp çıkmadığını mı anlamaya çalışıyordu?

"Reed."

Babamın sert sesi beni harekete geçirdi. Holden geçip çalışma odasında yöneldim ve komuta masasının başında Grier'ı görünce tüm keyfim kaçtı. Babam yakındaki kolçaklı sandalyede oturuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum hemen.

"Sormana gerek var mı?" Babamın ifadesi öfkeli ve tehditkârdı. "Bugün erken saatlerde müdürden bir telefon aldım. Bana soyunma odasında geçirdiğin küçük öfke krizinden bahsetti."

Sinirlendim. "Öfke krizi değildi. Richmon annemle ilgili ileri geri konuştu."

Annemden bahsetmem ilk kez babamın yelkenleri suya indirmesini sağlamamıştı. "Hz. İsa'yı bile aşağılasa umurunda değil - okulda kavga çıkaramazsın Reed! Artık yapamazsın, hele de ikinci dereceden cinayetle suçlanırken!"

Midemde öfke ve utancın eşit derecedeki ağırlığını hissettim. Babamın yüzü kıpkırmızıydı, elleri iki yanında yumruk olmuştu ama gözlerindeki öfkenin sisi ardında çok daha kötü bir şey olduğunu fark ettim - hayal kırıklığı.

Babamı hayal kırıklığına uğratmayı en son ne zaman umursamıştım hatırlamıyorum. Ancak... Sanırım şu an umursuyordum.

"Otur, Reed." Emir, altın dolma kalemini not defterinin üze-

rine yerleştiren Grier'dan geldi. "Üzerinden geçmemiz gereken birkaç şey var."

İsteksizce gidip minderli sandalyelerden birine oturdum. Babam gergin bir hâlde diğeri sandalyeye geçti.

"Kavga mevzusunu birazdan konuşacağız," dedi Grier. "Ancak önce, bana Brooke'un tırnaklarında neden senin DNA kalıntılarının bulunduğunu açıklaman gerek."

şokla sarsıldım. "Ne?"

"Bugün bölge savcı yardımcısı ve soruşturmadan sorumlu dedektiflerle görüştim. Bize detaylı bilgi vermeden önce DNA testlerinin sonuçlanmasını bekliyorlardı. Sonuçlar gelmiş ve inan bana bunları paylaşmak için can atıyorlardı." Grier'ın yüz ifadesi sertleşti. "Brooke'un tırnak diplerinden aldıkları örneklerde deri kalıntıları bulunmuş. DNA seninkiyle eşleşiyor."

"Benim DNA örneğimi nereden bulmuşlar?" diye sordum. "Ben örnek falan vermedim."

"En son tutuklanmandan kalma."

İrkildim. *Son tutuklanma*. Kulağı kötü geliyordu. "Böyle bir şey yapabilirler mi?"

"Bir kere sisteme girmişsen, sonsuza dek orada kalırsın." Grier birkaç kâğıt parçası çıkarırken, babam sert bir şekilde bakıyordu. "O geceyi adım adım, dakika dakika gözden geçireceğiz. Hiçbir şeyi atlama. Osurmuşsan bile bunu bilmem gerek. Brooke'la görüştükten sonra ne yaptın?"

"Eve geldim."

"Hemen mi?"

"Evet."

Grier'ın ifadesi ciddileşti. "Bundan emin misin?"

Kaşlarımı çattım, "Ben... Sanırım?"

"Yanlış cevap. Güvenlik kamerası kayıtlarına göre bir saat sonra varmışsın."

"Nereye varmışım?"

"Buraya," diye patladı, öfkeli görünüyordu. "Evin kameralarla izleniyor, Reed, yoksa bunu unuttun mu?"

Babama bir bakış attım, ciddi bir şekilde başıyla onayladı. "Siz okuldayken kayıtları inceledik," dedi. "Kamera kayıtları eve saat onda geldiğini gösteriyor."

"Yani O'Halloranların çatı katından ayrıldıktan tam bir saat sonra," diye açıkladı Grier.

O geceyi hatırlamaya çalışarak hafızamı yokladım. "Şehirde biraz gezindim," dedim yavaşça. "Brooke'la yaptığımız konuşma yüzünden hâlâ öfkeliydim. Kendimi sakinleştirip öyle ev--"

"Hayır," diye araya girdi babam.

"Hayır ne?" Şu anda bir halt anlamıyordum.

"Böyle şeyler söylememelisin, tamam mı? O gece 'sakinleşmeye' ihtiyaç duyduğun bir ruh hâlinde olduğunu kendi aramızda dahi olsa ima edemezsin. Brooke'la kavga ettin, tamam ama bu o kadar önemli değildi," dedi babam ciddiyetle. "Oraya gittiğinde de ayrıldığında da gayet sakindin."

İçim öfkeyle düğümlendi. "Civarda bir, üç ya da on saat doluşmuşım ne fark eder?" diye bağırdım. "Ellerindeki kayıtlar çatı katına girdikten yirmi dakika sonra oradan ayrıldığımı gösteriyor. Yani bir saat sonrasına kadar eve dönmemişsem ne olmuş yani?"

"Güvenlik kamerası kayıtlarını mahkemeye sunacaklardır," dedi Grier, sanki konuşan ben değilmişim gibi babama dönerek. "Eli kulaklarındadır."

"Ee, ne olmuş yani?" diye üsteledim.

Grier kalemini bana doğrulttu. "Olan şu, yalan söyledin. Kürsüde bir kez yalan söylersen seni orada çarmıha gererler."

"Kürsü mü? İfade vermek zorunda mı kalacağım?" Bir duygu kasırgası midemde dev bir yumru oluşturdu. Kendi kendime, polis soruşturma sırasında eninde sonunda gerçek katili bulacak diyordum ama görünen o ki gerçek katilin ben olduğumu düşünüyorlardı.

"Dedektifler beline birkaç kez dokunduğunu ve sorgu sırasında tişörtünde kan lekelerinin belirmediğini fark etmişler."

"Lanet olsun," diye mırıldandım. Sanki boynuma bir ilmik geçirilmiş gibi hissediyordum.

"O nasıl oldu?" diye üsteledi Grier.

"Bilmiyorum. Belki araba sürerken olmuştur? Ya da bir şeye uzanırken?"

"Peki, yaralanma nasıl meydana geldi?"

Şimdi yapacağım itirafın kulağa kötü geleceğini anlamak için bir avukat olmama gerek yoktu. "Rıhtımda bıçaklandım."

"Neden oradaydın?"

"Dövüşmek için," diye mırıldandım kısık bir sesle.

"Ne için?"

"Dövüşmek için. Dövüşüyordum."

"Dövüşüyordun," diyerek lafımı tekrarladı.

"Dövüşmek yasalara aykırı değil." Rıhtımda dövüştüğüm çocuklardan biri bir savcı asistanının oğluydu ve dediğine göre, herkes gönüllü olarak dövüşüyorsa, yanlış bir şey yapmıyorduk. Karşıdakinin dayak yemeye rızası varsa bu suç değildi.

Ama sanırım şiddet eğilimi olan muhtemel bir katil için bu bir delil olarak kullanılabilirdi.

"İşin içinde para yok muydu? Şişko Deuce olarak bilinen Franklin Deutmeyer, Easton Royal'ın futbol maçlarında ona bahis yatırdığını söylüyor. Sizin dövüslere bahis oynamadığınızı mı söylüyorsun yani?" Grier yalan söylememi beklemedi. "Justin Markowitz'le görüştük, işin içinde yüklü paralar döndüğünü söyledi."

Benden cevap bekliyor gibi değildi. Haklı da çıktım çünkü Grier sanki beni alt edeceği kapanış konuşmasını yapmaya hazırlanırcasına öne doğru eğildi.

"Para için dövüşüyorsun. Sana kendini iyi hissettirdiği için dövüşüyorsun. Bir çocuğu elle tutulur bir gerekçen olmadan hastanelik ediyor--"

Bu kez lafını böldüm. "Anneme hakaret etmişti."

"Tıpkı bugün burnunu kırdığın, Richmond denilen şu çocuk gibi mi? O da mı anneme hakaret etmişti?"

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak.

"Peki ya Brooke? O da mı anneme hakaret etti?"

“Ne demek istiyorsun sen?” diye homurdandı babam.

“Diyorum ki oğlunun öfke sorunu var,” diye patladı Grier.

“Biri merhume annesinin mezarı başında nefes dahi alsa—”

Babam irkildi.

“Oğlun kendini kaybediyor,” Grier kalemini masaya fırlatıp bana kötü kötü baktı. “Bölge Savcısı bu davaya ciddi anlamda takmış durumda. Neden bilmiyorum. Uyuşturucu ticareti yüzünden sık sık gerçekleşen cinayetler ve Şişko Deuce gibi, çocuklardan para toplayan bahisçiler dahil, boğazlarına kadar sonuca bağlanmamış davalara batmışlar ama bu dava ilgilerini çekiyor ve sana da bu cinayeti işleyen katil gözüyle bakıyorlar. Soruşturma ekibim biraz araştırma yaptı, söylentilere göre Dinah O’Halloran’ın Bölge Savcısı Pat Moralt’la bir ilişkisi olabilirilmiş.”

Bu kez küfreden babam oldu. “Lanet olsun.”

İlmek gittikçe sıklaşıyordu.

“Okuldaki bütün sınıf arkadaşlarıyla görüşecekler. İçlerinden biriyle bir sorun yaşadıysan bana şu an söylesen iyi edersin.”

“Senin eyaletin en iyi avukatlarından biri olduğunu sanıyordum,” dedi babam aksi bir şekilde.

“Benden bir mucize yaratmamı bekliyorsunuz,” diye öfkeyle cevapladı Grier.

“Hayır,” diye araya girdim. “Biz senden gerçeği ortaya çıkarmanı istiyoruz. Çeneme kendi irademle yumruk yemeyi sorun etmiyor olabilirim ama işlemediğim bir suç yüzünden hapse girmeyi ediyorum. Pisliğin tekiyim kesinlikle. Ama ben kadınlara el kaldırmam ve kimseyi asla öldürmeyeceğimden de yüzde yüz eminim.”

Babam bir adım yaklaşıp elini omzuma koydu. “Bu davayı kazanacaksın, Grier. Şu anda masanda hangi dava var umurumda bile değil. Reed bu olaydan aklanana kadar hiçbir şey önemli değil.”

Cümlesinde bir *yoksa* iması vardı.

Grier’in suratı asıldı ancak itiraz etmedi. Bunun yerine ayağa kalktı, bütün evraklarını topladı ve “İşe koyulayım,” dedi.

“Soruşturma devam ederken biz ne yapmalıyız?” diye sordu babam, Grier’ı kapıya geçirirken.

Sandalyemde oturmaya devam ettim ve hayatım nasıl bu hâle geldi diye düşündüm. Ellerime baktım. Onu ben mi öldürmüştüm? Çatı katından ayrıldığımı hayal mi etmişim? Garip bir hafıza kaybı durumu mu yaşıyordum?

“Yüzüne mutlu bir ifade yerleştire, normal hareket et ve suçlu değilmişsin gibi davran.”

“Suçlu değilim,” diye hırladım.

Grier holde durakladı. “Bölge Savcısı suçu kanıtlayacak bir araç, neden ve fırsat peşinde. Brooke kafasını şömineye öyle güçlü bir şekilde çarpmış ki beyni omuriliğinden ayrılmış. Sen iri ve güçlüsün, ayrıca insanları yumruklamayı da seviyorsun. Ellerinde oraya gittiğine dair kamera kayıtları var. Ve bunu kanıtlayacak bir de amaç. Ah, ve Ella Harper?”

Aniden gerildim. “Ne olmuş ona?”

“Ondan uzak dur,” dedi Grier ciddiyetle. “O kız senin en büyük zaafın.”

8

Ella

OKULA GİTTİĞİMDE REED beni girişteki merdivenlerde bekliyordu. Bu kez ortalarda olmayan Easton'dı ama Reed'le yalnız kaldığım için minnettardım, özellikle de dün geceden sonra. Callum ve Grier'la görüştükten sonra morali bozulmuş ve ketumlaşmıştı, uzun bir zamandan sonra ilk kez benim odamda uyumamıştı. Ona kalması için yalvarmamıştım ama konuşması için baskı yapmıştım.

Bana söylediği çok az şeyden anladığım kadarıyla, Reed'in dövüşlere katılması ve çatı katından ayrılıp Royal malikânesine dönene kadar arada geçen o bir saatte nerede olduğunun kayıtsız olması avukatı endişelendirmişti.

Ben de bu kısmı anlayamıyordum. Hemen eve gitmemişse ne olmuştu yani? Bu, şüpheli bir şeyler yapıyor olduğu anlamına gelmezdi, özellikle de çatı katına girdikten yirmi dakika sonra çıktığını polisler bilirken.

Fakat yine de bu, Grier ve Callum'u bu kadar endişelendiriyorsa demek ki önemli bir şeydi. Bu yüzden Reed'e merhaba öpücüğü verdikten sonra konusunu açtığım ilk şey bu oldu.

"Şehirde arabayla gezindiğin o bir saat neden bir anlam taşıyor hâlâ anlamıyorum."

Bakışları karardı, pantolonunun içine sokmadığı gömleği ve iliklenmemiş mavi ceketıyla birleşince, bu hâli ona kötü çocuk havası veriyordu. Reed'le tanışmadan önce kötü çocuklar hiç ilgimi çekmezdi ancak söz konusu o olunca bu hâlini karşı koyulmaz buluyordum.

"Hiçbir anlama gelmiyor," diye mırıldandı.

"O zaman neden avukat öyle endişelenmiş?"

Reed omuz silkti. "Bilmiyorum. Ama *senin* buna kafanı yormanı istemiyorum, tamam mı?"

"Elimde değil." Durakladım, bu fikri yeniden ortaya atmak istemiyordum çünkü Reed sinirleniyordu ama kendime engel olamadım. "Kaçmak için hâlâ zamanımız var," diye yalvardım ve çevreme göz gezdirip bizi dikizleyen birilerinin olup olmadığını kontrol ettim. Sesimi alçaltarak fısıldadım. "Burada oturup seni hapse atmalarını beklemek istemiyorum."

Gözlerindeki sertlik kayboldu. "Bebeğim, öyle bir şey olmayacak."

"Nereden biliyorsun ki?" Çaresizlik hissi beni sardı. "Benim için önemli olan diğer kişiyi kaybettim zaten. Seni de kaybetmek istemiyorum."

Reed iç çekerek beni kollarına çekti ve alnımdan öptü. "Beni kaybetmeyeceksin."

Ağzı aşağıya doğru indi ve benimkini buldu, dilini dudaklarımın arasına kaydırarak beni nefessiz bıraktı ve dizlerimin bağını çözdü. Düşmemek için kaslı kollarına tutundum.

"Sen tanıdığım en güçlü insansın," diye fısıldadı dudaklarına doğru. "Benim için de güçlü ol, tamam mı? Kaçmayacağız. Kalacağız ve savaştığımız."

Ben daha cevap veremeden bir arabanın motor sesi dikkatimi dağıttı. Arkama dönüp baktığımda bir polis aracının ana binanın önündeki büyük araba yoluna yanaştığını gördüm.

İkimiz de gerildik.

"Buraya *senin* için mi geldiler?" diye sordum endişeyle.

Sert ifadesi geri döndü ve mavi gözleri polis aracına kitlendi.

"Bilmiyorum." Sürücü tarafından kel kafalı tıknaz bir adam çık-
tığında ifadesi daha da gölgelendi. "Siktir "

"Onu tanıyor musun?" diye sordum tıslarcasına.

Reed başıyla onayladı. "Dedektif Cousins. Beni sorguya çe-
ken polislerden biriydi."

Tanrım. Bu hiç hayra alamet değildi.

Beklenildiği üzere, Cousins bizi merdivenlerde görünce he-
men yanımıza geldi. "Bay Royal," dedi sakince.

"Dedektif," diye cevapladı Reed de aynı sakinlikle.

Gergin bir sessizlik yaşandıktan sonra dedektif keskin bakış-
larını bana çevirdi.

"Ella O'Halloran'sınız sanırım?"

"Harper," dedim.

Adam açık açık gözlerini devirdi ki bence bu çok kabaca bir
hareketti. "Eh, Bayan Harper, aslına bakarsanız bu sabahki liste-
min başında yer alıyorsunuz."

Ona somurttum. "Ne listesi?"

"Tanık listesi." Cousins bana gülümsediğinde biraz kendini
beğenmiş göründü. "Müdür bu sabah görüşmeleri onun ofisin-
de yapmam için izin verdi. Beni takip eder misiniz lütfen..."

Olduğum yerde kaldım. Callum böyle bir şey olabileceğine
dair beni çoktan uyarmıştı, yani buna hazırlıklıydım. "Özür di-
lerim ama bu mümkün değil. Ne çeşit bir görüşme olursa olsun
vasimin yanımda olması gerekiyor." Ben de aynı kendini beğen-
mişlikle ona gülümsedim. "Tabii avukatımın da."

Dedektif gözlerini kıstı. "Anlıyorum. Demek böyle oynaya-
cağız." Başını kısaca salladı. "Sanırım vasinle iletişim hâlinde
olacağım."

Bunu dedikten sonra yanımızdan geçerek giriş kapısında
gözden kayboldu.

O gidince takındığım özgüven maskesi düştü ve hemen
Reed'e döndüm. "Bugün insanlarla mı görüşecekmiş? Kiminle?"

"Bilmiyorum," dedi kasvetli bir tavırla.

"Aman Tanrım, Reed, bu hiç iyi değil. Hem de hiç."

"Bir şey olmayacak." Ama sesinde her zamanki özgüven yoktu. "Hadi gel, sınıfa gitmemiz gerek. Bugün herhangi bir sorun yaşarsan bana mesaj at, tamam mı?"

"Ne sorun yaşayabilirim ki?" diye sordum temkinli bir şekilde. Cevabı gizemliydi. "Öğrenciler huzursuz."

Bu konuşmanın tamamı -ve Dedektif Cousins'in birdenbire ortaya çıkması- endişelerimi biraz olsun hafifletmemişti ve sanırım Reed de bunun farkındaydı ama yine de yüzüne bir gülümseme yerleştirip sanki her şey yolundaymış gibi bana sınıfıma kadar eşlik etti. Hızlı bir öpücüğün ardından karşı istikamete doğru uzaklaştı. Endişelerimi üzerimden silkip atamıyordum. Ağır bir battaniye gibi üzerime çökmüşlerdi ve kimya dersine girip, Easton'ın yanındaki her zamanki yerime oturduğumda ise çaresizlik bedenimin her bir gözeneginden taşıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu hemen Easton.

Kulağına eğildim. "Polisler, Reed hakkında insanlarla görüşmek için buraya gelmişler."

Easton istifini bozmadı. "Buradaki hiç kimse Reed ve Brooke olayını bilmiyor ki," diye fısıldadı. "Görüşmelerden hiçbir şey çıkmayacaktır."

Çevreme göz atıp bizi dinleyen biri olmadığından emin oldum. "Ama okuldaki herkes dövüslere katıldığını biliyor." Aklıma başka bir düşünce geldi. "Ve Savannah, Dinah olayını biliyor."

Kaşlarını çattı. "Onun Brooke'la bir alakası yok."

"Hayır, ama olayı çarpıtabilirler." Endişem bu kez öncekinden de kötü bir şekilde geri dönünce ellerimi ovuşturmaya başladım. "Eğer Dinah'nın Reed'in kardeşine şantaj yaptığını öğrenirlerse, ortaya Reed'in oraya *Dinah* için gittiği ama onun yerine Brooke'u öldürdüğü gibi çılgınca bir teori atabilirler."

Bu saçma bir düşünceydi ama Easton'ın endişeli görünmesini sağlayacak kadar da makuldü. "Siktir."

"Eğer Savannah'yla konuşurlarsa, sence onlara bir şeyler anlatır mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı "Ben... sanmıyorum?"

Bu benim için yeterli değildi. Hem de hiç "Bundan sonraki İngilizce dersine beraber giriyoruz. Onunla konuşacağım."

"Ne diyeceksin? Öterse bacaklarını kırmakla mı tehdit edeceksin?" Zayıf ve zoraki bir şekilde gülümsedi.

"Hayır ama Gideon ve Dinah konusunu açmamasının ne kadar önemli olduğunu bilmesini sağlayacağım."

"Sav, Royallardan nefret eder," dedi bıkkın bir tonla. "Çenesini kapalı tutması için ona ne söylersen söyle ikna edebileceğini sanmıyorum."

"Belki edemem ama yine de deneyeceğim."

Kimya dersinden sonra ikinci kata koşup Savannah Montgomery'yi İngilizce sınıfımıza varmadan yakalamaya çalıştım.

Gideon'ın eski kız arkadaşı şimdiye kadar tanıştığım en tutarsız kişilerden biriydi. Buraya ilk geldiğimde bana Astor Park Hazırlık Okulu'nu gezdiren rehberdi ve o gün şirretliği üzerinde olsa da bana bu okulda nasıl hayatta kalınacağına dair istenmeyen tavsiyelerde bulunmuştu. Mesafesini korumasına ve derslerde benimle pek konuşmamasına rağmen yine de beni Daniel Delacorte hakkında uyarmış ve o sapıktan intikam almamız için Val'le bana yardım etmişti.

Yani sanırım o bir müttefik sayılırdı?

Dürüst olmak gerekirse, gerçekten emin değildim. En iyi günündeyken bile ne tepki vereceğini kestirmesi zordu, diğer günlerde ise ne yapacağını tahmin etmek neredeyse imkânsızdı.

Bugün o imkânsız günlerden biriydi. Kapının önünde beklediğimi görünce kaşları çatılsa da düşmanlıktan yoksun bir sesle, "Selam," dedi.

"Bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordum sessizce.

Gözlerinde şüphe kıvılcımları parladı. "Neden?"

Sabırlı olmam gerekiyordu. "Çünkü konuşmamız gerekiyor."

"Ders başlıyor."

"Bay Winston her zaman on dakika geç gelir, biliyorsun. Zamanımız var." Gözlerimle ona yalvardım. "Lütfen?"

Kısa bir an sonra başıyla onayladı. "Tamam. Ama çabuk ol."

Hol boyunca, dar bir koridora sıkıştırılmış olan bir dolap kümesine doğru sessizce yürüdük. Yalnız kaldığımızda vakit kaybetmeden konuya girdim.

"Bugün, Reed'in takımındakiler ve sınıf arkadaşlarıyla görüşmek üzere polis buraya geldi."

Şaşırmış görünmüyordu. "Evet, biliyorum. Çoktan Beringer'in ofisine çağırıldım. Onlarla öğle yemeğinde görüşeceğim." Gözlerini devirdi. "Beni dersten çıkarmaya çalıştılar ama sikerim bu işi. Royallardan biri babasının kız arkadaşını öldürdü diye ben dersimden geri kalacak değilim."

Sanki bana tokat atmış gibi irkildim. "Reed kimseyi öldürmedi," dedim dişlerimi sıkarak.

Savannah omuz silkti. "Öldürmüş olsa bile umurumda değil. Brooke'u hiç sevmezdim zaten."

Kaşlarımı çattım. Savannah, Brooke'u tanıyor muydu ki? Bir an aklım karıştı ama sonra Savannah'nın onu *tanıdığını* hatırladım. Bana Astor Park turu yaptırdığı gün Brooke'tan "ilave" diye söz etmişti ve Gideon'la da bir yıl kadar çıkmıştı, yani evde birkaç kez Brooke'la karşılaşmış olmalıydı.

"O kadın tam bir çöptü," diye ekledi. "Alnında büyük harflerle servet avcısı yazıyordu."

"Her neyse, Reed onu öldürmedi."

Mükemmelce şekillendirilmiş kaşlarından birini havaya kaldırdı. "Polislere bunu söylememi falan mı istiyorsun?"

Öfkemi yuttum. "Onlara istediğini söyleyebilirsin çünkü onu Reed öldürmedi. Ben seninle başka bir konu hakkında konuşmak istiyordum."

"Hangi başka konu?"

Ana koridora göz attım. Boştu. "Gideon ve Dinah konusu."

Reed'in söylediğine göre Dinah, Gideon'ın telefonuna sızarak o ve Savannah'nın birbirlerine gönderdiği çıplak fotoğrafları

çalmıştı. Elindeki bu kozla beraber, Gideon'ı reşit olmayan birini cinsel ilişkiye zorlama suçuyla tehdit etmişti çünkü o zamanlar Gideon on sekiz, Savannah ise daha on beş yaşındaydı.

Gideon'ın adı geçince Savannah'nın temkinli ifadesi saf bir nefrete dönüştü. "Erkek arkadaşımın ucuz bir erkek avcısını becermesinden mi bahsediyorsun?" diye patladı.

"Evet ve o ucuz erkek avcısı *senin* Gideon'a gönderdiğin fotoğrafları kullanarak ona şantaj yapıyor," diye cevapladım öfkeyle.

Bu kez irkilen o olmuştu. "Gideon'ın bu belaya bulaşmasında suç benim mi diyorsun yani? Çünkü benim değil! İhanet eden *oydu*. O korkunç kadınla yatan *oydu*, kadının onu takıntı hâline getirip telefonunu çalmasının nedeni de *oydu*. Benim tek yaptığım erkek arkadaşına fotoğraf göndermektir, Ella!"

Konuşmanın kontrolünü kaybettiğimi fark edince hemen sakin, tehditkâr olmayan bir ton takındım. "Ben kesinlikle seni suçlamıyorum," dedim. "Benim söylemek istediğim, sen istesen de istemesen de bu işin içine bulaştın bir kere. Polisler, Dinah ve fotoğraflar mevzusunu öğrenirse Gideon'ın başı büyük bir derde girebilir."

Savannah cevap vermedi.

"Ondan nefret ettiğini biliyorum ama onun hapse girmesini istemediğini de biliyorum. Dedektiflere bunu anlatman, sadece onların bunu Reed'in aleyhinde kullanmak için bir şekilde çarpıtmaya çalışmasını sağlayacak." Gözlerimi ona diktim. "Ve Reed masum." Yani en azından öyle olduğunu düşünüyordum.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sessizlik o kadar uzadı ki onu ikna edemediğimi düşündüm. Sonra derin bir iç çekip başını salladı.

"Tamam. Çenemi kapalı tutacağım."

İçim rahatlamıştı ama Savannah ona teşekkür etmeme fırsatı bile vermeden, tek kelime etmeyerek çekip gitti.

9

Ella

GÜNÜN KALANINDA Savannah'yı bir daha görmedim. Normalde olsa bunu hiç umursamazdım çünkü öğleden sonraki derslerimizin hiçbiri ortak değildi ancak paranoya içimi kemirmeye başlamıştı. Öğle arasında dedektifle görüşmesi gerekiyordu. Bu yüzden öğleden sonra gelip beni bulur ve görüşmeyi anlatır diye umuyordum ancak gelmemişti ve günün ikinci yarısında onu koridorlarda bile görmemiştim.

Öğlen yemeğinde Val, dedektiflerin bu sabah onunla görüşme izni için ailesine bir mesaj bıraktıklarını söyledi. Sanırım amcası ve yengesi de Callum gibiydi çünkü Val ve Jordan'ın görüşmesi sırasında yanlarında olmakta ısrarcı olmuşlardı.

Evet, Jordan. Görünüşe göre o da Cousins'in listesindeydi ve bu çok ama çok rahatsız ediciydi çünkü Jordan'ın Reed hakkında sadece kötü şeyler söyleyeceğini biliyordum.

Polislerin bugün Savannah dışında kimlerle görüştüğünü bilmiyordum. Kendi görüşmemden ödüm kopuyordu ama Callum'un mümkün olduğunca bunu erteleyebileceğini umuyordum. Belki dedektifler aptal görevlerini yerine getirip gerçek katili bulana kadar erteleyebilirdik.

Tabii ortada gerçek bir katil varsa...

Boğazımda peyda olan bu sessiz çılgılık otoparkın ortasında durmama neden oldu. Bu düşüncelerin zihnime dolmasından nefret ediyordum. Hâlâ Reed'den şüphe ediyor olmaktan da nefret ediyordum. Brooke'u öldürmediği konusunda ısrarcıydı. Öldürmediğine dair yemin ediyordu.

Peki o zaman neden ona yüzde yüz inanamıyordum?

"Otopark arabalar içindir, küçük kardeş, insanlar için değil."

Arkamı döndüğümde Easton'ın bana sırtıttığını gördüm. Beni yürümem için hafifçe dürterek, "Zavallı Lauren kaç dakikadır o yerden çıkmaya çalışıyor, yaklaşık iki dakika mı ne?" diye ekledi.

Bakışlarım motoru çalışır vaziyette olan kırmızı BMW'ye takıldı. Beklendiği üzere Lauren Donovan bana el salladı, sanki yolunu kapatan ben değilmişim de oymuş gibi yüzünde hafif bir mahcubiyet vardı.

Ben de aynı mahcubiyetle ikizlerin kız arkadaşına el salladım ve hızla yolundan çekildim. "Gözüm dalmış," dedim Easton'a.

"Hâlâ görüşmeler için mi endişelisin?"

"Evet. Ama Savannah'yla konuştum, Gideon olayı hakkında konuşmayacağına söz verdi."

Easton başıyla onayladı. "En azından bu iyi bir şey."

"Evet."

"Ella," arkamızdan Reed'in sesi geldi. "Eve benim arabayla gidelim mi?"

Onlara döndüğüm sırada yanında Sebastian'la beraber park yerine doğru yürüyorlardı. Paranoya tekrar gün yüzüne çıktı. "Ne oldu? Antrenmanın yok muydu?"

Başını iki yana salladı. "East'in var ama ben izinliyim. Babam mesaj attı ve doğrudan eve gelmemi söyledi."

Omurgama korku dolu bir sızı yerleşti. "Neden? Neler oluyor?"

"Bilmiyorum." Reed sinirli görünüyordu. "Tek dediği bunun önemli bir şey olduğu. Koç'la bile çoktan konuşmuş."

İfadesi sertti, bu da endişeli olduğu anlamına geliyordu. Köşeye sıkıştırılmış gibi hissettiğinde Reed'in kabalaştığını öğren-

meve başlamıştım ve bu köşe polisler ve dedektiflerle doluydu, hapishane ise dünyanın en dar, yalnız köşesi gibi hissettiriyor olmalıydı.

"Benim de orada olmamı istedi mi?" diye sordum temkinli bir şekilde.

"Hayır. Ama ben istiyorum." Reed küçük kardeşine baktı.

"Seb. Ella'nın arabasını eve sen getirir misin?"

Sebastian başıyla onayladı. "Tamamdır."

Ona anahtarlarımı fırlattım ve Sebastian üstü açık arabama yönelirken Easton'ın futbol antrenmanına doğru koşturuşunu izledim. Reed'in Range Rover'ına bindik ama benden neden eve onunla aynı arabada gitmemi istediğinden emin değildim çünkü yolculuğun ilk beş dakikası boyunca tek kelime etmedi.

Tırnaklarımı kemirerek camdan dışarıyı izledim. Sessiz Reed'le uğraşmak benim için çok zordu. Bu hâli bana Royalların yanına ilk taşındığım zamanları hatırlatıyordu fazlasıyla. O zamanlar Reed bana sadece kötü bakışlar atıyor ya da iğneleyici sözler söylüyordu ki bu da alışkın olduğum şeylerden çok uzaktı. Annem biraz -şey, yani *çokça*- sorumsuzdu ama oldukça neşeliydi ve duygularını asla saklamazdı. Saklayan kişi hep ben olurdum.

"Söyle bakalım," diye kükredi Reed aniden.

İrkildim. "Neyi?"

"Takıntı hâline getirdiğin şey neyse onu. Düşüncelerini resmen duyabiliyorum ve eğer tırnaklarını biraz daha yersen tırnak falan kalmayacak."

Üzülerek başparmağımın yan tarafındaki diş izlerine baktım. Kızarıklıkları yok etmek için ovalarken, "Fark ettiğini düşünmemiştim," dedim.

Boğuk, kısık bir sesle, "Ben seninle ilgili her şeyi fark ediyorum, bebeğim," dedi.

"Endişeliyim. Bana sürekli endişelenmemi söylüyorsun ama gittikçe kötüleşiyor," diye itiraf ettim. "Okulda düşmanını tanımak daha kolay. Kim senin yanında kim sana karşı, kim destek

kim köstek oluyor şeklinde insanları sınıflandırmak. Ancak bu şey çok büyük görünüyor.”

Ve çok daha *korkutucu*, ancak bunu kendime sakladım. Reed’in korkularını duymasına gerek yoktu. Onu ağırlığıyla ezen bütün yükü yetmezmiş gibi bir de benimkileri yüklenip taşımaya kalkıştırdı.

“Hepsinin çaresine bakılacak,” dedi, becerikli elleri SUV’yi Royal malikânesinin önündeki araba yoluna sürerken. “Çünkü ben kimseyi öldürmedim.”

“O zaman kim öldürdü?”

“Belki bebeğin babası yapmıştır? Brooke o gece para koparabileceği herkesle şansını denemiş olmalı. Yatağa attığı tek aptal be—” Aniden durdu.

Durduğuna sevindim çünkü Reed’in başka biriyle seks yaptığını düşünmekten hoşlanmıyordum, bu benden önce yaşanmış olsa bile. Tanrım, bakir olsa ne güzel olurdu.

“Bakir olmalıydın,” dedim.

Şaşkın bir şekilde kahkaha attı. “Kafana taktığın şey bu muydu?”

“Hayır ama öyle olsaydın ne kadar çok sorunun çözüleceğini düşünsene. Brooke’la bu şeyi yaşamış olmazdın. Okuldaki kızlar üzerine ağızlarının suyunu akıtmazdı.”

“Bakir olsaydım, okuldaki bütün o kızlar Reed Zirve’sine tırmanan ilk kişi olduklarını ilan etmek için beni yatağa atmaya çalışırdı.” Arabayı evin yan tarafına park ederken sırtıttı.

Royalların avluda kocaman bir park alanı vardı, spiral bir desen verilmiş özel parke taşlarıyla döşenmiş yol, tüm araçlarını barındıran garaja kadar uzanıyordu. Ancak kimse garajı kullanmayı sevmiyordu. Avlu genelde siyah Roverlar ya da Easton’ın bordo kamyonetiyle doluyordu.

“Kızlar öyle değildir,” dedim, SUV’den inip içerideki çantama uzanırken. “Senin bekâretini bozmak için yarışa falan girmezlerdi.”

Reed çantama benden önce ulaştı. Yüzünde bir sırıtişla çan-

lamı elimden çekti. "Kızlar avnen de öyleler. Jordan neden itiraklı senin peşinde sanyorsun? Sen onun rakibisin, bebeğim. Kim olduğunu önemli değil. çoğu insan rekabetçi pıslığın tekidir. Astor'daki çocuklara gelecek olursak, onlar hepsinden beterler. Bakır olsaydım bu, birinin kazanması için bir yarışmadan ibaret olurdu."

"Öyle diyorsan."

Rover'ın ön tarafına dolanıp yanıma geldi ve bir kolunu omzuma attı. Ağzı kulağımın üst kıvrımına değecek kadar eğildi ve fısıldayarak, "Senin çiçeğin kokladıktan sonra istersen ben bakır sen de deneyimli bir sosyetikmişsin rolü yapabiliriz," dedi.

Ona bir tane patlattım çünkü bunu hak etmişti ama bu daha da çok gülmesine neden oldu. Bana gülüyor olsa bile buna sevinmiştim çünkü sinirli ya da sessiz Reed'dense mutlu Reed'i tercih ederdim.

Keyfi uzun sürmedi gerçi. Callum yüzünde sert bir ifadeyle bizi kapıda karşıladı.

"Keyfinin yerinde olmasına sevindim," dedi duygusuz bir şekilde, hepimiz mutfağa girerken.

Steve'i mutfak tezgâhının önünde görünce şaşkınlıkla irkildim. Biliyorum bu çok saçmaydı ama sürekli onun varlığını unutuyordum. Sanki beynim tek seferde bir krize odaklanabiliyordu ve şu anda Reed'in hapse girme ihtimali en önemli konuydu. Steve'i her gördüğümde, sanki ölmediği haberini tekrar tekrar alıyor gibi oluyordum.

Reed'in kolunu omzumda görünce mavi gözlerinin nasıl kırdığı gözümünden kaçmadı. Steve'in bakışları ebeveynlere has o onaylamaz ifadeye benziyordu ki bu daha önce deneyimlediğim bir şey değildi. Annem bu konularda çok rahat biriydi.

Reed'in kolundan sıyrılarak buzdolabına gidiyormuşum gibi davrandım. "Sen de bir şey ister misin?" diye sordum.

Reed bana eğlenir gibi gülümsedi. "Tabii, ne önerirsin?"

Pislik. Neden onu eşikte bıraktığımı kesinlikle anlamıştı ve şimdi de bu yüzden benimle dalgasını geçiyordu. Ona ortapar-

mağımı göstermemek için kendimi zor tuttum ve dolaptan kendime bir kutu yoğurt kaptım.

Callum ellerini çırparak dikkatimizi kendine çekti. "Bir kaşık al ve çalışma odama yanıma gelin."

"Yanımıza," diye düzeltti Steve.

Callum bir elini salladı ve yürüyüp gitti.

Reed'e, "Şu imaları kes," dedim tıslarcasına ve çekmecedен bir kaşık kaptım.

"Neden? Babam bizi biliyor."

"Ama Steve bilmiyor," diye açıkladım. "Garip oluyor, tamam mı? Şeymişiz gibi rol yapalım..."

Reed bir kaşını kaldırdı.

"Arkadaşmışız gibi," diye bitirdim lafımı çünkü diğer bütün alternatifler garip geliyordu.

"Rol mü? Ama ben zaten arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Kalbimi kırdın." Abartılı bir şekilde eliyle göğsüne vurdu.

"Şu an değilsin ama bunu değiştirebilirim." Kaşığımı tehdit edercesine ona doğru salladım. "Seninle yakın temas kurmaktan korkmuyorum, dostum."

"Şimdi sabırsızlandım işte." Elleri kalçama indi ve beni kendine çekti. "Neden benimle şu an yakın temasa girmiyorsun?"

Dudaklarımı yaladım, bakışları ağzıma odaklanmıştı.

"Reed! Ella!" diye bağırdı Callum. "Çalışma odama. Hemen!"

Hemen uzaklaştım. "Hadi gidelim."

Reed'in ağzının içinde *kıskanç pislik* diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

Callum'un ofisine girdiğimizde Steve'i masaya yaslanmış Callum'u da volta atarken bulduk. Masanın önüne yerleştirilmiş kolçaklı deri sandalyelerden birinde oturmakta olan Halston Grier'ı görünce bütün neşemiz buharlaşıp uçtu.

"Bay Grier," dedi Reed, gergin bir şekilde.

Grier ayağa kalktı. "Reed. Nasılsın, evlat?"

Reed arkamdan uzanıp avukatın elini sıktı.

"Ben çıkmalı mıyım?" diye sordum rahatsız bir şekilde.

"Hayır, bu durum seni de ilgilendiriyor, Ella," diye cevapladı Callum.

Reed hemen yanımda belirip bir elini korumacı bir şekilde sırtıma koydu. Callum'un kravatının ilk kez yamuk olduğunu fark ediyordum ve saçları da, sanki elini yüzlerce kez arasından geçirmiş havaya dikilmişti. Bakışlarım, bir kot pantolon ve bol beyaz bir gömlek giymiş olan Steve'e kaydı. Hâli tavrı hiç endişeli görünmüyordu.

Hangisinin hâlini duygusal bir ipucu olarak seçeceğimi bilemedim. Bakışlarım kaygılı Callum'la sakın Steve arasında gidip geldi. Konu cinayet davası ile ilgili değil de benimle ilgili olabilir miydi?

"Otursan iyi olur." Bunu söyleyen Grier'dı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, ayakta kalacağım."

Oturmak tehlikeli görünüyordu. Oturma pozisyonundayken ayağa kalkmak ve kaçmak, halihazırda ayakta olmaktan daha uzun sürerdi.

"Baba?" diye sordu Reed.

Callum iç çekip bu kez ayasıyla yüzünü ovuşturdu. "Yargıç Delacorte bugün bana ilginç bir teklifle geldi." Durakladı. "Brooke'un tırnaklarında buldukları DNA dokularıyla alakalı."

Reed kaşlarını çatı. "Ne olmuş ona?"

"Delacorte delilleri karartmayı teklif etti."

Ağzım açık kaldı. Daniel'in babası bir yargıçtı. Ve adam delilleri "karartmayı" mı teklif ediyordu? Bu şimdiye kadar duyduğum en yozlaşmış şeydi.

"Bedeli neymiş peki?" diye sordum.

Callum bana döndü. "Daniel'in tekrar Astor Park'a dönebilmesi. Bütün suçlamalarını geri çekmen ve uyuşturucuyu kendi isteğinle aldığını itiraf etmen." Oğluna bir bakış attı. "Sen ve kardeşlerin Ella'yı bulduğunuzda, ondan daha çok nefret etmeyesiniz diye size bir hikâye uydurmuş. Bedeli işte bu."

İçimdeki her bir hücre Callum'un anlattığı bu senaryoya itiraz ediyordu.

Reed bir volkan gibi patladı. "Çok orospu çocuğu var ya! Abla olma!"

"Peki ya bunu yaparsam..." Nefes aldım. "Reed hakkındaki suçlamalar düşecek mi? Dava kapanacak mı?" Sorularımı doğrudan avukata yöneltmiştim.

"Bunu yapmayacaksın," dedi Reed ısrarla, bir eliyle kolumu kavrayarak

Elinden silkinip kurtularak avukata döndüm. "Bunu yaparsam" diye tekrarladım sıkıttığım dişlerimin arasından, "Reed kurtulacak mı?"

Arkamda, Reed bu fikri değerlendirdiği için babasına bağııyordu. Callum onu sakinleştirmeye çalışarak bu yolu tercih etmemi önermediğini açıklamaya çalışıyordu.

Ama açıkça görülüyordu ki bunu istiyordu, yoksa bahsini bile açmazdı. Bu biraz canımı acıtmıştı ama anlayabiliyordum. Callum oğlunu ömür boyu hapse girmekten korumaya çalışıyordu.

O sırada Steve ise hiçbir şey demiyordu. Sadece her şeyi gözlemliyordu. Ama bu odadaki diğer erkeklerin hiçbiri umurumda değildi. İhtiyaç duyduğum o cevabı sadece avukat verebilirdi.

Grier manikürlü ellerini kucağında birleştirmiş, odadaki bütün kaosa rağmen gayet sakin ve akli başında görünüyordu. Bana baktığında ne görüyordu acaba? Kırılgan bir kız mı? Aptal ya da gülünç bir kız mı? Peki ya erkek arkadaşını, uğruna zehir olsa içecek kadar seven bir kıza ne derdi?

Bu... Bu hiçbir şey değildi. Daniel Delacorte'un birkaç ay daha hayatımda olması, birkaç berbat Astor Park öğrencisinin arkamdan fısıldaşması ya da adımın uyuşturucu bağımlısına çıkması mı? Reed'in özgürlüğüne karşılık sadece bunlar mıydı?

Kesinlikle değerm.

"İşimize yarar," diye itiraf etti en sonunda Grier.

Ve Reed yine kendini kaybetti.

10

Reed

"ASLA!" AVUKATIN sözlerini duyar duymaz babamı bırakıp Ella'nın yanına fırladım ve iş işten geçmeden o yılan avukatla arasına girdim. "Kesinlikle böyle bir şey olmayacak. Asla."

Ella beni duymazdan geldi. "Peki ya video kanıtları?"

"Hepsi ortadan kaldırılabilir," diye cevapladı Grier. "Anladığım kadarıyla delil karartmak Delacorte'un deneyimli olduğu bir konuymuş."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünüze gerçekten inanamıyorum. Daniel'ın Ella'ya yüz kilometreden daha yakın olmaması gerekiyor," dedim öfkeyle. "Bu çok siktiri boktan bir durum."

"Diline sahip çık," dedi babam, sanki önceden ettiğim küfürleri umursuyordu da.

"Öyle mi?" diye karşı çıktı Ella. "Yirmi beş yıl hapis yemek ne peki? Özgürlüğün için gururumdan vazgeçmem bana hiç siktiri boktan bir durum gibi gelmiyor."

Kimse Ella'ya ettiği küfür için ses çıkarmadı ve bu beni daha da sinirlendirdi.

Babama döndüm çünkü bu durumda ikna edilmesi gereken

asıl kişi oydu. Ella bu pazarlığı tek başına yapamazdı. Yalnızca babam ve bu adi avukat yapabiliirdi.

"Bu duyduğum en alçakça şey. O şerefsiz tam bir psikopat ve siz onu geri mi getireceksiniz? Daha da kötüsü, Ella'yı hayat boyu sürecek bir saldırının hedefi hâline mi getireceksiniz?"

Babam bana kötü kötü baktı. "Ben seni hapisten kurtarmaya çalışıyorum. Harika bir fikir olmayabilir ama ikiniz de bunu duymayı hak ediyordunuz. Size yetişkin gibi davranmamı mı istiyorsunuz? O zaman bir yetişkin gibi kararlar alma zamanınız geldi!" diye çıktı.

"Tamam o zaman. Daniel olduğu yerde kalacak ve biz de haklı olarak bu davayı kazanacağız çünkü yapmadım. Ben. Brooke'u. Öldürmedim." Akıllarına iyice soksunlar diye her bir kelimeyi üzerine basa basa söyledim.

Ella bileğimi yakaladı. "Reed, lütfen."

"Lütfen ne? Daniel hakkında yalan söylediğin ifadesini verirken okulda işlerin nasıl olacağını biliyorsun, değil mi? Koridorlarda tek başına yürüyemeyeceksin bile. Birimiz her zaman senin yanında gezmek zorunda kalacak. Jordan seni mahvedecek."

"Bunu umursadığımı mı sanıyorsun? Sadece birkaç ayımız daha kaldı."

"Peki ya önümüzdeki yıl? Seni korumak için burada olmayaçağım," diye hatırlattım ona.

Masaya baktığımda Steve'in gözlerini kıstığını gördüm. "Düşünceli davranışın için minnettarım, Reed ama Ella'nın senin korumana ihtiyacı yok. Onu koruyacak bir babası var." Dudaklarını büzdü. "Hem artık kızımı evime götürme zamanı da geldi sanırım."

Kanım dondu.

Ella'nın kavrayışı parmaklarımin etrafında sıkılaştı.

Steve masada doğruldu. "Callum, ben yokken kızıma sahip çıktığın için minnettarım ama Ella'nın babası benim. Senin şu anda oğullarınla uğraşman gerekiyor – Ella'yla ben burada olmasak iyi olur."

Ah, hayatta olmaz. Ella benden ya da bu evden ayrılamazdı.
"Baba," dedim uyarır gibi.

"Steve, senin evin hâlâ kapalı," diye hatırlattı Callum diğer adama. "Ve bir süre daha öyle kalacak gibi görünüyor." Onaylaması için avukata baktı.

Grier başıyla onayladı. "Emniyet en az iki hafta daha delil toplanacağını söyledi."

"Sorun değil. Dinah ve ben Hallow Oaks'daki çatı süitini kiraladık." Steve elini cebine daldırıp plastik bir anahtar kartı çıkardı. "Resepsiyona adını eklettim, Ella. Bu da senin kartın."

Ella almak için hareket etmedi. "Hayır. Dinah ile aynı evde uyuyamam." Hemen ekledi. "Alınma sakın."

"Ella bir Royal," dedim sakın bir şekilde.

Steve'in bakışları Ella'nın bileğini sıkıca kavramaktan bembeyaz kesilmiş ellerine kaydı. "Öyle olmasa iyi olur," diye mırıldandı eğlenerek.

"Mantıklı ol, Steve," dedi babam. "Önce sen bir yerleş. Daha halletmemiz gereken bir sürü yasal konu var. Bu herkes için yeni bir durum."

"Ella on yedi yaşında, bu da demek oluyor ki hâlâ ailesinin vesayetinde, değil mi Halston?"

Avukat başını yana eğdi. "Doğru." Ayağa kalktı ve bacaklarını sırayla sallayarak pantolonunun dizlerini düzeltti. "Öyle görünüyor ki sizin halletmeniz gereken özel konular var. Ben ayak altından çekileyim." Kapıya varmadan önce yarı yolda durup bana baktı. "Sanırım sana cumartesi günkü cenazeden uzak durmanı söylememe gerek yok?"

Kaşlarını çatarak, "Ne cenazesi?" dedim.

"Brooke'un," dedi babam dişlerini sıkarak ve sonra Grier'a döndü. "Hayır, Reed cenazeye katılmayacak."

"Güzel."

Kendime engel olamayarak laf soktum. "Aile-dediğin-birlik-olmalı lafına ne oldu?"

Grier da aynı şekilde laf sokarak, "Cenaze dışında istediğiniz

yerde birlik olabilirsiniz. Ayrıca Tanrı aşkına, Reed, artık beladan uzak dur. Okulda kavga çıkarmak ya da başka saçmalıklar yok, tamam mı?" Bakışları dile getirilmeyen bir uyarıyla Ella'ya kaydı.

En büyük zaafım mı? Alakası yoktu. Ella beni dik tutarı bir çelik gibiydi ama Grier onu, sadece suçumun nedenine dair bir kanıt olarak görüyordu. Ella'ya biraz daha yaklaştım.

Grier başını iki yana sallayıp babama dönerek, "Delacorte'la bir görüşme daha yapmak istersen bana haber ver," diye ekledi.

"Görüşme falan olmayacak," diye bağırdım onlara.

Babam avukatın sırtını sıvazladı. "Ararım."

Boğazım öfkeyle doldu. Sanki burada yokmuşum gibi davranıyorlardı. Madem kimse beni dinlemiyordu o zaman burada olmanın da bir anlamı yoktu.

"Hadi gidelim," dedim Ella'ya.

Onun ya da herhangi birinin bir şey demesini beklemeden Ella'yı çekip çalışma odasından çıkardım.

Bir dakika sonra üst kata çıkmıştık, odasının kapısını çarparak açıp Ella'yı acelece içeriye çektim.

"Bu saçmalık!" diye patladı. "Steve ve o korkunç kadınla bir otele falan taşınmıyorum!"

"Hayır, taşınmıyorsun," diye ona katıldığımı belirttim ve yatağa çıkışını izledim. Üniformasının eteği yukarıya kaydı ve oturup dizlerini çenesinin altına çekmeden önce bir anlığına popusunun güzel bir manzarasını yakaladım.

"Ve sen de saçmalıyorsun," diye homurdandı. "Bence Delacorte'un anlaşmasını kabul etmeliyiz."

"Hayır," dedim tekrardan.

"Reed."

"Ella."

"Bu seni hapisten kurtaracak!"

"Hayır, bu beni ömür boyu o şerefsizin avucuna düşürmüş olacak. Bu anlaşma olmayacak, bebeğim. Ciddiyim. Bu yüzden aklından çıkar bunu."

“Peki, diyelim ki teklifi kabul etmeyeceksin–”

“Etmeyorum.”

“–o zaman ne yapacağız?”

Beyaz gömleğimi çıkardım ve ayakkabılarımı tekmeleyerek yere attım. Üzerimde pantolonum ve atletimle yataktaki Ella’nın yanına uzandım ve onu kollarıma çektim. Bana sokuldu ama sadece kısa bir anlığına. Sonra doğruldu ve bana kötü kötü baktı.

“Sana bir soru sordum,” diye söylendi.

Bıkkın bir nefes verdim. “Bizim yapabileceğimiz bir şey yok, Ella. Bu konuda her şeyle ilgilenmek Grier’in işi.”

“Eh, sana adi yargıçlarla anlaşma yapmayı önerdiğine bakılırsa pek iyi bir iş çıkardığı söylenemez!” Yanakları öfkeyle kızardı. “Hadi bir liste yapalım.”

“Ne listesi?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Brooke’u öldürmüş olabilecek insanlar listesi.” Yataktan fırlayıp masasına gitti ve dizüstü bilgisayarını kaptı. “Dinah dışında yakın olduğu başka kim vardı?”

“Bildiğim kadarıyla hiç kimse,” dedim açık açık.

Ella yatağın ucuna oturup bilgisayarı açtı. “Bu kabul edilebilir bir cevap değil.”

Bıkkınlık tüm vücuduma dalga dalga vurdu. “Elimdeki tek cevap bu. Brooke’un arkadaşı yoktu.”

“Ancak düşmanları vardı – böyle söylemiştin, değil mi?” Bir arama motoru açtı ve aramaya Brooke’un adını yazdı. Bir milyon farklı Brooke Davidson hakkında milyonlarca sonuç çıktı. “O zaman iş sadece o düşmanları bulmaya bakar.”

Dirseklerimin üzerine kalktım. “Nesin sen şimdi, Louis Lane mi? Bu davayı tek başına mı çözeceksin?”

“Daha iyi bir fikrin var mı?” diyerek karşılık verdi.

İç çektim. “Babamın özel dedektifleri var. Seni bulmuşlardı, hatırladın mı?”

Ella’nın eli farenin üzerinde durakladı, bu tereddütü bir saniye kadar sürdürdü ve sonra Brooke’un Facebook sayfası gibi görünen bir şeye tıkladı. Sayfa yüklenirken bana düşünceli bir bakış attı.

"Cenaze töreni," dedi.

"Ne olmuş ona?" diye sordum ihtiyatla. Varmak istediği mi
muştan hoşlanmamıştım.

"Sanırım ben de gitmeliyim."

Hızla kalkıp oturdum. "Hayatta olmaz. Crier gitmememiz
gerektiğini söyledi."

"Hayır, senin gitmemen gerektiğini söyledi." Bakışla-
rı tekrar ekrana döndü. "Brooke'un Kuzey Carolina Devlet
Üniversitesi'nden mezun olduğunu biliyor muydun?"

Bu işe yaramaz bilgileri kulak ardı ederek, "O cenazeye git-
miyorsun, Ella," diye kükredim.

"Nedenmiş? Bence Brooke'un kimlerle yakın olduğuna dair
bir fikir edinmenin en iyi yolu bu. Kimlerin geldiğine bakırım
ve..." Aniden soluğu kesildi. "Ya katil de gelirse?"

Gözlerimi kapatarak şu anda fazlasıyla ihtiyaç duyduğum
sabrı korumaya çalıştım. "Bebeğim." Gözlerimi açtım. "Brooke'u
öldüren her kimse, onun ortaya çıkıp, 'Selam millet! Katil be-
nim!' diyeceğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Mavi gözlerinde bir kıvılcım ateşlendi. "Tabii ki hayır. Ama
televizyonda yayınlanan suç belgesellerini hiç izlemedin mi? FBI
yorumcuları, katilin suç mahalline geri döndüğünden ya da po-
lislerle alay etmek için kurbanın cenazesine katıldığından bah-
seder daima."

İnanmayan gözlerle ona baktım ama o çoktan önündeki bilgi-
sayara odaklanmıştı.

"Cenazeye gitmeni istemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Ella yüzüme bile bakmadan, "Tüh," dedi.

11

Ella

"BU KIYAFETLERİ hangi rahibeden çaldın?" diye sordu Easton, cumartesi sabah erken saatlerde kamyonetine binerken.

Kontrol paneline vurdum. "Kapa çeneni de sür şunu."

İtaat ederek kamyonetini çalıştırdı ve malikâneyi anayoldan ayıran devasa çelik kapılara doğru yolun aşağısına sürdü. "Neden? Kim kovalıyor? Steve mi yoksa?"

Steve artık Dinah'yla beraber Hallow Oaks'daki sütlerinde yaşıyor olsa da hâlâ sürekli malikânede dolanıyordu. Varlığı Callum'un keyfini yerine getiriyordu ama onun yakınlarında kendimi garip hissediyor ve onunla vakit geçirmekten kaçınıyordum. Sanırım bu kimsenin dikkatinden kaçmamıştı.

"Hayır, Reed," diye cevapladım. "Bugün gitmemi istemedi."

"Evet, benim de gitmemden pek hoşlandığı söylenemez."

Arka pencereden bakıp Reed'in kamyonetin peşinden koştuğunu ya da ona benzer bir şey yapıp yapmadığını kontrol ettim. Çıkarken hiç mutlu değildi ama önceki gece ona da dediğim gibi, tüh. Bugün Brooke'un cenazesine katılan her bir kişiyi gözetlemeyi planlıyordum.

Ayrıca, bugün Callum nişanlısını toprağa verirken birileri yanında olmalıydı. Oraya yalnız gitmesine izin veremezdim ve

Reed'in gelmesi söz konusu olmadığına, ikizler de gelmek istemediğine göre geriye sadece ben ve Easton kalmıyık. Callum bızden önce şoförü Durand ile beraber gitmişti çünkü cenazeden sonra şehirde halletmesi gereken işleri vardı.

"Ee, nasıl izin kopardın? Seksi kullanarak onu kölen hâline mi getirdin? Orgazmın keyfiyle kendinden mi geçti yoksa?"

"Kapa çeneni." Telefonumda kadın gücü çalma listemi buldum ve arabaya bağladım.

Ancak bu Easton'ı susturamadı. Tersine, şarkının sözlerini bastırarak konuşmaya başladı. "Hâlâ seksten kaçınıyor musun? Zavallı çocuğun taşakları büzüşmüştür şu âna kadar herhalde."

"Seks hayatımı seninle konuşacak değilim," dedim ve müziğin sesini daha da yükselttim.

Easton sonraki sekiz kilometreyi kahkaha atarak geçirdi.

Acı gerçek ise bize işkence eden asıl kişinin Reed olmasıydı. Son üç gecedir tekrardan yatağında yatmaya başlamıştı ve yatakta bir sürü şey yapmıştık. Vücudunun her bir yerine dokunmamı sorun etmiyordu. Sakso çekmemden keyif alıyor ve karşılığını da cömertçe veriyordu. Hatta bıraksam kafasını saatlerce bacaklarımın arasına gömebilirdi. Ama o son bariyer var ya? İşte o konu, Reed'in tabiriyle "Brooke olayının" gölgesi üzerimizden kalkana kadar rafa kaldırılmıştı.

Tatmin ve beklenti arasında garip bir yerdeydim. Reed cinsel anlamda bana neredeyse her şeyi veriyordu ama yine de bu yeterli gelmiyordu. Ancak durumlarımız tersine olsaydı, onun benim kararlarıma kesinlikle saygı duyacağını da biliyordum. Bu yüzden ben de onunkilere duymalıyım. Ama bu çok can sıkıcıydı.

Cenaze evine vardığımızda Callum girişte bizi bekliyordu. Üzerine, fiyatı muhtemelen arabamdan bile yüksek olsan siyah bir takım elbise giymişti, saçları arkaya doğru yatırılmıştı ki bu da onu olduğundan genç gösteriyordu.

"Bizi beklemene gerek yoktu," dedim yanına vardığımızda.

Başını iki yana salladı. "Halston'ı duydun – aile birliğimizi

göstermeliyiz. Eğer burada hep beraber olursak, o zaman insanlar buradan bizim mutlu ve pişmanlıkları olmayan bir takım olduğumuza inanarak ayrılacaktır.”

Bunu yüksek sesle söylemedim ama cinayet şüphelisinin ailesi olduğumuz düşünülürse, buradaki kimsenin Royalların güç gösterisinden etkileneceğini sanmıyordum.

Uçumuz kasvetli binaya girdiğimizde Callum bizi soldaki kemerli eşiğe yönlendirdi. İçerisinde vernikli ahşap sıraları olan küçük bir şapeldi burası, yükseltilmiş bir platformu vardı ve o platformda...

Bir tabut vardı.

Görüntü karşısında nabzım hızlandı. Ah, Tanrım. Brooke'un gerçekten orada olduğuna inanamıyordum.

Aklıma korkunç bir düşünce gelince parmak uçlarımda yükselip Callum'un kulağına, “Ona otopsi yaptılar mı?” diye fısıldadım.

Ciddi bir ifadeyle başını onaylarcasına salladı. “Sonuçlar henüz çıkmadı.” Durakladı. “Sanırım şeye... Ah, fetüse de DNA testi yapacaklar.”

Bu düşünce midemi bulandırdı çünkü bu şeyler yaşandığından beri ilk kez, o gece çatı katında aslında *iki* kişinin öldüğünü fark ettim. Brooke... ve masum bir bebek.

Ağzıma yükselen safrayı yuttum ve bakışlarımı şık siyah tabuttan güçlkle ayırdım. Onun yerine, tabutun yanında bir şövale üzerine yerleştirilmiş büyük çerçeveli fotoğrafa baktım.

Brooke kötü bir insan olabilirdi ama onun güzel bir kadın olduğunu ben bile inkâr edemezdim. Seçtikleri fotoğrafta Brooke desenli, şık bir yazlık elbise içerisinde gülümsüyordu. Sarı saçları açıktı ve kameraya bakan mavi gözlerinde mutluluk parıltıları vardı. Çok güzel görünüyordu.

“Lanet olsun. Bu çok kasvetli,” diye mırıldandı Easton.

Kesinlikle öyleydi.

Annem öldüğünde o kadar parasızdım ki onun için bir cenaze töreni bile düzenleyememiştım. Anma törenleri, ölüyü yakma

işleminin iki katıydı, bu yüzden tören yapmamaya karar vermiştim. Zaten kimse de gelmezdi. Ama yapsaydım annem çok sevinirdi.

"Geliyor musun?" diye sordu Easton başıyla ön tarafı göstererek.

Bakışlarını takip edince tabutu gösterdiğini fark ettim. Tabut açıktı ama oraya gitmek istemiyordum. Bu yüzden başımı hayır anlamında salladım ve Easton elleri ceplerinde koridor boyunca tabuta doğru ilerlerken orta sıralarda kendime oturacak bir yer buldum. Öne doğru eğildiğinde ceketi geniş omuzlarında gerildi. Ne gördüğünü merak ediyordum.

Salona göz gezdirdiğimde katılım karşısında şaşırdım. Ya da katılım eksikliği diyelim. Çünkü törene on kişiden bile az kişi katılmıştı. Sanırım Brooke'un gerçekten de hiç arkadaşı yoktu.

"Defol!"

Dinah'nın tiz sesli feryadıyla irkildim. Eh, Brooke'un en azından bir dostu vardı.

Dinah'nın bunu bize söylediğini anlamam bir dakikamı aldı. Bana ve tabutun başından dönmüş olan Easton'a bıçak gibi keskin gözlerle bakıyordu.

"Bu ne terbiyesizlik!" diye bağırdı, onu daha önce bu kadar öfkeli gördüğümü hiç sanmıyorum. Yüzü kızarmış, yeşil gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. "Siz Royallar buraya ait değilsiniz! Ve sen--"

Bu söyledikleri banaydı.

"--sen aileden bile değilsin! Defol git! Hepiniz defolun!"

Suçsuz birinin neye benzediğini bilmiyordum ama Dinah'ı şüpheliler listemin tepesine eklemiştim. Zavallı bir genci yatağına atmak için şantaj yapan bir kadın, daha başka kötü şeyler de yapabilirdi.

Callum gözlerinde sert bir bakışla bize doğru geldi. Callum'un kine benzer siyah bir takım elbise giyen Steve de onu takip etmişti. Steve'in gözleri, alışveriş merkezinin indirim reyonundaki ilk rafta bulduğum siyah çuvalımsı elbiseme takıldı.

Bana iki beden büyüktü ama elimde olan diğer siyah kıyafet anımdan kalma, vücudumu sıkıca saran elbiseydi. Bir cenazede giymek için dehşet verici ve fazlasıyla seksiydi.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi Callum dişlerini sıkarak. "Aslına bakarsan bizim burada olmaya senden çok hakkımız var, Dinah. Tanrı aşkına, o kadın benim nişanlımdı, onunla evlenecektim."

"Onu sevmiyordun bile," diye kükredi Dinah. O kadar şiddetli titriyordu ki tüm vücudu sarsılıyordu. "O senin için bir seks oyuncağından başka bir şey değildi!"

Bunu birilerinin duyup duymadığına bakmak için gözlerimle salonu taradım.

Herkes duymuştu. Rahip de dahil herkesin bakışları bu tartışmaya kilitlenmişti. Kürsüden bize kötü kötü bakıyordu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

"Dinah." Steve'in sesi alçak ve daha önce hiç duymadığım kadar dominanttı. Normalde rahat bir tavırla konuşurdu ama bu kez öyle değildi. "Kendini rezil ediyorsun."

"Umurumda değil!" diye bağırdı. "Onlar buraya ait değil! O benim dostumdu! Kardeşim gibiydi!"

"O, Callum'un nişanlısıydı," diye patladı Steve. "Ona karşı ne hissettiği ya da hissetmediği önemli değil, Brooke'un ona karşı hisleri olduğunu biliyoruz. Brooke, Callum'u seviyordu. Burada olmasını da isterdi."

İşte bu, Dinah'nın çenesini kapatmıştı. Yarım dakika kadar. Sonra öfkeli bakışlarını bana yöneltti. "Eh, o zaman o buraya ait değil!"

Steve'in gözleri ürkütücü bir şekilde kısıldı, "Ne demek değil. Ella benim kızım."

"Üç günlük kızın! Ben senin lanet karınım!"

Rahip boğazını temizledi. Yüksek sesle. Sanırım şapelin ortasında lanet okunmasından hoşlanmamıştı.

"Çocuk gibi davranıyorsun," dedi Steve sert bir şekilde. "Ve

kendini küçük düşürüyorsun. Bu yüzden buradan atılan sen olmadan oturmanı öneririm."

Bu sözler onu tamamen susturdu. Bize öfkeli bakışlar atarak salonun ön tarafına doğru hışımlla yürüyüp kendini sertçe bir sıraya bıraktı.

"Bunun için özür dilerim," dedi Steve ama sadece bana bakıyordu. "O biraz... duygusallaştı."

Easton alçak sesle burnundan güldü, sanki "Biraz mı?" der gibiydi.

Callum başını hafifçe salladı. "Hadi oturalım. Tören başlamak üzere."

Steve yürüyüp korkunç karısının yanına oturduğunda derin bir oh çektim. Bizimle oturmadığına memnun olmuştum. Ne zaman biri bana onun kızı olduğumu hatırlatsa, huzursuzluğum tavan yapıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde Callum da bizi yalnız bırakıp O'Halloranların çaprazındaki koridorda öndeki sıralardan birine oturdu.

"Konuşma yapacak," dedi Easton.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Onun nişanlısıydı," diye yanıtladı omuz silkerek.

Doğru. Yıpratıcı ilişkileri sona geldiğinde Callum'un Brooke'tan nefret ettiğini insanların bilmediğini sürekli unutuyordum.

"Şüpheli görünürdü, eğer – ah, siktir." Easton bakışlarını sağ tarafa doğru çevirerek aniden durdu.

Neden küfrettiğini anladığımda ensemde bir gerginlik hissettim. Hafta başında Astor Park'a gelen dedektif –Cousins?– şapele giriş yapmıştı. Yanında kısa boylu, esmer bir kadın vardı. İkisinin de kemerlerinde parlak, altın rengi rozetleri vardı.

Varlıkları beni huzursuz etmiş olsa da zafer kazanmış gibi hissetmekten kendimi alamadım. Reed burada olsaydı keşke, ona, *Gördün mü, bak! Polisler de burada çünkü onlar da katilin cenazeye gelebileceğini düşünüyorlar!* derdim.

“Umarım bizi sorguya çekmeye çalışmazlar,” diye mırıldadım Easton’a, konukları gözden geçirirken.

İçlerinden biri katil olabilirdi. Bakışlarım Callum’un üzerinde durakladı. Onun bir nedeni vardı ama işlediği suçun oğlunun üzerine kalmasına asla izin vermezdi. Ayrıca Callum o sırada bizimle beraber Washington’daydı.

Bakışlarım Steve’e kaydı. Onun nedeni ne olabilirdi? Tabutun içindeki Dinah olsa, Steve baş şüphelim olabilirdi ama o dokuz aydır ortalarda yoktu, yani Brooke’un bebeğın babası olması mümkün değildi. Onu eledim.

Geriye kalan bir avuç insanı ise tanıımıyordum. İçlerinden biri olmalıydı. Ama kim?

“Babamın avukatları bunu hâlâ ertelemeye çalışıyor,” diye mırıldandı. “Olacaksa eğer, önümüzdeki hafta yapabilirler. Wade’le görüşmüşler.”

Nefesim kesildi. “Görüşmüşler mi?” Val’in neden bana söylemediğini merak ettim ama sonra düşündüm de, fırsat mı bulmuştu ki?

Tüm bu kargaşa başladığından beri en yakın arkadaşım ile neredeyse hiç vakit geçiremez olmuştum. Beni özlediğini biliyordum, ben de onu özlüyordum ama hayatım bombokken onunla oturup dedikodu yapmak ya da eğlenmek çok zor geliyordu.

“Reed’in dövüşmesiyle ilgili sorular sormuşlar,” diye itiraf etti Easton. “Ve Reed’in beraber olduğu kızlarla ilgili.”

“Nasıl yani? Bunun ne önemi var ki?” Garip bir şekilde sinirlenmiştim. Polislerin Reed’in geçmiş ilişkilerini deşmesi fikri hoşuma gitmemişti. Ya da şu anda benimle yaşadığı ilişkiyi.

“Bilmiyorum. Ben sadece Wade’in söylediklerini aktarıyorum. Ve hepsi aşağı yukarı hepsi bu. Onunla Brooke hakkında bile konuşmamışlar ya da...” Yine durakladı. “Yok artık, ciddi mi? Bu çok garip.”

Tekrar arkama döndüğümde bu kez Gideon’ın bize doğru yürüdüğünü gördüm.

Easton ağzının ucuyla, "Gid neden burada? Katlanamadığı bir sürtüğün cenazesine katılmak için kim üç saat araba kullanır ki?" diye mırıldandı.

"Gelmesini ben istedim," diye itiraf ettim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne?"

"nk onunla konuşmam gerek." Başka detay vermedim ve Easton da, Gideon yanımıza vardığı için beni çapraz sorguya çekecek vakit bulamadı.

"Selam," diye mırıldandı Royalların abisi. Ancak bize bakmıyordu. Gözleri Brooke'un tabutundaydı.

Oradakinin Dinah olduğunu mu hayal ediyordu? Hayal ediyorsa da şaşırmazdım. Steve'in karısı Gideon'a altı aydır, hatta belki daha da uzun bir süredir şantaj yapıyordu.

Yana kayarak yer aınca Easton'ın yanına oturdu. Gideon, Royalların en aykırısıydı. Kardeşlerinden biraz daha zayıftı ve saçları da onlarınki kadar koyu değildi. Ancak o da diğerleri gibi o masmavi gözlere sahipti.

"Dersler nasıl?" diye sordum kendimi garip hissederek.

"İyi."

Birkaç saat uzaklıktaki bir niversiteye gittiği için Gideon'la pek fazla vakit geirmemiştim. Onunla ilgili bildiğim şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Yzcyd. Savannah Montgomery ile çıkmıştı. Dinah'yla yatmıştı ya da hl yatıyordu. Açık saçık fotoğraflarını kız arkadaşına gönderiyordu.

Eğer Gideon birini öldürecek olsaydı, bu Dinah olurdu.

Ancak... Dinah ve Brooke birbirine çok benziyordu. İkisinin de moda dergilerinin kapaklarından fırlamış gibi yapılı sarı saçları vardı. İkisi de dal gibi incecik ama koca memeliydi. Arkadan baktığınızda ikisini kolaylıkla kardeş sanabilirdiniz.

"Geldiğin için teşekkürler," dedim Gideon'a. Çaktırmadan yüzünü inceledim; gergin ve sert bir ifadesi vardı. Suçluluk böyle mi görünürdü?

"Ama beni hl neden çağırdığını bilmiyorum," diye cevapladı aksi bir şekilde.

Tereddüt ettim. "Törenden sonra kalabilir misin? Şu anda bir şeyler konuşmak tuhaf geliyor..." Başıyla Brooke'un kocaman fotoğrafını işaret ettim.

Başıyla onayladı. "Tamam. Sonra konuşabiliriz."

Easton iç çekti, o da fotoğrafa bakıyordu. "Cenaze törenlerinden nefret ediyorum."

"Daha önce hiç cenaze törenine gitmemiştim," diye itiraf ettim.

"Peki ya anneninki?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Karşılacak param yoktu. Sadece yakma işlemine ödeme yapacak durumdaydım ama sonra küllerini okyanusa götürüp oraya döktüm."

Easton, "Yok artık," derken aynı anda Gideon da gözlerinde şaşkınlıkla bana dönmüştü.

"Var artık," dedim, neden bana öyle baktıklarından emin değildim.

"Biz de annemin küllerini Atlantik Okyanusu'na döktük," dedi Gideon sessizce.

"Babam onu gömmek istiyordu ama ikizler kurtların tabutu kemireceğini düşünerek dehşete kapıldı. Sanırım Discovery Channel kanalında öyle bir saçmalık izlemişlerdi. Bu yüzden babam vazgeçti ve yakma fikrine razı geldi." Easton'ın yüzüne içten bir gülümseme yayıldı ama her zamanki muzip gülüşü değildi; bu, daha yumuşak ve samimiydi. "Küllerin olduğu kabı aldık ve güneşin doğmasını bekledik çünkü annem en çok sabah saatlerini severdi. İlk başta hiç rüzgâr yoktu, su cam gibi berraktı."

Gideon kaldığı yerden devam etti. "Ama küller suya düştüğü an birdenbire kuvvetli bir rüzgâr çıktı ve okyanus öyle bir çekildi ki iki kilometre yürüsem su dizlerime kadar anca gelirdi."

Easton başıyla onayladı. "Sanki okyanus onu yanında istiyor gibiydi."

Bir an sessizce oturduk ve kayıplarımızı düşündük. Annemin ölümünün acısı bugün o kadar da yakıcı değildi çünkü Royal kardeşlerin geniş omuzlarıyla sarmalanmışım.

"Güzel bir anıymış," diye fısıldadım. Gideon'ın katil olduğu na dair şüphem azalmıştı. Annesini bu kadar severken bir kadını gerçekten de öldürebilir miydi?

Easton yaramazca sırıttı. "Annelerimizin bir kıydan diğer kıyıya kadar bizi gözetliyor olmasından memnunum."

Kendime engel olamayarak ben de gülümsedim. "Ben de öyle."

Bakışlarım Steve ve Dinah'nın oturduğu ön sıraya kaydı. Steve'in kolunu Dinah'nın sandalyesinin arkasına atmış olduğunu görünce gülümsemem silindi. Kadın, Steve'e yaslanmıştı ve omuzları hafifçe sarsılıyordu. Yaşadığı acı bana neden burada olduğumuzu hatırlattı. Bu, bir kilisenin bodrum katında düzenlenen bir kaynaşma toplantısı değildi.

Bu, benden sadece on yaş büyük olan bir kadının cenaze töreniydi. Brooke çok gençti, ne tür kusurları olursa olsun ölmeyi hak etmiyordu, özellikle de böyle vahşi bir ölümü.

Belki de katil Dinah değildi. Şu an burada gerçekten de ısırap çeken tek kişi o gibi görünüyordu.

Rahip kürsüye yürüdü ve hepimizden yerlerimize geçmemizi istedi.

"Dostlar ve değerli arkadaşlar, bugün burada Brooke Anna Davidson'ın ölümünün yasını tutmak için toplandık. Lütfen ayağa kalkalım ve ellerimizi birleştirerek dua edelim," dedi kır saçlı adam vurgulu bir sesle.

Hepimiz ayağa kalkarken müzik çalmaya başladı. Oğlanlar elleriyle kravatlarını düzeltti. Ben de elbisemi silkip onların ellerini tuttum ve Reed'in de burada olmasını diledim. Kısa bir sessizliğin ardından rahip sakın bir sesle her şeyin bir vakti ve zamanı olduğuna dair bir ayet okudu. Açıkça görünüyordu ki Brooke'un ölüm vakti gelmişti, hem de daha yirmi yedi yaşındayken. Brooke'un henüz doğmamış çocuğundan hiç bahsetmedi, bu da, polis bu bilgiyi kamuoyundan saklıyor olabilir mi diye merak etmeme neden oldu.

Dua sona erdiğinde rahip yerlerimize oturmamızı söyledi ve Callum kürsüye çıktı.

"Rahatsız edici," diye mırıldandı Easton.

Callum böyle hissediyorduysa bile hiç belli etmiyordu. Sakince Brooke'un hayırseverliğinden, dostlarına olan bağlılığından, okyanusu ne kadar sevdiğinden bahsetti ve konuşmasını onun çok özleneceğini belirterek bitirdi. Kısa bir konuşmaydı ama şaşırtıcı derecede içtendi. Konuşmasını bitirdiğinde kibarca başıyla Dinah'yı selamladı ve yerine geçti. Neyse ki Dinah tekrardan ona saldırmayacak kadar kibar davranmıştı. Karşılık olarak sadece başıyla selam verdi.

Tekrardan kürsüdeki yerini alan rahip, insanlara paylaşmak istedikleri anılarının olup olmadığını sordu. Ama kimse, tek yaptığı şey yüksek sesle hıçkırmak olan Dinah'ya dönmek dışında bir şey yapamadı.

Rahip bir başka dua ile töreni bitirip herkesi yan salondaki yemek servisine davet etti. Tören topu topu on dakika sürmüştü, bu hız ve Brooke için burada olan insanların sayısının azlığı gözlerimi doldurmuştu.

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu Easton endişeli bir ses tonuyla.

"Ne kadar da fena."

"Ne? Törenin genelinden mi bahsediyorsun yoksa babamın konuşma yapmasından mı?"

"Törenden. Hiç kimse gelmemiş."

Salona şöyle bir baktı. "Sanırım sevilen biri değildi."

Brooke'un bir ailesi yok muydu? Bana bahsetmiş miydi diye hatırlamaya çalıştım. Sanırım ben de hiç sormamıştım. Annesi çok küçükken ölmüştü, tek bildiğim buydu.

"Belki de ama kendi cenazemde de çok fazla kişi olacağını sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Neredeyse hiç tanıdığım yok."

"Hayır, eyaletteki her yalaka Callum'a taziyelerini iletmek için gelirdi. Kocaman bir tören olurdu. Benimki kadar büyük olmazdı tabii ama yeterince büyük olurdu."

"Hiçbir şey seninki kadar büyük olamaz zaten, değil mi East?" diye sordu Gid soğuk soğuk.

Gözlerim şaşkınlıkla kocaman açıldı. Sanırım daha önce hiç espri yaptığını görmemiştim.

Easton güldü. "Biliyorsun, kardeşim."

Biraz yüksek sesli gülmüş olacak ki Callum arkasına dönüp bize kötü bir bakış attı. Easton hemen sesini kesti, biraz utanmış görünüyordu. Öte yandan, Gideon ise aynı kötü bakışlarla babasına karşılık verdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, sanki babasına gelip bize kızması için meydan okuyordu. Callum yılgınlıkla iç çekerek tekrar Steve'e döndü.

"Konuşmaya hazır mısın?" diye sordu Gideon.

Başımı evet anlamında sallayarak sıraların arasından geçen oğlanları takip ettim ve üçümüz girişe doğru yürüdük. Herkes rahibin yiyecek içecek teklifiyle yan salona geçerken biz olduğumuz yerde kaldık.

"Önceki gece Reed'le konuşuyorduk," diye başladım, aslında konuşan *bendim* ve Reed de bana kafayı yediğimi söylüyordu. "Diyoruz ki, belki de Brooke'un geçmişini araştırmalıyız, belki birilerini buluruz, yani onu" -sesimi alçalttım- "öldürmek isteyen birilerini. Bu konuda bize yardım edersin diye ummuştum."

Ürkmüş göründü. "Ben nasıl yardım edebilirim ki? Brooke'u tanı mıyordum bile."

Ancak Easton, bu konu için neden Gideon'dan yardım istediğimi hemen anlamıştı. "Evet ama Dinah'yı beceriyorsun ve o da Brooke'u herkesten iyi tanıyor."

Gideon çenesini sıktı. "Sen ciddi misin şu an? O... O... sürtükle yatağa girmemi mi öneriyorsun," diye tısladı, "sırf ondan bilgi koparmayı denemek için?"

Yüzü öfkeyle kızarınca ürkerek bir adım geri attım. Gideon'ın ilk kez sinirlendiğini görmüştüm. O her zaman Royalların en sakini olmuştu.

"Ben sana onunla yat demiyorum," diye itiraz ettim. "Sadece bilgi almak için onu sorguya çek."

Bana inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Gerçekten bu kadar saf mısın, Ella? Sence üzerime atlamadan o kadınla bir dakika geçirebilir miyim?"

Utancımдан yerin dibine girdim.

"Bu yüzden unut gitsin," diye patladı. "Zaten Brooke öldü. günden beri Dinah telefonu eline alıp beni arayamayacak kadar üzgün. Varlığımı hatırlamadığı sürece ben de onunla uğraşmak zorunda kalmadan kendi lanet hayatımı yaşayabilirim. Steve'in dönüşüyle beraber umarım benim varlığımı komple unuttur."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Bu aptalca bir fikirdi."

Yanımdaki Easton başını iki yana salladı. "Vay canına, Gid. Bu sert oldu. Reed'e yardım etmek istemiyor musun?"

Abisinin ağzı açık kaldı. "Bana bunu söylediğine inanamıyorum. Tabii ki Reed'e yardım etmek istiyorum."

"Öyle mi? Eh, ama ikimiz de biliyoruz ki ilmik *senin* boynuna geçirilmiş olsaydı, Reed bu eyaletteki her genç erkek avcısını becerirdi. Reed, seni kurtarmak için ne gerekirse onu yapardı."

Buna itiraz edemezdim. Reed iliklerine kadar ailesine sadık biriydi. Ailesi için ölürdü.

Kahretsin ki onlar için öldürmüş bile olabilirdi.

Kes şunu!

Bu korkunç düşünceyi aklımdan çıkarıp Gideon'a odaklandım. "Bak, bu seni rahatsız ediyorsa yapmak zorunda değilsin. Benim senden tek istediğim eğer bir sebepten ötürü kendini Dinah'nın etrafında bulursan, ona Brooke'dan nefret eden birilerinin olup olmadığını sorman. Mesela buradaki diğer insanlar kim?"

Bir süre sessiz kaldı. "Tamam. Ne yapabileceğime bakarım."

"Teşekkür-"

"Ama sen de benim için bir şey yaparsan," diye böldü lafımı. Alnımı kırıştırdım. "Ne?"

"Ne zaman Steve'in yanına taşınyorsun?"

"Ne?" Daha da afallamıştım.

"Ne zaman Steve'in yanına taşınyorsun?" diye tekrarladı.

"Neden Steve'in yanına taşınısın?" diye sordu Easton.

"Çünkü Steve onun babası," dedi Gideon sabrı tükenerek ve sonra tekrar bana döndü. "Dinah muhtemelen şantaj yaptığı bok püsürü evinde tutuyor olmalı. Onları bulman ve bana getirmen lazım."

Kaşlarımı çattım. "Steve'in yanına taşınısam bile," kı asla taşınmak istemiyordum, "nerede arayacağımı bilmiyorum ki."

"Bir kasa falan olmalı," dedi ısrarlı bir şekilde.

"Peki, diyelim ki bu hayali kasayı bulduk, onu zihin gücümle falan mı açmamı bekliyorsun?"

Gideon omuz silkti. "Onu bir balyozla lanet olası duvardan söksen de bana uyar. Steve'e Reed'le kavga ettiğinizi söyleriz."

Ağzım açık kaldı. "Bu korkunç bir fikir ve ben bunu yapmayacağım."

Gideon kolumu yakaladı. "Kurtaracağın tek kişi ben değilim." Sesi alçak ve ölümüne ciddiydi. "Savannah da bu işe bu laşmış durumda. Dinah bir bölge savcısını kafalamış. Adam beni okulda ziyaret etti ve bana iki suç duyurusu gösterdi; biri Sav, diğeri de benim için. Yasadışı olduğunu bile bilmediğim şeylerden bizi dava edeceklerdi."

Solgun yüzüne bakınca içimi sempati doldurdu. Alnında ter damlacıkları belirmişti. "Bilemiyorum," dedim yavaşça.

"En azından bir düşün," diye yalvardı. Parmakları umutsuzca dirseğimi sıkıyordu.

"Ne yapabileceğime bakarım," dedim sonunda. Gideon'la ya da Savannah'yla çok yakın olmayabilirdik ama Dinah'nın onlara yaptığı yanlıştı.

"Teşekkürler."

"Ama sen de iyiliğime karşılık vereceksin," diye üsteledim bir kaşımı kaldırarak.

"Ne yapabileceğime bakarım," diyerek beni taklit etti.

"Ee, sana o çıplak fotoğrafları attı diye Savannah'nın başı gerçekten derde girebilir mi yani?" diye sordu Easton abisine, biz çıkışa doğru yürürken.

"Dinah ve bölge savcısı girebileceğini iddia ediyor ama ben emin değilim " diye itiraf etti Gideon. "Riske girmek istemeyerek ondan ayrıldım. Böylece Savannah'nın bu olaydan sıyrılacağını düşünmüştüm ama..." Sessizce küfretti. "Dinah bu işe Savannah'nın da bulaştığını unutmama asla izin vermiyor. İşbirliğine açık olmadığım zamanlar için elinin altında bulundurduğu tehdit bu."

Vay be. Dinah O'Halloran için bundan daha kötü olamaz dedğim her an kadın beni daha fazla yanıltıyordu.

Gideon elleri ceplerinde yanıımızdan ayrılıp park yerine doğru yürüdü. Elini arabanın kapısındaiken durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Orada kimlerin olduğunu mu bilmek istiyorsun?" Başıyla girişi işaret etti. "Konuk defterini kontrol et."

Easton'la birimize kocaman açılmış gözlerle bunu-neden-akıl-etmedik der gibi baktık.

"Neyse, gitmeliyim," diye mırıldandı Gideon. "Okula uzun bir dönüş yolum var."

"Görüşürüz, kardeşim," diye seslendi Easton.

Gideon bize hızlıca el sallayıp arabasına binerek uzaklaştı.

"Onun için çok üzülüyorum," diye itiraf ettim Easton'a.

Mavi gözleri acıyla parıldadı. "Evet. Ben de."

"Hadi gidip konuk defterine bakalım."

İçeriye girmek için döndüğümde Callum'la karşılaştım.

"Siz çocuklar eve mi gidiyorsunuz?" diye sordu. Steve hemen arkasındaydı. Dinah muhtemelen hâlâ konuk defterinin de bulunduğu salondaydı.

Easton anahtarlarını salladı. "Birazdan. Ama önce tuvalete uğramam lazım."

Babası başıyla onayladı. "İyi. Bu gece evde kalmanı tercih ederim," dedi Easton'a uyarıcı bir bakış atarak. "Çılgın partiler ya da rıhtımda dövüş yok. Ciddiyim."

"Dışarıdan yemek söyler havuz başında keyif yaparız," diye söz verdi Easton, şaşırtıcı bir şekilde kibardı. Telefonunu göster-

rerek bana, ben babaları oyalarken onun içeride konuk deftterinin fotoğrafını ekeveğini işaret etti. "Hemen donerim."

Easton gözden kaybolur kaybolmaz Steve konu maya ba lıdı. "Aslında Ella'nın benimle gelmesini iştiyorum."

Gözlerim hızla Callum'u buldu. Benim paniklemiş ifademı görmüş olacak ki hemen Steve'in teklifini geri çevirdi. "Bu hiç iyi bir fikir değil. Ella bu akşam Dinah'nın yakınlarında olmalı bence."

Callum'a sessiz bir teşekkür gönderdim ancak açıkça görülüyordu ki Steve bundan pek memnun değildi. "Kusura bakma ama Callum, Ella benim kızım, senin değil. Geçici olarak da olsa yanınızda kalmasına müsaade ederek oldukça uyumlu davrandım. Ancak dürüst olmak gerekirse artık senin evinde kalmasından huzursuzum."

Callum'un kaşları çatıldı. "O nedenmiş?"

"Bunu daha kaç kez konuşmamız gerek?" Steve'in sabrı taşmış gibiydi. "Onun için uygun bir ortam değil, Reed mr boyu hapisle yüz yüzeyken hiç değil. Polisler her şeyden şphelenirken ve Ella'nın okulundaki herkesi sorgularken değil. Hele..."

Callum fkeyle Steve'in sözünü kesti. "Törenden önce karın sözlü bir şekilde Ella'ya saldırdı. Yani gerçekten senin evinin – Dinah'nın evinin– Ella için şu an daha iyi bir ortam olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü böyle düşünüyorsan eğer kafayı yemiş olmalısın."

Steve'in mavi gözleri koyulaşarak metalik bir kobalt mavisine dönüştü. "Dinah şu an dengesiz olabilir ama cinayetle suçlanmıyor, değil mi Callum? Ayrıca Ella benim kızım..."

"Bu seninle ilgili bir durum değil, Steve," diye kükredi Callum. "Dşndğnn aksine dünya senin evrende dönmüyor. Aylardır Ella'ya vasilik yapan bendim. Onu yedirdim, giydirdim ve ihtiyaı olan her şeyin karşılandığından emin oldum. şu anda bu kızın bir babaya en yakın gördüğü şey benim."

Haklıydı. Nedendir bilmiyorum ama Callum'un bu duygusal konuşması gözlerimi doldurmuştu. Annem dışında kimse

benim için mücadele vermemişti. Kimse benim "ihtiyaçlarımı karşılamakla" uğraşmamıştı.

Yutkundum ve alçak sesle konuşmaya başladım. "Easton'la gitmek istiyorum."

Steve bana gözlerini kısarak baktı. Gözleri ihanete uğramış gibi parlıyordu ama bu birazcık olsun suçluluk hissetmeme neden olmadı.

"Lütfen," diye ekledim, gözlerimi Steve'in gözlerine dikerek. "Sen kendin de dedin, Dinah şu an fazla duygusal. Yakınlarında olmamam ikimiz için de en iyisi olacaktır, en azından kısa bir süreliğine. Ayrıca Royalların evi pastaneye çok yakın."

"Pastane mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"İşyeri," diye açıkladı Callum sert bir ses tonuyla.

"Okulun yakınlarındaki pastanede çalışıyorum," diye izah ettim. "Eğer seninle şehir merkezinde kalırsam, bu, işe gidişimi yarım saat kadar uzatacak, zaten şafakla beraber kalkmam gerekiyor. Bu yüzden, evet, bu bana daha mantıklı geliyor."

Cevabını beklerken nefesimi tuttum.

Uzun bir duraklamanın ardından Steve başıyla onayladı. "Peki. Callum'un evine dönebilirsin. Ama geçici olarak, Ella." Sesinde bir uyarı vardı. "Bunu unutmamamı istiyorum."

12

Elia

"BU SABAH PASTANEDEN istediğın özel bir şey var mı?" diye sordum Reed'e, arabayı French Twist'in önündeki otoparkta kenara çeken.

Sürücü koltuğunda dönüp bana dik dik baktı. "Yiyeceklerle bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, sadece iyi bir kız arkadaş olmaya çalışıyorum. Ayrıca surat asmayı ne zaman bırakacaksın? Cenaze iki gün önceydi. Hâlâ bana kızgın olamazsın."

"Sana kızgın değilim, sadece hayal kırıklığına uğradım," dedi ciddiyetle.

Ağzım açık kaldı. "Tanrım! Sakın bana, 'Kızgın değilim, hayal kırıklığına uğradım,' numarasını çekme. Anlıyorum, oraya gitmemi istemiyordun ama gittim ve bitti gitti, aşman lazım. Ayrıca o liste artık elimizde."

Gerçi o konuk defteri işe yaramaz bir şey çıkmıştı çünkü Callum, özel dedektiflerinin cenaze törenindeki tanımadığım o altı kişiyi çoktan araştırdığını söylemişti. Brooke'un öldüğü gece başka yerde olduklarına dair her birinin şahidi vardı.

Bunu duyduktan sonra Easton'la resmen yıkılmıştık.

"Ki o listeden hiçbir şey çıkmadı." Reed bir elini koyu renk

saçlarının arasından geçirdi. "Dedektiflerin öylece çıkagelmesinden hoşlanmadım," diye söylendi. "Bu demek oluyor ki hepimizi gözetliyorlar."

Sıkkın itadesi kalbimi sızlattı. "Gözetleyeceklerini biliyorduk zaten," diye hatırlattım ona ve daha da yakınına kayarak çenemi omuzuna dayadım. "Avukatın bizi bu konuda uyarmıştı."

"Biliyorum. Ama bu hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor." Sesi kısık ve sıkkındı. "Dürüst olayım mı? Bu..."

"Bu, ne?" diye sordum cümlesine devam etmeyince.

Reed'in sıkıntısı büsbütün ıstıraba dönüştü. "Her geçen gün, tüm bu karmaşanın biteceğine kendimi ikna etmem daha da zorlaşıyor. Önce DNA kanıtları, sonra Yargıç Delacorte'un kanun-dışı teklifi ve şimdi de polislerin tanıdığım herkesi sorgulaması. Her şey gittikçe daha fazla... gerçekçi gelmeye başladı."

Altdudağımı sertçe ısırdım. "Bu gerçek. Tutuklandığın günden beri sana bunu anlatmaya çalışıyorum."

"Biliyorum," dedi tekrardan. "Ama yine de umuyordum ki..."

Bu kez cümlesini bitirmesine gerek yoktu çünkü neyi umduğunu gayet iyi biliyordum. Brooke'u öldüren kişinin polis merkezine gidip suçunu itiraf edeceğini. Suçlamaların sihirli bir şekilde geri çekileceğini. Ancak bunların hiçbiri olmayacaktı, belki de Reed'in başının ne kadar büyük bir belada olduğunu tam olarak anlamasının zamanı gelmişti.

Hapse girebilirdi.

Yine de, başka bir gerçeği daha yüzüne vurmaya kıyamadım, bunun yerine çenesinden tutup yüzünü kendime çevirdim. Dudaklarımız yumuşak, yavaş bir öpücükle birleşti ama sonra ayrılarak alnımızı birbirine yasladık.

İlk kez zoraki bir şekilde gülümsemedi ya da bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışmadı, bu yüzden bunu bu kez onun için ben yaptım.

"Bunu aşacağız," dedim, hissetmediğim bir özgüvenle.

Sadece başını sallamakla yetindi ve eliyle pastanenin vitrinini işaret etti. "Gitmelisin. İşe geç kalacaksın."

"Bu sabah ağırlıklara çok yüklenme, tamam mı?" Reed'in doktoru bu hafta antrenmanlara katılmasına izin vermişti ama bazı şartları vardı. Bıçak yarası düzgünce iyileşiyor olsa da doktor ona kendini zorlamaması gerektiğini söylemişti.

"Yüklenmem," diye söz verdi.

Ona hızlı bir öpücük daha verdim ve arabadan fırlayıp aceleyle French Twist'e yöneldim.

Mutfığa girdiğimde patronum hamur yoğuruyordu. Paslanmaz çelik tezgâhın griliği saçılan unun beyazlığıyla neredeyse görünmüyordu. Arkasında yıkanmayı bekleyen bir yığın kâse vardı.

Montumu asıp kollarımı sıvarken aniden patronum varlığını fark etmiş göründü.

"Ella, gelmişsin" Yüzüne düşen bir tutam saç üfledi. Kıvırcık bukle tekrar yüzüne düştü ve onu, bana lülelerin arasından bakmaya zorladı.

"Geldim," dedim neşeyle, her ne kadar onun *gelmişsin* derkenki ses tonundan bunun selamlamadan çok neredeyse bir uyarı olduğunu anlasam da. "Önce bulaşıkları yıkayayım sonra bana ne yapmamı istediğini söylersin."

Sanki ellerimi suya sokmam onun kötü haberleri vermesini engelleyecekmiş gibi lavaboya koştum.

Doğruldu ve ellerini önlüğüne sildi. "Sanırım önce konuşsak daha iyi olur."

Omuzlarım gerildi. "Reed'le mi ilgili?" Sesimde panik vardı. "O yapmadı, Luce. Yemin ederim."

Lucy iç çekti ve elinin arkasıyla çenesinin altını ovuşturdu. Yüzünü çevreleyen kıvırcık bukleler ona endişeli bir melek ifadesi veriyordu. "Her ne kadar o konudan hoşnut olduğumu söyleyemesem de bu Reed'le ilgili değil, tatlım. Neden kendine bir fincan kahve ve yiyecek bir şeyler alıp gelmiyorsun, oturup konuşalım?"

"Hayır, böyle iyi." Neden gelmekte olanı erteleyecektik ki? Kafein bu konuşmayı daha az rahatsız edici hâle getirmeyecekti sonuçta.

Biraz sinirli bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı ama şu anda onun suyuna gidecek havada değildim. Evet, birkaç hafta önce ortadan kaybolduğumda onu zor durumda bırakmıştım ama geldiğimden beri tek bir gün bile işimi aksatmamıştım. Buraya gelebilmek için sabahın beşinde, kuşlar uykudayken kalkmam gerekse bile asla geç kalmamıştım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup popomu lavaboya dayadım ve bekledim.

Lucy kahve makinesine doğru gitti, insan gibi hissetmek için birkaç fincan kahveye ihtiyacı olduğunu dair söyleniyordu. Sonra bana döndü. "Babanın bulunduğunu bilmiyordum. Büyük bir şok olmalı."

"Bir dakika, bu Steve'le mi alakalı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başıyla onayladı ve kahvesinden cesaretlendirici bir yudum daha alarak, "Dün akşam, dükkânı kapatmadan önce benimle konuşmaya geldi," dedi.

"Öyle mi?" Midemin endişeyle kasıldığını hissettim. Steve ne halt yemeye pastaneye gelmişti ki?

"Bana senin çalışmanı istemediğini söyledi," diye devam etti Lucy. "Sabah çok erken saatlerde buraya gelerek aktivitelerden ve sosyalleşmekten geri kaldığını düşünüyormuş."

Ne?

"Steve bana iş vermene engel olamaz," diye itiraz ettim.

Bu saçmalığın da ötesinde bir şeydi. Steve neden çalışmamı umursuyordu ki? Döneli daha bir hafta olmadan benim ne yaptığıma hükmedebileceğini mi düşünüyordu? Siktirsin.

Luck dilini şaklattı. "Böyle bir hakkı var mı yok mu bilmiyorum ama buna karşı gelecek bir pozisyonda değilim. Avukatlar masraflı oluyor..." Gözleri anlayış göstermem için yalvarsa da sesi yitip gitti.

Dehşete düşmüştüm. "Seni dava etmekle mi tehdit etti?"

"Tam olarak bu sözcükleri kullanmadı," diye itiraf etti.

"O zaman ne dedi?" diye üsteledim çünkü buna izin veremezdim. Steve'in çalışmama neden itiraz ettiğini gerçekten an-

lamıyordum Brooke'un cenazesinden sonra ona ışımdan söz et-
tiğimde, çalışmamı istemediğine dair tek kelime bile etmemişti.

"Sadece bu kadar uzun saatler çalışmanın senin için uygun
olduğunu düşünmediğini ve bu işi gerçekten paraya ihtiyacı
olan birinden gasp ettiğini söyledi. Derslerine odaklanmanı is-
tiyormuş. Oldukça kibar konuştu." Lucy kalan kahveyi kafasına
dikip kupasını kenara bıraktı. "Keşke seni çalıştırmaya devam
edebilsem, Ella ama maalesef yapamıyorum."

"Ama ben bu işi kimseden gasp etmiyorum ki! Kimse'nin sa-
bah mesaisinde çalışmak istemediğini sen kendin demiştin."

"Üzgünüm, tathim." Ses tonu, konuya noktayı koyduğunu
gösteriyordu.

Ne söylersem söyleyeyim, Lucy kararını vermişti. Ben daha
işe gelmeden kararlaştırmıştı.

Mutfığa girdi ve eline beyaz bir al-götür kutusu aldı. "Ne-
den sınıf arkadaşların için yiyecek bir şeyler seçmiyorsun? Senin,
şey, üvey kardeşlerin ekler seviyordu, değil mi?"

O kadar kızgındım ki neredeyse hayır diyecektim ama ma-
dem işimi elimden alıyordu o zaman teklif ettiği her şeyi kabul
etmeye karar verdim.

Bir düzine hamur işini kutuya doldurdum ve montumu kap-
tım. Kapıya ulaştığımda Lucy, "Sen iyi bir çalışansın, Ella. Şart-
lar değişirse, haberim olsun."

Üzgünce başımı salladım, *teşekkürler* ya da *hoşça kal* demekten
öte bir şeyler söyleyemeyecek kadar kızgındım. Okula yürüyüş
uzun sürmedi. Oraya vardığımda Astor Park çoğunlukla boştu
ancak otopark şaşırtıcı derecede kalabalıktı.

Çoğu öğrencinin burada olması için henüz çok erken bir saat-
ti. Erken gelenler yalnızca futbolcular olurdu. Beklenildiği üzere,
ana binanın ön kapısına yaklaştığımda birkaç bağırtı ve antren-
man sahasından gelen alçak ısıkları duydum. Oraya girip Reed
ve Easton'ın antrenmanını izleyebilirdim ama bu, kulağa duvarı
izlemek kadar eğlenceli geliyordu.

Bu yüzden okul binasına girdim ve hamur işlerini dolabıma tıkip Callum'a mesaj attım.

Steve nerede çalıştığıma neden karışıyor?

Hemen cevap gelmedi. Callum'un da pastanede çalışmamasından yana olmadığını hatırladım. Reed de çalıştığını duyduğunda kızmış ve işe girmemin, Royalların vesayetleri altındaki kıza iyi bakmadığı izlenimi uyandıracaklarını söylemişti. İkisine de çalışmaya alıştığım için işe girdiğimi ve kendi paramı kazanmak istediğimi açıklamıştım. Ne demek istediğimi anlamışlar mıydı bilmiyorum ama sonunda kabul etmişlerdi.

Belki Steve de alıştırdı? Neden bilmiyorum ama bu konuda pek umutlu değildim.

Yapacak daha iyi bir şey olmayınca, dışarıdaki arabaların sahiplerini bulmaya çıkmak için koridordan geçtim. Bilgisayar laboratuvarında bir grup öğrenci bir ekranın başına toplanmıştı. Koridorun sonuna doğru geldiğimde, metalin metale çarpma sesini duydum. Pencereden içeriye baktığımda iki öğrencinin birbirlerine kılıç salladığını gördüm – bir ileri bir geri gidip birbirlerine darbe savuruyorlardı. Tekrar harekete geçmeden önce birkaç dakika boyunca bu kılıç müsabakasını izledim. Koridorun diğer tarafında çok sayıda öğrenci farklı bir şeyin savaşını veriyordu sessizce. Bu seferki savaşta satranç tahtası ve taşları kullanılıyordu. Neredeyse her koridorda devasa Kış Balosu afişleri asılıydı, bunların yanı sıra yüzlerce farklı kulübe ve topluluğa ait kayıt broşürleri de yer alıyordu.

Tüm bunları görünce, Astor Park hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Tıpkı diğer okullar gibi sonbaharda futbola, ilkbaharda beyzbola ağırlık veren ama zengin çocuklarla dolu bir yer olduğunu düşünmüştüm. Ders dışı etkinliklere, aktivitelere ya da topluluklara daha önce hiç dikkat etmemiştim çünkü bunun için zamanım olmamıştı.

Ancak şimdi elimde zamandan başka bir şey yokmuş gibi görünüyordu.

Telefonumdan mesaj sesi geldi ve ekranda Callum'un mesajı belirdi.

O senin baban. Üzgünüm, Ella.

Gerçekten mi? İki gün önce Callum büyük bir konuşma yaparak nasıl da kendisini benim babam gibi hissettiğini söylememiş miydi? Şimdi de van mı çiziyordu? O günden bu yana ne değişmiş olabilirdi ki?

Hem Steve'e bu hakkı kim veriyordu? Ebeveynler çocuklarını çalışmaktan gerçekten de men edebilir miydi? Guvende olduğumun teminatını verebildiğim sürece annem ne iş yaptığını umursamazdı.

Öfkeyle cevap yazdım. Buna hakkı yok!

Callum, Değecek şeyler için savaş, diye cevapladı.

Sanırım iyi bir tavsiyeydi ama göğsümde bir acı belirmesine neden olmuştu. Annem hayatta olsaydı Steve'le yalnız başıma uğraşmıyordum. Ama... O hayatta olsaydı Reed'le hiç tanışmıyordum ki? Easton'la? İkizlerle?

Hayır, muhtemelen tanışmazdım. Hayat bazen çok adaletsiz olabiliyordu.

Ana spor salonunun önünde durdum. Kapılar açıldı ve arkadan hip-hop müzik sesi bangır bangır yankılanıyordu. İçeride Jordan'ı gördüm, üzerinde kısacık bir sporcu taytı ve braleti vardı. Arkası bana dönüktü, bir kolunu zarif bir şekilde başının üzerinde bükte ve bir ayağının üzerinde dönmeye başladı, diğer bacağıyla kendine hız vererek bir balerin dönüşü yaptı.

Bir ayağımı diğerine sürttüm. Annemle beraber evde sürekli dans ederdik. Bana profesyonel dansçı olmayı dilediğinden bahsetmişti. Bir açıdan öyleydi de. Bir dansçı gibi vücudunu hareket ettiriyor ve karşılığında para kazanıyordu. Tek fark, seyircileri ondan bale dönüşü yapmasını istemiyor ya da kaviş oluşturan zarif bir uzuv hareketini takdir etmiyordu.

Üstüne bir de kıyafetlerini çıkarması gerekiyordu.

Hiç klasik dans eğitimi almamıştım, yani en azından Jordan'ın aldığını tahmin ettiğim şekilde değil. Annemin karşılayabildiği

birkaç ders daha çok tap ve caz karşını şeylerdi. Bale dersleri belirli kostümler ve ayakkabılar almanız gerektiği için çok masliyetti. Baleyı denemek için can atıyor olsam da, kıyafetlerin fiyatlarını gördüğü zaman annemin yüzünün aldığı umutsuz ifadeyi görünce ona balenin salakça olduğunu söylemiştim.

Diğer dans dersleri çorapla ya da çıplak ayakla gitmemi gerektiriyordu ve ben de bu durumdan memnundum ama... bazen bale sınıfının kapısında durup, kızların rengârenk tütüler ve bale ayakkabıları içinde dans edişlerini izlediğimi inkâr edemezdim.

Şu anda izlediğim sahneyle o görüntüleri birleştirmeden edemedim - ta ki Jordan dönmeyi bırakıp bana kötü bakışlar atmaya başlayana kadar. Cinayetin suçunu Jordan'a atamamamız ne kötüydü.

"Ne istiyorsun?" diye çıktı.

Ellerini kalçasına koymuştu, sanki kıcımlı tekmelemeye hazır-
mış gibi görünüyordu. Neyse ki onu alt edebileceğimi biliyordum. Daha okul başlayalı birkaç hafta olmadan birbirimize saç baş girmiştik.

"Kahvaltıda kimleri yediğini merak ediyordum sadece," diye cevapladım tatlı tatlı.

"Birinci sınıfları, tabii ki." Bana sırtıttı. "Bilmiyor muydun? Ben genç, hassas ve zayıfları olanları severim."

"Tabii ki seversin. Çünkü güçlü kişiler senin ödünü koparıyor." Jordan beni tam da bu yüzden sevmiyordu.

"Benim ödümü en çok ne koparırdı biliyor musun? Bir katille yatağa girmek." Uzun, koyu saçlarını omzunun üzerine savurup spor çantasına doğru yürüdü ve su şişesini çıkardı. "Yoksa yattığın tüm erkeklerden bezdiğin için mi normal erkekler artık seni tahrik etmiyor?"

"Onu önceden sen de istiyordun," diye hatırlattım ona.

"Zengin, seksi ve sözümona iyi bir siki varmış. Neden istemeyecektim ki?" dedi omuz silkerek. "Ama senin aksine, benim standartlarım var. Ve Royalların aksine, benim ailem bu bölgede

oldukça saygındır. Babam yardımseverliği için ödüller kazandı. Annem ise yarım düzine kadar hayır organizasyonu yönetiyor."

Gözlerimi devirdim. "Bunun Reed'i istemenle ne alakası var?"

Kaşlarını çattı. "Dedim ya, onu artık istemiyorum. İmajım için kötü bir etki."

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Tüm bunları sanki gerçekten de Reed'le yatma ihtimalin varmış gibi söylüyorsun ama yok. O sana ilgi duymuyor, Jordan. Hiç duymadı, bundan sonra da duymayacak. Hayal baloncugunu patlattığım için özür dilerim."

Yanakları kızardı. "Hayaller kuran sensin. Bir katili beceriyorsun, tatlım. Belki de dikkatli olsan iyi edersin. Tepesini attırırsan, tabuta giren sıradaki kişi sen olabilirsin."

"Burada bir sorun mu var?"

Astor Park'ın müdürü Bay Beringer aniden ortaya çıkmıştı. Her ne kadar boş tehditler savuran biri olsa da -birden fazla kez Callum'un ona rüşvet verdiğiğine tanık olmuştum- yine de sorun çıkarmak istemiyordum.

"Hiçbir sorun yok," diye yalan söyledim. "Jordan'ın vücudunun ne kadar formda olduğunu hayranlıkla izliyordum sadece."

Bakışları şüpheciydi. Bizi en son bir arada gördüğünde ben Jordan'ı, bantlı ağzı ve kan içindeki burnuyla tüm okulun önünde sürüklüyordum.

"Anladım. Eh, o zaman bunu başka zaman yapabilirsiniz sanırım," dedi bana, inanmayan bir tonla. "Baban burada. Bugün izinlisin."

"Ne?" diye sordum hızla. "Ama derslerim var."

Jordan'ın sesi, "Baban mı?" diye şaşkınlıkla yankılandı. "O ölmemiş miydi?"

Kahretsin. Jordan'ın burada olduğunu unutmuştum. "Bu seni ilgilendirmez."

Jordan, Beringer'a baktı, sonra bana döndü ve ardından kahkahalar içinde spor salonun zemine çöktü, o kadar şiddetli gülüyordu ki bir eliyle karnını tutmuştu.

"Ah. Tanrım! Bu harika bir olay," dedi, kahkahalarının arasını-
da nefes almaya çalışarak. "Sonraki bölümde hamile kaldığın ve
bebeğin Reed den mi yoksa Easton'dan mı olduğunu bilmediği-
miz âni izlemeyi ipte çekiyorum."

Ona kaşlarını çatarak baktım. "Tam senin bir insan olduğu-
nu düşünmeye başlıyorum, sonra sen ağzını açarak bunu mah-
vediyorsun."

Müdür ezeli düşmanıma kötü bir bakış attı. "Bayan Caring-
ton, bu davranışınız kesinlikle size hiç yakışmıyor."

Beringer'dan işittiği azar Jordan'ı daha da çok güldürmüştü.

Adam görünür bir şekilde dişlerini sıktı ve kolumdan tutarak
beni kapıya doğru yönlendirdi. "Benimle gelin, Bayan Royal."

Soyadım konusunda onu düzeltmedim ancak dirseğimi elin-
den kurtardım. "Ciddiyim. Derslerim var."

Bana, Astor Park'a bağış yapmaları için orta yaşlı kadınlara
gülümsediği şekilde yapmacık yapmacık gülümsedi. Bana bir
iyilik yaptığını ima ediyordu. "Dersleriniz halledildi. Öğretmen-
lerinizi bilgilendirerek onlara izinli olduğunuzu söyledim. Hatta
ödevlerinizden de muafsınız."

Aynen. Bana iyilik yaptığını sanıyordu. "Nasıl saçma sapan
bir okul yönetiyorsun da bir üçüncü sınıf öğrencisine derslerden
izin verip üstüne onu ödevlerinden muaf tutabiliyorsun?"

Zaten incecik olan dudakları memnuniyetsizlikle düz bir çiz-
gi hâlini aldı. "Bayan Royal, babanız canlı bir şekilde geri gelmiş
olabilir ama bu, benim hakkımda ileri geri konuşabileceğiniz an-
lamına gelmez."

"O zaman bana yüz ihtar puanı verin," diye dalga geçtim. Ya
da belki de yalvarıyordum. "Bugün hemen cezamı çekeceğim."

Öylece gülümsedi. "Bunu yapacağımı sanmıyorum. Çünkü
görünen o ki zaten cezalandırılıyorsunuz."

Bu okuldaki herkesten nefret ediyordum. Hepsi berbat insan-
lardı. Kapıdan çıkmayı reddedersem Beringer bana ne yapardı
acaba? Polisler gelip beni zorla mı çıkarırdı?

Müdür, ofisinin önünde durdu ve başıyla koridorun sonun-

daki lobiyi işaret etti. "Baban seni bekliyor." Başını hafifçe iki yana salladı. "Onunla vakit geçirmek için neden sevinmediğinizi anlayamıyorum. Garip bir kızsınız, Bayan Royal."

Bunu söyledikten sonra ofisine girdi, sanki babasını görmek istemeyen bu garip çocukla daha fazla vakit harcamak istemiyormuş gibiydi.

Başımı dolaplardan birine yasladım ve kendimi, Steve çıkıp geldiğinden beri kaçındığım gerçeklerle yüzleşmeye zorladım.

Onunla vakit geçirmek istemiyordum çünkü korkuyordum.

Ya benden hoşlanmazsa? Yani sonuçta annemi terk etmişti. Maggie Harper melek gibi bir kadındı; güzel, tatlı ve nazik. Ama bu bile Steve'i yanında tutmak için yeterli olmamıştı.

Bir de bana bakın... Huysuzdum, geçimsizdim, ağzımın ne kadar bozuk olduğundan ve daha on yedi yaşındayken yaşlı birinin düzenini kurduğumdan bahsetmiyorum bile. Kesin ağzımdan beni utandıracak ve onu kızdıracak bir şeyler kaçırıyordum.

Ama bu zehirli koridorlarda saklanmayı ne kadar istesem de Steve beni bekliyordu ve önümde yalnızca iki seçenek vardı. Kalıp onunla görüşmek ya da kaçıp Reed'i kaybetmek.

Eğer tek seçeneğim bu ikisiyse, o zaman ortada verilecek bir karar yoktu.

Lobiye döndüm ve yürümeye başladım.

13

Ella

YANINA YÜRÜDÜĞÜMDE Steve lobide bekliyordu, elleri ceplerinde ilan panosundaki duyuruları okuyordu.

"Burası hiç değişmemiş," dedi ona yaklaştığımda.

Şaşkınlıkla alnım kırıştı. "Burada mı okudun?"

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır. Astor Park'ın o kadar eski bir okul olduğunu düşünmemiştim."

Ağzının köşesi çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen bana yaşlı mı diyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Hayır. Öyle demek iste—"

"Şaka yapıyordum. Sanırım ilk grup otuzlarda mezun olmuş? Yani evet, burası eski bir okul." Ellerini ceplerinden çıkarıp tamamen bana döndü. "Gitmeye hazır mısın?"

Omurgam gerildi. "Neden?"

"Neden ne?" Steve şaşırılmış görünüyordu.

"Neden beni derslerden alıyorsun?"

"Çünkü Callum ve Reed'in arkasına saklandığın gibi Beringer'in arkasına saklanamazsın."

Yüzüme yansıyan şaşkınlığa engel olamadım. Ve Steve bunu fark edecek kadar algısı kuvvetli biriydi.

Gülümsemi. "Benden uzak durmaya çalıştığını fark etmedin mi sandın?"

"Seni tanımıyorum." Ve korkuyordum. Kontrolüm dışında gelişen bir sürü şey oluyordu. Oysa ben dizginleri elimde tutmaya alışkındım. Kendimi bildim bileli, faturaları ödemem, mutfak alışverişini yapmam ve okula devam etmem konusunda annem hep bana bel bağlamıştı.

"Bu yüzden bugün seni okuldan uzaklaştırıyorum. Hadi gel delim." Bu kez gülümsemesi çelik gibi sertti.

Tıpkı ben, diye ani bir farkındalık yaşadım. Annem çok nazikti. Ya babam? Sanırım pek öyle değildi.

Onu dışarıya doğru takip ettim çünkü bundan kurtulamayacağımı hissetmiştim. Kaldırımın kenarında kıvrımlarla dolu alçak bir spor araba duruyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Rengi dışında tabii. Benim arabamla aynı renkti – yani Callum'un dediğine göre Royal Mavisi denilen patentli bir renk.

Steve yüzümdeki hayranlığı görmüş olacak ki, "Bugatti Chiron," dedi.

"Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok," diye belirttim. "Kulağa makarna markası gibi geliyor."

Kahkaha atarak benim için arabanın kapısını açtı. "Bu bir Alman arabası." Elini arabanın tepesinde gezdirdi. "Dünyadaki en iyi araba."

Bunu uyduruyor olsa bile fark etmezdim. Hiçbir zaman arabalara ilgi duyan biri olmamıştım. Direksiyon başında olmanın verdiği özgürlük hissini seviyordum sadece ama bu araba özel bir şeye benziyordu. Deri döşemesi bebek poposu kadar yumuşaktı ve panel parlak bir kromla kaplıydı.

"Bu bir uzay aracı mı yoksa araba mı?" diye sordum Steve sürücü koltuğuna yerleşince.

"Belki ikisi de. Hızı iki nokta beş saniyede yüze çıkıyor ve saatte maksimum dört yüz yirmi kilometre yol alabiliyor." Bana çocuksu bir şekilde gülümsemi. "Sen de araba tutkusu olan o ender kadınlardan mısın?"

"Hemcinslerim adına gücendim. Eminim araba tutkunu olan bir sürü kadın vardır." Kemerimi bağladım ve isteksiz bir sırışla karşılık verdim. "Ancak ben onlardan biri değilim."

"Tüh be. Kullanmana izin verebilirdim."

"İstemem, kalsın. Araba kullanmayı öyle çok sevmem aslında."

Steve şakasına kötü bir bakış attı. "Benim kızım olduğuna emin misin?"

Pek değil.

Sesli olarak, "DNA öyle diyor," dedim.

"Doğru," diye mırıldandı.

Aramızda rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Bundan nefret ediyordum. Tekrar içeriye dönmek, derslerime girmek, öğle arasında Reed'le öpüşmek istiyordum. Lanet olsun ki şu anda Jordan'la atışmayı bile burada Steve'le oturmaya yeğlerdim.

Yani babamla.

"Ee, bugün ne yapalım?" diye sordu nihayet.

Emniyet kemerimle oynadım. "Bir plan yapmamış mıydın?" O zaman neden beni okuldan aldın? diye bağırmak istedim.

"Bunu sana bırakmak istedim. Hanımlar ne isterse o."

Bu hanımı okula dönmek istiyor.

Ancak kendime, Steve'den daha fazla uzak durmamın bu huzursuzluğu ortadan kaldırmayacağını hatırlattım. Doğrudan yüzleşmek en iyisiydi.

"İskeleye ne dersin?" dedim, aklıma ilk gelen yeri önererek. Kasım ayındaydık, hava dışarıda oturmak için çok soğuktu ama belki kısa bir yürüyüş falan yapabiliirdik. Yanımda bir çift eldiven olması lazımdı.

"Çok güzel bir fikir." Motoru çalıştırdığında tüm araba bu güçle beraber titremeye başladı.

Steve okulun devasa ana kapılarından arabayla çıkarken bakışlarım sağa, French Twist'in olduğu yöne ilişti. Vücudum ânında tekrar gerildi ve Steve'in yaptığı şeyi hatırlayınca öfkem tüm gücüyle geri döndü.

"Neden beni işimden kovdurttu?" diye sordum aniden

Şaşkınlıkla bana baktı. "Bu seni sinirlendirdi mi?"

"Evet, sinirlendim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Çalışmayı seviyordum."

Steve birkaç kez gözlerini kırptırdı, sanki söylediğim şeyi anlayamıyordu. Başka bir dille mi anlatsam acaba diye düşünürken girdiği transtan çıktı.

"Hass... Yani hay aksi. Ben Callum'un seni çalışmaya zorladığını düşünmüştüm." Steve sıkın bir şekilde başını iki yana salladı. "Bazen kendi çocuklarına sorumluluk duygusunu aşılamak için garip şeyler yapabiliyor."

"Ben hiç öyle bir şey yaptığını görmedim," dedim dişlerimi sıkarak, garip bir şekilde Callum konusunda savunmacı hissediyordum.

"Ah, çocukları sürekli askeri okula göndermekle tehdit edip dururdu."

Öfkem tekrar yükseldi. "Pastanede çalışmak askeri okulla aynı şey değil."

"Mesain sabahın beşinde başlıyor, Ella. Kaç yaşındasın sen? On altı mı? O saatlerde uyumayı tercih ediyorsundur kesinlikle."

"On yedi yaşındayım ve çalışmaya alışkınım," diye laf yapıştırdım ama sonra ses tonumu yumuşatmak için kendimi zorladım. Annem her zaman tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır derdi. "Ama sen bunu bilmiyordun tabii, bu yüzden neden öyle bir var sayımda bulunduğunu anlıyorum." Sesim daha da yumuşadı. "Ama artık işimi sevdiğimi biliyorsun, bu yüzden oraya gidip Lucy'ye çalışmamın sorun olmadığını söyler misin?"

"Sanmıyorum," dedi konuyu kapatmak için elini sallayarak. "Kızımın çalışmaya ihtiyacı yok. Sana ben bakarım."

Steve gaza basınca araba ileriye doğru savruldu. Gösterge paneline tutunma isteğine karşı koydum; şu anda yaşadığım ölüm korkusu, ettiği lafın yarattığı siniri bastırmıştı.

"Şimdi bana kendinden bahset bakalım," dedi, arabayı bir manyak gibi kullanırken.

Öfkeyle dudakımı ısırđım. Pastane mevzusunu böyle bitirmesinden hiç hoşlanmamıştım. Çalışmayacaksın. Konu kapandı. Ebeveynlik yeteneklerinin gelişmeye ihtiyacı vardı. Mükemmel bir baba olmayan Callum bile benimle çalışmam konusunda uzun bir konuşma yapmaya istekliydi.

"Reşit değilsin, öyle mi? Buraya gelmeden önce neler yapıyordun?"

Steve memnuniyetsizliğimin kesinlikle farkında değildi. Mavi gözleri yola odaklanmıştı, trafiğin içinden akıp giderken eli ustaca vites değiştiriyordu.

Kendimi alışılmadık bir şekilde önemsiz hissederek, "Callum sana anlatmadı mı? Striptiz yapıyordum," dedim alayla.

Neredeyse yoldan çıkıyordu.

Kahretsin. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım. O, arabayı doğru şeride döndürürken, bense hayatım bunu bağılmışçasına sınıksız tutundum.

"Hayır," dedi çabucak ve anlaşılmaz bir şekilde. "Bundan bahsetmeyi unutmuş."

"Eh, öyle işte." Bana nasihat vermesini bekleyerek meydan okurcasına yüzüne baktım.

Öyle yapmadı. "Bunu duyduğuma sevindiğimi söyleyemem ama insan bazen hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapmak zorundadır." Durakladı. "Callum seni bulmadan önce tek başınaydın, değil mi?"

Başımı onaylarca salladım.

"Şimdi de Maria'nın mabedinde yaşıyorsun. Brooke'un o portreyi indirmemiş olmasına şaşırdım doğrusu."

Şöminenin üzerinde Maria'nın devasa bir tablosu vardı, Callum'la Brooke nişanlandıklarını duyurduklarında Brooke yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle o tablonun altında oturmuştu. Oğlanlar nişanlanmalarına, bunun duyurulma şekline ve hatta Brooke'un yüzüğüne bile çok sinirlenmişti çünkü o yüzük Maria'nın tabloda taktığının bir kopyasıydı. Tüm bu organizasyon insan formundaki bir küfür gibiydi.

"Vakti olmadı," diye mırıldandım.

"Sanırım öyle. Sanırım yapacağı ilk şey o evi baştan aşağı yenilemek olurdu. O evdeki her şeyde Maria'nın izleri var. Başını iki yana salladı. "Oğlanların hepsi ona tapırdı. Callum da öyle ancak yaşayan hiçbir canlı aziz değildir." Başını hafifçe yana eğip benden tarafa bir bakış attı. "Üzerine alınma ama tatlım kadınları ilahlaştırmak pek iyi bir şey değildir."

Steve'in sesinde... Öfke mi vardı? Anlayamamıştım. "Alınmadım," diye mırıldandım.

Steve aramızdaki sohbeti daha da tuhaflaştırmak istediye, harika bir konuya girmişti.

Onu Maria konusundan uzaklaştırmak için çaresiz bir girişimde bulunarak, "Bu araba gerçekten hızlıymış," dedim.

Dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ne demek istediğini anladım. Maria hakkında bu kadar konuşmak yeter. Annen hakkında konuşmaya ne dersin? Nasıl biriydi?"

"Nazik, sevecen." *Onunla ilgili neler hatırlıyorsun?* diye sormak istedim ancak bunu yapamadan başka bir konuya geçti.

"Okul nasıl gidiyor? Derslerin iyi mi?"

Bu adamın ciddi bir dikkat ve hiperaktivite sorunu vardı. Bir konunun üzerinde iki saniyeden fazla duramıyordu.

"Okul iyi, sanırım. Derslerim de iyi."

"Harika. Bunu duymak güzel." Ortaya bir bomba daha attı. "Reed'le çıkıyor musunuz?"

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. "Ben... Şey... Evet," diye itiraf ettim nihayet.

"Sana iyi davranıyor mu?"

"Evet."

"Deniz ürünleri sever misin?"

Şaşkın gözlerimi ovuşturmamak için kendimi zor tuttum. Bu adamı çözemiyordum. Tek bildiğim çok hızlı araba kullandığı ve hız kesmeyen sorularıyla başımı döndürdüğüydü.

Onu anlayamıyordum. Hem de hiç.

"Bu. Tam. Bir. Felaketti."

Saatler sonra Reed'in odasına ayağımı yere vura vura girip kendimi onun vatağına attım.

Reed kalkıp oturdu ve yatak başlığına yaslandı. "Ah, hadi ama. O kadar da kötü olamaz."

"Dediğimi duymadın mı?" diye söylendim. "Felaketti."

"Felaket olan ne?" diye sordu Easton kapı girişinden, sonra içeriye daldı.

"Dostum, artık kapıyı çalmayı öğrenmek gerek," dedi Reed kardeşine bıkkınlıkla. "Ya çıplak olsaydık?"

"Çıplak olmak için seks yapıyor olmanız gerekir. Ve yapmadığınızı hepimiz biliyoruz."

İç çekişimi bastırdım. Easton'ın Reed'le benim cinsel hayatım hakkında böyle ulu orta konuşmasına alışmış olmam gerekiyordu muhtemelen ama alışamıyorum.

"Kimya dersinde yoktun," diye bilgilendirdi Easton, sanki ben derse girmediğimin farkında değilmişim gibi. "Val'le okulu mu astınız?"

"Hayır." Dişlerimi sıktım. "Steve biraz baba-kız vakit geçirelim diye beni okuldan aldı."

"Ah. Anladım," dedi Easton ve yanıma yatağa çöktü. "Pek iyi geçmedi sanırım, ha?"

"Hayır," dedim somurarak. "Onu anlayamıyorum."

Easton omuz silkti. "Nesini anlamıyorsun?"

"Onu." Kızgınlıkla bir elimi saçlarımdan geçirdim. "Çocuk gibi. İskelede kahvaltı yaptık, sonra arabayla sahile gittik ve bir *falezin* tepesinde bulunan restoranda öğle yemeği yedik. Yemin ederim, tek yaptığı arabalar hakkında konuşmak ve uçak uçurmayı ne kadar sevdiğini anlatmak oldu. Sonra bana neredeyse ölümden döndüğü çılgın seyahatlerin hepsini anlattı ve bir şeyleri patlatmayı çok sevdiği için hâlâ SEAL'da görev yapıyor olmayı nasıl da dilediğinden söz etti."

Reed ve Easton kıkırdadı. Steve'in Maria hakkındaki yorumlarını duysalar ârında gülmeyi keserlerdi ama onları zehirlemek istemiyordum bu yüzden diğer garip şeyleri anlatmaya odaklandım. Bunlardan sürüsüyle vardı ne de olsa

"Konudan konuya o kadar hızlı geçiyor ki takip etmek imkânsız," dedim çaresizce. "Ve ne düşündüğünü asla anlayamıyorum." Yanağımın içini ısırarak Reed'e baktım. "Beraber olduğumuzu biliyor."

Erkek arkadaşım başıyla onayladı. "Evet, fark etmiştim. Zaten saklamaya çalıştığımız da söylenemez."

"Biliyorum ama..." Yutkundum. "Bundan pek memnun kalmamış gibi hissettim. Ve daha en kötü kısmı anlatmadım bile."

"Bunun şahane bir gün olduğunu düşünen sadece ben miyim?" diye araya girdi Easton. "Ben de bir falezin tepesinde yemek yemek istiyorum."

"Onun ve Dinah'nın yanına taşınmamı istiyor."

Bu, Easton'ın sesini kesti. Reed de o da keman yayı gibi gerilmişti.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Easton.

"Steve'e göre olacak." Mutsuzlukla inledim ve Reed'in kucağına tırmandım. Hemen güçlü kollarını belime doladı ve beni sımsıkı sardı. "Onlarla birlikte otelde kalmam için ısrar etmedi ama polis çatı katını boşaltır boşaltmaz yanlarına taşınmamı istiyor. İç mimar için herhangi bir dizayn önerim olup olmadığını bile sordu. Odamı dekore etmesi için birini tutacakmış!"

Reed bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bebeğim, babam buna izin vermez."

"Babanın söz hakkı yok ki." Boğazım canımı acıtacak kadar düğümlenmişti. "Burada kararları artık Steve veriyor ve benim onunla yaşamamı istiyor."

Easton kükremeye benzer bir ses çıkardı. "Steve'in ne istediği önemli değil. Sen bize aitsin."

Haklıydı. Öyleydim. Ancak maalesef Steve öyle düşünmüyordu. Öğle yemeğinde, soyadımı resmî olarak Harper'dan

O'Halloran'a deęiřtirmeyi dūřūnmemi istemiřti. Eęer bir gūn soyadımı deęiřtireceksem bu Royal olurdu ancak bunu ona sūy-lememiřtim. Sadece gūlūmseyerek bařımı sallamıř ve saatler bo-yunca çene almasına izin vermiřtim. Gerçekten kendi ses tonu-nu duymaktan hořlandıęını dūřūnuyordum.

Reed bir eliyle belimi sıvazlayarak, "Canını sıkmayı bırak," dedi.

"Elimde deęil. Onunla ve o sūrtūkle aynı evde yařamak iste-miyorum. Yařamayacaęım."

"İř oraya varmayacak," diye sūz verdi. "Steve'in huyudur bu - sadece konuřmakla kalır, bir eylem gūremezsin."

Easton hararetle bařını onaylarca salladı. "Doęru. Ona ocuk gibi derken tam ūstūne bastın. Steve Amca tam bir koca bebek-tir."

"Easton haklı. Steve'in būyūk fikirleri vardır ama hiçbirini hayata geçirmez," diye açıkladı Reed. "Hep dikkati bařka řey-lere kayar."

"Aynen, sikiyle dūřūnūr," dedi Easton ve ben utançla yūzū-mū buruřturdum. "Bir yūnetim kurulu toplantısında olsa bile karřısına bir tane seksi piliç koy tamamdır, ānında oradan çıkar."

Evet. Babam harika birine benziyordu. "Lūtfen yanımda ba-bamın penisinden bahsetme. Bu ięrenç."

"O sadece bu babalık olayına fazla heveslenmiş durumda," dedi Easton bir kez daha omuz silkerek. "Etkisi geçtiğinde, muh-temelen senin varlığını bile unutacaktır."

Biliyorum, beni rahatlatmaya çalıřıyordu ama moralimi daha da bozmaktan bařka bir řey yapmıyordu. Steve'le ilgili ūęren-dięim her yeni řey midemde yeni bir endiře dūęūmūne neden oluyordu.

İşte yine korkuyordum ama bu kez Steve'in benden hoşlan-mamasından değil.

Benim *ondan* hoşlanmamamdan korkuyordum.

14

Ella

ARTIK İŞSİZ OLDUĞUMDAN ve Val'in de arabası olmadığından, cuma günü okuldan sonra onu eve bırakmama hiçbir engel yoktu. Yolculuk boyunca arayı kapatırız diye umuyordum ama o şaşırtıcı derecede sessizdi, bu yüzden sonraki kırmızı ışıkta ona döndüm ve doğrudan konuya girdim.

"Bana kızgınsın, değil mi?"

Bakışları aniden bana döndü. "Ne? Hayır! Tabii ki değilim."

"Emin misin?" diye sordum endişeyle. "Çünkü tüm hafta boyunca gerçekten berbat bir arkadaş oldum. Bunun farkındayım."

"Hayır, sadece meşgul bir arkadaştın." Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Seni kesinlikle anlıyorum, Ella. Erkek arkadaşım cınayle suçlanıyor olsa benim de dikkatim dağılırdı."

"Yanında olamadığım için gerçekten özür dilerim. Hayat şu anda... berbat durumda."

"Bir de bana sor."

Karşılıklı keyifsiz bir şekilde gülümsedik.

"Wade'le aranızda neler oluyor?" diye sordum kavşaktan geçerken.

"Hiçbir şey." Sesi kendinden emin değildi.

"Hiçbir şey mi? Gerçekten mi?" Hafta boyunca ikisi de çok

huysuzdu, öğlen yemeklerinde birbirlerine neredeyse hiç bakmıyorlardı. Bu hiçbir şey değildi.

Val'in sokağına döndüm ve Carringtonların malikânesinin önünde vavaşladım. O kaçmak için kapıyı açamadan önce kapıları kilitledim.

Val kıkırdadı. "Bunun üstü açık bir araba olduğunu biliyorsun, değil mi? Üstten tırmanarak da çıkabilirim."

"Eh, tırmanmana izin vermiyorum o zaman." Ona sert bir bakış attım. "Bana ne olduğunu anlatmadan olmaz."

"Hiçbir şey olduğu yok." Sesi bıkkın çıkmıştı. "Wade... Wade işte. Beraber falan değiliz."

"Ama beraber olmak istiyorsun?" diye üsteledim.

Abartılı bir şekilde derin derin iç çekti. "Hayır, istemiyorum."

Gözlerimi kıstım. "Gerçekten mi?"

"Evet... Hayır... Belki. Bilmiyorum, tamam mı?"

Ben de iç çektim. "Başkasıyla yattı diye mi ona kırgınsın?"

"Evet!" diye bağırdı. "Ama bu çok aptalca. Biz çıkmıyorduk ki zaten. Birkaç defa tuvalette işi pişirdik o kadar. Ama... tekrar eğlenmeye başlamıştım, anlıyor musun? Tam'i takıntı hâline getirmeyi bırakmıştım."

İçim anlayışla doldu. Val eski erkek arkadaşı Tam'le ayrılığını kaldıramamıştı. Ve onu nihayet aştığını görmekten çok mutluydum.

"Wade bir hafta sonu takılalım mı diye sordu," diye devam etti Val, "meşguldüm, o da, tamam sorun değil, başka zaman takılırız dedi. Pazartesi okula gittiğimde, pazar günü golf kulübünde Samantha Kent'le yiyiştğini duydum!" İfadesi depresifleşti. "Bu da bana arkamdan iş çeviren Tam'i anımsattı ve..." Cümlesinin devamını getirmedi.

Uzanıp nazik bir şekilde kolunu sıktım. "Anlıyorum. Bir kere ağzın yandığı için tekrar yanmak istemiyorsun. Sen Tam için fazla iyiydin. Wade için de fazla iyisin." Durakladım. "Ama eğer bir önemi varsa, Wade yaptığı şeyden dolayı çok kötü hissediyor-muş gibi görünüyor."

"Umurumda değil. Biz takılmaya başlamadan önce ona bakışlarıyla görüşmesini istemediğimi söylemiştim. Eğer benimle olacakssa -bu sadece seks için bile olsa- o zaman *yalnızca* benimle olacaktı." İnatçı bir şekilde çenesini havaya kaldırdı "Kuralları ihlal etti."

"Yani bu akşamki maça gelmeyecek misin?"

"Hayır. Evde kalıp bacaklarıma ağda yapacağım."

Kahkaha attım.

"Sen de gelmek ister misin?" diye sordu. "Bakım gecesi yaparız."

"Gelemem," dedim somurtarak. "Senin aksine, benim maça gitmekten başka bir şansım yok. Callum dün akşam hepimize ailece gideceğimizi söyledi - istisna yok. Güç gösterisi yapıyoruz."

Val'in dudakları seğirdi. "Savaşta olduğumuzu bilmiyordum."

"Ama öyleymişiz gibi geliyor." Gözüme düşen bir tutam saçı çektim. "Okuldaki fısıldaşmaları duydun. İnsanlar Reed'le ilgili korkunç şeyler söylüyorlar ve görünen o ki Atlantic Havacılık'ın yönetim kurulundan bazıları bu yüzden Callum'un canını sıkıyor."

"Gazeteciler malikânenin önünde kamp kurmaya başladı mı?"

"Şaşırtıcı ama hayır. Callum nüfuzunu devreye sokmuş olmalı çünkü buna benzer başka bir dava, basını ayağa kaldırırdı." Mutsuz bir şekilde koltuğuma yığıldım. "Avukatı Reed yanlış bir şey yapmamış gibi davranmamızı istiyor. Yan yana durarak bir aile duruşu falan sergilemeliymişiz." Ama benim çok yakın durmamam gerekiyordu. Reed bunu bana söylememişti ama Callum önceki gün beni kenara çekip toplum içinde fazla yakınlık kurmamamızı tavsiye etmişti.

Val gözlerini sevirde. "Futbol maçına gitmeniz insanları Reed'in masum olduğuna ikna mı edecek?"

"Kim bilir." Omuz silktim. "Ayrıca Callum, Steve'in diğer ailelere 'kendini göstermesi' için bunun güzel bir fırsat olacağını

duşünüyor. Bu olayın ortamı bulandırıp ilgiyi Reed'in üzerine
den çekeceğini umuyor."

Val'in koyu renk gözleri bana odaklandı. "Sizin aranız nasıl
peki? Senle Steve'in yanı."

Ağzımdan bir inleme kaçtı. "Pek iyi değil. Benimle vakit ge-
çirmeye çalışıp duruyor."

Şok olmuş gibi rol yaptı. "Bu ne cüret!"

Kahkahamı durduramadım. "Pekâlâ, kulağa çılgınca geldiği-
ni biliyorum. Ama bu çok tuhaf, tamam mı? O benim için büsbü-
tün bir yabancı."

"Evet ve sen ondan uzak durduğun sürece de öyle kalmaya
devam edecek." Yüzünü buruşturdu. "Onu tanımak istemiyor
musun? Sonuçta o senin baban."

"Biliyorum." Altdudağımı dişledim. "Pazartesi günü okula
gelip günü beraber geçirmek için ısrar ettiğinde açık görüşlü ol-
maya çalıştım ama onun tek yaptığı kendisi hakkında konuşmak
oldu. Hem de saatlerce. Sanki benim orada olduğumun farkında
bile değildi."

"Muhtemelen gergin olduğu içindir," dedi. "Eminim bu onun
için de zordur. Düşünsene, ölümden döndü ve bir kızı olduğunu
öğrendi? Kim olsa zorlanırdı."

"Sanırım." Kapıların kilidi açtım. "Neyse, artık gidebilirsiniz,
han'fendi. Benim de eve gidip maça hazırlanmam lazım," dedim
yorgun bir sesle.

Val güldü. "Dikkatli ol, kızım. Coşkun o kadar bulaşıcı ki ka-
pıya kadar taklalar atarak gidebilirim." Kapıyı açıp arabadan
fırladı ama sonra camı tıklatıp gülümsedi. "Bu akşam için iyi
şanslar."

"Teşekkürler," diye cevapladım.

İçimden bir ses buna ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Aramızda bir okyanus vardı. Bir okyanus.

Tüm hafta boyunca çocukların Reed hakkında fısıldaşmalarını duymuştum ancak bu fısıldaşmaların Callum'a kadar sıçrayacağını düşünmemiştim. Callum Royal bana hep dokunulmaz biri gibi gelirdi – özgüvenli, kontrolü elinde tutan ve herkesin yalakası olduğu bir endüstrinin kaptanı. En son maça geldiğinde çevresi bir ton yalakayla kuşatılmıştı. Dakikada bir ebeveynlerden biri onu durdurup bir şeyler hakkında sohbetে tutuyordu.

Bu akşam ise Callum sessizlikle karşılanmıştı. Hepimiz öyle karşılanmıştık – ben, Steve, ikizler. Evsahibi takımın yedek kulübesinin hemen üstündeki sırada oturuyorduk ve çevremizdeki herkes bize kaçamak bakışlar atıyordu. Kafamın arkasına saplanan suçlayıcı bakışlarını hissedebiliyordum.

Bu, benim için rahatsız edici olsa da Reed için milyon kat daha kötüydü. Bu akşam oynayamıyordu çünkü Daniel Delacorte'un organize ettiği bıçaklı saldırıdan ötürü yan tarafında hâlâ dikişleri vardı. Bir hafta daha izinliydi ama yine de saha kenarında olması gerekiyordu.

Bizimle beraber tribünlerde oturabilseydi keşke. Şu anda o kadar yalnız görünüyordu ki bundan nefret ediyordum. İnsanların onun hakkında fısıldaşıp onu parmaklarıyla göstermelerinden nefret ediyordum.

Bir kadın hepimizin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Bu Royalların oğlu," dedi tıslarcasına. "Bu akşam buraya gelmesine izin vermiş olmalarına inanamıyorum."

Bir başka ebeveyn ise, "Bu çok utanç verici," diyerek hemfikir oldu. "O çocuğun Bradley'min çevresinde olmasını istemiyorum!"

Bir erkek sesi araya girerek, "Birileri bu konuyu Beringer'la konuşmalı," dedi, kötücül bir şekilde.

İrkildim. Callum da öyle. Yanımda oturan Steve ise bütün bu negatif tepkilerden hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Her zamanki gibi kulağımı patlatmakla meşguldü, bu kez bizim için planladığı bir Avrupa gezisinden bahsediyordu. Biz derken iki-

mizi mi kastediyordu yoksa Dinalı'yı da mı dahil ediyordu bilmiyordum. Her iki şekilde de, babam olsa bile onunla bir geziye falan çıkmakla ilgilenmiyordum. Beni hâlâ çok geriyordu.

Garıp olan şeyse, annemin neden ona çekildiğini anlayabiliyordum. Döndüğü haftadan bu yana kilo almaya başlamıştı. Yüzü artık çökük değildi ve kıyafetleri kaslı, düzgün vücuduna tam oturmaya başlamıştı. Steve O'Halloran –bir babaya göre– iyi görünümlüydü ve mavi gözlerinde daima çocuksu bir parıltı vardı. Annem eğlenceli tipleri severdi ve Steve de kesinlikle bu özelliklere sahipti.

Ancak kızı, yani ona romantik bir ilgi beslemeyen biri olarak, bu çocuksu tavrının sinir bozucu olduğunu düşünüyordum. O bir yetişkindi. Peki neden öyleymiş gibi davranmıyordu?

"Surat asıyorsun," diye mırıldandı Sawyer kulağıma.

Düşüncelerimden sıyrılıp en küçük Royal'a döndüm. "Hayır, surat asmıyorum," diye yalan söyledim ve omzunun üzerinden baktım. "Lauren nerede?" Teknik olarak Lauren, Sawyer'ın kız arkadaşısıydı, bu yüzden böyle yerlerde Lauren hep onun yanında olurdu.

"Cezalı," diye cevapladı iç çekerek.

"Tüh. Neden?"

"Gizlice buluşmak için kaçarken yakalandı, benimle ve..." Steve'in dinlediğini görünce durdu. "Benimle," diye sözünü tamamladı. "Sadece benimle."

Sırtışıma sakladım. Lauren Donovan'ı asla anlayamıyordum ama iki oğlanla birden çıkmaya açık olmasının cesurca olduğunu düşünüyordum. Ben bir taneyle bile zar zor baş edebiliyordum.

Bir tane demişken, Reed saha kenarında çok üzgün görünüyordu. Bakışları gol çizgisine kilitlenmişti. Ya da bitiş çizgisi miydi? Oraya ne dendiğini hatırlayamıyordum. Reed ve Easton defalarca bana oyunun nasıl oynandığını öğretmeye çalışmışlardı ama hâlâ futbolu sevmiyor ve umursamıyordum.

Reed'in sahada takım arkadaşlarıyla beraber olmadığı için üzgün olduğunu söyleyebilirdim. Savunma sahaya çıkmıştı – sa-

dece bu kadarını biliyordum çünkü mavi ve altın sarısı forma-
nın arkasında "ROYAL" yazıyordu. Easton rakibinin karşısın-
daki yerini aldı. Yüz koruyucusunun arkasından dudaklarının
oynadığını görebiliyordum, bu da demek oluyordu ki ukalaca
yorumlar yapıyordu.

Evet, kesinlikle öyle yapmıştı. Maç başladığında, rakip fut-
bolcu Easton'ın üzerine öyle bir çullandı ki sanki onu öldürmek
istiyor gibiydi. Ama East sahada ondan daha tehlikeliydi – geri
püskürttüğü rakibi dizlerinin üzerine düştü, bu sırada diğer iki
Astor Park oyuncusu Marin Lisesi'nin oyun kurucusunu daha
topu havalandıramadan yere sermeyi başardı.

Sebastian kardeşinin üzerinden eğilerek, "Bu bir *sack*'ti," diye
oyunu açıkladı.

"Umurumda değil," diye cevapladım.

Diğer yanımda oturan Steve kıkırdadı. "Sanırım futbol hay-
ranı değilsin?"

"Hayır."

"Sevdirmeye çalışıyoruz," dedi Callum, sıranın diğer ucun-
dan. "Ama şansımız henüz yaver gitmedi."

"Sorun değil, Ella," dedi Steve. "O'Halloranlar basketbol se-
ver bir ailedir zaten."

Bunu demesiyle birlikte yine gerildim. Neden sürekli böyle
şeyler söyleyip duruyordu? Ben bir O'Halloran değildim! Ve
basketboldan, futboldan daha çok nefret ediyordum.

Zoraki bir şekilde gülümseyerek, "Harperlar spor sevmez.
Hem de hiçbir sporu," dedim.

Steve'in dudakları küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Onu bilmiyo-
rum ama hatırladığım kadarıyla annen oldukça... nasıl desem...
sportif biriydi."

Ağzım pat diye kapandı. Bu şimdi iğrenç bir ima mıydı?
Emin değildim ama sanki öyle gibiydi ve bundan hiç hoşlanma-
mıştım. Annem hakkında böyle konuşmaya hakkı yoktu. Onu
tanımıyordum bile. Gerçek anlamda yani.

Sahada Astor Park'ın hücumu yerlerini almaya başladı. Oyun

kurucumuz Wade'i ve takım arkadaşlarına anlaşılmaz şeyler
bağırıyordu. Bir ara "STUDMUFFIN!" diye bağırıldığını duydum
sanki ve vanımdaki Sawyer'ı dürttü.

"Studmuffin mi dedi o?"

Sawyer kıs kıs güldü. "Evet. Peyton Manning'in Omaha'sı
var. Wade'in de Studmuffin'i."

Başka bir dilde konuşsa da olurdu. Peyton Manning kimdi
onu bile bilmiyordum ama sormaya zahmet etmedim. Bunun ye-
rine Wade'in topu harika bir spiral şeklinde döndürerek atışını
izledim: top doğruca, saha çizgisi boyunca hızla koşan Astor'dan
yetenekli bir oyuncunun ellerine düştü.

Çantamdaki telefonum titredi. Çıkardığımda Val'den bir me-
saj geldiğini gördüm.

Of! Bu kadar iyi oynamaya hakkı yok!

Hemen başımı kaldırıp kalabalığa göz attım ama arkadaşım
görünürlerde değildi.

Nerdesin? diye cevapladım mesajını.

**Yakalandım. Evde yiyecek hiçbir şey yoktu ben de sosisli sandviç almak için
buraya geldim.**

Sesli bir şekilde burnumdan güldüm. İkizler dönüp bana ba-
kınca meraklı bakışlarını elimi sallayarak geçirtilip Val'e bir me-
saj daha attım.

Öyle bir FAKA bastın ki... Wade'i görmeye geldin!

HAYIR. Açtım.

Wade'e aç.

Senden nefret ediyorum.

Ondan hoşlanıyorsun işte, itiraf et.

Asla.

İyi. Bari gel bizimle beraber otur. Yüzünü özledim.

Yüksek sesli tezahürat tribünleri sarstığında sahaya baktım
ve maçın ucunu yakalamaya çalıştım – Wade'den yine harika bir
pas gelmişti. Val'in hemen mesaj atmasına şaşırmadım.

* Ünlü Amerikan futbolcusu Peyton Manning'in maçlarda taktik değişikliği
için kullandığı şifreli bir kelime. –çn

Yok. Eve gidiyorum. Bu akşam buraya gelmek aptalcaydı.

Onun için üzüldüm. Zavallı Val, Wade'le aralarındaki bu ayrılmaya başlamadan önce bir şeyleri aşmak ve vakit geçirmek niyetiyle başlamıştı ama Val'in çocuğa karşı bir şeyler hissetme ihtiyacı başladığından emindim. Ve bence Wade de ondan hoşlanıyordu. Sadece bunu itiraf etmek için fazla ınatçıydılar.

Tıpkı sen ve Reed gibi mi? diye alay etti içimdeki ses.

Peki, tamam. Reed'le ben de ilk başlarda aynen böyleydik. O bana karşı tam bir pislik gibiydi ve ben de haftalarca ona karşı beslediğim hislerle savaşmıştım. Ancak artık beraberdik ve ilişkimiz harika gidiyordu, Val'in de bu güzel şeyleri deneyimlemesini istiyordum.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?"

Steve'in gözetlediğini görünce içgüdüsel olarak hemen elimi telefonun ekranına kapattım. Neden mesajlarımı okumaya çalışıyordu ki?

"Bir arkadaş," diye cevapladım ters bir şekilde.

Gözlerini kısarak evsahibi takımın yedek kulübesine baktı, sanki Reed'in telefonda bir şeyler yazdığını görmeyi bekliyormuş gibiydi. Ancak Reed elleri dizlerinde, pür dikkat maçı izliyordu.

Steve'in gözlerindeki şüphe canımı sıkıyordu. Reed'le beraber olduğumu zaten biliyordu. Bundan hoşlanmıyor olsa bile kiminle çıktığıma kesinlikle karışamazdı.

"Şey, telefonunu bıraksan nasıl olur peki?" diye öneride bulundu ama sesinde kızgın bir ton vardı. *"Şu anda ailenle beraber sin. Yazıştığın kişi her kimse bekleyebilir."*

Telefonumu çantama sokuşturdum. Bana bunu emrettiği için değil ama – suratına fırlatmamak için. Callum maç sırasında arkadaşlarımla mesajlaşmamı asla dert etmezdi. Aksine, arkadaşlarım olduğu için mutlu oluyordu.

Steve beni başıyla onaylayıp ilgisini tekrar maça çevirdi.

Ben de aynısını yapmaya çalıştım ama öfkeden kuduruyordum. Reed'in bakışlarını yakalamak ve ona Steve'den ne kadar nefret ettiğimi işaretlerle anlatmak istedim ama biliyordum ki Reed boş ver deyip Steve'in nihayetinde bu babalık hevesinden "sıkılacağını" söyleyecekti.

Ancak ben öyle olmayacağına inanmaya başlamıştım.

15

Reed

MAÇTAN SONRA babam ve Steve bizi şehir merkezindeki bir Fransız restoranında geç bir akşam yemeğine çıkarmak için ısrar etti. Gitmek istemiyordum ama açıkçası öyle bir şansım yoktu. Babam halk arasında görünmemizi istiyordu. Saklanamayız demişti, yanlış bir şey yokmuş gibi davranmalıyız.

Ancak *her şey* yanlıştı. Bu akşam maçtaki o bakışlar... Kahretsin, o kınama dolu yakıcı bakışların ve beni delip geçen küçümseyici fısıltıların acısını hâlâ hissediyordum.

Yemekte, put gibi sessiz bir şekilde oturdum ve evde olmayı diledim. Tercihen dudaklarım Ella'nunkilerin üzerinde, ellerim bedeninde.

Yanımda oturan East, sanki haftalardır hiçbir şey yememiş gibi ağzına yemek sokuşturuyordu ama sanırım böyle domuz gibi yemeyi hak etmişti. Bu akşam Astor Park, Martin Lisesi'nin kışını eline vermişti. Dördüncü çeyreği dört gol önde bitirmiştik ve maç sonunda herkesin morali yükselmişti.

Şey, ben hariç tabii. Ve belki Wade de hariç; onu tanıdığım dan beri ilk kez, galibiyeti sakso ve sonrasında defalarca seks yaparak kutlayacağından söz etmemişi. Formasını çıkarıp ayaklarını vura vura soyunma odasından ayrıldığında berbat bir

ruh hâlindeydi. Sanırım eve gideceğini söylemişti ki bu da hiç Wade'lik bir şey değildi.

Diğer yanımda oturan Ella'nın da suratı asıktı. Sanırım maç sırasında Steve'in söylediği bir şey tepesini attırmıştı ama yalnız kalana kadar ne olduğunu sormayacaktım. Steve dirildiğinden beri garip bir güç gösterisi peşindeydi. Artık bir kız evlat sahibi olduğundan ve bu yüzden de iyi bir örnek olmaya çalıştığından söz edip duruyordu. Babam, Steve ne zaman böyle boktan sözler etse, elbette başını sallayarak ona katılıyordu. Çünkü Callum Royal'ın gözünde Steve O'Halloran hata yapma kabiliyetine sahip değildi. Bu kendimi bildim bileli böyleydi.

Yemekten döndüğümüzde, babam ve Steve aceleyle çalışma odasına kapandılar, muhtemelen kadeh kadeh viski yuvarlayıp askerlik anıları hakkında konuşacaklardı. East ve ikizler de oyun odasında gözden kaybolunca Ella'yla yalnız kaldık.

Nihayet.

"Yukarıya çıkalım mı?" dedim, gözlerimdeki vahşi parıltıyı fark ettiğini biliyordum.

Bu akşam yedek kulübesinde oturmak çok can sıkıcıydı. Tribünlerdeki herkesin hakkımda konuşmasını ve şerefsizin tekinin yanımdan geçerken avucuna öksürür gibi yapıp bana "katil" demesini geçmiştim. Sahada olmamak bin kat daha zordu. Orada öyle işe yaramaz bir patates çuvalı gibi oturup arkadaşlarımın karşı takımı ezişine seyirci olmak beni biraz kışkırtmıştı.

Bu akşam dışarıya atamadığım öfkem şu anda içimde kayıyordu. Şanslıydım ki Ella bunu sorun ediyormuş gibi görünmüyordu. Bana harika bir gülümsemeyle bakıp elimden tutarak beni merdivenlere yönlendirdi.

Ella'nın odasına neredeyse koşarak çıktık. Kapıyı kilitlediğim gibi onu kucaklayıp yatağa doğru gittim. Onu yatağın üzerine attığımda keyifli bir şekilde çığlık attı.

"Kıyafetler," diye emrettim dudaklarımı yalayarak.

"Ne olmuş onlara?" Masum rolü yaparak bol, yeşil kazağının ucuyla oynadı.

"Çıkar," diye kükredim

Tekrar gülümsediğinde, yemin ederim sanki kalbim gökyüzüne doğru havalandı. Bu hafta Ella yanımda olmasaydı hayatta kalamazdım sanırım. Okuldaki fısıldaşmalar, avukatımdan gelen telefonlar, polislin soruşturmayı hâlâ sıkı tutuyor olması. Her ne kadar Brooke'tan nefret ediyordum olsam da öldüğü için mutluluktan havaya uçtuğumu söyleyemezdim. Onu özleyecek falan değildim kesinlikle ama kimse o şekilde ölmeyi hak etmiyordu.

"Reed?" Yüzümü görünce Ella'nın neşesi kaçtı. "Sorun ne?"

Yutkundum. "Hiçbir şey. Sadece düşünmemem gereken şeyleri düşünüyordum."

"Ne gibi şeyler?"

"Hiçbir şey," dedim yeniden ve uzun kollu tişörtümü üzerimden çıkararak dikkatini dağıtmaya çalıştım.

İşe yaradı. Gözleri çıplak göğsüme kaydıığında nefesi öyle bir tekleli ki bu sertleşmeme neden oldu. Vücudumu beğenmesi hoşuma gidiyordu. Bu beni kendini beğenmiş, yüzeysel bir pislik yapıyorsa da umurumda değildi. Gözbebeklerinin zevkle kararması ve dilinin altdudağını yalamak için dışarı çıkması bir erkek için en büyük ego tatminiydi.

Tıpkı tüm hafta boyunca yiyişirken söylediği gibi yine, "Dikkatlerin," dedi.

Tıpkı tüm hafta boyunca olduğu gibi yine, "Düzgünce iyileşiyor," diye cevapladım. "Şimdi ben seni soymadan üzerindeki çıkar."

İlgisi cezbedilmiş gibi görünüyordu, sanki tehdidimi uygulamam için zoru oynayıp oynamamayı tartıyor gibiydi ama sanırım o da benim kadar azmış olacak ki bir an sonra kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Pembe sütyeniyle takım külotu açığa çıktığında ağzım kupkuru oldu. Ella ne kadar harika olduğunun farkında değildi. Astor Park'taki diğer kızlar böyle kıvrımlara, altın sarısı saçlara, şahane hatlara sahip olmak için adam öldürürdü. Ella kusursuz ve tam anlamıyla mükemmeldi. Ve tamamen benimdi.

Pantolonum üzerimde yatağa tırmanıp bedenimi onunkine bastırdım ve dudaklarım tekrar onunkileri buldu. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca öpüştük. Daha fazla dayanamayacak hâle gelene kadar öpüştük, elleştik ve yatakta yuvarlandık. Onun külodu çıkmıştı. Benim de pantolonum inmişti. Eli üzerimdeydi, benimki de onun bacaklarının arasındaydı ve bu o kadar iyi hissettiriyordu ki düzgün düşünemiyordum.

“Uzan,” diye mırıldandı.

Tanrım, şu anda üzerime eğilmişti ve ağzı beni tamamen çılgına çevirecek şeyler yapıyordu.

Saçları kasıklarımın üzerine düşmüştü. Parmaklarımı yumuşak tutamların arasından geçirip onu kendime doğru bastırdım.

“Daha hızlı,” diye fısıldadım.

“Böyle mi?”

“Evet. Aynen öyle.”

Dudakları ve dili beni zirveye çıkardı ve her ne kadar bu, dünyanın en büyük klişesi olsa da, vücudum kendine geldiğinde onu kendime çekip seni seviyorum dedim.

“Ne kadar çok?” Bana muzip bir şekilde gülümsedi.

“Çok çok,” dedim boğuk bir sesle. “Delicesine çok.”

“Güzel.” Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Çünkü ben de seni delicesine çok seviyorum.”

Yanıma uzandı, kaslarımı okşarken alt bedeni de bir yandan kalçama doğru kıvrılıyordu. Bu beni tekrar harekete geçirmediyse ne olayım. Ben boşalmış olabilirdim ama o henüz boşalmamıştı. Onu o aşamaya getiren kişi olmaktan hoşlanıyordum. Boşalırken çok ateşli sesler çıkarıyordu.

“Sıra bende,” dedim, bedenini aşağıya doğru çekerek.

Benim için öyle hazırды ki şaka gibiydi. Tekrardan sertleştim çünkü onun hazır bekleyen bedeninin içine giren ilk kişi olma düşüncesi tüm Antarktika kıtasını eritecek kadar ateşliydi. Ama yapamazdım. Bu akşam değil. En azından işlemediğim bir suçtan hapis yatmayacağım kesinleşene kadar yapamazdım.

Ancak onun yerine *bunu* yapabilirdim. Ağzım ve parmakla-
rıyla vücuduna işkence edip inleyip yalvarmasını...

"Ella," kapının ardından keskin, emreder bir ses duyuldu
"Kapıyı aç."

Ella başımı itip sanki yatak alev almış gibi yerinden fırladı.
"Aman Tanrım, bu Steve," diye tısladı.

Doğrulup kapıya temkinli bir bakış attım. Kilitliydi değil mi?
Lanet olsun, lütfen kilitlemiş ola-

Kapı kolu çevrildi ama kapı açılmadı. Rahatlayarak iç çektim.
"Ella," diye bağırdı Steve tekrardan. "Kapıyı aç. Hemen."
"Bir dakika," diye seslendi Ella, sesi aceleciydi, bakışları ise
panikle çılgınlaşmıştı.

Hızlıca üzerimizi giyindik ancak düzgün görünme konusun-
da iyi bir iş çıkardığımızı sanmıyorum çünkü Ella onu içeriye
aldığında Steve'in bakışları fırtına bulutlarına dönüştü.

"Siz ikiniz burada ne *bok* yiyordunuz?"

Öfkeli ses tonunu ve kıpkırmızı olmuş yanaklarını fark edin-
ce bir kaşımı kaldırdım. Anlıyordum, o Ella'nın babasıydı ama
burada porno falan çekmiyorduk. Sadece takılıyorduk.

"Biz... televizyon izliyorduk," diye mırıldandı Ella.

Steve de ben de odanın diğer ucundaki kapalı televizyona
baktık. Steve ellerini iki yanında yumruk yapıp Ella'ya döndü.

"Kapın kilitliydi," diye kükredi resmen.

"On yedi yaşındayım," dedi Ella diklenerek. "Hiç mahremi-
yetim olmayacak mı?"

"Böyle bir mahremiyet değil!" Steve başını iki yana salladı.
"Callum aklını mı kaçırmış?"

"Neden bunu ona sormuyorsun?" dedi babamın sert sesi.

Steve arkasına döndüğünde babam kapının girişinde kolları-
nı göğsüne kavuşturmuş dikiliyordu.

"Ne oluyor burada?" diye sordu babam sakince.

"Oğlunun elleri kızımın üzerindeydi!" diye bağırdı Steve.

Aslında ağzım. Ama sesimi çıkarmadım. Steve'in alnındaki

damarlar zaten neredeyse patlayacak gibiydi, bu süreci hızlandırdırmanın âlemi yoktu.

"Bu kabul edilir gibi değil," diye devam etti, ses tonu buz gibiydi. "Nasıl bir ebeveyn rolü üstlenmeye karar verdiğin umurunda bile değil. Oğulların gönüllerinin istediği her boku yiyebilirler ama benim kızım Reed'in seks oyuncaklarından biri değil."

Omuzlarım dikleştii. O kim oluyordu da böyle bir şey söyleyebiliyordu?

"Ella benim kız arkadaşım," dedim sakince. "Bir seks oyuncacı değil."

Parmağıyla dağılmış yatağı işaret etti. "Yani ondan böyle faydalanman gayet normal, öyle mi?" Buz gibi bakışları babama kaydı. "Ya sen! Ne tür bir baba iki ergene böyle bir özgürlük sunar? Sen şimdi kalkıp aynı odada uyuduklarını da söylersin!"

Ella'nın suçluluk dolu ifadesi kimsenin gözünden kaçmamıştı. Steve bunu fark ettiğinde yüzü daha da kızardı.

Derin bir nefes aldıp yumruklarını yavaşça gevşetti ve "Valizini topla, Ella," dedi.

Kısa bir sessizliğin ardından üç tane şaşkın tepki geldi.

"Ne?" dedi Ella.

"Hayatta olmaz," dedim ben.

"Steve, buna gerek yok," dedi babam.

Ella'nın babası sadece sonuncuya cevap verdi. "Aslında gayet gerek var. Ella benim kızım. Onun böyle bir ortamda yaşamasını istemiyorum."

"Benim evimin bir çocuk için uygun bir ortam olmadığını mı söylüyorsun?" Babamın ses tonu sertleşti. "Ben bu evde beş tane oğlan yetiştirdim. Hepsi de gayet iyi durumdalar."

Steve'in boğazından yüksek sesli bir kahkaha koptu. "İyi durumdalar mı? Oğullarından biri cinayetle suçlanıyor, Callum! Bunu söyleyen ben olduğum için özür dilerim ama Reed iyi bir çocuk değil."

Öfkeyle patladım. "Bok iyi değilim."

"O herkesi kötü etkiliyor," diye devam etti Steve, sanki ben

hiç konuşmamışım gibi. "Hepsi öyle." Tekrar Ella'ya dönüdü
"Valizini topla. Ciddiyim."

Ella çenesini kaldırdı. "Hayır."

"O burada daha yeni düzen kurmaya başlamıştı," dedi babam, bir kez daha Steve'i sakinleştirmeye çalışarak. "Evi olarak gördüğü bir yerden koparma onu."

"Onun evi benim yanımdır," diye lafı yapıştırdı Steve. "Onun babası sen değilsin - benim. Ve kızımın senin oğlunla yatıp kalkmasını istemiyorum. Bunun beni geri kafalı, anlayışsız ya da her ne bok demek istiyorsanız, ondan yapması umurumda bile değil. Ella benimle geliyor. Bu konuda benimle karşı karşıya mı gelmek istiyorsun? İyi. Mahkemede görüşürüz o zaman. Ama şu anda onu bu evden çıkarmama engel olamazsın."

Ella'nın korku dolu gözleri babama kaydı ama babamın gözleri her şeyi ele veriyordu - yenilmişti.

Ella yakaran bakışlarını Steve'e çevirdi. "Ben burada kalmak istiyorum."

Ancak Steve onun yalvarışından hiç etkilenmedi. "Üzgünüm ama öyle bir seçeneğin yok. Bu yüzden, tekrar ediyorum. Valizini. Topla." Ella yanımdan ayrılmayınca, sanki karşısındaki eğilmiş bir fokmuş gibi ellerini çırpı. "Hemen."

Ella ellerini iki yanında yumruk yaptı ve babamın devreye girmesini bekledi. Babam sessiz kalmaya devam edince de hışımınla odadan çıktı.

Arkasından gitmek üzereydim ki Steve beni durdurdu. "Reed. Bir dakika lütfen," dedi aksi bir şekilde.

Bu bir rica değil. Bir emirdi.

İki adam bakıştı. Babamın ifadesi sertleşti ve odadan çıkarak beni Steve'le yalnız bıraktı.

"Ne?" diye sordum kızgın bir şekilde. "Ne kadar kötü bir örnek olduğumu mu tekrarlayacaksın?"

Yatağa doğru yürüyerek dağılmış çarşafı baktı ve sonra bana döndü. Kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Burada Ella'yla yaptığımız hiçbir şey yanlış değildi.

"Ben de bir zamanlar senin yaşındaydım."

"Hi-hi." Lanet olsun. Sanırım bununla nereye varacağını biliyordum.

"Kadınlara nasıl davrandığının farkındayım ve geçmişe bakınca bundan biraz pişmanlık duyuyorum." Steve elini yatak başlığında gezdirdi. "Ella haklı, onun hayatına pek dahil olmadım. Ama artık yanındayım. Sorunlu bir çocukluk yaşamış ve bu tür kızlar şefkati genellikle yanlış yerlerde ararlar."

"Ve ben de o yanlış yerlerden biri miyim?" Ellerimi cebime sokup şifonyere yaslandım. Berbat bir çocukluk geçirmiş tanıdığım en dürüst kızlardan birinin, hayatına dahil olmayan bir babaya sahip olması ve o babanın kızına iyi davranmam için bana nasihat çekmesi oldukça ironikti. Onunla çıktığım dokuz-on ay boyunca Abby'nin babası benimle sadece Astor Park futbol takımı hakkında konuşmuştu.

"Reed," Steve ses tonunu yumuşattı. "Seni oğlum gibi severim ama itiraf et, şu anda zor bir durumla uğraşıyorsun. Açıkça görülüyor ki Ella bu aileye çok düşkün, senin onun yalnızlığından faydalanmayacağını umuyorum."

"Hiçbir anlamda Ella'dan faydalanmıyorum, efendim."

"Ama onunla yatıyorsun," dedi Steve suçlarcasına.

Eğer utanmamı ya da sıkılmamı umuyorduyorsa beni yanlış tanıyordu. Şu kısa ömrümde Ella'yı sevmek yaptığım en iyi şeydi. "Ben onu mutlu ediyorum," dedim sadece. Cinsel hayatımız hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu. Ella duysa dehşete düşerdi.

Steve'in dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. Cevabımdan memnun olmamıştı. "Sen fizikseli seven birisin, Reed. Dövüşmeyi seviyorsun çünkü yumruğunun başkasının tenine çarpmasından zevk alıyorsun. Gücün güçle çarpışması hoşuna gidiyor. Aynı nedenden ötürü, muhtemelen kızlarla yatmaktan da vazgeçemiyorsun. Seni yargılıyor değilim çünkü lanet olsun, ben de aynı senin gibiyim. Hiçbir zaman sadakate inanan biri olmadım. Eğer bir kadın açıksa ben kim oluyorum da ona hayır diyorum,

değil mi?" Sırttı, beni bu pis yaşam tarzına ortak olmaya davet ediyordu.

"Sayısız kez hayır dedim," dedim ona.

Steve inanmayarak burnundan güldü. "Pekâlâ, öyle olsun bakalım. Ella'ya dönecek olursak, onu gerçekten seviyorsan o zaman her dakika onu soymaya çalışmıyorsundur. Ama senin ona nasıl baktığını görüyorum, evlat, o bakışlar şehvetten başka bir şey değil." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve ağır ellerinden birini omzuma koydu. "Bu yanlış değil. Senden değişmeni beklemiyorum. Ben sadece Ella'nın yatıp kalkabileceğın bir kız olmadığını söylüyorum. Kız kardeşine nasıl davranılmasını isterdiysen, ona da o şekilde davran."

"O benim kız kardeşim değil," diye çıktım. "Ve ben ona saygılı davranıyorum."

"Cinayetle suçlanıyorsun. Uzun süre hapis yatabilirsin. Sen oradayken Ella bununla nasıl baş edecek sence? Seni beklemesini mi umuyorsun?"

Dişlerimi sıkarak, "O cinayeti ben işlemedim," dedim.

Steve cevap vermedi.

Kendimi bildim bileli hayatımın bir parçası olan bu adam gerçekten de benim bir insanı öldürebileceğimi mi düşünüyordu?

Gücenmiş bir şekilde Steve'in ifadesini inceledim. "Gerçekten de benim yaptığımı mı inanıyorsun?"

Bir an durdu ama sonra omzumu sıktı – sertçe. "Hayır, elbette inanmıyorum. Ama Ella'yı düşünüyorum. Önceliğimin o olmasını sağlamaya çalışıyorum." Ella'ninkilere benzer o masmavi gözleri bana meydan okurcasına baktı. "Dürüstçe senin de aynısını yaptığını söyleyebilir misin?"

16

Ella

"ON ÜÇÜNCÜ KAT neden yoktur biliyor musun? Çünkü çok sayıda müşteri gizlice batıl inançlıdır. Hallow Oaks'un eski bir Konfederasyon mezarlığı üzerine inşa edildiği söyleniyor. Yani burada hayaletler olabilir."

Ölü bedeninin hayaleti gibi, diye düşündüm sinirle.

Steve sensöre giriş kartını okutup "P" harfine bastı. Sanki az önce beni evimden sürükleyip bu aptal otele getirmemiş gibi keyifle gülümsüyordu.

"Ne yani, benimle konuşmayacak mısın?" diye sordu.

Önüme baktım. Bu adamla çene çalacak değildim. On yedi yıl sonra hayatıma öylece girip bana emirler yağdırabileceğini mi düşünüyordu? *Ebeveynliğe hoş geldin, Steve. Engebeli bir yolculuk seni bekliyor.*

"Ella, gerçekten de erkek arkadaşın koridorun diğer ucundayken Royallarla yaşamaya devam etmene izin vereceğimi düşünmüş olamazsın."

Çocukçaydı ama Steve'le konuşmamaya devam ettim. Hem eğer ağzımı açarsam kötü şeyler çıkacaktı. *Annem kanserden ölerken hangi cehennemdeydin peki? Ah, doğru ya, şeytan karınla beraber planör uçuşundaydın, gibi şeyler.*

İç çekti ve çatı katı süitine sessizlik içinde çıktık. Kapılar geniş bir koridora açıldı. Steve beni koridorda yönlendirirken valizimi de arkasından çekiyordu. Koridorun sonundaki kapıya kartını okuttu.

İçeride bir oturma odası, yemek odası ve birkaç tane sandalye vardı. Ucuz, boktan otel odalarına alışkın olduğum için bir otel odasının içinde merdiven olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Ağzımı açıp bakmamaya çalıştım ama bu zordu.

Steve masadaki deri dosyayı aldı. "Sana odanı göstermeden önce neden etrafa göz atmıyorsun? Sen yerleşirken biz de oda servisi isteriz."

"Daha bir saat önce yemek yedik," diye hatırlattım ona inanamayarak.

Omuz silkti. "Tekrar acıktım. Dinah, senin için de salata mı söyleyeyim?" diye seslendi yüksek sesle.

Dinah merdivenin başında belirdi. "İyi olur."

"Oda servisini sen arasan da ben de Ella'ya etrafı göstersem nasıl olur?" dedi menüyü sallayıp sonra da masaya bırakırken. Bir cevap beklemeden elini sırtıma koydu ve beni ileriye doğru yönlendirdi. "Benim için biftek iste. Az pişmiş olsun lütfen."

Yemek odasının yanında bir kapı daha vardı. Steve kapıyı açıp içeriye girmem için işaret etti. "Bu senin odan. Koridora açılan bir dış kapısı var. Bu kata girebilmek için anahtarının olması gerek." Plastik bir kart uzattı, isteksizce cebime attım. "Günlük temizlik servisi ve yedi yirmi dört oda servisi var. Ne istersen söyle. Karşılabilirim." Bana göz kırptı. Etrafa bakmakla o kadar meşguldüm ki tepki veremedim. "Valizlerini birinin boşaltmasını ister misin?" diye devam etti. "İstersen Dinah yardım edebilir."

Dinah bana yardım etmektense muhtemelen bir şişe çamaşır suyunu içmeyi yeğlerdi.

Güçlkle, "Hayır, teşekkürler," diyebildim, bu da Steve'in yüzünde başka bir kocaman gülümsemeye neden oldu. Sorunsuz bir şekilde anlaştığımızı düşünüyormuş gibi görünüyordu. Resepsiyona gidip Reed için yedek kart çıkarabilir miyim acaba

diye merak ettim. Dış kapı ha? Belki de buradan o kadar nefret etmezdim.

"Pekâlâ, bir şeye ihtiyacın olursa seslen. Burada üst üste yaşıyoruz, biliyorum ama sadece birkaç hafta dayan." Valizimin üstüne hafifçe vurdu ve sonra gitti.

Üst üste mi? Evet, oda Royalların evindeki odamdan daha küçüktü ama yine de daha önce yaşadığım her yerden daha büyüktü. Kaldığım otel odalarından daha büyüktü kesinlikle. Bu kadar büyük otel odaları yaptıklarını bile bilmiyordum.

Valizimi görmezden gelerek kendimi yatağa attım ve Reed'e mesaj yazdım.

Dış kapım var.

Ânında cevap yazdı. Hemen geliyorum.

Keşke.

Gelebiliyim...

Steve çıldırır.

İçine ne kaçtı böyle bilmiyorum. Bir rock yıldızından daha çok kadınla birlikte oldu.

Ne hoş bir düşünce. Lütfen baban tam bir pislik yorumlarına son ver. Midemi bulandırıyor.

Peki, peki. Bakire seni. Nasıl gidiyor?

Bakireyim çünkü sen inat ediyorsun.

İnadı bırakacağım, bebeğim. Ben de ölüyorum, biliyorsun. Bütün bu olayların açıklığa kavuşmasını bekle.

BU ARADA. Hapishanede ziyaretine gelmeyeceğim.

Hapse girmeyeceğim.

Neyse. Ne yapıyorsun?

Cevap olarak, kardeşleriyle beraber benim odamda oturduklarını gösteren bir fotoğraf gönderdi.

Neden?

Ne neden? Neden senin odanda mıyız? Oyun oynuyoruz.

Bir oyun odanız var.

Ama biz burayı daha çok seviyoruz. Ayrıca E odanın şans getirdiğini söylüyor.

İnledim. Easton'ın kumar sorunları vardı. Bir keresinde bir gece kulübünün dışında bahisçinin teki bize saldırmış' gitmiş için ona ödeme yapmak zorunda kalmıştım.

E herhangi bir şeye para yatırıyor mu?

Yatırırsa, şu an kazanıyor çünkü korkudan çıldırmış durumda değil. Minik East'ine ben göz kulak olurum, sen merak etme.

Hah. Teşekkürler. Herkesi özledim.

Kapım çalındı.

"Evet?" Bölündüğüm için mutlu değildim ve sinirimi sesime yansıtmaktan da çekinmedim.

"Benim, Dinah," dedi ayrı derecede sinirli ses. "Yemek hazır."

"Yemeyeceğim," diye seslendim.

Kapının ardından zalimce güldü. "Yememelisin zaten. Birkaç kilo verebilirsin. Fakat *baban* seni masada istiyor, prenses."

Dişlerimi sıkarak, "Tamam, geliyorum," dedim.

Gitmem gerek. Dinah ve S ile yemek yiyeceğiz. 8-)

Valizi yolumdan itip oturma odasına girdim. Üniformalı bir adam tekerlekli yemek arabasını içeriye alıyordu. Adam her şeyi dikkatle büyük yemek masasına yerleştirirken Steve masanın başındaki yerini aldı.

Tabakların üzerindeki gümüş servis kapaklarını kaldıran **ki-bar** adamı tamamen görmezden gelip elini sallayarak beni **yanına** çağırırken, "Otur, otur," dedi. "Sana hamburger söyledim. Ella." Cevap vermeyince iç çekti. "İyi, yeme o zaman. Fikrini **değiştirirsin** diye söylemiştim."

Garson tabağımdaki gümüş kapağı kaldırıncı altından **marul** yatağına yerleştirilmiş kocaman bir hamburger çıktı. Adama utangaç bir şekilde gülümseyip, "Teşekkürler," dedim çünkü kabalığımı o hak etmiyordu. Fakat çabam boşunaydı çünkü yüzüme bile bakmamıştı.

İç çekerek yerime oturdum. Dinah masanın karşı tarafındaki **bir sandalyeye** geçti.

"Bu çok güzel," dedi Steve. Peçetesini açıp dizlerinin üzerine örttü. "Ah, Janet olsun. İçkimi sehpanın üzerinde unuttum. Benim için getirir misin, Dinah?"

Dinah hemen kalkıp bardağı aldı ve Steve'e getirdi.

Steve onu yanağından öptü. "Teşekkürler, canım."

"Rica ederim." Tekrar sandalyesine oturdu.

Yüzündeki şaşkınlığı göremesinler diye bakışlarımı tabağıma çevirmeye zorladım kendimi. Bu, benim daha önce tanıştığım Dinah'dan tamamen farklıydı. Kahretsin, bu, az önce beni yemeğe çağıran Dinah'dan bile farklıydı.

Onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım ve ikisi de iyi geçmemişti. Mirasın açıklandığı gün çok agresifti. Sonra Callum'un evine geldiğinde onu banyoda Gideon'la seks yaparken yakalamıştım.

Bu akşamki Dinah ise sessiz ve hatta çekingendi, sanki büyük bir muz yaprağının altına kıvrılmış saklanan bir yılanı izliyormuşum gibiydi.

Bundan bihaber Steve içkisinden bir yudum aldı. "Bu ılınmış."

Uzun bir sessizlik oldu. Gözlerimi masadan kaldırdığımda Steve'in imalı bir şekilde Dinah'ya baktığını gördüm.

Dinah zayıf bir şekilde gülümsedi. "Sana biraz buz getireyim."

"Teşekkürler, hayatım." Sonra bana döndü. "Su ister misin?"

Karşılıklı etkileşimleri o kadar garipti ki onunla konuşmadığımı unutarak, "Olur," dedim.

Kendisi doldurmak yerine mutfağa seslendi. "Dinah, Ella'ya bir bardak su getir." Sonra bifeğini kesmeye başladı. "Bu sabah bölge savcısının ofisini aradım. Yakında dairemize kavuşacağız. Bu hepimiz için çok güzel olacak."

Bunun hiçbirimiz için güzel olmayacağından adım gibi emindim.

Dinah elinde iki bardakla döndü, biri buzla diğeri suyla doluydu. Su bardağını önüme öyle bir güçle bıraktı ki suyun birazı bardaktan sıçrayıp kolumu ıslattı.

"Ah, özür dilerim, prenses," dedi tatlı bir şekilde.

Steve'in kaşları çatıldı

"Sorun değil," diye mırıldandım.

Steve birkaç buz attıktan sonra bardağını döndürdü ve ardından bir yudum aldı. Dinah tam eline çatalını almıştı ki Steve suratını buruşturdu. "Çok sulu," diye belirtti.

Dinah durakladı, çatalın sapını saran parmakları bembeyaz olmuştu. Çatalı Steve'e saplayacak mı diye merak ettim ama bunun yerine onu yavaşça, göstere göstere masaya bıraktı. Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve üçüncü kez masadan kalkarak büyük büyük şişelerin askerler gibi dizildiği bara doğru gitti.

Böyle giderse, yakında ben de onlardan içmeye başlayabilirdim.

"Ella, bugün okul müdürüyle görüştüm," dedi Steve.

Gözlerimi Dinah'nın kaskatı kesilmiş sırtından çektim. "Neden öyle bir şey yaptın?"

"Astor Park'taki gelişimini kontrol etmek istedim sadece. Beringer bana ders dışı bir aktivite seçmediğini söyledi." Başını yana eğdi. "Dans etmekten hoşlandığını söylemiştin. Neden okulun dans takımında değilsin?"

"Ben, şey, o zaman çalışıyordum." Jordan'la süregelen düşmanlığımıza değinmek istemiyordum. Bu, yüksek sesle söyleyince aptalca geliyordu.

"O zaman belki okul gazetesi olur?"

Yüzümü ekşitmemeye çalıştım. Makale yazmak şu anda bu yemek masasında oturmaktan daha acı vericiydi. Aslında var ya, sözümü geri alıyorum. Bu yemek o kadar rahatsız ediciydi ki Jordan Carrington'la ağız dalaşına girmeyi bile tercih edebilirdim, yani okul gazetesi hoş karşılayacağım bir oyalanma olabilirdi.

"Sen okul dışında ne yapıyordun?" diye atıldım. Belki lisedeyken kendisinin de tembel olduğunu kabul ettirebilirim biraz rahatlardı.

"Futbol, basketbol ve beyzbol oynadım."

Harika. O tiplerden biri işte.

Ama Callum, Steve'in iş yürütmekle ilgilenmediğini, bunun

verine eğlenmeyi tercih ettiğini ima etmemiş miydi? O zaman neden benim eğlenmeme izin vermiyordu?

"Belki de şeyi. hımm..." çılgınca bir kız sporu düşündüm, "normal futbolu deneyebilirim."

Steve desteklercesine güldü. "Güzel olur. Bunu Beringer'la konuşuruz."

Off. En azından deneyebilirdim sanırım, zaten ne kadar kötü olduğumu anladıklarında beni sahadan kovup bir daha gelmemi söylerlerdi. Aslında kötü bir plan değildi.

Hiç aç olmadığım hâlde hamburgerimden bir ısırık aldım. Hem ellerimle oyalanma fırsatı sağlıyordu hem de daha fazla diyaloga girmemek için ağzımı bununla meşgul edebilirdim en azından.

Lokmamı çiğnerken, Steve'i kafalamanın en iyi yolları üzerine bir strateji düşündüm. Emirlerine uyuyormuş gibi yapmam gerekiyordu ki isteğim her halı yiyebileyim – Val'le görüşmek, Reed'le takılmak, East ve ikizlerle beraber eğlenmek. Ayrıca Reed ve Easton'ın arkasını kollamak tam zamanlı bir işti. Bu sırada muhtemel şüphelileri araştırabilirdim. Gerçek suçluyu bulmayı kafaya koymuş tek kişi benmişim gibi geliyordu.

Bütün bunları kafamda mükemmel bir şekilde tasarlarken Dinah elinde Steve'in yeni içkisiyle geldi.

"Sen lisedeyken ne yapardın?" diye sordum Dinah'ya, kibarlık olsun diye.

"Aileme destek olmak için iki işte birden çalışıyordum." Gü-lümsedi. "Ve bu işlerden hiçbiri soyunmamı gerektirmiyordu."

Suyumu yudumlarken öksürmeye başladım.

Steve tekrar kaşlarını çatı.

"Callum onu bulmadan önce Ella'nın striptiz yaptığını biliyor muydun?" diye sordu Dinah kocasına. Ses tonu bal kadar tatlıydı. "Ne yazık."

"Hatırladığım kadarıyla sen toplum içinde soyunmayı asla dert etmezdin," dedi Steve eğlenir bir tavırla. "Ve bunun için kimse sana para ödemek zorunda bile değildi."

Bu onun sesini kesti.

Otelin telefonu çaldı. Steve duymazdan geldi ama telefon çalmaya devam etti, ta ki sonunda Dinah cevaplamak için yerinden kalkana kadar. Steve'in bakışları onu oturma odasına kadar takip etti. Dinah bize arkasını döndüğünde Steve ilgisini bana çevirdi.

"Ona kaba davrandığını düşünüyorsun, değil mi?" diye mıldandı.

Yalan söylemek ya da ne haltlar döndüğünü anlamak seçeneğiyle karşı karşıya kalınca gerçeği söylemeyi tercih ettim. "Evet, biraz."

"Eh, onun için kendini kötü hissetmemeyi dene." Omuz silkitti. "Bilerek ekipmanlarımı bozduğunu ve beni öldürmeye çalıştığını düşünüyorum."

Ağzım açık kaldı. Nutkum tutulmuş bir şekilde, bifteğini kesip koca bir lokmayı ağzına atışını seyrettim.

Yutkunduğunda ağzını silip konuşmaya devam etti. "Tur rehberi kayıp olduğu için bunu kanıtlayamam ancak ona eziyet edebilirim. Takma kafana. Sen güvendesin, Ella. Katlanamadığı kişi benim."

Yanılıyordu. Steve'in servetinin vârisi olduğumu öğrendiğinde bana ettiği tehditleri hâlâ hatırlıyordum. Ayrıca Discovery'de yılanlar özel bölümünü izlemiştim. Yılanlar, tehlikede olduklarını hissettiklerinde dünyanın en tehlikeli hayvanı olurdu ancak Steve'in herhangi bir uyarımı dinleyeceğinden şüpheliydim. Canı ne isterse yine onu yapacaktı.

Fakat Dinah hızla şüpheliler listemin en tepesine yükselmişti. Belki de onların yanına taşınmak iyi bir fikirdi. Yalnızca Gideon için bir şeyler bulmakla kalmayacak, aynı zamanda Brooke'u öldürdüğüne dair kanıtlara da ulaşacaktım.

Sağduyum devreye girdi. Eğer polis, Callum'un özel dedektiflerinden bahsetmiyorum bile, Reed dışında birine işaret eden bir şey bulamadıysa ben nasıl bulacaktım?

Umutsuzca tabağımdaki marulu kenara ittim. "Bence arı ko-

vanına çomak sokmamalısın. Neden ondan boşanıp yoluna bakmıyorsun?"

"Çünkü Dinah'nın daima gizli saklı bir planı vardır ve ben bunun ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ayrıca elimde kanıt yok." Uzanıp elime dokundu. "Ve seni bu saçmalığın içine çekmem belki aptalcadır ama sen benim kızımsın ve senin hayatından bir günü daha kaçırmak istemiyorum. Uzun yıllar kaçırdım zaten. Biliyorum verdiğim kararlardan hoşnut değilsin. Lanet olsun, belki de bütün kararlarım hatalı. Ama kendimi savunmam gerekirse, ilk defa bir kıza babalık yapıyorum. En azından bana bir şans veremez misin?"

İç çektim. Buna kötü bir karşılık vermek oldukça zordu.

"Denerim," dedim.

"Teşekkürler. Tek istediğim bu zaten." Elini çekmeden önce elimi sıktı ve yemeğine devam etti. Bir dakika sonra Dinah tekrar masaya döndü.

"Mobilya mağazasından arıyorlardı. Polisler sipariş ettiğin yeni yatağı teslim etmelerine izin vermemiş." Dinah'nın yüzü kıpkırmızıydı, sesi sanki boğuluyor gibi çıkıyordu.

Steve yüzünde vahşi bir gülümsemeyle bana doğru eğildi. "İçerideki yatağımızı Dinah kocası dışında birini becermek için kullanıyormuş, bu yüzden yeniliyorum."

Vay be.

Sadece... *vay be*.

Sonra karısına döndü. "Biz taşınana kadar binanın deposunda saklamalarını söyle o zaman."

Bu sözlerinin ardından yemeğin kalanı yapmacık ve rahatsız edici bir şekilde geçti. Dinah, Steve'in talimatlarını yerine getirmek için kalktı, geri geldiğinde ise Steve yüzüsüzce tekrar emirler yağdırdı. Uysal bir şekilde her emre itaat ediyordu ama arada bir bana laf sokmayı da başarıyordu. Steve kafasını çevirdiği her an, Dinah bana şeytani bir şekilde gülümsüyordu ki bu da yılanlara güvenmeme konusundaki teorimi destekliyordu.

"Kalkabilir miyim?" diye sordum Steve son lokmasını yuttuktan sonra. Benim de bir dayanma kapasitem vardı ve otuz dakika dayandıktan sonra uzaklaşmaya ihtiyaç duyuyordum. "Ödevlerim var."

"Elbette." Sandalyesinin yanından geçerken Steve beni bileğimden yakaladı ve yanağıma bir öpücük kondurmak için kendine doğru çekti. "Bu akşam gerçek bir aile olduğumuzu hissettim, sence de öyle değil mi?"

Şey. Hayır.

Ancak içimdeki duyguyu tahlil edemedim. Babamın yanağıma kondurduğu bu öpücük tuhaf hissettirmişti. O her anlamda benim için bir yabancıydı ve içimdeki kaçma dürtüsü daha da artmıştı.

Hızlıca odama girdiğimde pahalı deri valiz aklımı çeldi. Onu alıp gidebilirdim. Bu garip aileyle işim biterdi ve Steve'in varlığının içimde gün yüzüne çıkardığı duygularla yüzleşmek zorunda kalmazdım.

Fakat valizi dolabın için tıktım ve çantamdan ödevimi çıkarıp odaklanmaya çalıştım. Salonda televizyonun açıldığını ve sonra kapandığını duydum. Telefon çaldı. Başka hayat belirtileri de kulağıma geldi ama odamdan çıkmayacaktım.

Nihayet dokuz gibi, yatıyorum diye seslendim. Steve bana iyi geceler diledi. Dinah dilemedi.

Dişlerimi fırçalayıp Reed'in eski tişörtlerinden birini üzerime geçirdim ve yatağa girdikten sonra onu aradım.

İkinci çalışta yanıtladı. "Selam, nasıl gidiyor?"

"Acayip."

"Nasıl acayip?"

"Steve, Dinah'ya korkunç davranıyor. Dinah'nın onun ekipmanlarını kurcaladığını düşündüğünü söyledi ve intikam olarak da kadına hayatı zindan ediyor. Bu işte çok da iyi."

Reed alayla burnundan güldü, belli ki Dinah'ya hiç acıymıyordu. "Ella, o kadın gerçek bir K. A. Ş. A. R."

"Öff, o kelimeyi kullanma."

"Kullanmadım. Sadece birkaç harf kullandım. Tamı tamına beş harf. Onları nasıl kullandığın sana kalmış."

"Yemek çok rahatsız ediciydi. Brooke'un hamile olduğunu duyurduğu akşamdan bile kötüydü."

Reed ıslık çaldı. "O kadar kötü, ha? Gelmemi ister misin? Kendi odan olduğunu söylemiştin."

"Var ama gelmemen daha iyi. Steve çok... Onu çözemiyorum. Bu akşam seni burada yakalarsa yapabilecekleri beni korkutuyor."

"Peki. Yine de gel demen yeter, hemen gelirim."

Ortünün altına iyice sokuldum. "Sence Dinah mı yaptı?"

"Suçu onun üstüne atmak isterdim ama babamın özel dedektifleri Brooke öldüğü sırada onun Paris'ten dönen uçakta olduğunu söylüyorlar."

"Kahretsin." O zaman elimizde hiç ipucu yoktu. "Peki ya birini tuttuysa? Daniel'in seni bıçaklaması için birini tuttuğu gibi."

"Biliyorum." Derin bir nefes verdi. "Ama binada üç tane güvenlik kamerası var. Lobi ve asansördeki kameralar yalnızca benim girdiğimi gösteriyor."

"Peki ya diğer kameralar?"

"Merdiven kamerası hiçbir şey göstermiyor. Üçüncü kamera servis asansörlerinde. Çalışanlar, taşımacılar, servis elemanları falan kullanıyor orayı. Ancak o gece arıza nedeniyle çalışmıyormuş, bu yüzden elimizde hiçbir şey yok."

Kalp atışlarım biraz hızlandı. "Yani birisi servis asansörüyle yukarı çıkmış olabilir."

"Evet. Ancak DNA örnekleri beni işaret ediyor." Sesi çok umutsuz çıkıyordu. "Ayrıca Dinah ve Brooke dostlardı, amacı ne olabilir ki? Brooke zor bir çocukluk geçirmiş ve ergenlik yıllarında Dinah'yla arkadaşlık kurmuş. O ve Dinah birine kancayı takma umuduyla zengin erkeklerin çevresine girmek için çok çaba sarf etti. Talih Dinah'nın yüzüne birkaç yıl önce Steve'le güldü ve Brooke da gözünü babama dikti. Ama babam parmağına yüzüğü takmaya yanaşmıyordu."

"Sence baban..." Bunu söylemeye dilim varmıyordu ama. Callum da birini kiralamış olabilirdi.

"Hayır," dedi Reed sert bir şekilde, "Onu öldüren kişi ailemden biri değil. Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Neredesin şimdi?"

Başka bir şey hakkında konuşmak istemiyordum ama pes ettim çünkü bu akşam çok fazla tartışma yaşamıştım. Bu gidişle gözüme uyku girmeyecekti. "Odamdayım. Sen?"

"Senin odandayım." Nefes aldığını duydum. "Burası sen gibi kokuyor. Benim tişörtümü mü giyiyorsun?"

"Evet."

"Ve?"

"Seninle gerçek seks yapmadan telefon seksi yapacak değilim," dedim aksi bir şekilde.

"Ayy, zavallı Ella. Pazartesi günü okulda sana kendini iyi hissettiririm."

Alçak sesle verdiği bu söz vücudumun karıncalanmasına neden olmuştu ama pazartesiye daha koca bir kırk sekiz saat vardı, yani bu sohbetin ucu hiçbir yere varmayacaktı. Konuyu değiştirip maça getirdim ve uzun bir süre daha havadan sudan konuştuk, sadece sesini duymak bile daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

"İyi geceler Reed."

"İyi geceler bebeğim. Pazartesiye unutma." Sessizce gülerek telefonu kapattı.

Ona küfredip telefonu komodinin üzerine koydum, tam ışığı kapatacaktım ki aniden kapım ardına kadar açıldı.

"Ne oluyor be!" Yerimden fırladım ve sanki oda onunmuş gibi elini kolunu sallayarak içeri giren Dinah'ya kötü kötü baktım. "Kapıyı kilitlemiştim!"

Elindeki kartı havada salladı. "Bu bebekler süitteki her kapıyı açabiliyor."

Aman Tanrım. Gerçekten mi? Kulpun altındaki kart yuvasını fark etmiştim ama bunu sadece benim kartımın açabileceğini düşünmüştüm.

"Bir daha bu kapıyı açayım deme," dedim soğuk bir şekilde. "İçeriye gelmeni istersem, ben senin için açarım." Yani hiçbir zaman çünkü onun buraya girmesini asla istemiyordum. Asla.

Dediklerimi duymazdan gelerek uzun sarı saçlarını bir omzun üzerine attı. "Gel seninle bir konuyu açıklığa kavuşturalım, tatlım. Bir otelde ya da çatı katında olmamız önemli değil, burası benim evim. Sen de burada misafirden başka bir şey değilsin."

Bir kaşımı kaldırdım. "Ne yani, Steve'in değil mi?"

Dinah bana kötü kötü baktı. "Ben onun karısıyım. Onun olan benimdir."

"Ben de onun kızıyım. Öldüğünde her şeyini bıraktığı kızı. Sana değil." Tatlı bir şekilde gülümsedim. "Hatırladın mı?"

Yeşil gözleri öyle bir alevlendi ki onunla alay ettiğim için pişman oldum. Steve'i arı kovanına çomak sokmaması konusunda uyarırken bunu kendim yapmıştım. Sanırım ben babamın kızıydım.

"Eh, artık ölü değil, değil mi?" Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım sen de alıştığın hayata geri döndün - yani meteliksiz olmaya."

Bocaladım çünkü haklıydı. Steve'in bana miras olarak bıraktığı serveti pek umursamamıştım ama artık gittiğine göre gerçekten de hiçbir şeyim kalmamıştı. Ama hayır, bu doğru değildi. Kaçtıktan sonra Bayview'a geri döndüğümde Callum'un bana verdiği on bin dolar hâlâ duruyordu.

İlk fırsatta o parayı saklamayı aklıma yazdım.

"Senin de hiçbir şeyin yok," diye açıkladım. "Buradaki her şeyi Steve kontrol ediyor ve yemekte de senden hiç memnunmuş gibi görünmüyordu. Onu o kadar sinirlendirecek ne yaptın?" Düşünüyormuş gibi yaptım. "Buldum. Brooke'u öldürmüş olabilirsin."

Ağzı öfkeyle açıldı. "Diline sahip çık, küçük kız."

"Ne oldu? Damarına mı bastım?" Gözlerimi kısarak ona baktım. "Gerçeğe yaklaşıyor muyum yoksa?"

"Gerçek ne bilmek ister misin? Brooke benim dostumdu, ger-

çek bu. Onu öldürmeden önce seni öldürürdüm. Ayrıca insanlardan kurtulmanın en iyi yolunun kazalar olmadığını çoktan öğrendim." Vahşice gülümsedi. "Bir silahım var ve onu kullanmaktan korkmuyorum."

Ağzım açık ona baktım. "Az önce Steve'i öldürmeye çalıştığını mı itiraf ettin?" Ah, be. Lazım olduğunda kayıt cihazı neden yakınlarda olmazdı ki?

Sanki davranışlarıyla gurur duyuyormuş gibi çenesini kaldırdı. "Adımlarına dikkat et, prenses. Söz konusu çocuklar olduğunda, büyüklerin yanında konuşmamaları yetiştirilişine inanırım. Sen benim yolumdan çekildiğin sürece ben de seninkinden çekilirim."

Ona bir an olsun inanmadım. Artık onun çatısı altında yaşadığıma göre bana eziyet etmekten ciddi keyif alacaktı. Silahtan bahsedışı bir tehdit miydi yoksa? Yüce Tanrım.

"Adımlarına dikkat et," dedi Dinah tekrardan ve fırlayarak odamdan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Yatakta kaldım. Herhangi bir kartın lanet kapıyı açabileceğini biliyorken kalkıp kilitlemenin bir anlamı yoktu.

Bir nefes aldım ve ışığı kapatıp gözlerimi yumdum. Gözümün önüne, Dinah'nın yüzüne silah doğrulttuğu ve Reed'in parmaklıklar ardında olduğu görüntüler geldi.

Bu gece uyku yoktu.

S'ye sinirlenme. Değmez. Alışacaktır.

Pazartesi sabahı antrenmana gitmeden önce Reed bana bu mesajı atmıştı, bütün hafta sonu boyunca söylediği şeyin aynısı sayılırdı.

Korkunç, bitmek bilmeyen, yıldırıcı, upuzun koca bir hafta sonu.

Bok alışır.

Steve çoktan beni işimden kovdurmuştu, okul takımlarından birini denememe karar vermişti bile – insan bu kadarıyla sınırlı kalacağını düşünüyordu. Ama hayır, bu yetmemişti.

Dün gece eve dönüş saatlerime sınırlama getireceğini söyledi. Her akşam en geç onda evde olacaktım ve telefonumun konum bilgisini açık tutacaktım, böylece nereye gittiğimi takip edebilecekti. Önümüzdeki günlerde telefonumu evde bırakmaya karar vermiştim çoktan. Beni bulmasını kolaylaştırmam söz konusu bile olamazdı.

Sorun şu ki cuma akşamı Riderların ilk playoff maçı vardı. Reed oynamak için onay almıştı ve ben de umutsuzca gitmek istiyordum çünkü Reed'in isteksizliği canıma tak etmişti. Brooke cinayetinin baş şüphelisi olarak anıldığı her gün, duyduğum güven hissi sarsılıyordu. Normal davranmamız gerekiyorsa, ya da en azından hayatımızdaki her şey yolunda gidiyormuş gibi yapmamız gerekiyorsa, aramızda bu masefenin kalkması gerekiyordu.

Artık seks yapmamızın zamanı gelmişti. Bunu gerçekleştirmek için kirli planlar yapmam gerekse bile umurumda değildi. Onu baştan çıkaracaktım. Maç bunun için en mükemmel yerdi. Stadyuma otuz dakikalık mesafede bir lunapark vardı, bir grup çocuk oraya gitmekten bahsederken kulak misafiri olmuştum. Bunu gece orada kalmak için bir bahane olarak kullanacaktım, yani planım bu yöndeydi.

Oysa şu an Steve'in saçma saat kısıtlaması yüzünden bunu nasıl becereceğimi bilmiyordum. Umarım Val bugün bunu çözmeme yardım ederdi. Ama ne olursa olsun bu planı uygulayacaktım.

Saçlarımı taramayı bitirdikten sonra gömleğimi eteğimin içine sokuşturup sırt çantamı aldım.

Salonda Steve kanepeye uzanmış gazete okuyordu. Bu adam hiç çalışmaz mıydı?

Dinah yemek masasındaydı, bir kadehten portakal suyu yudumluyordu. Ya da belki de bir mimozaydı çünkü insanlar genelde böyle şık bardaklarda portakal suyu içmezdi.

Bardağın üzerinden bana baktığında dolgun dudakları bir sırıtışa dönüştü. "O etek okul için biraz fazla kısa değil mi sence?"

Steve gazeteyi indirirken hışırtı sesleri geldi. Üniformamı gözden geçirirken kaşlarını çatı.

Eğilip beyaz gömleğime, önü açık lacivert ceketime ve çirkin ekoseli eteğime baktım. "Bu benim okul üniformam."

Dinah kocasına baktı. "Astor Park Hazırlık Okulu müdürünün kız öğrencilerini bir yosma gibi giyinmeye teşvik ettiğini biliyordum."

Ağzım açık kaldı. İlk olarak, eteğim dizlerime kadar iniyordu. İkincisi de, kim böyle konuşurdu ki?

Steve eteğimi incelemeye devam etti. Sonra gazetesini yanına atıp bana kötü kötü baktı. "Odana git ve üzerini değiştir."

Ben de ona kötü kötü baktım. "Bu benim okul üniformam," diye tekrarladım. "Beğenmiyorsan, bunu Beringer'la görüş."

Parmağıyla bacaklarımı işaret etti. "Pantolon giyebilirsin. Bu devirde okullarda bunun da bir seçenek olduğuna eminim."

Bu diyalog o kadar saçmaydı ki kapıya yöneldim. "Pantolonum yok." Şey, aslında vardı. Üç yüz dolarlık etiketi olsa bile çirkin mi çirkin keten bir pantolundu. O şeyi üzerime giymeyecektim.

"Tabii ki pantolonu var," dedi Dinah, eğleniyormuş gibi kaha atarak. "Ama hepimiz neden giymemeyi tercih ettiğini biliyoruz. Malum, bir etekle iş çevirmek daha kolay."

Steve'in yüzü daha da düştü. "Dinah haklı," dedi bana. "Etek giyen kızlarla zamanında çok eğlenmiştim. Kolay hedef oluyorlar. Sen de öyle mi olmak istiyorsun? Kolay elde edilen Ella?"

Dinah kıkır kıkır güldü.

Sırt çantamı askısından tutup kapı kolunu çevirdim. Bir silahım olsaydı belki de Dinah'yı vururdum.

"Ben okula gidiyorum," dedim sertçe. "Senin Bayview turun yüzünden okulda bir gün eksikim var zaten. Okul formamla sorununuz var diye derse geç kalmayacağım."

Steve hışımla gelip elini kapıya koydu. "Ben sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Seks yapmayı kabul eden kızlar kullanılıp atılırlar. Senin böyle olmanı istemiyorum."

Sert bir çekişle kapıyı açtım. "O kızlar seks yapmak istedikleri için bunu kabul ederler. Bunda hiçbir ayıp yok. Ya da iğrençlik. Veya sapkınlık. Seks yapmayı seçiyorsam, seks yaparım. Bu benim bedenim."

"Benim çatım altında yaşarken değil," diye kükredi ve koridor boyunca peşimden koşturdu. Dinah'nın kahkahaları asansöre kadar bizi takip etti.

Asansörün aşağı kat düğmesine bastım. "O zaman taşınırım."

"Ben de seni tekrar buraya sürüklerim. Bunu mu istiyorsun?" Ben sessiz kalınca öfkeyle iç çekti. Daha yumuşak bir ses tonuyla, "Ben kötü adam olmaya çalışmıyorum, Ella ama sen benim kızımsın. Koşarak erkek arkadaşına gidip onunla yatmana izin versem, o zaman ne tür bir baba olurum?" dedi.

"Erkek arkadaşım senin en yakın dostunun oğlu," diye hatırlattım. Asansör çabuk gelse keşke diye düşündüm ama öyle görünüyordu ki kırk dört kat boyunca her katı bir saniye gibi işkence edici bir yavaşlıkla çıkıyordu.

"Biliyorum. Onunla çıkman konusunda neden endişeliyim sanıyorsun? Callum'un çocukları yoldan çıkmış. Ve *deneyimliler*. Senin için bunu istemiyorum."

"Sence de biraz ikiyüzlülük etmiyor musun?"

"Haklısın," dedi kollarını kaldırarak. "İnkâr edecek değilim. Bu dünyada çıkmanı istediğim son kişi benim lisedeki hâlim olurdu. Kızlara zerre saygım yoktu. Tek istediğim pantolonlarının içine ya da eteklerinin altına girmekti." Eteğime imalı bir bakış attı. "Onları bir kere elde edince, yoluma bakardım."

"Reed öyle biri değil."

Steve bana acıyan bir bakış attı. "Tatlım, ben de seks yapmak istediğim bütün kızlara onların özel ve benim için tek olduklarını söyledim. Bu taktiklerin hepsini kullandım. Bir kızın evet demesini sağlamak için ne olursa derdim." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Steve konuşmaya devam etti. "Sen, Reed farklı demeden önce o çocuğu on sekiz yıldır tanıdığımı ve senin ise sadece

birkaç aydır tanıdığını belirtmeme izin ver. Sence hangimiz daha bilinçli bir bakış açısına sahibiz?"

"O öyle biri değil," diye ısrar ettim. "Aksine, isteksiz olanı Tersisi değil."

Steve aniden gülmeye başladı. Başını sallayarak, "Vay be, bu çocuk benim aklıma bile getirmediğim numaralar biliyormuş, hakkını yiyemem," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım.

"İsteksizmiş gibi davranarak tüm hamleleri senin yapmanı mı sağlıyor? Bundan zevk alıyor olmalı," Ciddileşti. "Hayır, Ella, bu konuda benim sözüme güvenmen gerek. Reed bu işi defalarca yaptığı için ne yapması gerektiğini iyi biliyor. Astor'da çkabileceğin bir sürü iyi delikanlı vardır mutlaka. Neden kendine onlardan birini bulmuyorsun? O zaman bu konuyu yeniden konuşuruz."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ben o şekilde yapamıyorum. Ben insanları o şekilde kullanıp atmam. Reed hayatımdan çıkarabileceğim biri değil." *Ben, sen değilim.*

"Sana erişemedikten sonra sevgisinin ne kadar süreceğini göreceğiz. Kolay lokma olma, Ella. Bu hiç çekici değil."

Eğer Steve'in iddia ettiği gibi bir çocuk olsaydım şu anda ona hakaretler yağdırıyor olurdum. Boğazıma dizilip gırtlakımı yakan o hakaretleri. Beni kendi acınası standartlarıyla kıyaslamayı bırakmasını haykırırdım. Ama Steve'le kavga etmek beni bir yere götürmezdi. Neyse ki lanet olasıca asansör gelebildi.

"Okula gitmem gerek," dedim asansöre adım atarken.

"Son ders üç kırkta bitiyor. Dörtte burada olmanı istiyorum."

Asansör kapıları kapandı.

Üç dakika sonra bodrum katındaki otoparktan hızla çıktığımda başım gerilimden çatlıyordu. Astor Park'a ulaşana kadar da öfkeden oluşan insafsız zonklama geçmedi.

Ne ironik, bir zamanlar nefret ettiğim yer şu an sığınağım olmuştu.

HAYATIMIN EN BERBAT hafta sonuydu. Abartmıyorum.

Cumartesi günüm Halston Grier'la davanın ayrıntılarını gözden geçirerek geçti. Avukatım, Brooke'un tırnaklarında bulunan DNA örneğinin -yani benim DNA'mın- polislerin elindeki en güçlü kanıt olduğunu öne sürmüştü. Eğer bu iş mahkemeye giderse, Brooke'un öfkeyle beni tırmaladığına dair açıklamamın, video kayıtları da buna eklenince jüriyi pek etkilemeyeceğini söylemişti.

Beni tırmaladığını bile hatırlamıyordum. O geceye dair hatırladıklarım benden para istemesi, ona gülmem, onun yüzüme saldırmaya çalışması ama ulaşamamasıydı. Dengesini kaybetmişti. Onu yakalamış ve kendimden uzaklaştırmıştım. Tenimi o zaman çizmiş olabilirdi.

Ve bu da bunların hepsinin bir saçmalık olduğunu gösteriyordu. O kadını ben öldürmemiştim. Tırnaklarının derimde yara açmaması beni çizmediği anlamına gelmiyordu. Yalan makinesi testine girmeyi teklif ettim ama Grier, kusursuz bir şekilde geçsem bile bu testin nabız kayıtlarının mahkemede kabul edilmediğini söylemişti. Testi geçemezsem de polisin bunu basına sızdırabileceği ve onların da beni çarmıha gereceğine dair beni uyarmıştı.

Pazar gününü de Ella'nın özlemiyle evde surat asarak geçir-

dim; Steve'in düşündüğü şekilde, onu becermek istediğim için de değil. Onun arkadaşlığını, kahkahalarını ve ukala alaylarını özlüyordum. Steve onu tüm hafta sonu meşgul etmişti, bu yüzden yalnızca mesajlaşmış ve birkaç kez de telefonda konuşabilmıştık. Artık bizimle yaşamamasından nefret ediyordum. O buraya aitti. Babam bile bunu kabul ediyordu ama onu Steve'le konuşması için sıkıştırdığımda omuz silkip, "Steve onun babası, Reed. Bakalım nasıl gidecek," demişti.

Nihayet pazartesi günü geldiğinde heyecandan neredeyse ölecektim. Artık antrenmana katılmaya iznim olsa da Koç bana sadece yakın temassız alıştırma yaptırdı ve cuma akşamki maçta oynayıp oynamayacağımın garantisi olmadığını söyledi. Geçen hafta Ronnie ile yaptığım kavga yüzünden bana hâlâ kızgındı.

Ronnie demişken, o şerefsiz birkaç kez kulübede yanımdan geçip Koç duyamasın diye "katil" diye fısıldayarak beni rahatsız etmişti.

Benim hakkımda ne düşündüğü umurumda bile değildi. Benim için görüşleri önemli olanlar ailem ve Ella'ydı, onlar da benim katil olduğuma inanmıyordu zaten.

"Yanlış yöne gidiyorsun," dedi Easton sırtarak, antrenman sonrası güneydeki çimlerin karşısına geçerken. "Biyoloji dersin yok muydu?"

Vardı ama derse girmeyecektim. Ella bana mesaj atmış ve dolabının orada buluşmamızı söylemişti. Okulun üçüncü sınıflar bölümündeydi, yani son sınıfların tam tersi yönünde.

"Bir yere uğramam lazım," dedim sadece ama kardeşim haylaz bir şekilde kaşlarını oynattı.

"Anladım. Küçük kardeşe selam söyle."

Ön kapının orada yollarımız ayrıldı, Easton ilk derse yetişmek için koştururken ben de koridorda ilerleyip üçüncü sınıfların dolaplarına doğru yürüdüm. Birkaç kız bana gülümsedi ve bir o kadarı da kaşlarını çatı. Yürümeye devam ederken sinsî fısıltıları sırtımda hissettim. "Polis" lafını duydum ve başka biri de "babasının kız arkadaşı" diyordu.

Başka biri olsa yüzü kızarır ya da utançla sinerdi ama ben bu çocuklardan hiçbirini umursamıyordum. Yanlarından geçerken omuzlarım geride, başım dikti.

Beni görünce Ella'nın yüzü aydınlandı. Kollarıma atladığını da onu kolaylıkla yakaladım, yüzümü boynuna gömüp tatlı kokusunu içime çektim.

"Selam."

"Selam," dedi gülümseyerek. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Ağzımdan bir inleme kaçtı. "Ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin."

Gözleri anlayışla doldu. "Avukatla görüşmenden dolayı hâlâ canın mı sıkın?"

"Biraz. Ama şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Şunu yapmak istiyorum."

Onu öptüm, dudaklarıma karşı dünyanın en ateşli sesini çıkardı. Mutluluk dolu bir inlemeyle hafifçe mırıldanma karışımı bir şeydi. O sesi tekrar duyabileyim diye dilimi ağzına kaydırdım. Ve duyunca bedenim kasıldı.

"Ö-hö."

Gürültülü bir boğaz temizleme sesiyle ayrıldık.

Dönüp arkamızdaki öğretmene nazikçe selam verdim. "Bayan Wallace. Günaydın."

"Günaydın Bay Royal." Dudakları sert bir çizgi hâlini almıştı. "Bayan Harper. Sanırım siz ikinizin derse girme vakti gelmiş."

Başımla onayladım ve Ella'nın elinden tuttum. "Biz de öyle yapıyorduk," diye güvence verdim kaşlarını çatan öğretmene. "Ella'ya sınıfına kadar eşlik ediyorum."

Çabucak dolaplardan uzaklaştık ama dediğim gibi onu sınıfına bırakmadım. Bunun yerine koridorun sonundan sola döndüm. Bayan Wallace'ın görüş alanından çıkınca Ella'yı bulduğum ilk boş sınıfa ittim. Lise üçlerin müzik sınıflarından birisiydi burası, altın sarısı kalın perdeler kapalı olduğu için sınıf tamamen karanlıktı.

"Ne yapıyoruz?" diye tısladı ama gülüyordu.

"Orada başladığımız şeyi bitiriyoruz," diye cevapladım, ellerim çoktan biçimli kalçalarına kaymıştı. "Bir öpücük yeterli değildi."

Bu kız söz konusu olduğunda hiçbir şeyden bir tane yeterli olmuyordu. Onsuz nasıl yaşıyordum bilmiyorum. Yani demek istediğim başka kızlarla da çıkmıştım, bazılarıyla yatmıştım hatta. Ama her zaman çok seçiciydim. Kimse bir-iki haftadan fazla ilgimi çekmezdi, hatta bazen bu bir gün ya da bir saat bile sürebiliyordu.

Ama Ella öyle değildi. Onunla tanıştığım andan itibaren içime işlemişti ve hâlâ oradaydı; kanımda, kalbimde.

Dudaklarımız tekrar buluştu ama bu öpücük öncekinden daha hararetti. Dili ağzımda, ellerim de onun poposundaydı. Vücudunun alt kısmını kasıklarımaya sürtmeye başladığındaysa âdeta nerede olduğumuzu unuttum.

"Gel buraya," dedim onu öğretmen masasına doğru çekerek.

Masaya zıpladı ve hemen kalçalarının arasına yerleştim. Bacaklarını belime doladı ve ileri geri birbirimize doğru hareket etmeye başladık. Çok ateşliydi. Okulda olmamız ve kapıdan koridordaki ayak seslerinin gelmesi durumu daha da ateşli yapıyordu.

"Burada yapmamalıyız," dedi nefes nefese.

"Muhtemelen öyle. Ama bana dur de. Hadi sana meydan okuyorum." Onunla seks yapacak değildim ama ellerimi ondan uzak tutamıyordum ve onu iyi hissettirebileceğimi biliyordum. Kesinlikle önceliğim oydu – ama babasının istediği şekilde bir öncelik değildi bu. Steve siktirip gidebilirdi.

Ella tekrardan güldü.

Elimi eteğinin altına sokup ona göz kırptım. "Kolay erişimi severiz."

Bu sözüm onu şaşkınlıkla güldürdü.

"Ne oldu?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Boş ver." Genişçe sırttı ve parmaklarım tenine değince zevkle inledi.

Beni itmek yerine doyumsuz elime doğru kıvrıldı. Onun el-
leri de aynı doyumsuzlukla gömleğimin düğmelerini açmaya
başlamıştı.

"Sana dokunmam gerek," diye mırıldandı.

İtiraz edecek değildim. Küçük, sıcacık avuçlarını çıplak göğ-
sümde hissetmek omurgama bir sıcaklığın yayılmasına neden
oldu. Daha önce hiç okulda böyle takılmamıştık ama Steve okul dı-
şında birbirimizi görmemizi zora sokuyordu. Ella'yı malikâneneden
götürdüğünden beri otele gelmeme izin vermemişti.

Öpüşmemiz daha ıslak, daha vahşi olmaya başladı. Bir par-
mağımı içine kaydurdum ve ağzına doğru inledim. Gün boyun-
ca beni düşünsün diye dersten önce onu boşaltmak istiyordum.
Hatta belki öğlen yemeğinde, onu Wade'in Takılma-Alanı olarak
adlandırdığı tuvalete götürür ve...

Kapı hızla açıldı ve oda aniden aydınlandı.

Ella'yla ayrıldık ancak yeterince hızlı olamamıştık. Kapıda-
ki uzun boylu, kıvr saçlı müzik öğretmeni elimi hızlıca Ella'nın
eteğinin altından çektiğimi görmüştü. Gömleğim yarıya kadar
açıktı ve dudaklarımız da şişmişti.

Onaylamayan bir şekilde iç çekti ve "Kendinize çekidüzen
verin. Beringer'ı görmeye gidiyorsunuz," diyerek azarladı.

Siktir.

Müdür ebeveynlerimizi çağırdı. Babamla Steve'in müdürün ofi-
sinin dışındaki bekleme odasına girdiğini gördüğümde öfkelen-
dim. Hadi ama. Beringer ne zamandan beri okulda öpüşen bir-
kaç çocuk için herkesi ayağa kaldırıyordu? Bu durum her dakika
olan bir şeydi. Siktirsinler, Wade burada seks bile yapıyordu.

Ama durumu anlamam çok uzun sürmedi. Çünkü Steve ka-
pıdan hışımlla girer girmez Beringer'ın elini sıktı ve "Beni aradı-
ğınız için teşekkürler. Böyle bir şeyin olacağından korkuyordum
ben de," dedi.

Yanımda oturan Ella kıpkırmızı oldu. Belli ki utanmıştı ama

gözleri alev alev parlıyordu da. Öfkeliydi. Benim gibi o da bu işin altında Steve'in olduğunu biliyordu. Muhtemelen okulu aramış ve gözlerini bizim üzerimizde tutmaları için uyarmıştı.

"Kalk," dedi Ella'ya. "Benimle eve geliyorsun."

Ella patlayarak itiraz etti. "Hayır! Beni tekrar okuldan götürmezsin. Bir ders daha kaçırmayacağım, Steve."

Steve buz gibi bir sesle, "Az önce dersini kaçırmayı dert etmiyordun ama. Francois ilk derse on dakika geç kaldığını söylüyor," dedi.

Ella sessizleşti.

Babam da sıradışı bir şekilde sessizdi. Anlamlandıramadığım bir ifadeyle beni izliyordu. Onaylamama ya da hayal kırıklığı gibi değildi. Ama neydi hiç anlayamadım.

"Bu tür bir davranış kabul edilemez," dedi Steve öfkeyle. "Burası bir eğitim yuvası."

"Evet, öyle," diye ona katıldı Beringer soğuk bir tavırla. "Ve sizi temin ederim, Bay O'Halloran, bu tür olaylar asla tolare edilmeyecektir."

Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin? Ama Jordan Carrington'ın birinci sınıflardan birini okulun girişindeki duvara bantlamasına ses çıkarmamıştınız?"

"Reed," diye uyardı babam.

Hızla ona döndüm. "Ne? Haklı olduğumu sen de biliyorsun. Jordan başka bir öğrenciye resmen *saldırdı* ve o" –kaba bir şekilde elimle müdürü gösterdim– "buna göz yumdu. Ella ve ben normal iki genç gibi öpüşürken yakalandık diye de..."

"Normal gençler mi?" diye tekrarladı Steve sert bir kahkahayla. "Bu hafta savunma vereceksin, Reed! Cinayet suçuyla yargılanabilirsin."

İçim öfkeyle doldu. Tanrım. Bunun sürekli hatırlatılmasına ihtiyacım yoktu. Nasıl bir boka battığımın gayet farkındaydım.

Sonra ne dediğini idrak ettim. "Ne savunması?" diye sordum babama.

İfadesi gerginleşti. "Okuldan dönünce konuşuruz."

Beringer, "Eve giderken de konuşabiliriz " diye araya girdi çünkü Reed'e iki gün uzaklaştırma veriyorum "

"Ne bokuma?" dedim ofkeyle.

Mudur, "Konuşmana dikkat et," diye tersledi. "Ve beni duydun, iki gün uzaklaştırıldın." Steve'e döndü. "Siz'e uyar, Ella okulda kalabilir."

Uzun, gergin bir anın ardından Steve başıyla onayladı. "Bana uyar. O burada olmadığı sürece Ella'nın burada kalmasında benim için sorun yok."

O derken sanki Ebola ya da benzeri bir virüs taşıyordum gibi söylemişti. Bunu anlamıyordum. Gerçekten. Geçmişte Steve'le hiç sorun yaşamamıştım. Çok yakın değildik ama aramızda bir düşmanlık da yoktu. Şimdiyse bana olan nefreti neredeyse elle tutulur hâle gelmişti.

"Tamamdır o zaman," dedi Beringer ve masasının etrafından dolandı. "Bay Royal, Reed'i size emanet ediyorum. Ella, sen de sınıfına dönebilirsin."

Ella durakladı ama Steve ona sert bir bakış atınca hızlıca kapıya yöneldi. Çıkmadan önce bana doğru döndüğünde, çok üzgün ve hüsrana uğramış görünüyordu. Benim yüzümün de aynı ifadeyi aldığına emindim.

Ella gittikten sonra Steve kötü bakışlarını bana çevirdi. "Kızından uzak dur, Reed."

"O benim kız arkadaşım," diye yanıtladım dişlerimi sıkarak.

"Artık değil. Senden ona saygı göstermeni istemiş ve öyle yapacağını düşündüğüm için ikinizin çıkma fikrini bile benimsemeye başlamıştım. Ancak bu sabah olanlardan sonra buna hiç sıcak bakmıyorum." Babama döndü. "Çocuklarımız şu andan itibaren ayrıldı, Callum. Eğer onları bir daha yanyana görür ya da duyarsam, bu işi seninle hallederim."

Sonra kapıyı arkasından çarparak ofisten çıktı.

18

Ella

ART ARDA İKİ GÜN okula öfkeli gittim. Dün, Steve ve Dinah birlik olup eteğimle ilgili üzerime gelmişlerdi. Bugünse Reed uzaklaştırma almıştı çünkü Steve'in babalık damarı tutmuştu. Steve'e olan öfkemin tek bir iyi yanı, artık Dinah konusunda endişelenecek duygusal enerjimin kalmamış olmasıydı.

Beringer'a öğretmenleri peşimize takması için emir verdiğine inanamıyordum. Bu hiç hoş değildi. Park yerine ulaştığımda hâlâ burnumdan soluyordum. Neyse ki ön bahçede Val'i gördüm de öfkem dağıldı.

"Selam seksi şey," dedim pencereyden seslenerek.

Koyu renk küt saçları savruldu, ortaparmağını göstermeye hazırlanmıştı ama ben olduğumu fark edince koşarak yanıma geldi. "Selam! Senin için endişelenmiştim. Dün okuldan eve girdince bitmek bilmeyen bir nutuk dinlemek zorunda kaldın mı?

Arabayı boş yere park edip motoru kapattım. "Hem de nasıl."

Val dün yaşanan saçmalıkları çoktan öğrenmişti çünkü tüm öğlen yemeğini bu konuda yakınlıkla geçirmiştim. Sonra da konuşmayı, artık deplasman maçına gidemeyeceğim, Reed'i baştan çıkaramayacağım ve ilk seksimi yapamayacağım hakkında on dakika boyunca sızlanarak bitirmiştim!

"Ne oldu?" diye sordu Val, ben sırt çantamı alıp sürücü koltuğundan inerken.

"Kavga, bağırta, hakaretler havada uçuştı. Ve sonra Steve'in bana kolay kız olmaya son vermem gerektiğini söylemesiyle sona erdi. Ona göre erkekler böyle kızları çekici bulmazmış."

Val suratını buruşturdu. "Vay be, bu sert olmuş."

"Gittikçe kötüleşiyor, öyle ki artık okulda daha fazla vakit geçirmem gerektiğini bile düşünüyorum."

"O kadar da kötü olamaz," dedi çünkü en nefret ettiğim şeyin Astor'daki herhangi bir şeye katılmak olduğunu biliyordu. "Bu sana kötü geliyor çünkü kurallar falan koyan bir ebeveynin olmasına alışkın değilsin. Bana anlattığın kadarıyla sizin evin ergeni annenmiş ve Callum da büyük bir bela açmadıkları sürece oğullarının istediği her şeyi yapmalarına izin veriyor."

"Yani Steve'in davranışlarının normal olduğunu mu söylüyorsun?" diye diklendim.

Val omuz silkti. "Sadece o kadar anormal değil, bence annen ve Callum diğer ebeveynlere göre daha yumuşak."

"Sen evde parti verebiliyorsun. Eve giriş saatine dair bir kural da yok."

Güldü. "Şey, tabii ki var. Okul günleri akşam onda, hafta sonları da on ikide evde olmam gerekiyor, tabii önceden Mark Amca'ya veya Kathy Yenge'ye haber vermem şartıyla. Gece yatıya erkek çağırma iznim de yok. Tam'le takılmak çok kolaydı çünkü o da aynı evde kalıyordu." Tam, Carringtonların hizmetçilerinin oğluydu. "Sanırım çoğu ebeveyn erkeklerin yatıya kalmasına izin vermiyor. Yani, sence neden Wade okulda bu kadar çok seks yapıyor? Onun annesi de evde kuralcı biridir." Omzumu sıvazladı. "Steve biraz abartıyor olabilir ama bu, onun seni önemseydiğini gösterir. Davranışlarını kişisel algılama."

Haklı mıydı? Normal ebeveynler konusunda hiç deneyimim yoktu ancak bu deneyime sahip olduğunu farz ettiğim Valerie, Steve'in tepkisinin... olağan olduğunu söylüyordu. Ben mi abartıyordum?

Belki abartıyordum. Yine de ben tüm bu saçmalıklara ve kurallara olur diyecek biri değildim.

Okul binasına doğru yürürken, "Normal olsa bile, ben böyle bir hayat yaşamak istemiyorum," diye açıkladım.

"Dişini sık," diye tavsiye verdi. "İkiniz de bu işlerde yenisiniz. Sen çocuksun ve Steve de yetişkin olmaya çalışıyor. Çatışmalar elbette olacaktır. Ama senin orta yolu bulacağından eminim."

"Ben çocuk değilim, on yedi yaşımdayım."

"Hah. İşte bu konuda yanılıyorsun. Annem bana kaç yaşına gelirse geleyim daima onun bebeği olacağımı söyler durur. Ebeveynler böyledir." Omzuyla beni dürttü. "Gerçekten ama, babanın ölümden dönmüş olması harika bir şey bence. Artık bir başına değilsin."

Mesele şu ki, Steve ortaya çıkmadan önce de kendimi bir başıma hissetmiyordum. Benim için eksik şey de buydu. Steve içimde var olan bir boşluğu doldurmuyordu. Çünkü Royallar zaten oradaydı ve Steve, kendine yer açmak için birilerini kenara itmeye çalışıyordu.

Val yüzümdeki şüpheli bakıştan anlamış olmalı ki, "Kafanı buna takarak yakma. Ona karşı teklifle git," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Steve, Reed'le takılmanı neden istemiyor?"

"Reed'in zampara olduğunu söylüyor."

Val başını kaldırıp sabır diler gibi gökyüzüne baktı. "Tatlım, Steve tam bir baba."

Yeniden Reed'i savunma gereği hissettim. Artık sürekli onu savunuyormuşum gibi geliyordu. "Reed eskiden zamparaydı belki ama benimle beraberken öyle değil. Ayrıca o Easton gibi de değil. Önüne gelenle yatıp kalkmıyor. Bu konuda seçicidir."

Val cevap vermek için ağzını açtı ama daha bir şey söyleyemedi zil çaldı. "Lafını unutma. Öğlen yemeğinde güney kanadındaki tuvalette buluşalım. Detaylı konuşuruz."

"Güney kanadındaki tuvalet mi?" Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Erkeklerin soyunma odasının yanındaki. Wade her zaman işini orada hallediyor."

Bunu söyledikten sonra gitti ve beni, mantıksız olan ben miyim diye merak etmeye bıraktı.

Öğle yemeği zili çalar çalmaz kitaplarımı hızlıca bırakmak için dolabıma uğradım ve sonra koşar adım güney kanadındaki tuvalete gittim. Bu okul o kadar saçma şekilde büyüktü ki tuvaleti bulmam on dakikamı aldı.

Kapıyı iterek açtığımda tuvaletin insan dolu olduğunu görüp aniden durakladım - yaklaşık altı kız vardı. Val uzak uçtaki lavabonun önünde ruj sürüyordu, çabucak ona doğru ilerledim.

"Neden burası bu kadar kalabalık?" diye söylendim fısıltıyla. "Wade'in genelde burada seks yaptığını sanıyordum."

"Erkekler tuvaletinde yapıyor." Kiraz kırmızısı dudaklarını birbirine sürttü. "Burası kızlar tuvaleti."

"Doğru." Hadi canım. Nedense biz bize olacağımızı düşünmüştüm.

"Dans takımı deplasman maçı performansı için ek provalar koymuş. Öyle görünüyor ki eyalet dans yarışmasında en güçlü rakipleri Gibson Lisesi'ymiş," diye açıkladı ve rujunu çantasına attı. "Neyse, düşünüyordum da bence yapman gereken şey Callum'la konuşmak. Bırak bu işi senin yerine Callum halletsin."

"Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum. Callum, Steve'e Royallarla kalmam gerektiğini zaten söyledi ama Steve ona ölümcül bir bakış atıp beni saçımdan sürükleyerek götürdü."

Val'in dudakları seğirdi. "Saçımdan mı?"

"Tamam, saçımdan süreklememiş olabilir ama yapmış kadar oldu."

"Sadece şaka yapıyordum. Reed'le yiyişmek için böyle endişelenmen hoşuma gidiyor. Bazen o kadar sert konuşuyorsun ki bu korkutucu oluyor." Sonra durakladı. "Steve'in zaafı ne?"

Aynadaki yansımasıyla göz göze geldim. "Nasıl yani?"

"Ben yengemden bir şey istemeye kalkıştığımda karşılığında bir fedakârlık yaptığımı görmek ister. Yani bir konsere gitmek istiyorum diyelim. Ona derslerime çok çalıştığımı, ev işlerine ekstra zaman ayırdığımı söylerim, yani kısaca ne kadar harika bir velet olduğumun zeminini hazırlarım. Ve sonra ondan bana konser bileti almasını rica ederim."

"Onu manipüle ettiğinin farkında mı?" diye sordum.

"Tabii ki farkında. Bu bizim oyunumuz. Sorumluluklarımı yerine getirdiğimi görüyor ve bu içini rahatlatıyor, sonrasında fedakârlıklarım için ödüllendiriliyorum."

Yanımdaki kız, "Babam, ondan istediğim şeyin nedenlerini haklı gösteren bir makale yazmamdan hoşlanıyor," diye araya girdi.

Aynadan ona kötü kötü baktım ama hiç umursamadı. Belki de ona kötü bakışlar attığımı fark etmemişti bile çünkü maskara sürmekle meşguldü.

Kapının yanındaki başka bir kız, "Annem bir şeye onay vermeden önce en az on annenin onay vermiş olduğunu bilmek ister," dedi.

Val'e, bu kızların işime burunlarını sokmalarına duyduğum sinirle bir bakış attım. Bana sadece gülümsedi, gözleri haylazca parlıyordu.

Kapının yanındaki kız, "Sen ebeveynlerinden ne istiyorsun?" diye sordu. Sanırım adı Hailey'di.

Yanımdaki sarışın sırtıttı. "O Reed'i istiyor, değil mi?"

İlk başta tamamen rahatsız hissetmiştim. Kişisel sorunlarımı yabancılarla konuşmaktan hoşlanmazdım ama bu kızlar... dostane görünüyorlardı.

Bu yüzden iç çektim ve lavaboya yaslandım. "Deplasman maçına gitmek istiyorum ama..." Bu kelimeyi söylemek tuhaf geliyor olsa da ağzımdan çıkarmayı başardım. "Ama babam izin vermiyor."

"Fazla korumacı mı davranıyor?" diye tahmin yürüttü sarışın olan.

"Kaybettiği yılları telafi etmeye çalışıyordur muhtemelen," diye tahmin yürüttü Hailey.

"Ah, haklısın!" diye atıldı sarışın. "Baban Steve O'Halloran'dı. Onun olaylı hayata dönüş durumunu unutmuşum."

Val kıkırdadı.

"Evet, kesinlikle kaybettiği yılları telafi etmeye çalışıyordur," diye katıldı Sarışın.

Val etrafımdan eğildi. "Gördün mü?" Beni hafifçe dürttü. "Bunlar tamamen normal."

"Normal tabii," diye katıldı Hailey. "Babam arabamda bir prezervatif bulduğunda çılgına dönmüştü. Ertesi gün annem beni bir kliniğe götürüp doğum kontrolüne başlattı. Bana o şeyleri iyi saklamamı, bir dahaki sefere de daha dikkatli olmamı söyledi."

"Ama bu senin bedeninin," diye açıkladım.

Yanıma yaklaştı. "Elli yaşına gelene kadar baban hayatını kontrol etmek isteyecektir. En büyük ablam yirmi altı yaşında, hukuk mezunu ve Noel tatiline erkek arkadaşıyla beraber geldiğinde ebeveynlerim çocuğu bodrumda yatırmıştı. Konu seks olduğunda babalar daha da kötü oluyor."

Sarışın diğerlerine, "Ella'nın arabulucu olacak bir annesi yok," diye hatırlattı.

Rahatsız bir şekilde kıpırdandım tekrar. Bu okuldaki herkesin her şeyimi bilmesi çok baktandı.

Hailey çenesine hafifçe vurdu. "Katie Pruett de sadece babasıyla yaşamıyor muydu?"

Dördüncü kabinin kapısına yaslanan kıvrıkcık saçlı esmer kız, "Evet, aynen," dedi. "Ve onun Colin Trenthorn'la yattığına yüzde yüz eminim. İkinci sınıftan beri sürdürüyorlar."

"Babası biliyor mu?"

"Sanırım bilmiyormuş gibi davranıyor ama kız doğum kontrol hapi kullanıyor, bence biliyordur."

"Annem babama doğum kontrol haplarının âdet düzensizliğim için olduğunu söylemişti," dedi Hailey. "Belki Katie de bu bahaneyi kullanıyordur."

"Benim doğum kontrolüne başlamak için bir bahaneye ihtiyacım yok," dedim onlara. "On beş yaşımdan beri kullanıyorum zaten." Çünkü gerçekten de korkunç kramplar yaşıyordum, annem hamile kalmamdan korktuğu için falan değildi yani. "Ama bir geceliğine şehirdışına çıkmak için bir bahaneye ihtiyacım var."

"Bir arkadaşında kalacağını söyleyebilirsin."

"Maç sırasında da arabada mı saklansın? Bu işe yaramaz," dedi Val sabrı taşarak. "Royalları herkes tanıyor, biri kalkıp Ella'yı maça gördüğünden bahseder kesin."

Tuvalette anlayışlı mırıldanmalar yankılandı.

"Callum'un kesinlikle orada olacağından ve muhtemelen beni Steve'e ispiyonlayacağından bahsetmiyorum bile," diye hatırlattım onlara. Neden birdenbire bu kızların bana tavsiye vermesini iyi karşıladığımı anlamasam da sorun etmiyordum. Tuhaf bir şekilde ortamda kabul görmüşüm gibi hissettiriyordu.

Herhangi biri işe yarar bir çözüm bulamadan önce zil çaldı. Hepsinin kafası aniden kalktı ve kızlar makyajlarını tazeleyip eşyalarını toparlamak için itişip kakışırken bir hareketlilik yaşandı.

"Bir şeyler düşüneceğiz," dedi Hailey çıkarken. Bütün kızlar onun ardından tuvaletten çıkmaya başladı ve hepsi de giderken bana el salladı.

"Bu..." diye durakladım, şaşkın gözlerim Val'e odaklanmıştı.

"Keyifli? Faydalı? Eğlenceli?" Val sırıttı. "Buradaki herkes kötü değildir. Hem artık Steve'in davranışlarının tamamen normal olduğunu anlamışsındır. Şimdi sadece onunla baş etmenin bir yolunu bulman gerek."

Biraz sersemlemiştim, bu yüzden sadece başımı sallayabildim. Öyle olsun bakalım. Sanırım Steve normal *davranıyordu*.

"Ben kendi ebeveynlerime ne duymak istiyorlarsa onu söylüyor ve sonra yine kendi bildiğimi yapıyorum," diye öneride bulundu tanıdık bir ses sakince.

Arkamı döndüğümde Jordan'ın kabinlerin birinden çıktığını gördüm.

"Bütün bu süre boyunca orada mıydın yoksa kanalizasyon
dan mı süründüm?" dedim suçlarcasına.

"Bütün bu süre boyunca kulak misafiri oluyordum," dedi ne
şeli bir şekilde. "Reed Royal'la küçük bir seks macerası yaşamak
istiyorsun demek, ha?"

Hemen cevap vermedim. Bu kız, ben Astor Park'ın kutsal
topraklarına adım attığım andan itibaren benden nefret etme-
ye başlamıştı. Dans takımı seçmelerine davet edildiğimde, bana
giymem için striptiz kıyafetleri vermişti. Soyunma odasından
çıkamayacak kadar utanç duyacağımı beklediğinden emindim
ama ben o kıyafeti üzerime geçirip spor salonuna yürümüş ve
yüzüne yumruğu indirmiştım.

"Belki öyledir," dedim sonunda.

"Yani yardımına ihtiyacın var." Val'i dürterek yolundan çek-
ti ve elini otomatik sabunluğun altına tuttu.

"Hayır. Benim Val'in yardımına ihtiyacım var."

Jordan ellerini ovuşturarak yıkadı ve ellerinden akan fazla
suyu sallayarak lavabonun yanındaki sepetten bir parça kâğıt
havlu aldı.

"Val ve takımındaki altı kız buradaydı ama bir çözüm bula-
madınız," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Oysa benim mü-
kemmел bir çözümüm var."

Bundan şüpheliydim fakat kendinden emin ses tonu ayakla-
rımın yere çivilenmesine neden olmuştu.

"Bana neden yardım edesin ki?" Kıstığım gözlerle onu izle-
dim ama ifadesini okuyamıyordum. Lanet olsun, etkileyici bir
poker oyuncusu olabilirdi.

Kâğıt havluyu çöpe attı. "Bana borçlanman için."

Ona borçlanmak mı? Kulağa korkunç geliyordu. Ama... Ya
gerçekten elinde sorunum için bir çözüm önerisi varsa?

"Karşılığında ne istiyorsun?" diye sordum şüpheyle.

"Daha sonra ödenecek bir iyilik." Çantasından küçük bir tüp
çıkardı ve ışıltılı parlaticıyı dudaklarına sürdü hafifçe.

Bu çingiraklı yılanın kuyruğuyla beni sokmasını bekleyerek onu izledim. "Ne iyiliği?"

"Henüz bilmiyorum. Senden ihtiyacım olacak şeye göre değişir."

"Önce bana çözümünü anlat." Hayır demesini bekledim ama beni şaşırttı.

"Pekâlâ." Dudak parlaticısını kenara bıraktı. "Sen iyi bir dansçısın. Layla Hansell önceki gün küçük kız kardeşiyle trambolinde zıplarken bileğini incitti. Takımda Layla'nın yerini doldurabilirsin."

"Siktir." Bu Val'den gelmişti.

Aynen. Siktir. Bu mükemmel bir çözümdü. Steve benim ders dışı aktivitelere katılmamı istiyordu. Dans da benim becerebildiğim ve bir nebze ilgimi çeken tek şeydi. Dans takımı deplasman maçına gidecekti, yani ben de sahada olup Steve'e Astor Park çocuklarıyla vakit geçirdiğim izlenimi verebilirdim.

Plan şeytanın aklına bile gelmeyecek kadar mükemmeldi.

Jordan sıırttı. "Gün sonuna kadar bana cevabını ilet. Val'e mesaj atabilirsin. Şimdilik hoşça kal."

Koyu renk saçlarını arkasından sallandırarak tuvaletten çıkıp gitti.

"Şu an ondan daha çok nefret ediyorum," dedim Val'e.

"Seni suçlayamam." Arkadaşım bir kolunu omzuma attı. "Ama lanet olsun ki bu harika bir bahane."

"Hem de ne harika," dedim. "Muazzam."

19

Ella

OKUL ÇIKIŞINDA REED'İ arabama yaslanmış bir vaziyette görünce, "Burada ne işin var?" diye haykırdım. "Uzaklaştırma almıştın!"

Gözlerini devirdi. "Okul bitti. Ne yapacaklar, otoparkta dikildiğim için tekrar mı uzaklaştırma verecekler?"

Doğru noktaya parmak basmıştı.

Gidip ona sarıldım ama Reed bunu sonunda nefessiz kalacağım kadar uzun bir öpüşmeye dönüştürdü. Beni bıraktığında aptal gibi sırtıyordum.

"Mutlu görünüyorsun." Gözler şüpheyle kısıldı. "Ne oldu?"

Kahkahaya boğuldum. "Mutlu olmaya iznim yok mu?"

Sırtıttı. "Elbette var. Sadece son konuştuğumuzda tüm o saçma sapan kuralları için Steve'in yüzüne yumruk atacağına dair tehditler savuruyordun da."

"Sanırım onun kurallarını atlatmanın bir yolunu buldum."

"Öyle mi? Nasılmış?"

"O benim bileceğim, senin de bekleyip göreceğin bir iş," dedim gizemli bir şekilde çünkü ona haberleri vermeden önce tüm sorunların çözülmüş olduğundan emin olmak istiyordum. Steve'in bu numarayı yutacağına hâlâ tam olarak emin değildim,

bu yüzden Reed'i umutlandırmak istemiyordum. "Vali'le birlikte gizli bir proje üzerinde çalışıyoruz."

"Ne tür bir proje?"

"Gizli dedim ya."

Reed bir dirseğini arabanın kaputuna dayadı. "Endişelenmem gerekiyor mu?"

Bir elimi göğsünde gezdirip kemerinin üzerinde durdum. Nasıl yapıyordu bilmiyorum ama Reed siyah bir kargo pantolon ve mavi bir kazakla bile üstsüzmüş gibi seksi görünebiliyordu.

"Her zaman endişelenmelisin," dedim espri yaparak ve kemerini çekiştirdim. Sürekli stresli, korku dolu ve mutsuz olmaktan bıkmıştım. Artık Reed'le geçirdiğim her anın keyfini çıkaracaktım. Başlarım diğerlerine.

Arabanın kenarına iyice yapışana kadar vücudunu benimki- ne bastırdı. Eli yan tarafımdan popomun üstüne kadar okşayarak kaydı. Başka bir öpücük beklentisiyle dudaklarım aralandı, nefeslerimiz birbirine karışıyordu, dünyanın geri kalanını unutmuşuk ki...

"Şunlara bakın," dedi yanımdan geçen biri. "Tencere kapak gibiler."

Reed hızla başını kaldırdı. "Benimle bir derdin mi var, Fleming? Varsa, gel yüzüme söyle."

Esmer, kısa boylu çocuğun gerildiğini ve hızla uzaklaştığını gördüm.

Reed, "Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı.

"Pislik," dedim öfkeyle.

Reed parmaklarıyla çenemi kavradı. "Sen takma onu, bebeğim. Bırak konuşsunlar. Canımızı yakamazlar."

Beni hafifçe çimdikledi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Oyalanmak için can atıyordum ama eğer yaparsam geç kalacaktım. Pişmanlıkla onu kendimden uzaklaştırdım. "Otele dönem gerek. Saat tam dörtte orada olmazsam Steve beni bir zindana zincirleyebilir."

Reed kıkırdadı.

"Akşam arar mısın?"

"Elbette." Bana son bir öpücük vermek için eğildi, bu sırada elleri sıkıca kalçalarımı kavramıştı, böylece bunun uzun ve beni kendimden geçirecek öpüşmelerden birine dönüşeceğini biliyordum. Tanrım. Eriyip bir pelteye dönüşmeden önce kollarından kurtulmam gerekiyordu.

"Pekâlâ. Sana daha sonra yazarım."

Rover'ını park ettiği yere doğru yürüdü, Val'i aramadan önce uzaklaşmasını bekledim. Telefonu hoparlöre alıp park yerinden çıktım.

Telefonu cevapladığı açar açmaz, "Bana bu anlaşmanın dezavantajının ne olduğunu söyle," dedim. "Jordan benden ne tür bir iyilik isteyebilir? Yani sırf erkek arkadaşıyla konuştu diye bir kıızı okulun girişindeki duvara bantlamak istemiyorum."

"Öğlen yemeğinden beri ben de bunu düşünüyordum," diye cevapladı Val.

"Ee?"

"Yani sırf senden bir şey yapmanı istemesi, bunu yapman gerektiği anlamına gelmiyor. Ona *bir* iyilik borçlusun, belli bir iyilik söz konusu değil."

"Güzel noktaya değindin." Hız yapmaktan nefret etsem de **gaza** bastım. Aslında araba kullanmaktan nefret ediyordum, **nokta**. Ama özellikle nefret ettiğim şey hız yapmaktı. Ama acele **etmezsem** geç kalacaktım. "Düşünme şeklini sevdim."

"Diyelim ki senden rahatsız olduğun bir şey istedi. Ona başka bir istekle gelmesini söyleyebilirsin."

"Haklısın. Yani sözümü tutacağım ama işime gelirse, sonuçta boktan istekleri geri çevirmem anlaşmanın ruhuna aykırı değil."

"Doğru," diye onayladı. "Ee, kabul edecek misin?"

"Sanırım."

Jordan'ın teklifi bütün sorunlarımı çözecekti. Steve, Royallarla vakit geçirmekle daha az ilgilenmem için aktivitelere katılmamı istiyordu. Ben de dans etmeyi seviyordum. Tek dezavantajı Jordan'la vakit geçirmek zorunda olmamdı.

"Bu durum diğer kız dönene kadar geçerli olacak," dedim.
"Yani sadece bir yedek olacağım."

"Ona evet dediğini söyleyeyim mi?" diye sordu.

"Şu anda yanında mı? Tehlikedeysen iki kere göz kırp," diye dalga geçtim, otelin otoparkına girerken.

Val güldü. "Hayır, şu an provada. Aslında bundan hoşlanacaksın. Jordan tüm dans takımı provalarını futbol takımının antrenmanı ile aynı saatlere denk getirdi."

"İşte bu daha da güzel," dedim sırtarak. "İmamdır, ona ödemesini sonra yapmak üzere bu işe varım dediğini ilet."

Val kıkırdadı. "Oldu bil. Eve döndüğünde mesajını iletceğim."

Asansörler beş dakika geç kalmış olmamı hiç umursamadığı için kırk dört kat yukarıya ulaşmam sonsuzluk kadar uzun sürdü. Ama saat dördü on dakika geçe kapıdan girdiğimde Steve evde değildi. Sadece Dinah vardı.

"Bakın kim gelmiş," oturduğu deri koltuktan alayla gülümsemi. "Şaşırtıcı şekilde itaatkârsın. Tıpkı çağrıldığında gelen, otur dediğinde oturan, dur dediğinde duran küçük bir köpek gibi."

Elinde yine ince saplı bir kadeh vardı, sabahki kadehi bile olabilirdi, gün boyu doldurup doldurup içmişti belki de.

Kendine bir uğraş bul diye terslemeye niyetlendim ancak sonra kendime, kısa zaman önce dostunu kaybettiğini ve Steve'in de ona çok acımasızca davrandığını hatırlattım. Ama Steve onu Dinah'nın öldürmeye çalıştığını düşünüyordu ki bu da kadının ne tür bir cadı olduğu düşünüldüğünde çok mantıksız gelmiyordu.

"Odama gidiyorum," diye mırıldandım yanından geçerken
"Ödevim var."

Arkamdan alaycı bir ses tonuyla, "Baban sana bir hediye almış, prenses. Yatağının üzerinde," dedi.

Söyleme şeklinden Steve'in benim için aldığı şeyden hiç hoşlanmayacağımı anlamıştım.

Beklenildiği üzere, alışveriş poşetindekileri yatağın üzerine boşalttığımda içinden üç keten pantolon çıktı.

Bu otel süitinde bir şömine olmaması ne kötüydü.

"Bu hafta deplasman maçı olduğunu duydum," diye ağır ağır konuştu Dinah kapıdan.

Kafamı kaldırdığımda kapının pervazına yaslandığını gördüm. Uzun bacaklarında salaş bir pantolon ve üzerinde de çiçekli bir şifon bluz vardı. Süitte takılmak için biraz şık görünüyordu, kimleri görmeye gittiğini merak ettim.

"Sen nereden biliyorsun? Yine zavallı bir lise öğrencisine şantaj mı yapıyorsun yoksa?"

Sırttı. "Gideon'ın yatağıma bu yüzden mi girdiğini düşünüyorsun? Canım benim, sen çok safsın. Sen herhangi bir Royal'ın yapmak istemediği bir şeyi zorla yaptığını gördün mü?" Elini bedeninde gezdirerek inceliğini vurgularcasına beline koydu. "Gideon bana doyamıyor."

Öğürmemek için kendimi zor tuttum. "Ona şantaj yaptığını biliyorum," dedim soğuk bir tavırla.

"Bu bahaneyi mi kullandı?" Narin çenesini dikleştirdi. "Benimle istediği için yatıyor. Çünkü benden uzak duramıyor."

Öff. Bir kelime daha duymak istemiyordum.

"O zaman neden hâlâ Steve'le evlisin? Birbirinizi sevmediğiniz ortada." Pantolonları tekrar poşete tıkıp yere koydum.

"Ah, Tanrım. Sen insanların bu yüzden mi evlendiğini sanıyorsun? Birbirlerini sevdikleri için?" Kahkaha atmaya başladı. "Ben parası için onun yanındayım ve Steve de bunu biliyor. Zaten bu yüzden bana köpek gibi davranıyor ama endişelenme, bana ettiği her lafın karşılığını ödüyor." Elini savurarak kıyafetlerini gösterdi. "Mesela bu? Ona üç bin dolara mal oldu. Bana pislik gibi davrandığı her gün parasını biraz daha harcayacağım. Onunla birlikte olurken de Gideon'ı hayal ediyorum zaten."

"Bu iğrenç ötesi bir şey." Kapiya doğru gidip onu dışarıya ittim. Katil olması için favori ismim Dinah'ydı çünkü ona katla-

namıyordum. Asıl sorun aleyhinde kanıt bulmaktı, "Derhal alıza çağım."

Kapıyı suratına çarptım ve bir parça kâğıt alıp üzerine *Dinah* yazdım. Altına da *neden, amaç ve fırsat* yazdım.

Sonra tek bir lanet kelime daha yazamadan bir saat kayıda baktım.

Steve odamın kapısını tıklattığında dizüstü bilgisayarımda *Orange is the New Black* açıldı ve ben *Dinah* sayfası üzerine bir şeyler karalayarak odamda saklanıyordum hâlâ.

"Müsait misin?" diye sordu.

Kâğıdı bilgisayarım altına tikiştirip ayağa kalktım. "Evet."

Başını kapıdan uzatarak, "Okul nasıldı?" diye sordu.

"İyi. İş nasıldı?" Pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinden bir kapüşonlu alıp üzerime geçirdim.

Steve üzerimdekine bir parça memnuniyetsizlikle baktı çünkü bedeninden bunun benim değil, Reed'in olduğunu tahmin etmişti. "İyi. Ar-Ge ekibi hipersonik bir dağıtım aracının prototipini bitirmek üzere."

Bir kaşımı kaldırdım. "Kulağa tehlikeli gibi geliyor."

Omuz silkti. "Çoğunlukla araştırma işleri için kullanılacak bir araç ve İHA gibi uzaktan uçurulacak." Boş bakan yüzümü görünce açıkladı. "İnsansız hava aracı."

"Bir dron mu?"

Düşünerek başını salladı. "Sanırım ama tam olarak değil. Benzer konseptler ancak bizimkisi daha karmaşık. İHA'lar atmosferin üst katmanına bir roket gibi fırlatılırlar. Kesinlikle uçak uçurmak kadar eğlenceli değil ama ne yazık ki askeriye havacılığı genellikle insansız olanları tercih ediyor."

Sesinde hayal kırıklığı vardı, bu da bana Callum'un Steve'in araç tasarlamaktan, üretmekten ya da satmaktan çok onları test uçuşuna çıkarmayı sevdiğini söyleyişini hatırlattı.

"Böylesi daha güvenli görünüyor," dedim kaygısızca.

"Muhtemelen öyle." Dudakları üzgün bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hemen sıkılıyorum. Odada kâğıt uçaklar uçuşur durdu. Şimdi için Callum beni toplantıdan kovdu."

Sıkılıyordu, ha? Bu yüzden mi ebeveynlik konusunda böyle aşırıya kaçıyor? Kendine ilgi çekici bir şey aradığı ve bu durum da yeni olduğu için mi?

Sanırım daha önce kızların bana anlatmaya çalıştıkları buydu, o zaman belki de her konuda haklıydılar. Sadece onu idare etmeyi öğrenmem gerekiyordu. On sekiz yaşına geldiğimde kendi kontrolümü tekrar elime alabilecektim, hem de temelli.

"Bu sabah söylediklerini düşündüm," diye açıkladım.

"Öyle mi?" Masaya yaslandı, parmakları bilgisayarın kenarına dokunuyordu. *Dinah*'nın *D*'sinin açıkta kaldığını görebiliyordum. Endişeyle masaya doğru gittim.

"Evet. Dans takımına katılıyorum. Çok iyi olduklarını söylüyorlar." Yalan söylemiyordum bile. Spor salonunun dışındaki pankartların dediğine göre Astor Park dans takımı bir kez dışarıda son sekiz yıldır eyalet dans yarışmasını kazanıyormuş. O bir defasında ne olduğunu merak ediyordum.

Steve yüzünde memnuniyetle doğruldu. "Bu harika." Aramızdaki mesafeyi aşarak gergin bedenimi kendine çekip sarıldı. "Lise ve üniversite sadece deneyimlerden ibarettir ve senin bunların hiçbirini kaçırmayı istemiyorum."

Bu türden bir temas beni rahatsız hissettirse de bana biraz daha sarılmasına müsaade ettim. Steve'in yaşındaki erkeklerin bana ilgisi hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Geri çekildiğimde boş araştırma notlarımdan uzaklaşarak oturma odasına yürüdüm. Masadan oda servisi menüsünü aldım. Burada yaşamaya başladığım şu kısa sürede oda servisi görmekten bıkmaya başlamıştım.

"Sence ne zaman çatı katına dönebileceğiz?" diye sordum Steve'e. Eğer Reed'in adını temize çıkaracak bir kanıt varsa, bu kanıt orada olmalıydı.

"Neden? Aklını kaçırmaya mı başladın?" Barda kendine bir

ıçkı hazırlıyordu. "Bugün dedektifle gördüm. Hafta sonuna doğru geri dönebilecekmışiz."

Menüyü dikkatle inceliyormuşum gibi davrandım. "Sorum, turma nasıl gidiyormuş?" Reed ve Callum her konuda ağız sıkı davranıyordu, yani daha fazla detay için can atıyordum. Artık birilerinin çıkıp polislerin hiçbir şey bulamadığını ve davanın bu yakınlarda düşürüleceğini söylemesini istiyordum.

"Seni ilgilendiren bir şey değil bu."

"Brooke'un, şey, otopsi raporu çıkmış mı?"

"Henüz değil." Steve'in sırtı bana dönüktü ama bu konuyu hiç konuşmak istemediğini anlamak için yüzünü görmeme gerek yoktu. "Bana dans takımından bahset."

"Şey, biraz para gerektiriyor çünkü kostüm almam gerek." Aslında detaylar hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen doğaçlama oynuyordum. "Ve seyahat ediyoruz."

"Sorun değil."

"Bu, dans takımının koçu refakatinde otellerde kalacağımız anlamına geliyor," diye açıkladım.

Eliyle geçiştirdi. "Sana güveniyorum."

Şimdi kalanını söylemek için mükemmel zamandı. Beklersem eğer bu güveni yitip gidecekti. Tabii gerçekten ortada bir güven varsa - yalan söylüyor da olabilirdi. Ama yapmayı planladığım şey onun kurallarına kesinlikle aykırı olduğu için güvenmemekte haklı olurdu.

Fakat konu Reed'di ve ben onunla beraber olmak istiyordum. Onun hapse gireceğinden öyle çok korkuyordum ki onunla geçirebileceğim kadar çok vakit geçirmek istiyordum.

Bu umutsuz düşünceleri zihnimin gerilerine itip yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştirdim ve konuya girdim. "Tam olarak açıklamak gerekirse, dans takımı futbol takımıyla beraber seyahat ediyor."

İçkisini ağzına götürürken eli havada kaldı. "Öyle mi?" dedi ağır ağır ve tüm foyamı görebiliyormuş gibi hissettim.

"Evet. Bu durum beni Reed'e yakın tutacak, biliyorum ve sen

de bunu istemiyorsun." Kızardığımı hissettim çünkü sıradaki şey bir baba için fazla detaylı bir açıklamaydı. "Ama hakkında endişelendiğin o şey var ya? Ben onu yapmadım. Hiç kimseyle."

Steve bardağını masaya bıraktı. "Ciddi misin?"

Bu rahatsız edici sohbetin bir an önce sona ermesini dileyerek başımla onayladım. "Okula etekle gidiyor olabilirim," dedim alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Ama ben basit biri değilim. Sanırım annem yüzünden, erkeklerle o noktaya gelmek için hiç istekli olmadım."

"Pekâlâ." Sanki dili tutulmuş gibiydi. "Pekâlâ," diye tekrarladı ve sonra kendi kendine kıkırdadı. "Önceki sabah büyük bir pot kırdım, değil mi? Dinah'nın eteğin hakkındaki yorumlarıyla beni kışkırtmasına izin verdim sanırım."

Huzursuz bir şekilde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum, henüz bakire olabiliyordum ama bir sürü şey yapmıştım ve bu hafta sonu için de büyük planlarım vardı.

"Seni gerçekten yanlış yargıladım," dedi Steve üzgün bir şekilde. "Bunun için özür dilerim. Ben her şeyi mahvediyorum. Ebeveynlikle ilgili bir kitap okudum, orada daha fazla dinlemem gerektiğinden bahsediliyordu. Artık öyle yapacağım," diye belirtti, kâğıttan uçakları gibi havaya bir söz daha savurarak.

"Yani takımla beraber yolculuk yapmamda sorun yok mu? Gerçi futbolcularla çok vakit geçirmeyeceğiz çünkü ayrı otobüslerle gidiyoruz."

"Sorun değil."

İçimden havaya bir yumruk savurdum. İşte şimdi son vuruşu yapabiliyordum. "Ayrıca birkaç kızla konuştum da, ertesi gün lunaparka gidebilmek için herkesin geceyi bir otelde geçireceğini söylediler." Sahte bir şekilde suratımı ekşittim. "Kulağa çok çocukça geliyor ama söylediklerine göre takım ruhunu geliştirmek içinmiş. Val'i bana eşlik etmeye ikna ettim."

Gözlerini kıstı. "Futbol takımı da gidiyor mu?"

"Hayır, onlar cuma akşamı maçtan sonra Bayview'a geri dönecekler." Yani Reed ve Easton da dahil takımın bir kısmı hariç

ama bundan bahsetmedim. Ancak söylediklerimin çoğu doğruydü. Bu da bir şeydi, değil mi?

"Pekâlâ." Steve başıyla onayladı. "Benim için sorun yok." Sonra parmağını havaya kaldırıp, "Bir dakika bekle. Hemen geliyorum. Sana birkaç şey vereceğim," dedi.

Steve'in merdivenleri koşar adım çıkmasını izlerken içimi bir korku kapladı. Tanrım. Bu kez ne almıştı acaba? Bir çekmece-nin açılma ve kapanma sesini duydum ve bir dakika sonra Steve elinde deri bir evrak çantasıyla çıkageldi.

"Biraz şey," dedi. "İlk olarak, Callum sana henüz bir kredi kartı çıkartmadığını söyledi, bu yüzden onu hallettim."

Bana siyah bir kart uzattı.

Tereddütle aldım. Kart parlak ve ağırdı. Kredi kartım olacağı-na tam heyecanlanmışım ki üzerinde altın harflerle yazılı adımı gördüm.

ELLA O' HALLORAN.

Steve kaşlarımı çattığımı fark etmesine rağmen geniş bir gülümsemeyle, "Soyadını resmî olarak değiştirmek için gerekli işlemleri hallettim. Sorun etmeyeceğini düşündüm," dedi.

Ağzım açık kaldı. Ciddi miydi o? Ona annemin soyadını kullanmak istediğimi açık açık belirtmişim. Ben Ella Harper'dım, O'Halloran değil.

Ben daha itiraz edemeden merdivenlere doğru döndü. "Dinah, buraya gel," diye emretti. "Sana bir şey vereceğim."

Dinah merdivenlerde belirdi, kurnaz gözleri Steve'e odaklanmıştı. "Nedir?"

Eliyle onu çağırdı. "Aşağı gel."

İçindeki yılan sokmaya hazır görünüyordu ama belli ki Dinah onu zaptetmeyi başarmıştı çünkü merdivenlerden inip ger-gin bir şekilde Steve'e doğru yürüdü.

Steve ona başka bir kart uzattı. Bu siyah yerine gümüş ren-gindeydi.

"Nedir bu?" Karta, sanki dokunmaya çalışırsa elinde patlaya-cakmış gibi bakıyordu.

Steve gülümsedi ama bu gülümseme soğuk ve acımasızdı. "Son zamanlardaki kredi kartı harcamalarına bakıyordum da, aşırı yüksek harcamalar yapmışsın. Bu yüzden o kartları iptal ettim. Şu andan itibaren bunu kullanacaksın."

Dinah'nın gözleri alev aldı. "Ama bu normal bir kart!"

"Evet," dedi Steve. "Limiti beş bin dolar. Bu senin için yeter de artar bile."

Ağzı açıldı. Sonra kapandı. Açıldı. Ve kapandı. Bu bir süre devam etti. Yüzünü incelerken, bağırp çağırmasını bekleyerek nefesimi tuttum. Beş bin dolar benim için bir servet olabilirdi ama Dinah için fındık fıstık parasıydı. Bunu olumlu karşılamasının imkânı yoktu.

Ancak... karşıladı.

"Haklısın. Bu fazlasıyla yeter gibi duruyor," dedi tatlı bir şekilde.

Steve deri çantasından başka bir şey çıkarmak için başını eğdiğinde Dinah bana o kadar soğuk ve sert bir bakış attı ki içim ürperdi. Bakışları elimdeki siyah karta kaydığında bana gerçekten vuracağından korktum.

"Son bir şey daha," dedi Steve ve bana bir kâğıt uzattı.

Kâğıda baktığımda bunun bir uçak bileti çıktısı olduğunu gördüm. "Nedir bu?"

"Londra'ya bilet," dedi sevinçle. "Tatilde oraya gidiyoruz."

Kaşlarımı çattım. "Biz mi?"

İçkisini eline aldı. "Evet. Waldorf'ta kalıp birkaç kale gezeceğiz. Görmek istediğin yerlerin listesini yapabilirsin," dedi fikir vererek.

"Hepimiz mi gidiyoruz?" Reed bana Royalların Noel tatilinde Londra'ya gideceklerinden hiç söz etmemişti. Belki de bilmiyordu?

"Hayır, sadece biz." Başıyla sehpaye bıraktığım menüyü işaret ederek, "Yemek siparişi vereceksen eğer ben somon istiyorum," dedi.

"Londra kışın çok güzeldir," dedi Dinah, neşelenmişti. Gü-

müş kartını alaycı bir şekilde havada salladı. "Sanırım bunu kullanmak için fırsatım olacak."

"Aslında sen evde kalıyorsun." Lanet olsun, Steve neredeyse sırıtır gibiydi. Ona eziyet etmekten açıkça zevk alıyordu. "Sadece Ella ve ben olacağız. Bir baba-kız tatili gibi düşünebilirsin."

Kaşlarını daha da çatıldı. "Peki ya Royallar?"

"Ne olmuş onlara?"

"Onlar da geliyor mu?" Çıktıyı ona uzattım.

Kâğıdı alıp deri çantanın içine koydu ve çantayı da konsolun üzerine attı. "Onların tatilde ne yapacaklarına dair hiçbir fikrim yok. Ama Reed ülke dışına çıkamıyor, unuttun mu? Savcılık pasaportuna el koydu."

Suratımın asılmasına engel olamadım. Doğru, Reed ülkeden ayrılamazdı.

Steve'in tatil için beni ülke dışına çıkarmayı planladığına inanmıyordum. Reed'le ilk Noel'imi mi kaçıracaktım yani? Bu hiç adil değildi.

Steve uzanıp eliyle çeneme hafifçe dokundu. "Sadece bir hafta sürecek." Bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca tüm o maçlarda Reed'i gördükten sonra muhtemelen biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olacak, değil mi? Hatta tatili biraz daha uzatabilirim..."

Mesaj açıktı. Eğer onunla Londra'ya gitmezsem dans takımıyla yolculuk edemeyecektim. Jordan'la yaptığım anlaşma gibi bunun da kusurları vardı ama güçlkle gülümsedim ve başımı onaylarca salladım; işin sonunda yine ben kendi istediğimi elde edecektim.

"Hayır, bir hafta yeterli," dedim zoraki bir neşeyle. "Heyecanlandım. Daha önce hiç ülke dışına çıkmamıştım."

Steve kocaman gülümsedi. "Bayılacaksın."

O sırada Dinah, milyonlarca güneşin yakıcılığına sahip gözlerle bana kötü kötü bakıyordu.

Steve, "Canım, yukarıya çık ve yemek için üzerini deış," dedi öfkeden köpüren karısına. "Senin için salata söylüyorum."

Dinah hışımlla yukarıya çıkarken ben de oda servisini aradım

ve sonra Steve'in gevezeliği eşliğinde yemeğin gelmesini beledik. Yemek bittikten sonra odama kaçtım ve hemen Reed'e mesaj attım.

Maça gitmeye izin aldım! Hazırlıklı ol. Büyük bir kutu prezaratif getir ve birkaç tane enerji barı ye. İhtiyacın olacak.

Maç için mi?

Sana sonrasında yaptıracaklarımın yanında maç çocuk oyuncağı kalacak.

Bütün gün ortalıkta erekte olmuş bir hâlde dolanmamı mı istiyorsun?

Aynen.

Beklememiz gerekiyordu.

Beklemekten sıkıldım. Hazırlan.

Bir gülümseyen ifade gönderdim ve telefonu kaldırıp ödevimi yapmaya başladım.

20

Ella

JORDAN HAKKINDA ne söylenirse söylensin, kızın ciddi bir iş ahlakı vardı. Haftanın kalanı boyunca günde iki defa –biri sabah diğeri okuldan sonra olmak üzere– dans provalarına katılmaya zorlandım. Her ne kadar futbol takımıyla aynı sahada ve spor salonunda, aynı anda çalışıyor olsak da bırakın Reed’le konuşabilmeyi ona bakacak vaktim bile olmuyordu.

İşin kötüsü, bu kızların aylardır sergiledikleri dansı öğrenmek için benim sadece üç günüm vardı. Jordan beni o kadar zorluyordu ki akşam eve gittiğimde uzuvlarım pelte gibi oluyordu. Telefonda konuştuğumuz her seferinde vücudumun farklı bir tarafına kompres yaptığım için Reed benimle dalga geçiyordu. Gerçi Steve bu durumun harika olduğunu düşünüyordu. Ders sonrası aktivitelere bu kadar hevesli olduğum için benimle gurur duyduğunu söyleyip duruyordu.

Bu kadar sıkı çalışmamın ardındaki asıl nedeni bilse kesin kalp krizi geçirirdi.

Cuma sabahı, akşamki maç için son resmî provamızı gerçekleştirdik. Kızlardan biri –Hailey– prova bittiğinde beni kenara çekti ve “Sen *harika* bir dansçısın. Umarım Layla iyileştikten sonra da takımda kalırsın,” diye fısıldadı.

Bu iltifatı gururdan utanmama neden oldu, tabii içimden. Dışarımdan ise umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Sanmıyorum. Kesinlikle mecbur olmayan durumlar dışında Jordan'ın yakınımda olmaya tahammül edebileceğini düşünmüyorum."

"Eh Jordan bir aptal çünkü," diye mırıldandı Hailey sırıtarak.

Kahkahamı bastırmaya çalıştım ama engel olamadım. Çıkan ses Rachel Cohen ve Savannah'nın ablası Shea Montgomery'nin kötü bakışlarını üzerime çekti.

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" diye sordu Shea şüpheyle. Hailey gülümseyerek, "Hiçbir şey," dedi.

Pekâlâ, bu kızdan hoşlanmıştım. Bir Val değildi ama tahmin ettiğimden de iyi biriydi, tıpkı diğer kızların çoğu gibi. Şu son üç günde anladığım bir şey vardı ki o da, Jordan'ın kötü kız hükmü sadece Shea, Rachel ve Reed'in eski kız arkadaşı Abby üzerinde etkiliydi. Neyse ki Abby takımda değildi ama arada bir provaları izlemeye geliyordu ve bu da oldukça rahatsız ediciydi.

Abby'den hoşlanmıyordum ama bunun nedeni onun Reed'in eski kız arkadaşı olması değildi. Kız çok pasifti. Hüzünlü bakışlarıyla saf saf ortalıkta kurbanlık koyun gibi geziyor ve hep yumuşak bir fısıltıyla konuşuyordu. Bazen tamamen rol yaptığını, aslında gizliden gizliye Jordan'la yarışacak pençeleri olduğunu düşünüyordum.

Yere serili mavi minderlerin ortasındaki Jordan ellerini çırpı, yüksek ses spor salonunun duvarlarında yankılandı. "Otobüs beşte kalkıyor," diye açıkladı. "Geç kalan olursa, onsuz gideriz." Bana imalı bir bakış attı.

Hah. Sanki geç kalırmışım gibi. Otobüsü kaçırmamak için erkenden orada olmayı planlıyordum. Jordan'ın bu ani iyiliğinin gerçek olmadığından, karşılığında benden bir şey istemediğinden ve bunu sadece bu gece beni küçük düşürmek için planladığından endişelenmeye başlamıştım.

Yine de şansımı deneyecektim. Steve sürekli tepemde olduğu için bu, Reed'le yalnız kalmak için elimdeki tek fırsattı.

On dakika sonra kız soyunma odasından çıkarken Hailuy bana, "Sonra görüşürüz," dedi.

Ona el sallayıp dışarıya, Reed'in beni arabamın yanında beklediği otoparka yöneldim. Onun SUV'si benimkinin yanına park edilmişti. Keşke hâlâ Royallarla yaşıyor olsaydım da eve beraber dönseydik ama onunla vakit geçirmek için çalıntı her fırsatı değerlendircektim.

Yanına ulaşıp ulaşmaz beni kollarının arasına aldı. "Orada çok seksi görünüyordun," dedi kulağıma pürüzlü bir sesle. "O minik dans şortlarını sevdim."

Omurgamdan bir titreme yükseldi. "Sen de seksi görünüydun."

"Yalancı. Bir kez bile bana bakmadın. Jordan eğitim çavuşu gibi tepende dikiliyordu."

"Gönül gözümle bakıyordum," diye cevapladım ciddiyetle.

Kıkırdadı ve beni öpmek için eğildi. "Steve'in gece kalmana izin verdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Ben de," diye itiraf ettim. Sonra içimi ani bir endişe kapladı. "Callum'a bu akşam nerede kalacağınla ilgili ne söyledin? Otelde kalacak olmaktan şüphelenmedi, değil mi?"

"Şüphelenmiş olsa bile bir şey demedi." Reed omuz silkti. "Ona East'le beraber Wade'de kalacağımızı söyledim. Maç sonrasında partileyeceğimiz için alkollü araba kullanmak istemediğimizi söyledik."

Kaşlarımı çattım. "Alkol kullanacak olmana bir şey demedi mi? Başını beladan uzak tutmanla ilgili onca nutuktan sonra hem de?"

Bir kez daha omuz silkti. "Birileriyle kavga etmediğim sürece ne yaptığımı umursadığını sanmıyorum. Bak, seks konusunda..."

Ona sinirli bir şekilde baktım. "Hazır olacağım âna kadar bekleyeceğini söylemiştin. Ve ben de hazırım. Seks yapmamamının tek nedeni senin istememen olur."

Sinirime hüsrana dolu bir karşılık verdi. "Bunun için öldüğümü biliyorsun."

“O zaman harika. İkimiz de aynı şeyi istiyoruz.” Parmak uçlarıma yükselip ona sevinçli bir öpücük verdim.

Reed kollarını etrafıma sıkıca doladı ve gerginliğinin bir anda gittiğini fark ettim. Razi olmuştu. Ah, teşekkürler Tanrım. Benimle daha fazla tartışacağını ve centilmen gibi davranmaya çalışacağını sanıyordum.

Sahte heyecanım gerçek bir keyfe dönüştü. “Gitmem gerek. Steve otobüsüm kalkmadan önce erken bir akşam yemeği yememizi istiyor.”

Arabanın diğer yanına yürürken Reed popoma vurarak, “Sonra görüşürüz,” diye seslendi.

Dönüp gülümsedim. “Elbette.”

Maç Bayview’dan iki saatlik mesafedeki Gibson kasabasıındaydı. Oraya Val’le beraber giderim diye umuyordum ama Jordan hiç de kibar olmayan bir şekilde, “Dans takımı beraber yolculuk yapar – istisnasız,” dedi. Ben takımla beraber otobüsle giderken Val de benim arabayı aldı.

Jordan ve yardakçılarıyla iki saat boyunca otobüste tıklıp kalmaktan korkuyordum ama yolculuk şaşırtıcı derecede eğlenceli geçmişti.

“Senin gerçek bir striptizci olduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi Hailey pencere tarafındaki koltuğundan. Beraber oturmamız için ısrar edince karşı koymamıştım. “Yabancıların önünde tüm kıyafetlerimi çıkardığımı hayal bile edemiyorum. Fazla utanacağım.”

Yanaklarım yanmaya başladı. “Kıyafetlerimin *tamamını* çıkarıyordum. Çalıştığım kulüp tamamen çıplak olunan bir yer değildi. G-string, meme ucu bantları falan.”

“Olsun. Yine de çok utanırdım. Eğlenceli miydi?”

Hiç değildi. “Kötü değildi. Parası iyiydi, bahşişler de harikaydı.”

Koridorun karşısından Jordan alaycı bir ses çıkardı. “Evet,

eminim ki k lotuna sokuşturulan paraları toplasan yirmi dolar falan ediyordu?"

Dikleştim. "Kendi geçimini sağlamak üzere çalıştığında yirmi dolar çok paradır," diye laf çarptım.

Bana gözlerini kırptıştırdı. "Eh, en azından bugünlerde para içinde yuvarlanıyorsun. Eminim Reed hizmetlerinin bedelini y zl klerle  d yordur."

Ona ortaparmağımı gösterdim ama cevap vermeyi tenezzül etmedim. Bu sinsi kızın ruh h limi bozmasına izin vermeyecektim. Nihayet Steve'in göz hapsinden uzaklaşmıştım ve geceyi erkek arkadaşımla geçirecektim. Jordan cehenneme gidebilirdi.

İnanılmaz ama kızlardan biri bana arka çıkmak için araya girdi. "Hah! Reed ona tek kuruş ödemiyor," dedi esmer kız – sanırım adı Madeline'di– arkamdaki koltuktan. "ocuk ona SİRLİKLAM  şık. Öğlen yemeklerinde Ella'ya bakışını görmelisiniz."

Tekrar utandım. Reed'in tutkulu bakışlarının *daima*  zerimde olduğunu fark eden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.

"Ne hoş," dedi Jordan sert bir şekilde. "Katil ve striptizci birbirlerini seviyorlar. Tam bir pembe dizi."

"Reed kimseyi öldürmedi," diye araya girdi bir başka kız, onun ses tonu da Jordan'ınki kadar sertti. "Bunu hepimiz biliyoruz."

şaşkınlıkla başımı ona doğru çevirdim. Gerçekten buna inandırıyor muydu yoksa alay mı ediyordu?

"Evet," dedi başka bir kız ona katılarak. "Muhtemelen o öldürmedi."

İlk konuşan kız, "O yapmış olsa bile," dedi kaşlarını oynatarak, "kimin umurunda ki? Kötü ocuklar *seksi* olur."

"Katil katildir," dedi Jordan alayla gülümseyerek ancak sesindeki zehirli ton g tmışti sanki. İfadesi neredeyse... düşünceli gibiydi.

Neyse ki hedefimize varınca konuşma sona erdi. Otobüs Gibson Lisesi'nin arkasındaki otoparkta durdu ve hepimiz spor an-

talarımızı alarak otobüsten indik. Yanında ekstra çanta taşıyan tek kişi bendim.

Park yerinin karşısına çökülmüş tanıdık arabayı görünce sevinçle çığlık attım. "Bizi geçmişsin!" diye bağırdım, arabanın kaputundan atlayıp yarı yolda benimle buluşan Val'e.

Beni kucaklayıp kollarını bana doladı. "Araban uçmak için yaratılmış, bebeğimi, ottoyolda kontrolü ona bırakarak çok eğlendim. Isınmadan önce otele uğrayacak vaktin var mı? Sana vermek istediğim bir şey var."

"Bekle. Önce Şeytan'a soralım."

Ben kızlardan oluşan kalabalığa doğru koşturup Jordan'ın omzunu dürterken Val arkamdan kıs kıs güldü. Esasında takım-dan sorumlu olan kişi Koç Kelly'ydi ancak bunun sadece kâğıt üzerinde olduğunu öğrenmem uzun sürmemişti. Buradaki kararları Jordan veriyordu.

Sinirli bakışlarla bana dönüp, "Ne var?" diye çıkıştı.

"Isınmalara ne zaman başlayacağız?" diye sordum. "Val ve ben bu gece burada kalacağız, bu yüzden otele uğrayıp eşyalarımızı bırakmak istiyoruz."

Jordan abartılı yavaş hareketlerle telefonundaki saati kontrol etti ve sonra içini çekti. "Tamam. Ama yedi kırkta burada ol. Maç sekizde başlıyor."

"Tamam, efendim," dedim alayla selam durarak ve sonra hızla Val'in yanına döndüm.

Okuldan otele gitmek arabayla üç dakika sürdü. Girişteki odalarının minik verandaları ve üst kattaki odalarının balkonları olan üç katlı büyük bir yapıydı. Temiz görünüyordu ve Val'le internette yaptığımız araştırmalara göre bu bölgenin tamamen güvenli olduğuna karar vermiştik.

Resepsiyonda girişimizi yaptık ve ardından üçüncü kattaki odamıza çıkarak çantalarımızı krem rengi halının üzerine bıraktık. Telefonumu çıkardığımda Reed'den, futbol takımının bir saat önce geldiğini ve birazdan ısınmaya başlayacağını söyleyen bir mesaj olduğunu gördüm.

Çift kişilik yatağa kendini atan Val'i izlerken pızmanlıkla,
"Geri dönmem gerek," dedim.

"Henüz değil. Önce bunu açman lazım!"

Çantasını açtı ve üzerinde *Victoria's Secret* yazan pembe çizgili bir paket çıkardı.

Ağzımdan bir inilti kaçtı. "Ne yaptın sen?" dedim suçlarcasına.

Kocaman gülümsedi. "İyi bir ekürinin yapması gerekeni. Bu akşam arkadaşımın sevişeceğinden emin olmaya çalışıyorum."

Merakla hediye paketine uzandım. Pembe kâğıtları kenara ittiğimde bedenime uygun bir sutyen külot takımı buldum ama Val'in bedenimi nasıl bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yarım cup sutyen fildişi renginde ve ince askılıydı, güzel bir oymalı dantelle kaplıydı ve içinde neredeyse hiç dolgu yoktu. Külot da onunla uyumluydu, fildişi rengindeki ufacık dantel parçası utançtan kızarmama neden oldu.

"Aman Tanrım. Bunu ne zaman aldın?"

"Bugün okuldan sonra. Yengemden beni alışveriş merkezine götürmesini istedim."

Val iç çamaşırı alırken Bayan Carrington'ın ona eşlik ettiği düşüncesiyle rengim attı.

Val hemen beni yatıştırdı. "Endişelenme, o sadece beni bıraktı ve gitti. Eve taksiyle döndüm." Gülümsedi. "Beğendin mi?"

"Bayıldım," diye itiraf ettim, elimi sutyenin dantellerinde gezdirerek. Aniden boğazım kurudu. Daha önce hiç gerçek bir dostum olmamıştı ve şimdi sanki piyangoyu tutturmuşum gibi hissediyordum. "Teşekkür ederim."

"Bana sonra teşekkür edersin," dedi sırtarak. "Reed seni bunun içinde gördüğünde aklını kaçırarak."

Yine yanaklarım yanmaya başladı.

"Bu arada, bana detayları anlatacaksın. Bu dostluk kuralıdır."

"Düşünmem gerek." Edepsiz şeyleri geri çantaya tıkarken gözlerimi devirdim. "Ama bu iş karşılıklıdır, biliyorsun. Ben de detayları duymak isterim."

"Neyin detayı?"

"Sen ve Wade'in."

Gülümsemesi soldu. "Ortada ben ve Wade diye bir şey yok."

"Öyle mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "O zaman neden onun oynamasını izlemek için üç saat boyunca araba kullandın?"

Öfkeyle ofladı. "Ben buraya onun için gelmedim. Senin için geldim!"

"Hadi canım, bu akşam Reed'le olacağım için seninle vakit geçiremeyecek olsam bile mi?"

Val suratını astı. "Birilerinin maç sırasında arkanı kollaması gerekiyor. Ya Jordan sana bir şey yapmaya kalkışırsa?"

Dudaklarım seğirdi. "İkimiz de biliyoruz ki ben Jordan'la baş edebilirim. Neden itiraf etmiyorsun? Buraya Wade için geldin."

"Bu ilk playoff maçı ve deplasmanda yapılıyor," diye söylendi. "Astor Park'ın her türlü desteğe ihtiyacı var."

Kahkahamı koyverdim. "Ah, demek artık içinde okul ruhu var? Tanrım, Val, sen berbat bir yalancısın."

Bana ortaparmağını gösterdi. "Biliyor musun, şu anda senden hiç hoşlanmıyorum." Ama bunu söylerken gülüyordu.

"Sorun değil," dedim tatlılıkla. "Hoşlanma hakkını Wade'e saklayabilirsin çünkü şey, ikimiz de biliyoruz ki ondan zaten hoşlanıyorsun."

Karşılığında kafama bir yastık yedim. Yastığı kolayca yakaladım ve geri Val'e fırlattım. "Ben sadece seninle dalga geçiyorum," dedim. "Wade'den hoşlansan da hoşlanmasan da sorun değil. Ne yaparsan yap seni desteklerim."

"Teşekkür ederim," derken sesi çatlamış ve yumuşamıştı.

21

Ella

DİĞER KIZLARLA ısınırken bile bunun hâlâ bir çeşit tuzak olmasını bekliyordum. Tamamladığım her esneme ve ısınma hareketinden sonra temkinli bakışlarım Jordan'a kayıyordu ama o sadece kendi esneme hareketlerine odaklanmış görünüyordu. Belki de tuzak falan yoktu? Sonuçta tüm hafta bu kızlarla çalışmıştım ve arkamdan iş çevirdiklerine dair bir izlenim almamıştım. Umarım havalı bir taklanın ortasında üzerime bir kova domuz kanı akıtmazlardı.

Hailey ve ben su içmek için banklara doğru giderken kız bana doğru eğilip, "Şu anda yaklaşık yüz kız falan sana bakıyor," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatıp bakışlarını takip ettim. Haklıydı, *bir sürü* kız bakışlarını bana dikmişti. Erkekler de öyle çünkü üzerimde bir mini şort ve göbeği açık bir üst vardı. Kızlar beni süzmüyordu gerçi – yüzlerindeki ifade... kıskançlık mıydı?

İlk başta bu çok anlamsız geldi ama ön sırada oturan bir grup formalı kızın yanından geçerken parçalar aniden yerine oturdu.

"Bu onun kız arkadaşı!" diye tısladı biri, duymama yetecek kadar yüksek sesle.

Arkadaşı ona, "Çok güzelmiş," diye fısıldadı, ses tonu sinsî değil de samimi gelmişti.

İlk konuşan kız, "Çok şanslı desek daha doğru olur," diye cevap verdi. "Reed Royal'la çıkmak için neler vermezdim."

Bu Reed'le mi ilgiliydi? Vay be. Sanırım otobüsteki kız haklıydı – kötü çocukların büyük bir çekiciliği *oluyordu*. Reed'in Easton'la beraber oturduğu uzaktaki banka baktım, sonra bakışlarım tribünlere kaydı ve yüzlerce kızın Reed'e ağızlarının suyunu akıtarak baktıklarını fark ettim.

Jordan yanıma sokuldu. "Erkek arkadaşımı gözlerinle yemeyi bırak," diye mırıldandı. "Birazdan başlıyoruz."

Dönüp ona baktım. "Stadyumdaki her hatun şu an benimle aynı şeyi yapıyor. Sanırım bir cinayet şüpheliyle yatmak her kızın fantezisiymiş?"

Ezeli düşmanım eğlenerek burnundan güldü ve sonra ne yaptığını fark etmiş gibi hızla eliyle ağzını kapattı. Buna ben de şaşırmıştım çünkü Jordan'la hiçbir zaman şakalaşacak kadar arkadaş olmamıştık. Aslında arkadaş bile olmamıştık, nokta.

Aramızda geçen bu toksik olmayan diyalog Jordan'ı panikletmiş olacak ki hemen pençelerini çıkardı. "Şortun yukarıya çıkmış. Poponun yarısını görebiliyorum. Üzerine çekidüzen verir misin?"

O çekip giderken sırtıtmamak için kendimle mücadele ettim çünkü ikimiz de biliyorduk ki popomun üzerindeki çift taraflı bant, şortumun bir milim bile yukarıya kaymadığı anlamına geliyordu. Belki de bu işi yanlış yapıyordum – Jordan'a hakaret etmek ve onu kızdırmak yerine belki de ona fazla sevecen ve arkadaşça davranmalıyım. Bu onu delirtirdi.

Tribünlere dönüp Val'i bulmaya çalıştım. Onu konuk takım banklarının birkaç sıra gerisinde görünce el salladım. O da bana el sallayıp, "Bol şans!" diye bağırdı.

Sırtarak takımın yanına döndüm ve kendimi zihinsel olarak gösteriye hazırlamak için topuklarımın üzerinde hafifçe zıplamaya başladım. Sanırım her şeyi ezbere biliyordum, umarım sahneye çıktığımda hepsini unutmazdım.

Bu ilk playoff maçı olduğu için ön gösteriler de fazlasıyla abartılmıştı. Sahanın her iki yanındaki büyük sütunlardan ateşlenen silahla beraber bando gösterisi başladı ve küçük bir havai fişek şovu yapıldı. Gibson Lisesi ponpon kız takımı bir dizi popo ve kalça sallama hareketinden oluşan gösterisini sergilediğinde bu, stadyumdaki tüm erkeklerin ayağa fırlayıp tezahürat yapmasına ve ıslık çalmasına neden oldu. Sonra bizim sıramız geldi. Ben ve kızlar sahaya koştuk. Hailey'nin yanındaki yerimi alırken Reed'in bakışlarını yakaladım.

Bana başparmağını kaldırdığında ona kocaman sııttım. Müzikle beraber gösteri başladı.

Müzik kanıma karıştığında tüm endişelerim kayboldu. Her dönüşü başarıyla yerine getirdim ve Hailey'le yan yana sergilediğimiz kısa takla hareketinde harikalar yarattım. Hızlı hareketlerden oluşan dansımız kalabalıktan sağır edici tezahüratlar almaya başladığında, kalbim heyecandan hızlı atmaya ve içimde adrenalin kaynamaya başlamıştı. Takım mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu ve son hareketleri sergilediğimizde ayakta alkışlandık.

İşte şimdi Astor Park dans takımının neden bütün o ulusal şampiyonlukları nasıl kazandığını anlamıştım. Kızlar gerçekten *yetenekliydi*. Bu, sadece benim deplasman maçına gelebilmem için bir bahane olarak başlamış olsa da, yalan söyleyecek değilim – bu performansın bir parçası olduğum için gurur duyuyordum.

Jordan bile çok iyi bir ruh hâlindeydi. Takım arkadaşlarını – ben de dahil – kucaklayıp onlara beşlik çakarken yanakları parlıyordu. Evet, bana gerçekten beşlik çakmıştı, hem de *samimi* bir şekilde. Sanırım kırmızı kar yağmıştı.

Şu anda cinayet, hüküm ya da hapis gibi düşünceler aklımın en kuytu köşesine itilmişti. Diğer herkes de aynı şeyi yapmış gibi görünüyordu.

Biz sahayı boşalttıktan sonra hakemlerle antrenörler bir görüşme yaptı ve yazı tura atılmasıyla birlikte maç başladı. Önce Riderların hücumu başladı, gözlerim sahaya koşturan Wade'i

takip etti. Uzun boyluydu ama her nasılsa forması ve kaskıyla beraber çok daha iri görünüyordu.

İlk oyunda Wade, formasında Blackwood yazan bir top tutucuya kısa pas attı. Blackwood topu yakaladı ama sonra hakemler mesafeyi hesaplayarak pasın geçerli olup olmadığına karar vermeye çalışırken uzun, sıkıcı bir duraklama ânı yaşandı – otobüste yolculuğumuzda Hailey Amerikan futbolu hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark edince bana anlamadığım bazı terimlerde yardımcı olmuştu. Kısa boylu bir adam sahaya girip topla çizgi arasındaki mesafeyi ölçtü ve sonra elini kaldırıp anlamadığım bir işaret yaptı. Bu işaretin ne olduğunu ne Hailey ne de ben biliyorduk.

Astor Park taraftarları onaylarcasına tezahürat yaptı. Bense doksan santimlik bir mesafe için karar vermenin bu kadar uzun sürmesinden sıkılmıştım. Saha kenarına göz atıp Reed'i buldum. En azından ben Reed olduğunu düşünüyordum. Formalarında ROYAL yazılı iki oyuncu yan yana duruyordu, yani Reed yerine Easton'ın poposunu dikizliyor da olabilirdim. Başını çevirdiğinde yüzünün yan tarafını gördüm. Evet, bu Reed'di.

Dişliğini çiğniyordu ve sonra sanki onu izlediğimi hissetmiş gibi hızla başını bana doğru çevirdi. Dişliğini çıkarıp sırttı. Bu bana özel, muzip bir gülümsemeydi.

Gibson devre arasından önce skoru eşitlediğinde stadyumda bir heyecan dalgası yükselmişti. Oyun tekrar başladığında Reed ve Easton misilleme olarak Gibson'ın oyun kurucusunu devirince çocuk topu düşürdü. Astor savunmasından biri topu aldı ve gol çizgisine doğru koştu.

Astor Park taraftarları çıldırmıştı. Evsahibi taraftarlar ise o kadar yüksek sesle yuhalıyorlardı ki tribünler sarsılıyordu. Gibson Lisesi'nden birkaç çocuk, "Katil, katil," diye bağırmaya başladı ancak yöneticiler tarafından çabucak susturuldu. Sözlü saldırılar Astor Park takımını sadece daha da ateşlemiş gibi görünüyordu.

Nihayetinde Riderlar maçı kazandı ve böylece playofflarda

tur atlamış oldu. Galibiyetten sonra Koç Lewis'in futbolcularının popolarına şaplak atışını sırtarak izledim. Futbol çok garip bir şeydi.

Takımlar iki sıra hâlini alıp tokalaştı. Rakip takımın birkaç oyuncusu Reed'in elini sıkmadı. Bir an için kavga mı çıkacak diye bekledim ama Reed bunu umursamamış gibi görünüyordu. Merasim bittiğinde Easton bana doğru koştu. Beni ayaklarını yerden kesecek şekilde kucakladı ve sahaya taşıyarak döndürmeye başladı.

"İkinci yarıdaki *sack* hareketimizi gördün mü?" dedi sevinçle.

Başımı uzatıp merdivenlerden koşarak inen Val'e baktım.

"Val'i bekle!" diye homurdandım ama o beni saha kenarına kadar götürdü ve soyunma odalarına giden tünelin girişine kadar da yere indirmede.

Reed orada duruyordu, kaskı elinde, saçları terden başına yapışmıştı. "Maçtan keyif aldın mı?" diye sordu eğilip beni öpmeden önce.

Val kahkahalarla yanımıza ulaştı. Reed öpücüğü uzattıkça, Val ve Easton kusuyorlarmış gibi sesler çıkarmaya başladı.

"Hadi ama çocuklar, biz tam *buradayız*," dedi Val. "Royal, kankamın ağzını sömürmeyi bırak da otele dönelim, daha yürüyeceğiz."

Öpüşmeyi keserek uzaklaştım. "Arabayla gelmedin mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "On dakikalık mesafeydi. Hem zaten yakınlarda park yeri bulamam diye düşündüm."

Reed bana ciddi bir bakış attı. "Otele tek başınıza yürümenizi istemiyorum. Stadyumun dışında bizi bekleyin, hep birlikte yürürüz."

Neşeli bir şekilde selam durdum. "Tamam, efendim."

Dudakları tekrar benimkileri buldu. Ama bu kez öpüşünde farklı bir şeyler vardı. Vaatlerle elektrik yüklüydü. Geri çekildiğinde mavi gözlerinde aşına olduğum bir parıltı gördüm. Artık Royal malikânesinden uzaktaydık. Callum, Steve ya da herhan-

gı birinin buı bölme uski yoktu. Reed in soruşturmanın bitme-
sini bekleme kararı da Bayview'la beraber ardımızda kalmıştı.
Jordan in dans takımına katılmamın tek bir nedeni vardı ve bu,
sarılıp uyumak değildi.

Bu akşam neler olacağını ikimiz de biliyorduk.

Reed ben Easton, Val... ve Wade otele beraber yürüdük. Gruba
son eklenen kişi konusunda Val'in hiç memnun olmadığını söy-
lememe gerek yok sanırım.

Otoparka ulaştığımız an ayaklarını yere vurup kollarını göğ-
sünde kavuşturarak, "O neden burada?" diye sordu. Suçlayan
bakışları bana yöneltilmiş, lazer saçıyordu. "Sadece Reed ve
Easton'in olacağını söylemiştin."

Kendimi savunurcasına ellerimi havaya kaldırdım. "Habe-
rim yoktu."

Wade, karakterine hiç uygun olmayan bir şekilde kırılmış
görünüyordu. Hiçbir şeyin bu çocuğu etkileyemeyeceğini düşü-
nürdüm hep ama Val'in açık memnuniyetsizliği yüzüne üzgün
bir ifade yerleştirmişti.

"Hadi ama, Val," dedi boğuk bir sesle. "Böyle yapma."

Val dudağını ısırıldı.

"Lütfen," diye ekledi Wade. "Başka bir yere gidip konuşamaz
mıyız?"

"Zaten bizimle kalıyorsun," diye araya girdi Easton, "bu yüz-
den pijama partisi başlamadan barışsanız iyi edersiniz."

Şaşkınlıkla Val'e döndüm. "Sen benimle kalmıyor musun?"

Sıkıntılı ifadesinden muziplik geçti. "Sana söylemedim mi?
Reed'le anlaşma yaptık. Easton'la kalmayı kabul ettim."

Önce Reed'e sonra Val'e şüpheyile baktım. Bunlar ne zaman
bu anlaşmayı yapmıştı?

Val'in muzipliği solunca sıkıntılı ifadesi eski yerini aldı. "Ama
şununla kalmayı kabul etmemiştim."

Wade tekrar çok kırılmış gibi göründü. "Val..."

"Wade," dedi Val onu taklit ederek.

Easton derin bir iç çekti. "Pekâlâ, ben bu sevgili atışma-ımdan sıkıldım. Siz ikiniz aranızdaki boku çözene kadar ben otelin banyosunda takılacağım." Val'e sırtıttı. "Ama eğer yalnız kalmak istediğinize karar vererseniz bana mesaj atın ki kendime oda tutayım." Bunu söyledikten sonra dördümüzü otoparkta bırakarak içiş-riye girdi.

"Val?" dedim.

Uzun, çok uzun bir süre durakladı. Sonra homurdanarak, "Of, tamam ya. Onunla konuşacağım," dedi. Wade'den çok bana söylemişti ama yine de bunu duymasıyla çocuğun yüzünde gül-ler açtı. "Gerçi odaya çıkıp çantamı almam gerek."

Üçüncü kata beraber çıktık, kartı okuttum ve odaya girdik. Val çantasını almak için hızla odaya girince Reed ve ben, bana istenmeyen tavsiyeler vermeye karar veren Wade'le beraber kapının eşiğinde bekledik.

"Adamımın ön sevişmeyi ihmal etmediğinden emin ol. Bu önemli. Bakire bedenini ısıtır."

Reed'e döndüm. "Ona bakire olduğumu mu söyledin?!"

Wade ondan önce cevapladı. "Hayır, East söyledi."

Lanet olasıca Easton. Bu çocuk çenesini kapamayı asla bece-remiyordu.

"Ayrıca," diye ekledi Wade ciddiyetle, "ilk defasında orgazm olmazsan telaşlanma sakın. Gergin ve endişeli olacaksın. Hem zaten Reed yirmi saniyeden fazla dayanamı-"

"Wade," dedi Reed bıkkınlıkla.

"Onları rahat bırak," diye çıkıştı Val, sırt çantasını omzuna atarken. "Sen kendi tekniğin hakkında endişelenmelisin asıl. Okuldaki malzeme odasında gördüklerimden sonra, çok çaba-laman gerek."

Val sanki ona ok saplamış gibi elini kalbine götüren Wade, "Ne cüretle, Carrington? Ben bir modern çağ Romeo'suyum," dedi.

"Romeo sonunda ölüyor," dedi Val aksi bir şekilde.

Onlar merdivenlerde gözden kaybolurken gülümsememek için kendimle mücadele ettim. Wade'in daha çok işi vardı, ondan şüphem yoktu. Val kesinlikle durumu onun için kolaylaştırmaya niyetli değildi.

Reed'le karşılıklı sırtarak odaya girdik, yatağa oturup yanına gitmem için işaret etti.

Midem gerginlikle çalkalandı. "İl..." Hızlıca yutkundum ve boğazımı temizledim. "Bana bir dakika verir misin?"

O cevap vermeden banyoya koştum. Yalnız kalır kalmaz aynadaki yansıma baktım, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Yani Reed'le daha önce çok takılmıştık. Bu kadar gergin olmamam gerekiyordu ama öyleydim işte.

Derin bir nefes alarak, lavabonun altına sakladığım hediye paketine uzandım ve uzun bir süre hazırlandım. Saçlarımı düzelttim. Sutyenin askıları yamuk olmasın, eşit dursun diye onları ayarladım. Tekrar aynaya baktım, seksi göründüğümü inkâr edecek değildim.

Reed de bana katılıyor olacak ki banyodan çıktığım an inleyerek, "Hassiktir, bebeğim," dedi.

"Biraz daha rahatsız edici bir şeyler giymek istedim," dedim alaycı bir sesle.

Reed kahkaha attı. Ben banyodayken tişörtünü çıkarmıştı, şimdi ise yarı çıplak ve tamamen mükemmel bir şekilde ayağa kalkmıştı.

Utangaç bir şekilde, "Hoşlandın mı?" diye sordum.

"Hoşlanmak ne kelime."

Aç bir hayvan gibi bana doğru ilerledi, mavi gözleri vücudumun her bir köşesinde dolanıyor ve bedenimin alev alev yanıp sızmasına neden oluyordu. İyice yakınımaya geldi, benden çok daha uzun ve iriydi. Güçlü kolları beni sarmaladı. Dudaklarını boynuma ulaşıp orayı öptü.

"Bir şey söyleyeyim mi?" diye fısıldadı alev almış tenime. "Benim için süslenmene gerek yok. Sen ne giyersen giy güzelsin

zaten." Başını kaldırıp bana muzip bir şekilde gülümsedi. "Hatta hiçbir şey giymediğinde daha da güzelsin."

"Hevesimi kaçırma," diye azarladım. "Çok gerginim. Güzel hissetmeye ihtiyacım vardı."

"Sen zaten güzelsin. Ayrıca gergin olman için bir neden de yok. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz."

"Geri adım mı atıyorsun?"

"Hayır." Elini yan tarafımdan kaydırıp belime yerleştirdi. "Bu noktadan sonra hiçbir şey ya da hiç kimse beni geri çeviremez."

Bunu o kadar çok istiyordum ki nefes almakta zorlanıyordum. İlk defamın nasıl olacağını daha önce pek düşünmemiştim. Gül yaprakları ya da mum fantezileri kurmamıştım hiç. Dürüst olmam gerekirse, bunu sevdiğim biriyle yapacağımı bile düşünmemiştim.

"Güzel çünkü ben bir dakika daha beklemek istemiyorum," dedim.

Beni yatağa yönlendirerek, "Uzan," dedi boğuk bir sesle.

Tek kelime etmeden sırtüstü uzanıp başımı yastığa koydum.

Yatağın ucunda dikiliyordu. Sonra pantolonunu çıkardı.

Reed üzerime doğru eğilirken ciğerlerim işlevini yitirdi. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırarak yumuşak bir öpücükle başladı, ben dudaklarımı araladığımdaysa tutku doldu.

Bana bastırduğu sertliğini uyluklarımda hissedebiliyordum, tüm hafta boyunca bu geceyi düşündüğümde kafamın içinde çalmaya başlayan tutku davulları yine yüksek sesle gümbürdemeye başlamıştı. Dili dudaklarımin üzerinde gezindi ve ağzı yanaklarıma doğru fısıltıdan bir yol oluşturdu. Elleri bedenimde dolanıyor, eşit bir ilgiyle girinti ve çıkıntıları ezberliyordu.

Meme ucumu bulan parmağı iliklerime kadar titrememe neden oldu. Kulağımin arkasına konan bir öpücük tüm bedenimin zevkle kıvrılmasını sağladı.

Nefesimiz kesilene ve acı verecek derecede tahrik olana kadar seviştik, sanki saatler sürmüş gibiydi.

Reed'in dudakları birden benimkileri bıraktı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarını tekrar onunkilere bastırınca konuşmayı kestik. Kalbim deli gibi atıyordu. Onunki de öyle. Eli yavaşça aşağıya doğru bir rota çizirken titriyordu.

Beni hüsrana uğratarak ona dokunmama izin vermedi. Ne zaman ona uzansam elimi kendinden uzaklaştırdı. Üçüncü yeltenmemde, "Bu gece senin gecen," diye fısıldadı. "Lanet olsun, kapa gözlerini ve bu ânın keyfini çıkar."

Ve Tanrım, dediğini yaptım. İşkence dolu her ânın keyfini çıkardım. Yeni iç çamaşırlarımın bir kenara atılması uzun sürmedi. Onun bende uyandırdığı inanılmaz hislerden başka hiçbir şey e odaklanamıyordum. Reed bana daha önce de bu şekilde dokunmuştu ama bu gece farklıydı. Bu, bir şeylerin sonu yerine yeni bir şeylerin başlangıcıydı. Elinin her okşayışı, dudaklarının tenime her değışı, daha fazlası için bir vaatti. Ve ben sabırsızlanıyordum.

Kuvvetli parmakları karnımdan kayarak içime girdiğindeyse bedenimden kör edici bir hızla yükselen zevkle inledim. Yaşadığım duygular beni içten dışa sarsmıştı. Ağzı benimkiyle buluştu ve inlemelerimi yutarken beni okşadı. Kalçam parmaklarına doğru kıvrıldı, ben yatakta kıvrılırken o parmaklarını aynı ritimle hareket ettirmeye devam ediyordu.

Nefeslenmeme zaman bile tanımadı. Ben çılgın gibi titrerken o yeniden aynı şeyi yapmaya başladı ama beni kendimden geçirmek için bu kez bacaklarımın arasında aşağıya doğru kayıp ağzını kullandı. Ben daha fazla dayanamayana kadar yaladı ve öptü. Bu çok fazlaydı, çok iyiydi. Ama yeterli değildi.

Ağzımdan öfkeli bir inleme kaçtı. "Reed," diye yalvardım onu yukarıya çekmek için geniş omuzlarını kavrayarak.

Bedeninin ağırlığı beni yatağa bastırdı. "Hazır mısın?" dedi nefes nefese. "Gerçekten hazır mısın?"

Hiçbir şey söylemeden başımla onayladım.

Bir anlığına benden ayrılıp kot pantolonunun ceplerini karıştırdı ve sonra bir prezervatifle geri döndü.

Kalbim tekledi.

"İyi misin?"

Ses tonu sakinleştirici sıcak bir battaniye gibiydi. "İyiyim," dedim tekrardan ona uzanarak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı ve beni öperken içime girdi.

İkimizden de boğuk sesler yükseldi çünkü inanılmaz derecede sıkı hissediyordum. Baskı sızıya ve garip bir boşluk hissine neden oldu.

Reed, sanki acı çeken oymuş gibi, "Ella," diyerek nefes verdi. Tereddüt ettiğinde parmaklarımı omuzlarına bastırıp devam etmesi için ısrar ettim. "Ben iyiyim. Her şey yolunda."

"Bir an için acıyabilir."

Kalçalarını ileri doğru hareket ettirdi.

Bunu bekliyor olsam bile acı beni irkiltti. Reed aniden durdu, gözleri dikkatle beni izliyordu. Alnında ter damlacıkları oluşmuştu ve vücudum onun tatlı istilasını kabul edene kadar bedenini havada tuttuğu için kolları titriyordu.

Acı yatışana ve boşluk hissi kaybolana kadar beklediğimizde geriye sadece muhteşem bir doluluk hissi kaldı. Denemek için kalçamı kaldırdığımda Reed inledi.

"Çok iyi hissettiriyor," dedi güçlkle.

Öyleydi. Gerçekten öyleydi. Hareket etmeye başladığında daha da iyi bir hâle geldi. Geri çekildiğinde hafif bir sızı hissedince içgüdüsel olarak bacaklarımı ona doladım. Birlikte inledik. Daha hızlı hareket etmeye başladı. Tekrar tekrar içime girerken sırt kasları elimin altında esniyordu.

Reed beni ne kadar sevdiğini fısıldayıp duruyordu. Her itiş ve geri çekilişiyle nefesim kesilirken onu iki elimle sıkıca kavramıştım.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Biraz geri çekilerek elini bacaklarımın arasına götürdü ve dokunuşu için sızlayan noktama bastırdı. Dokunduğu an alev aldım.

Var olan her şey yok oldu. Her şey. Yalnızca Reed ve onun bana hissettirdikleri kalmıştı.

"Tanrım, Ella." Boğuk sesi beni sarmalayan mutluluğun arasından zar zor duyuluyordu.

Son bir itişle üzerimde titremeye başladı, dudakları dudaklarımdaydı ve bedenlerimiz birbirine yapışmıştı.

Kalp atışlarımın normal hızına dönmesi çok uzun bir zaman aldı. O sırada Reed prezervatifi halletmek için kalktı, geri döndüğündeyse beni göğsüne çekti. O da benim gibi nefes nefese kalmıştı. Uzuvarım nihayet ağırlığımı kaldıracak kadar kendine geldiğinde dirseğimin üzerinde doğrulup Reed'in yüzündeki tatmin ifadesine gülümsedim.

"Güzel miydi?" diye dalga geçtim.

Burnundan güldü. "Bebeğim, lügatından güzel lafını kaldırmalısın. Bu..."

"Mükemmeldi," diye bitirdim, mutluluk dolu bir fısıltıyla.

Bana daha da sıkı sarıldı. "Mükemmeldi," diye katıldı bana.

"Tekrardan yapabilir miyiz?" diye sordum umutla.

Kahkahası yüzümü gıdıkladı. "Bir canavar mı yarattım yoksa?"

"Sanırım?"

Beni tekrar öpmek için döndüğünde ikimiz de gülüyorduk ama yeniden başlamadık, en azından hemen değil. Sadece bir süre öpüşüp koklaştık, o saçlarımı okşarken ben de elimi göğsünde gezdiriyordum.

"İnanılmazdın," dedi.

"Yani bir bakire için demek istedin, değil mi?"

Reed alayla burnundan güldü. "Hayır. Seks inanılmazın da ötesindeydi. Ben dans gösterisinden bahsediyorum. Gözlerimi senden alamadım."

"Eğlenceliydi," diye itiraf ettim. "Tahmin ettiğimden de eğlenceliydi hatta."

"Takımda kalacak mısın sence? Yani Jordan'ın yakınlarında

olmaya katlanabilirsen belki kalmalıydın. Oradayken çok mutlu görünüyordun."

"Mutluydum." Altdudağımlı çiğnedim. "Dans etmek, benim için bir heyecan. Bu dünyadaki en sevdiğim şey. Her zaman "durakladım, aptalca umutlarımdan bahsetmek beni biraz utan dırmıştı.

"Her zaman ne?" diye üsteledi Reed.

Nefesimi verdim. "Her zaman belki bir gün gerçek dans ders leri alırım diye hayal ederdim. Gerçek bir eğitim almayı."

"Bir sürü sanat okulu var. Onlara başvurmalısın," dedi Reed hemen.

Dirseğimin üzerinde tekrar doğruldum. "Öyle mi düşünü yorsun?"

"Tabii ki. Sen inanılmaz yeteneklisin, Ella. Doğuştan bir yete nek bu ve değerlendirilmezse yazık olur."

İçime bir sıcaklık yayıldı. Annem dışında kimse bana yete nekli olduğumu söylememişti.

Boğazımda biriken duygulardan bir yumruyla, "Belki başvu rum," dedim. Daha sonra onu öptüm ve "Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben ne?"

"Senin hayalin ne?"

Yüzü keyifsiz bir şekilde buruştu. "Şu anda mı? Şu andaki hayalim hapse girmemek."

Bunu söyleyince otel odasındaki sakın hava birden gerildi. Lanet olsun. Hiç konuşmamalıydım. Bu mükemmel an boyun ca Brooke'un ölümünü, polis soruşturmasını ve şu anda Reed'in geleceğinde belirsizlikten başka bir şey olmadığını tamamen unutmuşum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Tüm bunları unuttum."

"Evet, ben de." Kocaman ellerini çıplak kalçamda gezdir di. "Sanırım... başımda bu suçlamalar olmasaydı... Atlantic Havacılık'ta çalışmak isterdim."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Gözleri utangaçça parladı. "Sakin bundan babama bahsedeyim deme," diye emretti. "Muhtemelen parti verir."

Kıkırdadım. "Callum'u memnun etmek sorun değil, biliyorsun. İşin sonunda kendini de memnun edeceksen, kimin umurunda?" Yüzünü inceledim. "Gerçekten de aile işine atılmak isterdin, öyle mi?"

Reed başıyla onayladı. "Bence bu işler büyüleyici. Bir şeyler tasarlamak istemezdim ama işin yönetim kısmına dahil olmak çok güzel olabilirdi. Muhtemelen üniversitede işletme okuyacağım." Yüzü yine kederli bir hâl aldı. "Ama artık böyle bir seçeneğim yok. Eğer..."

Eğer Brooke'u öldürmekle suçlu bulunursa.

Eğer hapse girerse.

Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım. Şu anda iyi şeylere odaklanmak istiyordum. Burada Reed'le yanyana yatarak ne kadar mutlu olduğuma ve o içimdeyken ne kadar harika hissettiğime odaklanmak istiyordum. Bu yüzden üzerine çıktım ve dudaklarımı dudaklarına bastırarak bu konuşmayı sonlandırdım.

Dudaklarıma doğru, "İkinci tur?" diye sataştı.

"İkinci tur," diye onayladım.

Ve ikinci tura geçtik.

22

Reed

"KEYFİN YERİNDEYİMİŞ gibi görünüyorsun," dedi Easton pazar sabahı.

Yanına terasa çıktım. "Smoothie ister misin?" diye sordum yedek şişeyi ona doğru eğerek. Başını evet anlamında sallayınca şişeyi ona fırlattım. "Yerinde değil diyemem."

Gülümsememe engel olmaya çalışsam da başarısız oldum, kardeşimin gözlerini devirişinden mutluluğumu yüzümün her yerinden okuyabildiğini söyleyebilirdim. Ama umurumda değildi çünkü cinayet suçlaması ve Steve'in yılın babası olma çabası arasında Ella'yla aramız bir süredir gergindi. Bu hafta sonundan sonra eski hâlimize geri dönmüştük. Bugün hiçbir şey keyfimi bozamazdı.

Steve kızına saygı gösterip göstermediğimi soracak olursa, ona Ella'ya sonuna kadar saygılı davrandığımı söyleyecektim. Hem de üç kez.

"Güzel kapüşonlu," dedim Easton'a. "Bunu hangi çöpten çıkardın?"

Üzerindeki paçavrayı tutup çekerek baktı. "Bunu üç sene önce yengeç avlamaya gittiğimizde giymiştim."

"O Gideon'ın taşaklarını yengeçlerin ısırıldığı seyahat değil

miydi?" Annem ölmeden önceki yazdı, ailece Outer Banks'e gitmiş ve yengeç avlamıştık.

Easton yüksek sesle kahkahalara boğuldu. "Siktir, bunu unutmuşum. Bir ay boyunca eli kasıklarında yürümüştü."

"Bunu nasıl becerebilmişti sahi?" Yengecin kovadan zıplayarak Gid'in kucağına nasıl düştüğünü hâlâ çözememişyordum ama öyle acı dolu bir çığlık atmıştı ki yüz metre ötedeki martılar bile korkudan kaçışmıştı.

"Bilmem. Belki de Sav ona bir voodoo büyüsü yapmıştır." East bir eliyle karnını tutup diğeriyle gözünden akan yaşları sildi.

"O zaman daha yeni çıkmaya başlamışlardı."

"Ama Gid ona hep pislik gibi davranırdı."

"Doğru." Gid ve Sav'ın ilişkisi hiçbir zaman mantıklı gelmemişti, alevlendiği gibi de sönmüştü zaten. Bize kötü davrandığı için kızı suçlayamıyordum.

East merakla, "Ee, Wade ve Val tekrar mı başladı?" diye sordu.

"Cuma akşamı kendine oda tutmak zorunda kalan sensin, sen söyle."

"Bence barıştılar."

"Niye bu kadar taktın? Val'de gözün mü vardı?"

Başını iki yana salladı. "Yoo. Gözüme kestirdiğim başka bir hatun var."

"Öyle mi?" Bu beni şaşırtmıştı çünkü Easton asla ilişki yaşamazdı. O Astor'daki her kızı elden geçirmek istiyor gibi görünüyordu. "Kimmiş o?"

Omuz silkip smoothiesine odaklanıyormuş gibi davrandı.

"İpucu da mı vermeyeceksin?"

"Henüz seçeneklerimi değerlendiriyorum."

Hiç onluk olmayan bu ağzı sıkılık dikkatimi çekti. "Sen Easton Royal'sın. Bütün seçenekler senin."

"Şaşıracaksın ama bu teoriye katılmayan insanlar var. Yanılıyorlar tabii ama ne yapabiliriz ki?" Sırıttı ve içeceğini kafaya dikti.

"Ella'yı üzerine salarım. Ona karşı koyamazsın sen."

Burnundan güldü. "Sen de koyamıyorsun."

"Kim karşı koymak istiyor ki?"

Vereceği cevap babamın kapıda belirmesiyle kesintiye uğradı.

"Selam baba," dedim içeceğimi havaya kaldırarak "Kahı mı

yapıyoruz..." Hüzünlü ifadesini görünce neşeli karşılamamı zor

buldu. "Ne oldu?"

"Halston burada, seni görmesi gerekiyormuş. Hemen gitmeli."

Siktir. Pazar sabahı mı?

Muhtemelen suratı asılmış olan East'e bakmadım bile. Yü-

züme sert bir ifade yerleştirip babamın benim için açtığı yolları

yürüdüm.

"Ne içinmiş?"

Neyle karşılaşacağımı bilmeyi tercih ederdim ama babam sa-

dece başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sorun neyse çözece-

ğiz."

Yani Grier ona da söylememişti. Harika.

Çalışma odasına girdiğimizde, önünde beş santim yüksekli-

ğinde bir yığın kâğıtla beraber Grier çoktan koltuğa yerleşmişti.

"Selam evlat," dedi.

Bugün pazardı ve Grier kilisede değildi. Bu ilk tehlike uyarı-

sıydı. Bu âlemde en kötü insanlar hariç herkes kiliseye giderdi.

Annem hayattayken bir pazarı bile aksatmamıştık. Onu kaybet-

tikten sonra babam bizi bir daha oraya gitmeye zorlamamıştı.

Anlamı neydi ki zaten? Tanrı, değerli tek Royal'ı kurtarmamış-

ken, bizim cennetin parıltılı kapılarından geçebileceğimize dair

hiç umut yoktu.

"Günaydın efendim. Avukatların pazar günleri çalıştığını bil-

miyordum."

"Dün akşam birkaç şeye göz atmak için ofise uğradım ve sav-

cılıktan gelen bir posta buldum. Bütün geceyi bunu okuyarak ge-

çirdim ve sabah ilk iş buraya gelmem gerektiğine karar verdim.

Otursan iyi olur."

Bana zoraki şekilde gülümsedi ve karşısındaki tekli koltuğu

işaret etti. Takım elbise giymediğini fark ettim, üzerinde keten pantolonla gömlek vardı. Bu da ikinci tehlike uyarısıydı. Her şey boka sarmak üzereydi.

Kaskatı kesilmiş bir şekilde yerime oturdum. "Söyleyeceklerinden hoşlanmayacağım sanırım."

"Hayır, sanmıyorum ama yine de her bir kelimesini dinleyeceksin." Kâğıt yığını gösterdi. "Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca savcılık ve Bayview polisleri okulundaki öğrencileri, arkadaşlarını, tanıdıklarını ve düşmanlarını sorguya çekti."

Kâğıtları elinden kapıp hepsini şömineye atmak için parmaklarım seçirdi. "Sende bir kopyası mı var? Bu normal mi?" Yığına uzandım ama başını iki yana sallayınca yerime geri oturdum.

"Evet, bu anayasal hakkın, mahkemelerin avukatların erişimine izin vermediği bazı belgeler dışında, elde edilen her bilgiye erişimin var. Tanık ifadeleri bizim karşı savunma oluşturmamız için temin edilir. Mahkemeden önce bize doğru kanıt sağlamadıkları için davanın düşmesi savcılığın isteyeceği en son şeydir."

Kalbim deli gibi çarparken, "Bu iyi bir şey, değil mi?" dedim.

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi Grier konuşmaya devam etti. "Tabii bu aynı zamanda bize ellerinde sağlam ya da zayıf bir dava olduğunu da göstermenin bir yoludur."

Parmaklarım dizlerimin etrafına kapandı. "Ve yüzündeki ifadeye bakacak olursam ellerinde bana karşı sağlam bir dava var, değil mi?"

"Neden önce ifadeleri okumama izin vermiyorsun, böylece kendin karar verirsin? Bu Üçüncü Rodney Harland'dan."

"Onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok." Kendimi çok daha iyi hissederek avuçlarımı eşofmanıma sürdüm.

"Lakabı Harvey."

"Hâlâ tanıdık gelmiyor. Belki de beni hiç tanımayan insanlarla görüşmüşlerdir." Bu, yüksek sesle söyleyince kulağa çok saçma gelmişti.

Grier sayfadan başını bile kaldırmadı. "Üçüncü Harvey bir seksen boyunda ama bir seksen beş olmakla övünüyor. Boyun-

dan daha çok eni var ve bu iriliğinden dolayı kimse onun bariz şekilde yanlış olan iddiasına karşı gelmiyor. Burnu kırık ve pol tek konuşuyor."

"Bir dakika, kahverengi kıvrıkcık saçları da var mı?" Rıhtım'daki dövüşlerden öyle birini hatırlıyordum. Pek ringe gelmiyordu çünkü cüssesine rağmen dayak yemekten hoşlanmıyordu. Karar ve uzak dururdu.

Grier kâğıdın üzerinden bana baktı. "Onu tanıyorsun o zaman."

Başım la onayladım. "Harvey'le uzun zaman önce birkaç kez dövüşmüştük."

Harvey ne söylemiş olabilirdi ki? O da bu işin içindeydi sonuçta.

"Harvey ambar bölgesinde, genellikle sekiz ve dokuz numaralı rıhtımın arasında düzenli bir şekilde dövüştüğünüzü söylüyor. Dövüşçülerden birinin babası liman müdürü olduğu için orayı tercih ediyormuşsunuz."

Biraz daha özgüvenli hissederek, "Will Kendall'ın babası oranın şefi," diye açıkladım. Oradaki her adam kendi isteğiyle dövüşüyordu. Karşılıklı rıza ile dövüşmek yasadışı değildi. "Orayı kullanmamızı sorun etmiyordu."

Grier parlak kalemini masadan aldı. "Dövüşmeye ne zaman başladın?"

"İki yıl önce." Annem ölmeden önce. Depresyonu kontrolden çıkmaya başladığında, ona kızmak yerine öfkemi atacak başka bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu.

Grier bir şeyler yazdı. "Dövüşleri nereden duydun?"

"Bilmiyorum. Soyunma odasındaki konuşmalardan?"

"Peki, oraya ne sıklıkta gidiyorsun?"

İç çektim ve burun kemerimi sıktım. "Bunu daha önce konuştuk sanıyordum." Dövüşlerin bahsi, Grier'la bu cinayet saçmalığı için ilk görüşmemizde açılmıştı – yanlışlığa düşerek, cinayeti ben işlemediğim için tüm bunların başımdan hemen gideceğine inandığım zamanlarda.

"Bir kez daha konuşmayı sorun etmezsin o zaman," dedi Gri-
er acımasızca. Kalemi elinde beni bekliyordu.

Duygusuz bir şekilde ezberden cevapladım. "Genellikle maç
sonrası gidiyoruz. Dövüşüyor ve sonrada bir partiye gidiyoruz."

"Harvey senin daimi dövüşçülerden biri olduğunu söylüyor.
Bir gecede iki ya da üç adamla dövüşüyormuşsun. Ve bu dövüşler on dakikadan fazla sürmüyormuş. Genellikle kardeşin
Easton'la gidiyormuşsun. Harvey'e göre, 'Easton tam bir pislik.'
Sen ise 'ukala bir şerefsizsin.'" Grier gözlüğünü aşağıya indirip
camlarının üzerinden baktı. "Onun sözleri, benim değil."

"Harvey ispiyoncunun tekidir ve havadan nem kapar," dedim ters bir şekilde.

Grier bir an için kaşlarını kaldırdı ama sonra gözlüğünü tekrar taktı. "Soru: 'Bay Royal dövüşler sırasında nasıl olurdu?' Cevap: 'Genellikle sakinmiş gibi davranırdı.'"

"Davranırdı mı? Ben sakin olurdum. Altı üstü bir rıhtım dövüşüydü, hayat memat meselesi değildi. Heyecanlanmamı gerektirecek bir şey yoktu."

Grier okumaya devam etti. "'Genellikle sakinmiş gibi davranırdı ama annesi hakkında kötü bir şey söylediğiniz an kendini kaybederdi. Bir yıl kadar önce bir çocuk annesine orospu demişti. Çocuğu öyle bir dövdü ki zavallı göt hastanelik oldu. O olaydan sonra Royal uzaklaştırma aldı. Çocuğun çenesini ve gözyuvasını dağıtmıştı.' Soru: 'Yani bir daha dövüşmedi mi?' Cevap: 'Hayır. Altı hafta kadar sonra geri geldi. Rıhtıma girişimizi sağlayan Will Kendall, Royal'ın artık dövüşlere gelebileceğini söyledi. Geri kalanımız da bu kararına uyduk. Sanırım Kendall'a rüşvet vermişti.'"

Grier gözlerimdeki suçluluğu görmesin diye bakışlarımı ayaklarıma indirdim. Kendall'a rüşvet verdiğim doğrudu. Çocuk GTO'su için yeni bir motor almak istiyordu ki bu da ona iki bin dolara pathiyordu. Ona o parayı vermiş ve dövüşlere geri dönmüştüm.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye teşvik etti Grier.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve umursamaz bir tavırla omuz silkmeye çalıştım. "Evet, hepsi doğru "

Grier başka bir konuya değindi. "Annenle ilgili kavgalar de-mişken..." Durakladı ve eline zımbalı bir belge aldı. "Çürüyen o ki çene kırmak son zamanlarda en sevdiğin hobilerinden biri olmuş."

Dişlerimi sıkarak sert bir ifadeyle avukata baktım. Sırada ne-yin olduğunu biliyordum.

"On dokuz yaşındaki Austin McCord hâlâ çenesiyle ilgili sor-unlar yaşadığını bildirmiş. Çenesi tellerle sarılıyken altı ay be-yunca yumuşak besinler tüketmek zorunda kalmış. İki tane diş implantı yapılması gerekmiş ve şu an hâlâ katı gıdaları yemekte zorlanıyormuş. Yaralanmasına neyin neden olduğu sorulduğun-da Bay McCord" -Grier elindeki belgeyi hafifçe salladı- "kelime oyununu mazur görün, ağzını açmamış ancak McCord'un yakın arkadaşlarından biri Reed Royal ile bir tartışma yaşadığını ve yüzündeki ciddi yaralanmaların da bunun sonucunda oluştuğu-nu açıkladı."

"Neden bunları okuyorsun ki? McCordlarla anlaşmayı ya-pan ve bunun gizli kalacağını söyleyen sendin." Anlaşma kap-samında babam McCord'un Duke Üniversitesi'ndeki dört yıllık eğitim masrafını karşılamak için bir fon oluşturmuştu. Babama bakış attığımda onun da huzursuz olduğunu gördüm. Ağzı düz bir çizgi hâlini almıştı ve gözleri, sanki günlerdir uyumamış gibi kan çanağına dönmüştü.

"Bu tür anlaşmaların gizliliği, suç davaları söz konusu oldu-ğunda geçersiz olur. Yani sonuç olarak McCord'un ifadesi mah-kemeye delil olarak verilip sana karşı kullanılabilir."

Grier'in sözleri dikkatimi tekrar ona çevirmeme neden oldu. "Kaşınmıştı."

"Çünkü annene küfretmişti, yine aynı mevzu."

Bu saçmalıktı. Sanki Grier olsa annesine küfredilmesine ses-siz kalabilirmiş gibi.

"Bana bir erkeğin ailesindeki kadını savunmaması gerektiği-

ni mi söylüyorsun? Her jüri bunu mazur görür." Güneyli hiçbir erkek böyle bir hakareti görmezden gelmezdi.

Zaten McCordların anlaşmaya varmasının nedeni de buydu. Bu tür bir davanın hiçbir sonuca varmayacağını biliyorlardı, özellikle de söz konusu benim ailemse. Birinin annesine uyuşturucu bağımlısı bir sürtük diyip bundan sıyrılamazdınız.

Grier'in yüzü gerildi. "Bu denli rezil işlere bulaştığını bilseydim babana bu meseleyi maddi yollarla çözmeyi teklif etmez, seni askeri okula göndermesini önerirdim."

"Ah, bu senin fikrin miydi? Çünkü babam ne zaman hoşlanmadığı bir şey yapsak bizi bununla tehdit ediyor. Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyim," dedim alaycı bir şekilde.

Babam kitaplığın yanındaki koltuğundan, "Reed," diye araya girdi. Odaya girdiğimizden beri söylediği ilk şey bu olmuştu ama ben bu süre boyunca onu izliyordum, ifadesi gittikçe kasvetli bir hâl alıyordu.

Grier bana kötü kötü baktı. "Biz aynı taraftayız. Benimle kavgaya etme, çocuk."

Aynı şekilde kötü kötü bakarak, "Bana *çocuk* deme," dedim ve eğilip kollarımı dizlerime dayadım.

"Niye? Benim de mi çenemi kıracaksın?"

Kucağımda yumruk yaptığım ellerime baktı.

"Ne demek istiyorsun sen şimdi?" diye söylendim.

"Benim demek istediğim..."

Yumuşak bir zil sesi sözünü böldü.

"Lafını unutma." Grier masanın üzerindeki son model cep telefonuna uzanıp ekrana baktı. Sonra kaşlarını çattı. "Buna cevap vermem gerekiyor, affedersiniz."

Avukat koridora çıkarken babamla aramızda gergin bir bakışma geçti. Kapıyı arkasından kapattığı için ikimiz de konuşulanları duyamadık.

"Bu ifadeler hiç iyi değil," dedim açıkça.

Babam umutsuz bir şekilde başıyla onayladı. "Evet. İyi değil." "

"Beni bir psikopat gibi gösteriyorlar." Sanki zayıf bir his boş-
ğazımı sıkıyordu. "Bu saçmalığın daniskası. Dövüşmeyi seviyor-
sam ne olmuş yani? Hayatını dövüşerek idame ettiren insanlar
var. Boksörler, MMA sporcuları, güreşçiler – kimse onları kana
susamış manyaklar olarak nitelendirmiyor."

"Biliyorum." Babamın sesi garip bir şekilde nazikti. "Ama
konu sadece dövüşler değil, Reed. Senin öfke sorunun var.
Sen..." Kapı açılıp Grier içeriye girince sustu.

Grier, "Arayan bölge savcısının asistanıydı," dedi anlamlan-
dıramadığım bir ses tonuyla. Şaşkın mıydı? "Brooke'un otopsi
raporları bu sabah çıkmış."

Babamla ikimizin omuzları kaskatı kesildi. "Ya bebeğin DNA
testi?" diye sordum yavaşça.

Grier başıyla onayladı.

Bir nefes aldım. "Baba kimmiş?"

Ve aniden... korkmaya başladım. Bu çocuğun babası olma
olasılığımın sıfır olduğunu biliyordum ama ya laboratuvar gö-
revlisi rüşvet karşılığında sonuçlarla oynadıysa? Ya Grier ağzını
açıp da...

"Sensin."

Bana söylemediğini anlamam bir saniye sürdü.

Babama söylüyordu.

23

Reed

ÇALIŞMA ODASINA sessizlik çöktü. Babam, avukata şaşkın şaşkın bakıyordu. Bense şaşkın şaşkın babama bakıyordum.

"Ne demek *benim*?" Babamın işkence çeken gözleri Grier'a odaklanmıştı. "Bu imkânsız. Ben..."

Vasektomi olmuşsun, diye tamamladım içinden. Brooke hamile olduğunu açıkladığında babam bebeğin kendisinden olmayacağına kesinlikle emindi çünkü ikizler doğduktan sonra kanallarını bağlatmıştı. Ben de çocuğun benden olmayacağına emindim çünkü bir yıla yakın bir süredir Brooke'la yatmamıştım.

Görünen o ki sadece birimiz haklıydık.

"Test sonuçları bunu gösteriyor," dedi Grier. "Baba sendin, Callum."

Babam sertçe yutkundu. Gözleri biraz nemlendi.

"Baba?" dedim dikkatle.

Sanki bana bakmak çok acı veriyormuş gibi gözlerini tavana çevirdi. Çenesindeki bir kas seğirdi ve ardından titrek, düzensiz bir nefes koyverdi. "Brooke'un bana yalan söylediğini düşünmüştüm. Vasektomi olduğumu bilmiyordu ve ben de düşündüm ki..." Bir nefes daha aldı. "Bebeğin başkasından olduğunu düşünmüştüm."

Evet. *Benden olduğuna karar vermişti. Böyle bir sonuca vardı-
ğı için onu suçlamıyordum. Brooke'la aramızda olanları biliyor-
du, tabii ki bu düşünce aklına girecekti. Sanırım diğer düşünce-
bebeğin gerçekten ondan olabileceği- aklına hiç gelmemişti.*

Onun için üzüldüm. Babam Brooke'tan nefret ediyor ol-
lirdi ama onun çocuğuna çok iyi bir baba olurdu. Bu kavip onu
mahvediyor olmalıydı.

Derin bir nefes aldı ve nihayet bana baktı. "Ben... şey, burada
kalayım mı yoksa görüşmenin kalanını kendi başına halledebilir
misin?"

"Ben hallederim," dedim kısık sesle çünkü açıkça görüliyo-
rdu ki o şu anda hiçbir lanet şeyin üstesinden gelemeyecek du-
rumdaydı.

Babam başını salladı. "Pekâlâ. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Odadan çıkarken bacakları titriyor gibiydi. Sessizliğin ardın-
dan Grier konuşmaya başladı.

"Devam etmeye hazır mısınız?"

Başımı zayıfça salladım.

"Pekâlâ. Ella O'Halloran hakkında konuşalım." Kahrolasica
sonsuz kâğıt yığınına karıştırıp başka bir dosya çıkardı. "Ella
O'Halloran, eski adıyla Ella Harper, on yedi yaşında olması-
na rağmen otuz beş yaşındaymış gibi davranarak üç ay önce
Tennessee'de striptiz yaparken bulunan bir kaçak."

Sadece üç ay mı olmuştu? Sanki Ella yıllardır hayatımın bir
parçasıymış gibi hissediyordum. Öfke şakaklarımda zonklama-
ya başladı. "Onun hakkında konuşma."

"Onun hakkında konuşmak zorundayım. Bu senin hoşuna
gitse de gitmese de Ella bu davanın bir parçası. Ayrıca Harvey
bazı dövüşlere onu da götürdüğünü söylüyor. Kandan etkilen-
miyormuş."

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum yeniden, dişlerimi
sıkarak.

"Birkaç ifadeyi daha gözden geçirelim, olur mu?" Bir belgeyi
kaldırıp eliyle vurdu. "Bu Jordan Carrington'dan."

"Jordan Carrington, Ella'dan nefret eder."

Grier bir kez daha sözlerimi görmezden geldi. "Ella'yı dans takımı seçmelerine davet ettik. Spor salonuna üzerinde bir tan- ga ve sutyenle kasıla kasıla yürüyerek girdi. Ne utanması ne de ahlaki değerleri var. Utanç vericiydi. Ama nedense Reed bunu seviyor. Ella gelmeden önce Reed hiç böyle biri değildi. Düzgün biriydi ama Ella onu kötü davranışlara sürüklüyor. Onun yanın- dayken Reed ekstra kötü oluyor."

"Bu duyduğum en salak saçma şey. Birinci sınıflardan bir kızı Astor Park'ın duvarına bantlayan Jordan'ken ekstra kötü olan ben mi oluyorum? Ella beni zerre kadar değiştirmede."

"Yani diyorsun ki, şiddete eğilimin Ella gelmeden önce de vardı."

"Sözlerimi çarpıtıyorsun," dedim çıkışarak.

Acımasızca güldü. "Mahkemede olacaklarla kıyaslanınca bu devede kulak kalıyor." Jordan'ın ifadesini bir kenara atıp başka birini aldı. "Bu Abigail Wentworth'ten. Görünüşe göre sen onu incitene kadar ikiniz çıkıyormuşsunuz. Soru: 'Reed hakkında ne düşünüyorsun?' Cevap: 'O beni incitti. Hem de çok kötü incitti.'"

"Ben ona asla dokunmadım," dedim ateş püskürerek.

"Soru: 'Seni nasıl incitti?' Cevap: 'Bunun hakkında konuşa- mıyorum. Canımı acıtıyor.'"

Öfkeyle sandalyemden fırladım ancak Grier aman vermedi.

"Görüşülen kişi kendini kaybettiği ve teskin edilemediği için soruşturma yarıda kesildi. Bu konuyu araştırmamız gerekecek."

Sandalyenin arkalığını tuttum ve sert bir şekilde sıktım. "Ben ondan sadece ayrıldım. Bir süre çıktık ama sonra hislerim tüken- di ve ayrıldım. Onu fiziksel olarak incitmedim. Duygularını in- cittiysem de bunun için üzgünüm ancak Abby o kadar üzülme- miş olmalı, geçen ay kardeşimi becerdiğine göre."

Grier'ın sol kaşı tekrar havaya kalktı. Adamı olduğu yere bağlayıp o kaşını tıraşlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Harika. Jüri sapkın kardeşlerin hikâyesine bayılacaktır."

"Ne olmuş kardeşlerime?"

Bir yığın daha kâğıdı kaldırıp bana doğru salladı. "Burada ikisinin aynı kızla çıktığını söyleyen neredeyse on ifade var."
"Onların konumuzla ne alakası var?"

"Bu, senin nasıl bir ailede yaşadığını gösteriyor. Başını sürekli derde sokan ayrıcalıklı bir çocuk olduğunu gösteriyor. Babanın pisliğini temizlemek için insanlara rüşvet verdiğini gösteriyor."
"Ben çene kırıyorum, kadın öldürmüyorum."

"Kamera kayıtlarına göre Brooke Davidson'ın öldüğü gece binaya giren tek kişi sensin. Belki bu senin için bir fırsattı. Brooke hamileydi..."

"Ama bebek benden değildi," diye itiraz ettim. "Babamdandı."

"Evet ama Dinah O'Halloran'ın tanıklık edeceği üzere hâlâ onunla seks yapıyordun. Bu bir neden olabilir. Tırnaklarında senin DNA'nın olması seninle mücadele ettiği anlamına geliyor. O gece yan tarafında yeni bir bandaj vardı. Fiziksel şiddet geçmişin var, özellikle de hayatındaki bir kadına laf edildiğinde. Bayan Carrington'ın sözlerine göre ailenin ne utanması ne de ahlaki değerleri var. Tehdit altında hissettiğinde birini öldürmüş olman uzak bir ihtimal değil. Bu da amacımız. Son olarak, olay yaşandığında orada olmadığına dair bir görgü tanığın yok."

Ben dört ya da beş yaşlarındayken Gideon beni havuza itmişti. O zamanlar henüz tam olarak yüzmeyi öğrenmemiştim ve deniz kenarında yaşadığınızda bu tehlikeli bir durumdu. Beni suya sokmaya çalışan annemle kavga ediyordum ki Gideon gelip beni havuza fırlatmıştı. Su başımı aşip kulaklarıma dolmuştu. Asla yüzeye çıkamayacağımı düşünerek, karaya vurmuş aptal bir balık gibi çaresizce çırpınmışım. Eğer Gideon sonrasında beni sudan çıkarmamış ve suyun beni öldürmeyeceğini anlayana kadar beni tekrar tekrar havuza atmış olmasaydı muhtemelen hâlâ sudan korkuyor olurdum. Ancak o korkuyu çok iyi hatırlıyor ve çaresizliğin tadını ağzımda hissedebiliyordum.

Şu anda da tam olarak öyle hissediyordum. Korkmuş ve çaresiz. Grier son sayfayı eline aldığı anda ensemden soğuk terler inmeye başladı.

"Bu itiraf pazarlığı," dedi sessizce, sanki beni ne kadar sars-
tığını hissetmiş gibi. "Bu sabah savcıyla kararlaştırdık. Taksirle
adam öldürmekten yargılanacaksın. Cezası yirmi yıl."

Bu kez sandalyeyi öfkeyle değil çaresizlikle sıktım.

"Savcılık on yıl isteyecek. Ve eğer uslu durursan, kavgaya ya
da ona benzer hiçbir şeye bulaşmazsan beş yıla çıkarsın."

Boğazım kurumuştı ve boğuluyormuşum gibi hissediyor-
dum. Konuşabilmek için kendimi zorladım. "Ya kabul etmez-
sem?"

"İdam cezasının kaldırıldığı yaklaşık on beş eyalet var." Du-
rakladı. "Kuzey Carolina onlardan biri değil."

24

Ella

STEVE VE BEN yemeğimizi henüz bitirmiştik ki telefonum Reed'den gelen bir mesajla titredi. Telefonumu kapıp ne yazdığına bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekti çünkü Steve'in önünde bunu yapamayacağımı biliyordum. Cuma gecisini (ve cumartesi tüm öğleden sonrayı) Reed'le yatakta geçirdiğimi bilmiyordu ve bunu çaktırmaya da niyetim yoktu.

"Mesaja bakacak mısın?" dedi Steve peçetesini masaya bırakırken. Tabağında tek bir lokma dahi bırakmamıştı. Onunla yaşadığım bir hafta içerisinde anlamıştım ki Steve doymak bilmeyen bir yiyiciydi.

"Sonra bakarım," dedim dalgınlıkla. "Muhtemelen Val'dir."

Steve onaylarca başını salladı. "İyi bir kız."

Val'le birkaç kelime dışında konuştuklarını sanmıyordum ama eğer onu onaylıyorsa, hiçbir şey demeyecektim. Tanrı biliyor ya Reed'i hiç onaylamıyordu.

Gözlerim telefonuma kaydı. İrade. İradeli olmam gerekiyordu.

Ama mesajı okumak için ölüyordum. Bugün Reed'i okulda görememiştik, öğle yemeğinde bile yoktu. Okulda olduğunu biliyordum çünkü cezası bitmişti ve bu sabah antrenman sahasında onu görür gibi olmuştum. Benden uzak duruyor gibi his-

setmiştim ama nedenini hiç bilmiyordum. Easton'a sorduğumda sadece omuz silkmiş ve "Playofflar," demişti.

Sanki bu, Reed'in cumartesi gecesinden beri beni aramamasını ya da mesaj atmamasını açıklıyormuş gibi. Takımın şampiyonayı kazanmaya odaklanmasını anlıyordum ama Reed daha önce futbolun aramıza girmesine izin vermemişti.

Özgüvensiz küçük bir yanımla Reed'in seksten benim kadar keyif almamış olabileceğini düşünüyordu. Ama bu doğru *olamazdı*. Bir erkeğin benden etkilendiğini gördüğüm an anlardım – ve Reed bu hafta sonu benden çok ama çok etkilenmiş görünüyordu.

Başka bir şey olmalıydı. Mutlaka başka bir şey.

"Odama çıksam sorun olur mu?" diye sordum birden, sesim kaçmaya hevesliymiş gibi çıktığı için kendime küfrettim.

Son günlerde Steve'le işler... yolundaydı. Hâlâ Reed'le görüşmemi istemiyordu ama artık dans takımında olduğum için memnundu sanırım ve Gibson'dan döndüğümünden beri bana çok iyi davranıyordu. Ona Reed hakkında yalan söylediğimi belli ederek, aramızda kurmaya başladığımız kırılğan güven duygusunu tehlikeye atmak istemiyordum.

"Ödev mi?" diye sordu kıkırdayarak.

"Hem de çok fazla," diye yalan söyledim. "Ve hepsini yarın teslim etmem gerekiyor."

"Pekâlâ, git çalış. Beni ararsan üst katta olacağım."

Uzaklaşırken normal davranmaya çalıştım. Ama koridora ulaştığımda adımlarım hızlandı. Odama ulaşır ulaşmaz hemen telefona baktım.

Bu akşam seni görebilir miyim?

Nabzım hızlandı. Tanrım. Evet. Ben de bu akşam onu görmek için ölüyordum. Sadece özlediğimden değil, aynı zamanda neden benden uzak durduğunu öğrenmek istediğimden de.

Ancak söz konusu Reed olduğunda Steve'in kuralları açıktı. Yani okul dışında Reed'i göremezdim. Hiçbir şekilde.

Evet! Ama nasıl? Steve size gelmeme izin vermez. Ve 10'dan sonra çıkmam yasak.

Reed'in cevabıyla kaşlarım havaya kalktı.

Buna çoktan bir çözüm buldum. Bu akşam bir randevun olduğunu söyle.

Aklım karışmış bir şekilde hemen banyoya koşup tüm duşlukları açtım ve Reed'i aradım. Olur da Steve odamın yakınlarından geçerse suyun sesimi bastıracağını umuyordum.

Reed cevaplayınca, "Kiminle randevuya çıkıyorum?" diye tısladım kısık sesle.

"Wade'le," diye cevap verdi. "Ama endişe etme, gerçek bir randevu değil."

Alnım kırıştı. "Yani Steve'e bu akşam Wade'le çıkacağımı mı söylememi istiyorsun?"

"Evet. Sorun olmaz, değil mi? Yani benimle çıkamayacağını söyledi. Başka biriyle çıkman yasak değil."

Haklıydı. "Pekâlâ," dedim yavaşça, bunu nasıl becerebileceğimi merak ederek. "Belki de ters psikoloji yöntemini denemeliyim?"

Reed kıkırdadı.

"Hayır, bu gerçekten dâhice. Ona başka birinin bana çıkma teklif ettiğini söyleyeceğim; hâlâ seni aşamadığım için onunla çıkmayı nasıl da hiç ama hiç istemediğimi falan filan." Banyo aynasındaki yansıma sırtımdı. "Her iddiasına varım, bana Wade'le çıkmam için yalvaracak."

"Şeytanca. Bayıldım buna." Reed tekrar güldü. "Onay çıkarsa bana mesaj at. Wade seni yedide alabilir. Seni kaçırıp buraya getirecek ve saat on olmadan geri otele bırakacak."

"Wade'in bu işten çıkarı ne?" diye sordum şüpheyle. Reed durakladığında ise şüpheli davranmakta haklı olduğumu anladım. "Ah hayır – ona ne söz verdin?"

"Val," diye itiraf etti Reed. "Onu affetmesi için senin Val'le konuşabileceğini söyledim."

Bir iç çekişi bastırdım. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Bu hafta sonu yatmışlar," diye açıkladı Reed.

"Evet ama sonrasında Val kendini suçlayıp durdu." Tam ola-

rak kendi sözleri. Ben tam bir geri zekâliyım, aptal bir geri zekâli ol-
muştu. "Wade in oyuncak bebeklerinden biri olmak istemiyor."

"Değil zaten," diye beni temin etti. "Ciddiyim, Wade
Carlisle'ın bir kız için bu kadar uğraştığını daha önce hiç görme-
miştim. Ondan gerçekten hoşlanıyor."

"Bunu bu akşam görüşebilelim diye söylemiyorsun, değil
mi?"

"Tabii ki hayır. Yemin ederim, bebeğim. Biliyorsun, en yakın
arkadaşını incineceği bir durumun içine asla sokmam. Wade bu
iş i düzeltmek istiyor. Val'e davranışından dolayı kendini bok
gibi hissediyor."

Lavaboya yaslandım ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştı-
dım. "Onu arayıp Wade'le görüşüp görüşmek istemediğini so-
racağım. Hayır derse, kararına saygı duymamız gerekir." Bu,
Wade'in bu akşam bize arka çıkmayacağı anlamına gelse bile.
Ama Val bu iş in bir parçası olmasa bile yine de bize yardım ede-
ceğini umuyordum.

Reed'in ses tonu ciddileşti. "Bu akşam çıkmaya çalış, bebe-
ğim. Ben..." Bir an durakladı. "Benim gerçekten seni görmem
gerek."

Telefonu kapatırken kafamda tehlike çanları çalmaya başla-
mıştı. Yoksa benden ayrılıyor muydu?

Hayır, elbette ayrılmıyordu. Bu çılgıncaydı.

Ama o zaman neden sesi sıkkin çıkıyordu? Ve neden bugün
benimle okulda görüşmeye çalışmamıştı?

Korkularımı bir kenara iterek Val'i aradım.

Val kabul etti. Wade'le konuşmak için bu kadar can atmasına şa-
şırmıştım doğrusu ama belki de hafta sonu onunla yattığı için
okulda bana anlattığı kadar pişman değildi.

Şimdi iş Steve'i halletmeye kalmıştı. Hiç vakit kaybetmeden,
çalışma odası olarak kullandığı yatak odasına doğru telefonla
konuşuyormuş gibi yaparak ağır adımlarla ilerledim.

"Buna henüz hazır değilim!" dedim yüksek sesle. "Off, kapa tıyorum. Sonra konuşuruz, Val."

Sonra çok derin ve abartılı bir şekilde iç çektim.

Ve tabii ki sıkkin sesim Steve'i ofisinden çıkarmaya yetti. "Bir sorun mu var?" diye sordu endişeyle.

"Sorun yok," dedim mırıldanarak. "Val saçmalıyor sadece."

Dudaklarında bir gülümseme gezindi. "Neden peki?"

"O benden..." Lafımı kasten burada kestim. Sonra homurdandım. "Önemli bir şey değil. Unut gitsin. Mutfağa gidiyorum. Susadım."

Steve güldü ve tam da umduğum gibi peşimden aşağıya indi. "Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Ben senin babanım, paylaşacak engin bir bilgeliğim var. Hem de bir sürü."

Gözlerimi devirdim. "Val gibi konuşuyorsun. O da benimle engin 'bilgeliğini' paylaşmaya çalışıyor," dedim bilgelik kelimesine havada tırnak işareti yaparak.

"Anladım. Peki konu ne?"

"Erkek problemleri, tamam mı?" Dolaba yönelip bir şişe su aldım. "Duymak istemezsin."

Gözleri hemen kısıldı. "Reed'le artık görüşmüyorsun yani?" Bunu bir soru gibi sormuştu ama ikimiz de bunun bir bildiri olduğunu biliyorduk.

"Hayır. O iş bitti." Dişlerimi sıktım. "Sayende."

"Ella..."

"Boş ver, Steve. Anlıyorum, Reed'le görüşmemi istemiyorsun. Ve ben de görüşmüyorum. Sen kazandın, oldu mu?"

Sinirle nefesini verdi. "Bu kazanma ya da kaybetme meselesi değil. Bu, seni korumak istemem meselesi." Ellerini granit tezgâha dayadı. "O çocuk hapse girebilir, Ella. Bu, görmezden gelebileceğimiz bir durum değil."

"Neyse," diye söylendim. Sonra omuzlarımı dikleştirip yüzüme meydan okuyan bir ifade takındım. "Peki ya okulun oyun kurucusuyla çıksam? Eminim buna bayılırdın, değil mi?" Tiksinti dolu bir ses çıkardım. "Tabii ki bayılırdın çünkü o Reed değil."

Gözlerini kırıştırdı. "Anlamıyorum."

"Wade Carlisle beni bu akşam sinemaya davet etti," dediğin kasvetli bir şekilde. "Val'le bu yüzden tartışıyorduk. Çıtmam gerektiğini düşünüyor ama ben hayır dedim."

Steve'in alnında derin çizgiler oluştu. Bakışları önce düşünceci, sonra da kurnaz bir hâl aldı. "Hayır dedin demek," diye tekrarladı.

"Tabii ki hayır dedim!" Su şişemi tezgâha çarptım. "Fark etmediysen eğer, ben hâlâ Reed'i seviyorum."

Bakışlarındaki kurnaz parıltı arttı. "Bazen birini aşmanın en iyi yolu başka biriyle çıkmaktır."

"Mükemmel tavsiye." Omuz silktim. "Ne yazık ki bunu yapmayacağım. Wade Carlisle ile ilgilenmiyorum."

"Neden? İyi bir aileden geliyor. Okul takımında oynuyor." Steve bir kaşını kaldırdı. "Ayrıca cinayetle yargılanmıyor."

Çünkü Wade bir erkek orospusu. Çünkü en yakın arkadaşım ile ilgileniyor. Çünkü Reed'in en yakın arkadaşı.

Wade'le çıkmamam için milyonlarca neden vardı ama Steve'in hatırına bu fikri düşünüyormuşum gibi davrandım. "Haklısın sanırım. Ama onu tanımıyorum bile."

"Çıkmanın amacı da bu değil midir?" diye karşı çıktı. "Birini tanımak?" Steve ellerini birleştirip parmaklarını birbirine geçirdi. "Bence gitmelisin."

"Ne zamandan beri fikrin değişti?" diye diklendim. "Kimseyle çıkmamı istemiyordun, unuttun mu?"

"Hayır, ben senin Reed'le çıkmanı istemiyorum," diyerek beni düzeltti. "Bak, Ella, Royal oğlanlarını gerçekten canım kadar seviyorum –Tanrı aşkına, ben onların vaftiz babasıyım– ama o çocuklar anneleri öldüğünden beri berbat durumdalar. Akılları başlarında değil ve senin için de iyi örnek olduklarını düşünmüyorum, tamam mı?"

Ona meydan okurcasına baktım.

Steve kuru bir sesle, "Ayrıca senin yaşlarında birinin ciddi bir ilişki yaşaması gerektiğini düşünmüyorum, Reed Royal'a ölüm-

süz aşkını ilan etmeden önce başka deneyimler yaşamayı tercih ederim," dedi.

Hâlâ konuşmuyordum.

"Wade Carlisle... seni sinemaya mı davet etti demiştin?"

İsteksiz bir şekilde başımı salladım.

"Bu akşam mı?"

Tekrar başımı salladım.

Steve de karşılık olarak başıyla onayladı. "On birde eve dön düğün sürece gidebilirsin."

Ah, şimdi on bir mi olmuştu? Ne ilginç ki Reed'le beraberken eve giriş saatim *ondu*. Yani hâlâ onunlaydım tabii ki. Tanrıya şükür hâlâ beraberdik. Sadece Steve bunu bilmiyordu.

"Bilemiyorum..." Yine isteksiz numarası yaptım.

Kapıya yönelirken, "Düşün bunu," dedi beni cesaretlendirerek. "Gitmeye karar verirsen bana haber ver."

Gülümsememin gün yüzüne çıkmasına izin vermek için onun mutfaktan çıkmasını bekledim. Bir sevinç dansı patlatmak için kendimi zor tuttum. Bunun yerine cebimden telefonumu çıkarıp Reed'e mesaj attım.

İzin çıktı. W'e 7'de burada olmasını söyle.

25

Ella

TAM YEDİDE resepsiyondan arayıp Wade Carlisle'ın geldiğini söylediler.

"Yukarıya gönderin," dedi Steve telefona, sonra kapatıp "randevu" için seçtiğim kıyafeti değerlendirmeye başladı.

Düzgün bir görünümle gitmeye karar vermiştim, bu yüzden dar kot pantolon, dökümlü gri bir kazak ve topuksuz siyah botlar giymiştim. Saçlarım açıktı ama iki yandan yeşil çıtçıtlı tokalarla tutturulmuştu. Mide bulandıracak kadar sevimli görünüyordum.

Görünen o ki Steve bu tarzı onaylıyordu. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler." Kazağımın ucuyla oynayarak gerginmişim gibi davrandım. "Ben bu randevudan hâlâ emin değilim."

"Eğlenceli geçecektir," dedi kararlı bir şekilde. "Bu senin için iyi olacak."

Çalınan kapıya doğru yürüdük. Kapıya ilk ulaşış açan Steve oldu, Wade yakışıklı yüzünde kibar bir gülümsemeyle kapıda dikiliyordu.

"Merhaba," dedi babama. "Ben Wade, Ella'yı almaya gelmiştim."

"Steve O'Halloran."

İkisi el sıkışırken Steve, Wade'in efendi görünümünden her zamanki yakışıklılığından etkilenmiş görünüyordu. Birkaç dakika playoff maçları hakkında sohbet ettiler ve sonra Wade'le süitten çıktık, o sırada Steve bana pek de gizli olmayan şekilde tek başparmağını kaldırdı.

Asansöre bindiğimiz an gözlerimi devirdim. "Bir baba gibi davranmaya çalışıyor," dedim iç çekerek.

Wade güldü. "Çünkü o bir baba."

Lobiye inerken Wade'le aramıza en az bir metre mesafe koymaya çalıştım. Aptalca bir nedenden ötürü, Steve'in asansör kameralarına erişimi olduğuna dair paranoya yapıyordum, bu yüzden de garip algılanabilecek bir şeyler yapmak ya da söylemek istemiyordum.

Ama Wade'in Mercedes'inin güvenli alanına girince ilk yaptığım şey kollarımı ona dolamak oldu. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi ama sonra sırtışı söndü. "Val'le konuştun mu?"

Başımı evet anlamında salladım. "Beni bıraktıktan sonra onu aramanı söyledi."

İfadesi umutla doldu. "Öyle mi?"

"Evet." Uzandım ve hafifçe koluna vurdum. "Bunu berbat etme, Carlisle. Val iyi bir kızdır."

"Biliyorum." Sıkkin bir şekilde inledi. "Biliyor musun, sen onunla takılmaya başlamadan önce onu sadece Jordan'ın fakir kuzeni olarak görüyordum."

Ağzım açık kaldı. "Tanrım. Bunu söylemen korkunç bir şey!"

"Ama doğru." Arabayı çalıştırdı ve park yerinden çıktı. "Sen buraya gelip de Reed'le takılmaya başlayana kadar onu hiç fark etmemiştim. Sonra birden öğle yemeklerini bizimle yemeye başladı ve..." Omuz silkti. "O gerçekten kafa biri. Ve seksi de."

"Ondan gerçekten hoşlanıyor musun yoksa bu senin için sadece bir oyun mu?"

"Ondan hoşlanıyorum," diye beni temin etti. "Gerçekten."
"İyi. O zaman tekrar ediyorum, bunu berbat etme."

Yolun kalanı hızla geçti. Wade, Royalların araba yoluna girdiğinde bir heyecan yumağına dönmüştüm. Mercedes daha durmadan arabadan atlayınca Wade kahkahalara boğuldu.

Royal malikânesine çıkan merdivenlerde bana ulaştığında, "Dostum daha önce sevişmek için bu kadar hevesli olan bir kız görmemiştim," dedi.

"Erkek arkadaşımı görmek için hevesliyim," dedim ciddiyetle. "Bunun sevişmekle alakası yok."

"Hı-hı, kendini kandırmaya devam et sen."

Basamakların başına vardığım gibi ön kapı açıldı, bir anda Reed'in kollarındaydım ve yüzünü boynuma gömmüştü.

Hızla geri çekildim ve boş verandaya endişeyle baktım. "Çal-lum evde mi?"

"Arayıp bu gece geç saatlere kadar çalışacağını söyledi," diye cevapladı Reed beni kendine doğru çekerek.

Ağzlarımız buluştu, öpüşmemiz o kadar ateşliydi ki verandanın sıcaklığı değişti. Arkamızdaki Wade mutsuz bir şekilde inledi.

"Çocuklar! Kesin şunu! Bunu söylediğime inanamıyorum ama bir oda bulun."

Reed'in dudaklarına karşı kahkaha attım ve sonra Wade'e döndüm. "Ulu orta gösteri yapmayı sevdiğini sanıyordum," dedim dalga geçerek.

Suratını astı. "Oyuna dahil olmama izin vermediğiniz için eğlenceli gelmiyor."

Bir kolu hâlâ belime sarılı olan Reed boştaki eliyle uzanıp Wade'e beşlik çaktı. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Önemli değil. Birkaç saate dönerim. Bu süre yeter mi?"

Yetmezdi ama yetmek zorundaydı. "Harika olur," dedim. "Şimdi git ve Val'i ara."

Keyifli bir şekilde selam çakan Wade hızla kapıdan çıktı. Reed beni kollarına alıp kaldırmadan önce kapıyı kilitledi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kollarımı boynuna dolayarak.

Basamakları ikişer ikişer çıkıyordu, "Easton'la film izliyoruz diye düşünmüştüm."

"Ciddi misin?" Hayal kırıklığına uğramıştım. Mutluluk dolu anlar geçirmek için bir araya geldiğimizi düşünmüştüm.

"Şey, hayır," dedi kahkahayla. "Şaka yapıyordum."

Koridora ulaştığımızda benim odamda durmak yerine ben kendi odasına kadar taşıyıp içeriye girince yere indirdi. Bana uzanmasını, üzerimdeki tişörtü ve sonra da kendi tişörtünü çıkarmasını bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Huzursuzca etrafa bakındım. "Bir sorun mu var?"

"Seninle dava hakkında konuşmak istiyordum. Ve şey, diğer şeyler hakkında da," diye döküldü. Eliyle ensesini kavrayıp bana mutsuz bir bakış attı.

"Eğlenceli şeyler olmayacak mı?" dedim kısıp, hayal kırıklığıyla dolu bir sesle. Seks yapma ihtiyacı duyduğumdan değildi ama onun kollarındayken hayatımızdaki kötü her şey yok oluyordu. Sadece o ve ben kalıyorduk.

"Henüz değil." Gülümsemeye çalıştı ama bu hemen yok oldu. Sanırım sahte sırıtışlarla beni kandıramayacağını biliyordu. "Oturalım mı?"

Reed'in odasında çok az eşya vardı - büyük bir yatak, bir şifonyer ve büyük ekran bir televizyonun karşısına yerleştirilmiş bir ikili koltuk. Yatağa oturdum ve tüm bunlar bitene kadar örtülerin altına sığınabilmeyi diledim.

"Brooke'un bebeğinin DNA testi sonuçlanmış," diye başladı. Kalbim tekledi. Ah, hayır. Yüzündeki üzgün ifade bana bunun iyi bir haber olmayacağını söylüyordu, birden midem bulandı. O bebeğin Reed'den olma ihtimali yoktu...

"Çocuk babamdanmış," diye bitirdi sözlerini. Rahatlama ve şokla sarsıldım. "Ne? Ciddi misin?" Reed başıyla onayladı. "Sanırım vasetomi işe yaramamış." "Böyle bir şey mümkün mü ki?"

"Seyrek de olsa, evet." Ellerini ceplerine koydu. "Neyse, babam bunu kaldıramadı. Yani Brooke'la beraber olmak istemiyordu ama çocuğuna sahip çıkardı. Artık bebeğin ondan olduğunu öğrendiği için de onun yasını tutuyor."

Elim yüreğime gitti. Zavallı adam. "Callum için çok üzül-
düm."

"Ben de. Üzücü olan şey, babanın kim olduğunu o kadar da önemli olmaması çünkü Brooke *beni* bu konuda tehdit etmeye devam ediyordu ve hâlâ cinayeti işlemek için bir nedeni olabilecek tek kişi benim. Ve o gece çatı katına girerken kameraya yakalanan tek kişi de benim."

Dudağımı ısırdım. "Babalık testinin sonuçları ne zaman çıktı?"

"Dün."

Kaşlarımı çattım. "Ve şu âna kadar benden sakladın mı?"

"Babamın söylemesini bekliyordum. Henüz East ve ikizlere bile söylemedi. Dedim ya, adam yıkıldı. Ama sana söylemem gerekiyordu. Bir daha senden sır saklamayacağıma söz vermiştim, hatırlıyor musun?"

Boğazıma bir yumru oturdu. "Bugün okulda bütün gün benden uzak durdun," dedim suçlarcasına.

Reed nefesini verdi. "Evet, biliyorum. Özür dilerim. Ben sadece bunu ve diğer şeyi sana nasıl anlatacağımı çözmeye çalışıyordum."

Şüphe bedenimi ele geçirdi. "Ne gibi bir diğer şey?"

"Davamın duruşma tarihi mayısa verilmiş," diye itiraf etti.

Ayağa fırladım. "Bu altı ay sonra demek!"

Kederle gülümsedi. "Grier diyor ki hızlı yargılanmak anayasal hakkımmış."

Midem çalkalandı. "Bana Callum'un adamlarının bir şeyler bulduğunu söyle. Tanrı aşkına, *beni* bile bulmuşlardı."

"Hiçbir şey bulamadılar." Reed'in ifadesinde umuttan eser yoktu. "Elleri bomboş." Durakladı. "Grier diyor ki davayı kazanamayabilirmişim."

Grier diyor ki ile başlayan her cümleden nefret etmeye başladı-
mışım.

"Peki şimdi ne olacak?" Gözlerim yakıcı yaşlarla dolunca
bakışlarımı haliya diktim. Çektiğim işkencenin Reed'in sesinde
duyduğum ıstıraba eklenmesini istemiyordum.

"Suçu kabul etmemi istiyor."

Ağzımdan kaçan acı dolu iniltiye engel olamadım. "Hayır."

"Cezası yirmi yıl ancak savcılık on yıl isteyecekmiş. Grier di-
yor ki hapishanelerdeki yoğunluktan dolayı beş yılda çıkarıl-
şım. Sanırım ben..."

Üzerine fırlayıp elimle ağzını kapattım. Bunu söylemesini
istemiyordum. Anlaşmayı kabul edeceğini ve beni bırakıp gide-
ceğini bir kere söylerse eğer bir daha fikrini değiştiremezdim.
Bu yüzden başını kendime doğru çekip onu bildiğim tek yolla
susturarak dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Dudakları aralandığında ona saldırdım - dilimle, ellerimle ve
her şeyimle.

"Ella, dur," diye inledi dudaklarıma karşı. Fakat Reed'in bir
zaafı varsa o da bendim ve bu zaafını sonuna kadar acımasızca
kullandım.

Elimi pantolonunun içine soktum. Sonra dizlerimin üzerine
çöküp onu ağzıma aldım. Başımı kaldırıp gözlerine bakarak beni
şimdi durdurması için meydan okudum.

Durdurmadı. Kendini bana doğru itti ve inledi, sonra da beni
kaldırıp yatağa attı.

Elleri istek ve arzuyla bedenimi kavradı. "İstediğin bu mu?"
diye kükredi.

"Evet," dedim vahşi bir şekilde ve bacaklarımı beline dola-
dım. "Beni ne kadar sevdiğini göster bana."

Gözlerinde şehvet kıvılcımları çaktı. Konuşmak istiyor olabi-
lirdi ama şu anda bunların hepsi bir köşeye itilmişti.

Bir an sonra içime girdiğinde zevkin üzüntüyü çekip almasını
bekledim ancak acım azalmadı. Kalbimi dolduruyordu, vücudu-

nun gücü ve bedenime bastırıldığı bedeninin verdiği o rahatlatıcı ağırlık bile acımı tamamen gideremiyordu.

Sanki son kez birlikte olduğumuzu düşünüyormuş gibi benimle şevkle, âdeta çılgınca sevişti. Bedenini sert bir şekilde bana doğru itiyordu. Beni sert ve derinlere kadar doldurarak nefessiz bırakmıştı. Ancak ben de aynı vahşiliği sergiliyordum. Tırnaklarım omuzlarına geçmişti. Bacaklarım, kalçalarının etrafını sarmıştı. Beynimin şu an kontrolü elinde bulunduran küçük bir parçası, onu yeterince yoğun bir şekilde uzun uzun seversem, belki Reed'i sonsuza dek yanımda tutabilirim diye düşünüyordu.

Bedenimde şimşekler çakıp içim mutlulukla dolarak acımı nihayet yok ettiğinde, neye kızgın olduğumu unuttum ve zevkin beni havalandırmasına izin verdim.

O yükseklikten terli ama doymamış olarak yere indiğimde tekrar ona uzandım ve yalnızca Reed'le benim var olduğum bu duygusal zirvede kalmaya çalıştım. Ancak maç akşamında yaşananın aksine benden uzaklaştı.

"Ella," dedi sakince ve elini, çıkarmaya zahmet etmediğimiz tişörtümün üzerinde gezdirdi. "Sorunlarımızı seks yaparak çözemeyiz."

Sözleri iğne gibi batınca, "Sana yakın olmak istediğim için kusura bakma," diye lafımı yapıştırdım.

"Ella..."

Belden aşağımın cırılçıplak olduğunun farkındalığıyla doğrularak oturdum. Yatağın yanına doğru uzanarak kot pantolonumu kaptığım gibi giymeye başladım. "Yani sen yirmi yıl hapis yatmak için can atıyorsan, ben şu an yapabildiğim kadar seks yapamaz mıyım? Sonuçta bundan sonra içimi ısıtsın diye bana sadece anılar kalacak."

Reed dudağını ısırdı. "Beni bekleyecek misin?"

Ona boş boş baktım. "Tabii ki bekleyeceğim. Başka ne yapabilirim?" Sonra fark ettim ki bunu detaylıca düşünmemiştii. Suçu kabul etmenin tüm sonuçlarını tartmamıştı. Bundan cesaretlenecek üzerine gitim. "Bu doğru. Yirmi yıl boyunca ayrı kalacağız."

"Beş," dedi dalgın bir şekilde beni düzelterek.

"Şanslıysak beş. Hapishane sistemi ya da yetkili her kimse, o, senin hak ettiğini düşünürse beş yıl. Ama cezanın yirmi yıl olduğunu söyledin. Sen çıkana kadar ben neredeyse kırkımda olacağım."

Reed, annem dışında gerçekten sevdiğim ilk insandı. Onunla tanışmadan önce geleceğimde bir erkek hayal edemiyordum. Annemin erkek arkadaşlarıyla yaşamak, beni erkeklerden uzak durmanın daha iyi olacağına inandırmıştı. Şimdiyse Reed'siz bir gelecek hayal edemiyordum ancak önümüzde karanlık bir yol vardı ve annemi kaybettikten sonraki aylarda hissettiğim o yıkıcı yalnızlık hissi, tekrar beni içine almaya başlamıştı.

Reed'i de kaybedersem nasıl yaşarım bilemiyordum.

Yükselen panik hissiyle mücadele ederek yatakta yanına diz çöktüm. "Hadi gidelim. Hemen şimdi. Sırt çantamı alınız ve buradan çekip gideriz."

Bakışları hayal kırıklığıyla doldu. "Yapamam. Seni seviyorum, Ella ama daha önce de demiştim - kaçmak çözüm değil. Kaçarsam daha da kötü olur. Ailemi bir daha asla göremeyeceğiz. Daima yakalanma korkusuyla yaşayacağız. Seni seviyorum," diye tekrar etti, "ama kaçamayız."

26

Reed

ERTESİ GÜN okuldan eve döndüğümde Halston Grier oturma odasında oturuyordu. Dün gece Ella'yla buluşmamız seksten sonra bile çok gergin geçmişti ve artık nedenini biliyordum.

Ne yaparsak yapalım, bu boktan iş çözülene kadar davanın gölgesi hep üzerimizde olacaktı.

"Yeni tanık ifadeleri mi?" Sorum istediğimden daha art niyetli çıkmıştı.

Babam ayağa kalkmadan önce Grier'la aralarında ölçülü bir bakışma geçti. Omzumdan tutup beni kendine çekti, sanki beni kucaklamaya ihtiyacı varmış gibiydi ancak hareketi tamamlamadan durdu.

"Ne karar verirsen ver, ben senin senin arkandayım," dedi kısık bir sesle ve sonra yürüyüp gitti.

Grier tek kelime etmeden koltuğu gösterdi. Yerime oturmamı bekledi ve sonra ayağının yanındaki evrak çantasından daktilo edilmiş bir ifade metni çıkardı.

Hayatımda bir daha asla dosya kâğıdı görmesem, mutlu bir adam olarak ölebilirdim.

Avukat öne uzanıp bana ifade metnini uzattı.

"Bunu da sen okumayacak mısın?" dedim. Başlığa şöyle bir

göz attım, ifadenin Ruby Myers diye birinden olduğu yazıyordu. "Bu ismi daha önce hiç duymadım. Birinin annesi falan mı?" Son bir kez daha hafızamı taradım. "Okulda üçüncü sınıflardan bir Myers var. Sanırım çocuk lakros oyuncusu..."

"Sadece oku."

Yerime yerleştim ve düzgünce yazılmış kâğıda göz attım.

Ben, Ruby Myers, ifademde size yaşanan olayları ve gerçek diyalogları bilgim doğrultusunda aktaracağıma yemin ediyorum:

1. On sekiz yaşından büyüğüm ve kendi irademle tanıklık etme yetkisine sahibim.
2. 8. Sokak, 5B Apt., Daire: 1501, Bayview/Kuzey Carolina adresinde ikamet ediyorum.
3. Bayview, Kuzey Carolina'daki 12 Lakefront Yolu'na özel bir katering işi için yemek servisi yapmak üzere çağırıldım. Arabam arıza çıkardığı için çalışacağım eve beni bir arkadaşım bıraktı. Arabamın dinamosunda sorun çıktığını söylediler.

Bu bizim adresimizdi. En son ne zaman katering çağırdığımızı hatırlamaya çalıştım. Brooke ve Dinah'nın bize akşam yemeğine geldiği akşam olmalıydı. Ancak o akşama dair aktarılacak bir şey olduğunu hatırlamıyordum. East ve Ella, Gideon'la Dinah'yı banyoda sevişirken görmüştü. Bununla mı ilgiliydi acaba? Öyleyse bile, bunun benim davamla ne alakası vardı?

Tam bunu soracaktım ki sonraki satır dikkatimi çekti.

4. Akşam yemeğinden sonra, yaklaşık 21:05 sularında üst kattaki tuvaleti kullandım. Ev çok güzel olduğu için geri kalanı nasıl görünüyordur acaba diye merak ediyordum. Yemek sona ermişti ve bunu yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde gizlice yukarıya çıktım. Yatak odalarından birinde iki

kişi konuşuyordu, gizlice içeriye baktığımda onlardan birinin ailenin ikinci büyük oğlu Reed ve şu anda ölü olan o sarışın kadın olduğunu gördüm.

Bir kelime daha okumadım. İki sayfalık yeminli ifadeyi indirdim ve sakın bir sesle konuşmaya başladım. "Bu yalan. O akşam Brooke'la birlikte üst kata asla çıkmadım. Son altı ayda odama girdiği tek an Ella'nın kaçtığı geceydi."

Avukat, insanı beceriksizliğiyle deli eden tavriyla omuz silkmekle yetindi. "Ruby Myers çocuklarını büyütmek için iki işte birden çalışan iyi bir kadın. Kocasını beş yıl kadar önce onu terk etmiş. Bütün komşuları dünyada Ruby Myers kadar çocuklarına iyi bakan iyi yalnız bir anne olmadığını söylüyor."

"Yani utanması ve ahlaki değerleri olan bir kadın?" dedim alayla, Jordan Carrington'ın ifadesindeki suçlamaları tekrarlayarak. Kâğıtları geri uzattım ama Grier almadı.

"Okumaya devam et."

Tatsız bir şekilde kalan paragraflara göz attım.

5. *Sarışın kadın, Brooke, oğlana onu özlediğini söyledi. Bu sözlerden onların bir dönem beraber olduklarını çıkardım. Oğlan kadına, odasında ne bok yediğini ve defolup gitmesini söyledi. Kadın biraz surat astı ve oğlana, daha önce bu durumdan hiç şikâyetçi olmadığını belirtti.*

"Biraz surat mı astı? Bu saçmalığı kim yazmış?"

"Yeminli ifadeleri tanıkların kendilerinin yazmasını istiyoruz. Tanık kendi diliyle yazdığında bu kulağa daha gerçekçi geliyor."

Grier beni kurtarmakla uğraşıyor olmasaydı sanırım ağzını yüzünü dağıtırdım.

6. *Brooke hamile olduğunu ve bebeğin babasının da Reed olduğunu iddia etti. Oğlan, bebeğin ondan olmadığını ve ona*

hayatında başarılar dilediğini söyledi. Kadın, şansa ihtiyacım yok çünkü sen varsın, dedi. Oğlan kadına defolup gitmesini söyleyip durdu çünkü sevgilisi eve geliyordu.

"Yalancı şahitliğin cezası nedir?" diye sordum. "Çünkü bu yazılanların hiçbirisi yaşanmadı. O tarihlerde Brooke ve Dinah akşam yemeğinde bizdelerdi ama servis elemanlarıyla asla konuşmadım."

Grier tekrar omuz silkti.

Okumaya devam ettim.

7. Kadın, babasıyla evlenmesi için oğlandan ona yardımcı olmasını istiyordu. Reed bunu kabul etmedi ve kadına, bu ailenin bir parçası olmadan önce ölümü çiğnemen lazım, dedi.
8. Bir ses duyunca yakalanacağımdan korktuğum için hemen aşağıya koşturdum ve servis tabaklarıyla malzemelerinin toplanmasına yardım ettim. Daha sonra minibüse bindik. Arkadaşım da beni evime bıraktı.

"Bu saçmalık." Yalan ifadeyi sehpaye fırlatıp bir elimle yüzümü ovuşturdum. "Bu Myers denilen kadını tanımıyorum bile. Burada bahsettiği, Brooke'la aramızda geçen konuşma Ella'nın gittiği akşam yaşandı. O akşam evde kimse yoktu. Bu konuşmaları nereden biliyor bilmiyorum."

"Yani bu konuşma yaşandı?"

"Bu ailenin bir parçası olmakla ilgili o şeyi" -kâğıdı elime alıp yalan dolu sözleri tam olarak okudum- "ölümü çiğnemesi" gerekeceğini falan asla demedim."

"O zaman olanları nereden biliyor?"

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım o kadar kurumuştur ki canımı acıtırıyor. "Bilmiyorum. Bir şekilde Brooke'u tanıyor olmalı. Sen cep telefonlarını inceleyeyip kadının Brooke'la hiç

irtibata geçip geçmediğini bulamaz mısın?" Şansımı zorluyordum biliyordum ama sanki duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyordum.

"Buna dayanarak..." dedi Grier ve kâğıtlar neredeyse sehpadan düşene kadar ifadeyi bana doğru itti. "Anlaşmayı kabul etmelisin, Reed. Yirmi üç yaşına gelmeden dışarıya çıkmış olursun." Gülümsemeye çalıştı. "Bunu farklı bir hayat dersi olarak ele al. İçerideyken üniversiteden dersler alabilir, hatta mezun bile olabilirsin. Orada rahat bir şekilde yaşamın için her şeyi yapacağız."

"Masum olduğum bir davada bile beni aklayamadın," diye patladım. "Herhangi bir şeyi yapabileceğine nasıl güvenebilirim?"

Yere uzanıp evrak çantasını aldı, yüzünde hayal kırıklığı vardı. "Sana olabilecek en iyi hukuki tavsiyeyi veriyorum. Vicdansız bir avukat olsa bunu mahkemeye taşır ve babana yüklü bir fatura çıkarırdı. Sana bu teklifi kabul etmeni öneriyorum çünkü savunman zayıf."

"Ama ben sana gerçeği söyledim. Asla yalan söylemedim." Yumruklarımı sıkamadığım için dişlerimi sıktım.

Grier o aptal gözlüğünün üzerinden bana kederle baktı. "Bazen masum insanlar uzun süre hapis yatar. Ben sana inanıyorum ve bence savcılık da inanabilir, zaten bu yüzden onları anlaşılmaya ikna edebildim. Taksirsiz adam öldürmenin cezası yirmi yıldan başlar. On yıl teklif etmeleri cömertlikti. Bu, bize sunulabilecekleri en iyi anlaşma."

Ruby Myers'ın ifadesini işaret ederek, "Babam bunu biliyor mu?" diye sordum.

Grier elindeki evrak çantasını düzeltti. "Evet. Sen gelmeden önce okuması için ona da verdim."

"Bunu düşünmem gerek," dedim güçlkle.

"Delacorte'un teklifi artık geçersiz çünkü burada çok fazla kanıt var," diye ekledi Grier, sanki Delacorte'un teklifini bir saniyeliğine bile değerlendirmişim gibi. Daniel'in geri dönüp Ella'yı incitmesine izin vermeyeceğimi zaten biliyordu.

Yer ayaklarımın altından kayıyordu. On sekiz yaşımdaydım

ve bir zamanlar uçsuz bucaksız olan dünyam artık beş yıllık hapis ya da hayatımla kumar oynayıp küçük bir beton hücrede yaşlanma riskiyle daralmıştı.

"Eğer bu..." Boğazım kurumuştı ve utanç verici gözyaşlarının akmaya hazırlandığını hissediyordum. Güçlkle konuştum. "Eğer bu anlaşmayı kabul edersem cezamı çekmeye ne zaman başlayacağım?"

Grier'in omuzları rahatlamayla gevşedi. "Cezamı çekmeye 1 Ocak sonrasında başlamanı önerdim ve savcılık da bunu uygun gördü. Okulun ilk sömestrini bitirir, Noel tatilini de ailenle geçirmiş olursun." Öne doğru eğildi, sesine hafif bir canlılık gelmişti. "Sanırım seni güvenliği en gevşek olan tesise yerleştirebiliriz. Orada genellikle uyuşturucu suçluları, bazı beyaz yakalı suçlular ve birkaç cinsel suç işleyenler olur. İyi huylu insanlardan oluşan bir topluluk." Sanki onu bu harika hediyesi için ödüllendirmeliymişim gibi gülümsedi.

"Sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım. Annemden öğrendiğim birkaç düzgün davranışı hatırlayarak elimi uzattım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Tokalaştık ve avukat ayrılmak için döndü ama kapıda durakladı. "İlk içgüdünün direnmek, savaş vermek olduğunu biliyorum. Bu takdire şayan bir özellik. Ama bu kez teslim olman gerekiyor, Reed."

On dakika sonra, babam beni aynı yerde donup kalmış bir şekilde buldu. Olayın ne kadar büyük olduğunu daha yeni algılamaya başlamıştım.

"Reed?" dedi sessizce.

Başımı kaldırıp ona baktım. Babamla ikimiz neredeyse aynı boydaydık. Ama ben ondan biraz daha iriydim çünkü çok fazla ağırlık kaldırıyordum. Çocukken babamın omuzlarına oturdum ve onun beni her zaman güvende tutacağını düşündüğüm zamanları hatırlıyorum. "Sence ne yapmalıyım?"

"Hapse girmeni istemiyorum ama bu, Vegas'a gidip kumar masasına birkaç milyon dolar bırakmaya benzemiyor. Mahkemeye çıkmak demek hayatınla kumar oynamak demek." En az benim hissettiğim kadar yaşlı, yorgun ve yılmış görünüyordu.

"Ben yapmadım." Ve ilk kez, bunu ona söylemek ve onun da bana inanması benim için önemliydi.

"Biliyorum. Onu asla incitmeyeceğini biliyorum." Dudaklarının kenarı kıvrıldı. "O ne kadar hak etmiş olursa olsun."

"Evet." Ellerimi ceplerime koydum. "Ella'yla konuşmak istiyorum. Sence Steve sorun çıkarır mı?" Eğer çok az zamanım kaldıysa, bunu değer verdiğim insanlarla geçirmek istiyordum.

"Ben ayarlarım." Ceketinin cebine uzanıp telefonunu aldı. "Kardeşlerinle konuşmak istiyor musun? Zorunda değilsin. En azından kararını verene kadar."

"Bilmeye hakları var. Ama bunu bir kere de yapmak istiyorum, o yüzden Ella'nın gelmesini bekleyeceğim."

Hole çıktık, ayağımı merdivenin ilk basamağına atmıştım ki aklıma bir şey geldi.

Grier'in hayatımın ortasına attığı bombayı ima ederek elimi oturma odasına doğru salladım ve "Steve'e olayları anlatacak mısın?" diye sordum.

Babam başını iki yana salladı. "Bu sadece Royallara özel bir bilgi." Bana yine yarım ağız gülümsedi. "Bu yüzden Ella'nın da burada olması gerekiyor."

"Doğru." Basamakları ikişer ikişer çıktım ve yukarıya vardığımda Ella'ya mesaj attım.

Babam buraya gelmeni sağlayacak.

Gerçekten mi? :) Kendimi ev hapsinde gibi hissediyorum. Şikâyet ettiğimden değil ama Steve bu süitin çok küçük olduğunu söylediğinde bu adam aklını mı kaçırmış demiştim. Burada üç hafta yaşadıktan sonra burası bir kurabiye kutusu kadar dar gelmeye başladı.

Bir hapisane hücresinin ne kadar büyük olduğunu merak ettim.

Seni çok iyi anlıyorum, diye cevapladım mesajını.

Anlaşmayı düşündükçe zihnim karman çorman oldu. Anlaşmayı kabul edersem, bir beton odaya tıklılacak ve orada beş yıl geçirecektim. Neredeyse iki bin gün. Bunu yapabilir miydim? Bundan sağ çıkabilir miydim?

Kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki kalp krizi mi geçiriyordum diye merak etmeye başladım.

Güçlkle telefonu elime aldım.

Çatı katına dönmenize ne zaman izin verecekler?

Yakında diye umuyorum. G şantajla ilgili bir şeyler araştırmamı istiyor. Sence yapmalı mıyım?

Evet. Ama açık etmeden.

Lanet olsun, Dinah ve Brooke'un ailem üzerindeki hâkimiyetini artık kırmak istiyordum. Bu cinayet suçundan kurtulmak ilk adım olacaktı. Savaşabilirdim ama savaşmanın anlamı neydi ki? Grier davamın umutsuz bir vaka olduğunu söylüyordu.

Ailemi bir mahkeme sürecine sürüklemek istemiyordum. Easton'ın kumar, alkol ve uyuşturucuyla mücadelesi, ikizlerin özel hayatı, Gideon, Dinah, ben, Brooke ve babamla ilgili çarpıtılmış hikâyeler anlatacak bir tanıklar geçidinden geçmek istemiyordum. Ve tabii bir de Ella'nın geçmişi vardı. Onun bu batağın içine tekrar sürüklenmesine gerek yoktu.

Ailemiz yeterince şey yaşamıştı. Mahkemeye çıkarsam savcılar annemin ölümünün ayrıntılarını da gündeme taşıyacaktı. Kapalı kapılar ardında tutmak için fazlasıyla mücadele ettiğimiz her şey ortalığa dökülecekti.

Bunun yaşanmasını engelleme şansım vardı. Bütün bu sırların saklı kalmasını sağlamam karşılığı özgürlüğümün bir parçasının gitmesi. Çok uzun değildi. Sadece beş yıl. Şanlıysan eğer beş yıl. Bununla yaşayabilirdim. Hayatımın sadece bir kısmıydı. Mahkeme sürecinin ailemde yaratacağı travmanın yanında bu neydi ki?

Hiçbir şey.

Evet, kararımı vermiştim ve bu doğru bir karardı. Biliyordum.

Artık sıra Ella'yı ve kardeşlerimi ikna etmekteydi.

Ella bir saat sonra geldi. Ön kapıdan huşımla girdiğinde kalbimin ānında hafıflediğini hissettim. Kollarıma atlamadan önce denge mi sağlayacak vakti zar zor bulabildim. Dudaklarıma uzun, sertleşmeme neden olan bir öpücük kondurduktan sonra kollarımdan sıyrıldı.

"Tanrım, bir buz kütlesi gibisin." Çıplak kolumu çimdikledi. "Üzerine bir şeyler giy."

"Çıplak olmamdan hoşlanıyorsun sanıyordum," dedim, zorlama bir neşeyle. "Galiba bir keresinde tişört giymemin suç olduğunu söylemiştin."

Burnunu kırıştırdı ama inkār etmedi. "Sence Callum, Steve'e ne söyledi? Steve hemen gidebileceğimi söyledi ve hiç sorun çıkarmadı. Belki de yola geliyordu?"

Güzel haberler vereceğimi düşünerek neşeli bir şekilde gülümsüyordu. Ona söylemek istemiyordum ama başka şansım yoktu. Bu onun da geleceğini ilgilendiriyordu.

"Gel." Elinden tuttum ve onu merdivenlere doğru çektim. "Hadi senin odana gidelim."

Kardeşlerimin odalarına gidip kapılarını çaldım. "Ella geldi," diye bağırdım.

Üçü de hemen odalarından çıktı.

"Küçük kardeş!"

Easton'ın Ella'ya kocaman sarılıp sonra onu Sawyer ve Seb'in kollarına bırakışını izlerken midem kıskançlık duygusuyla buruldu. Ama kardeşlerimin Ella'yla böylesine yakınlık kurması güzel bir şeydi. Özellikle de East için.

Kendimi olumsuz hislerimi yok etmeye zorlayarak arkamı döndüm ve Ella'nın odasına yürüdüm. Ben gittiğimde hepsinin birbirine ihtiyacı olacaktı. Bu konuda onlara kızamazdım.

Brooke'la yatmaya karar vererek kendimi bu duruma sokan bendim. Ve sonra art arda aptalca kararlar vermeye devam etmiştim. Ya eğer oyunu hapisteyken beni delirtecekti. Ya eğer ailemle birlikte yemek yemek için Washington'a gitmiş olsaydım? Ya eğer Brooke'un aramasını cevaplamasaydım? Ya eğer Brooke'u ikna edebileceğimi düşünerek oraya gitmeseydim?

Ben bu duruma düşüren şey lanet olasıca gururumdur.

Konuşmaya başlamadan önce herkesin gelmesini bekledim. "Hepinizi davanın son durumuyla ilgili bilgilendirmek istedim."

Kardeşlerim dikkat kesildi. Hepsinin bazı detaylar öğrenmeye aç olduğunu biliyordum. Ama Ella... O bana kaşlarını çatıyordu.

Ella önce kardeşlerime sonra bana baktı ve "Bu, şeyle mi ilgili?" dedi üstü kapalı bir şekilde. Oğlanlara anlaşılmadan bahsedip bahsetmediğimden emin değildi belli ki.

Başımınla onayladım. "Evet. Ve yeni bir gelişme daha var."

Yavaş yavaş, sayısız kez okuduğum için ezberlediğim ifadeleri anlatarak başladım. Onlara sadece önemli noktaları aktardım ve Easton'la, ikizlerin Lauren'la olan ilişkisiyle ilgili kısımları es geçerek polislerin aleyhimde topladıkları saçmalıklara odaklandım, açıklamamı Ruby Myers'ın ifadesiyle bitirdim.

Ella her geçen dakika daha da solgunlaşıyordu.

Konuşmamı bitirdiğimde East, "Bu saçmalığın daniskası," dedi.

Ella, "Yaşıyor olsaydı Brooke'u kendi ellerimle öldürürdüm," dedi.

"Öyle söyleme," diye araya girdim.

"Biz de kendi ifadelerimizi vermeliyiz," diye önerdi Ella.

"Evet," diye başıyla onayladı East. "Çünkü garsonun bahsettiği o saçmalık hiç yaşanmadı."

Seb ve Sawyer da onlara katıldı ve şahitlik yapacaklarına yemin etti. Onların bu hukuksal çıkışları daha ileriye gitmeden önce buna bir son vermem gerektiğini fark ettim.

"Savcılığın sunduğu anlaşmayı kabul edeceğim," diye açıkladım.

Easton'ın ağzı açık kaldı. "Nasıl lan?!"

O ve ikizler bana sanki aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu ama ben gözlerimi, yüzü korku içinde olan Ella'dan alamıyordum.

"Yapamazsın," diye itiraz etti. "Delacorte'un teklifine ne oldu?"

East dikkat kesildi. "Ne teklifi?"

Ben konuyu kapatamadan Ella konuşmaya başladı. "Yargıç Delacorte, Daniel'in askeri ıslahevinden dönmesi ve benim de uyuşturucuyla ilgili yalan söylediğimi itiraf etmem karşılığında delilleri karatmayı teklif etmişti." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de bunu kabul edelim diyorum."

"Evet," diye ona katıldı Seb. Sawyer da heyecanla başını salladı.

"Öyle bir şey olmayacak. Asla." Umut dolu bakışları parçalanana kadar kardeşlerime kötü kötü baktım.

Ella ellerini kaldırarak adalet terazisini taklit etti. "Bir yanda senin yirmi beş yıl hapis yatman, diğerinde benim Daniel'in olduğu bir yerde yaşamam." Sol eli yere indi, gözleri öfkeyle yanıyordu. "Delacorte'un teklifini kabul et."

"Buna olur desem bile, ki demiyorum, karartılamayacak kadar çok delil var. Yani artık Delacorte anlaşması diye bir şey yok," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu suçu üzerine atabilecekleri başka kimse yok. Grier beni suçlu bulmalarına yetecek kadar neden, amaç ve fırsata sahip olduğumu söylüyor."

"Suçu kabul etmeyeceksin, Reed." Ella'nın sesi çelik kadar katıydı.

Güçlkle yutkundum. Sonra bakışlarımı yüzüne diktim. "Evet, edeceğim."

27

Ella

ŞU AN DUYGULARIM karmakarışık. Bu aptal anlaşılmaya olur vereceğimi düşündüğü için Reed'den nefret ediyor ama bütün bu saçmalığa son vermek istediği için de onu seviyordum. Neden mücadele etmediğini anlıyordum. Ailesini, itibarlarının lekelenmesinden koruması gerektiğine karar vermişti.

Bunu anlıyordum ama yine de nefret ediyordum.

"Kayıtlara geçsin, bu planı kabul etmiyorum," dedi Easton.

"Aynen," dedi ikizler aynı anda.

Reed onları başıyla onayladı. "Tamam. Ama hoşunuza gitse de gitmese de bu anlaşmayı kabul edeceğim."

Acı boğazımı yaktı. Eh, sanırım bu Royal buyruğuydu. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurundaydı zaten, değil mi?

Kapıdan gelen hafif bir tık tık sesiyle hepimiz başımızı o yöne çevirdik. Callum garip sayılabilecek kadar nazik bir tonla, "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kimse tek kelime etmedi.

İç çekti. "Sanırım Reed size anlaşmadan bahsetti?"

Easton babasına kaşlarını çatı. "Ve bu sana uyuyor mu?"

"Hayır ama abin kararını vermiş. Ne olursa olsun onun arkasındayım." Callum'un ciddi bakışları, bizim de aynısını yaparak Reed'e destek olmamız gerektiğini ima ediyordu.

"Reed'le biraz yalnız kalabilir miyiz?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

İlk başta kimse kılını kıpırdatmadı ama sonra yüzümdeki ifadeyi fark ettiler ve ne gördüyseler artık, hemen harekete geçtiler.

"Hadi çocuklar, mutfağa inelim de akşam yemeği için bir şeyler hazırlayalım," dedi Callum oğullarına. Odadan çıkmadan önce bana dönerek, "Ah, Ella, Steve'le konuştum, bu akşam burada kalacaksın. Okul formanı getirmesi için Durand'ı otele göndereceğim."

"Steve buna izin mi verdi?" dedim şaşkınlıkla.

"Ona başka bir seçenek bırakmadım," dedi Callum alaycı bir gülümsemeyle ve odadan çıkarak kapıyı arkasından kapattı.

Reed'le yalnız kaldığımızda öfkemi daha fazla kontrol edemedim.

"Bu saçmalık! Onu sen öldürmedin! Neden onu öldürdüğünü kabul edesin ki?!"

Yavaşça yanıma oturdu. "Bu en iyi seçenek, bebeğim. Hapishanede geçireceğim beş yıl dünyanın sonu değil. Peki ya diğer ihtimal? Tüm hayatımı hapishanede geçirirsem? İşte o zaman dünyanın sonu olur. Bunu şansa bırakamam."

"Ama sen masumsun, Mahkemeye çıkıp..."

"Kaybederim," diye bitirdi dümdüz bir ses tonuyla. "Kaybedeceğim."

"Bilemezsin."

"Ruby Myers'ın ifadesi davayı fazlasıyla tehlikeye sokuyor. Jüriye Brooke'u öldürmekle tehdit ettiğimi söyleyecek." Sesi hüsrana uğramış çıkıyordu. "Bu kadın neden benimle ilgili yalan konuşuyor bilmiyorum ama ifadesi beni içeriye tıkacaktır."

"O zaman onun yalan ifade verdiğini ispatlayalım," dedim umutsuzca.

"Nasıl?" Sesi kısık ve yıldı. "Yeminli ifade imzalamış." Reed elimi tutup sıkı. "Bundan kaçış yok, Ella. Anlaşmayı kabul edeceğim. Biliyorum bundan hiç hoşlanmıyorsun ama bu konuda gerçekten desteğine ihtiyacım var."

Asla.

Boğuk bir sesle, "Seni kaybetmek istemiyorum," diyebildim sadece.

"Kaybetmeyeceksin. Sadece beş yıl. Göz açıp kapayıncaya kadar geçecektir, bak gör." Aniden durakladı ve bir elini koyu renk saçlarından geçirdi. "Ama..."

Gözlerimi kıstım. "Ama ne?"

"Ama sen beni beklemekle ilgili fikrini değiştirdiysen o başka," dedi kederle.

Şaşkınlıkla kalakaldım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Seni suçlamam." Parmaklarını benimkilere sıkıca doladı. "Ve böyle bir şey yapmanı da bekliyorum. Ayrılmak istersen kesinlikle anla—"

Bir öpücükle sesini kestim. Öfkeli ve inanmazlıkla dolu bir öpücüktü. "Senden ayrılmıyorum," diye tısladım kızgınlıkla. "Bu yüzden bu fikri o aptal kafandan sil at, Reed Royal."

Cevap vermek yerine beni tekrar kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarıma kenetledi. Ciğerlerimdeki tüm nefesi emercesine beni tutkuyla öpmeye devam ederken geniş bedeniyle beni yatağa doğru itti.

Eli pantolonuma kaydı. Benimkiler de onun tişörtünü çekirtmekle meşguldü. Dudakları sadece tişörtünü başından çıkarmam gerektiğinde bir saniyeliğine benden ayrıldı ve sonra yine döndü. Eli bacaklarıma arasına kaydı. Bedenimin alt kısmını sıcak sertliğine doğru sürttüm.

Yatağa gömüldüğümüzde vücudunu benimkine bastırıyordu. Tişörtümü çıkardı. Sonra bir dizini bacaklarıma arasına koyarken ağzı sızlayan meme uçlarımı buldu. Dişleriyle hafifçe çekince sırtım yatakta kavislendi ve adını haykırdım.

"Reed, lütfen."

Dudakları aşağıya doğru kaydı ve o harika baskı gidip yerini başka tür bir öpücüğe bıraktı – bu, beni bin farklı parçaya bölünene kadar arzudan bir öpücüktü. Sonra dizlerinin üzerine kalktı ve komodinden bir prezervatif kapı. Öyle sersemlemiştim

ki bunu düşünmemiştim bile ama o düşünmüştü. Reed, yok edici değildi. O, hayatında hiçbir şeyi yok etmemişti; o her zaman koruyucu olmuştu, şu anda bile kontrolü sağlamak için kendi arzusuyla mücadele ediyordu.

Aramıza uzanıp onu bacaklarımın arasında doğru yönlendirdim. Aletin iri ucu vücudumu deldi ama bu kez acı hissetmedim. Alnında ter damlacıkları belirmişti, hızı belirlemem için benden izin beklerken vücudu titriyordu. Yavaşça, şevkatle ve çaresizce içimde tekrar tekrar hareket etmeye devam etti, ta ki sürtünme bir haz bombasına dönüşüp patlayana kadar.

Sonrasında başını boynuma gömdü. "Seni seviyorum, bebeğim. Seni çılgınlar gibi seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Bana bakmadığı için memnundum çünkü gözlerimin yaşlarla dolmasına engel olamıyordum. Ona sarıldım, sanki onu burada, benimle beraber sonsuza dek güvende tutabilecekmişim gibi sıkı sıkı tutundum.

Gece iki kez uyandı ve beni ne kadar sevdiğini, bana nasıl umutsuzca ihtiyaç duyduğunu, bensiz nasıl yaşayamayacağını dudaklarıyla, elleriyle ve vücuduyla gösterdi. Gözlerimizi açık tutamayacak derecede yorulana kadar ben de ona aynı şeyleri söyledim.

Fakat şu noktada, ikimizden birinin söylediğimiz herhangi bir şeye inanıp inanmadığını bilmiyordum. Biz sadece bedenlerimizle huzur bulmaya çalışan çılgın bir umutsuzluk yumağıydık. Ne kadar unutmaya çalışırsak çalışalım unutamıyorduk.

Çünkü Reed hapse girecekti ve bu bana ölüm gibi geliyordu.

Sabah beni okula Reed ve Easton bıraktı. Dans provalarına aklımı veremedim çünkü dikkatimin büyük çoğunluğu spor salonunun diğer ucunda ağırlık kaldıran futbol takımındaydı. Jordan bana patlayana kadar Reed'in sırtına bakmaya devam ettim.

"Suçlu erkek arkadaşının orada olduğunu biliyorum ama sadece bir dakikalığına olsun dikkatini takımına verir misin?"

"Ben neden buradayım ki?" diye geri patladım ona. "Layla

artık iyileşti," dedim, bileklerini sarmakla uğraşan son sınıf öğrencisini göstererek.

Jordan dudaklarını büzüp ellerini incecik beline koydu. "Buradasın çünkü seninle hafta sonu deplasman maçında takılman için değil, takıma girmen için anlaştık."

"Takımın zerre kadar umurumda değil!"

Arkamdaki bir grup kız şaşkın tepkiler verince öfkeme yenik düştüğüm için pişman oldum. Çünkü işin gerçeği takım *umurumdaydı*. Bu işe Şeytan'la anlaşmamız sonucunda başlamış olabilirdim ama deplasman maçındaki gösterinin her bir ânından keyif almıştım. Sevdiğim şeyi yapacaksam eğer Jordan'a katlanmaya bile hazırdım.

Ancak artık çok geçti. Öfkeli patlamam Jordan'ın gözlerinin alev almasına neden olmuştu.

"O zaman defol git," diye emretti, eliyle soyunma odasını göstererek. "Resmî olarak takımdan atıldın."

"Canıma minnet." Bu yalan boğazımı yakmıştı ancak Jordan'ın ne kadar üzüldüğümü görmesine izin veremezdim. Bu yüzden su şişemi aldım ve spor salonun diğer ucuna doğru yürümeye başladım.

Soyunma odasına girdiğimde duygularımın gün yüzüne çıkmasına izin verdim. Yaşlar gözlerimi yaktı. Jordan'a çıktığım için kendimi yumruklamak istiyordum. Genelde bunu hak ederdi ama dans takımı söz konusu olduğunda değil. Çünkü aslında kötü bir kaptan değildi ve gördüğüm kadarıyla takımı için iyi olan neyse sadece onu yapıyordu. Ona bağışlamak tam bir hataydı. Artık beni takıma geri almasının hiçbir yolu kalmamıştı.

Sınıfa gitmeden önce Reed beni dolabımın önünde yakaladı, kızgın bakışları yüzümü taradı. "Dans provasında yaşananlar neydi öyle? Jordan sana bir şey mi söyledi?" Beni savunmaya hazır bir vaziyette galeyana gelmişti.

Kaslı koluna hafifçe vurarak güvence verdim. "Hayır, tamamen benim suçum," diye itiraf ettim. "Ona çıktım ve o da beni takımdan attı."

Reed iç çekti. "Bebeğim, üzgünüm."

"Neyse, boş ver," diye yalan söyledim yine. "Sorun değil. Zaten bir kerelik bir şey olması gerekiyordu."

Kitaplarımı aldım ve dolabın kapısını çarptım.

"Öyle olsun." Parmakları boynumu sarana kadar elini saçlarımın altına sokup kaydırды. "Yemekte görüşelim mi?"

"Olur. Sana yer tutarım. Ya da bir sandalyeyi paylaşırsınız ve ben senin kucağına otururum."

Reed'in tepkisi eğilip beni öyle bir öpmek oldu ki bu da Jordan'la yaşadığımız tatsızlığı, okulda yakın temas kurmamamız gerektiğini ve gelecek kaygılarımı unutmama neden oldu. Birkaç saniye için adımı bile unutmuş olabilirdim.

Sonunda dudaklarını benden ayırdığında gözlerim buğulanmıştı ve sarsılmıştım. Kafamda yankılanan zil seslerinin aslında ders zili olduğunu fark ettim. Dersler başlamak üzereydi.

"Şu anda harika görünüyorsun." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Hapishanedeki eş ziyaretlerinin çok ateşli geçtiğini duydum."

Duygusal ruh hâlim birden hoşnutsuzluğa dönüştü. "Sakın böyle şeyler söyleme."

İfadesi ciddileşti. "Üzgünüm, ben—"

"Üzgün olmalısın zaten."

"—bu konuyu dalgaya alamazsam ağlayacağım ama böyle bir lüksüm yok."

O kadar üzgün görünüyordu ki ona kızdığım için pişman oldum. Tanrım, bu sabah sürekli birilerini paylayıp duruyordum.

Aslında ben... Ben sadece Reed'in hapse gireceğini kabul etmek istemiyordum. Bunun olmasına izin veremezdim.

Yapamazdım.

Artık okuldan sonra dans provalarım olmadığı için Adalet Operasyonu dediğim şeyin üzerinde çalışabilirdim. Val'i de yanımda getirdim, bana arka çıkacak birine ihtiyacım olduğundan değil ama arabada hapsolursak belki onu Wade'le aralarında olanlar

hakkında konuşturabilmeyi umduğumdandır. Buluşup konuştuklarını biliyordum fakat bana hiç detay vermemişti.

"Ee, Wade'le konuşmanız nasıl geçti?" diye sordum okulun otoparkından çıkarken.

"Mükemmel."

Sesi moralsizdi. Başımı ona çevirip yüzünü inceledim. "Alaycı bir cevap mıydı anlayamadım."

"Öyleydi. Ve değildi de." İç çekti. "Söylemesi gereken her şeyi söyledi ama bilemiyorum, ben..."

"Ona inanıp inanmadığını bilemiyorsun?" diye sözlerini bitirdim.

"Aynen. Ya da onunla bu yola çıkmak istiyor muyum bilmiyorum. Yani bir ilişki yaşamaya..."

"Tam'i aşamadığın için mi?"

"Hayır. Tam'i aştığımı düşünüyorum. Şeye hazır mıyım bilmiyorum... Wade'le sürtmeye."

İkimiz de burnumuzdan güldük.

"Bu konuyu kapatmamı ister misin? Çünkü istersen susarım. Ama konuşmak istersen ben buradayım." Val'in sorunları üzerine kafa yormak benimkinden bir kaçış gibiydi.

"Hayır, kapatmanı istemiyorum. Ben sadece Wade'le aynı frekansta olduğumuzu düşünmüyorum. O eğlenceli falan ama sadece eğlenceden ibaret. Onunla bir yere varamam." Bana hafifçe gülümsedi, bu kez bana baktığı için yüzündeki akıllı karışmış ifadeyi görebiliyordum.

"Bence Wade'in saklı derin yönleri var ve belki bunları göstermekten korkuyor?" diye önerdim.

"Belki." Sesi kararsız çıkmıştı.

"Kış Balosu'na onunla mı gideceksin? Reed, Wade'in sana teklif ettiğini söyledi."

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ben evde kalıyorum. Kış Balosu'ndan nefret ederim."

"O kadar mı kötü oluyor? Astor'daki herkes bundan sanki dünyanın en harika şeyiymiş gibi bahsediyordu."

“Burası Güney. Burada kostüm giyip kendini gösterebildiğin her fırsat coşkuyla karşılanır.”

“Ama senin için öyle değil?”

“Hayır. Ben bu tür şeylerden nefret ediyorum. Steve, Reed’le gitmene izin veriyor mu?”

“Şey, şüpheliyim. Onunla henüz konuşmadım ama buna sıcak bakacağını sanmıyorum. Ayrıca, giyecek elbisem bile yok. Bana balo için bir elbiseye ihtiyacım olacağını söylememiştin.”

Karşılıklı sırtttık. İlk tanıştığımızda Val bana düğünden cenaze-ye kadar her özel gün için bir kıyafete ihtiyacım olduğunu söylemişti ancak okul balosunu atlamıştı. “Bunun için olacaktır,” dedi.

“Hımm,” dedim toplayabildiğim tüm coşkuyla. Reed’i bu saçmalıktan kurtaracak kanıtı bulana kadar danslar, kıyafetler ya da partiler ilgimi çekmiyordu. Masum bir adamın hapse girmesine izin *vermeyecektim*. Royalların geri kalanı buna olur verebilirdi ama ben değil.

On dakika sonra arabayı şehirdeki alçak bir binanın önündeki kaldırıma park ettim. Motoru kapatıp Val’e baktım. “Hazır mısın?”

“Söylesene neden buradayız?”

“Biriyle konuşmam gerek.”

“Ve o kişiyi arayamaz mıydın?”

Dikkatimi pencereden dışarıya vererek, “Telefonuma cevap vereceğini sanmıyorum,” diye itiraf ettim.

Reed’in bize bahsettiği tanık ifadelerinin çoğu aslında doğrudu – ya da gerçeğin çarpıtılmış bir parçasıydı. Ancak Reed bu kadının ifadesinin doğru olmadığı konusunda ısrarcıydı. Ayrıca hiçbirimiz bu garson kadını üst katta gördüğümüzü hatırlamıyorduk. Bu yüzden onu araştırmaya karar vermiştim. Bu yalanı yüzüme de söylemesini istiyordum.

Konsola eğilip pencereden dışarıdaki apartmana bakan Val, “Burası çok tehlikeli duruyor,” diye gözlemledi.

Haklıydı. Etrafımızdaki binaların hepsi çok eski ve yıpranmış görünüyordu. Beton kaldırım çatlak ve oyuklarla doluydu. Bina-

ların ortasındaki otoparkı çevreleyen tel örgüler yabancı otlarla kaplanmıştı. Ama ben bundan çok daha kötü yerlerde yaşamıştım.

"Sence kapıyı mı çalmalıyım yoksa kendiliğinden dışarıya çıkmasını mı beklemeliyim?" diye sordum.

"Kadının nasıl göründüğünü biliyor musun?"

"Evet, bir seferinde eve catering elemanı olarak gelmişti. Görsem tanırım."

"O zaman bekleyelim. Telefonuna cevap vermiyorsa sana kapıyı açacağını da sanmam."

"Haklısın." Parmaklarımı sabırsızca direksiyona vurup durdum.

Birkaç dakika sonra Val kısık bir sesle, "Bu cinayeti Reed'in işlemiş olabileceğini düşündün mü hiç?" diye sordu.

"Evet, düşündüm." Sürekli düşünüyordum.

"Ve?"

"Umurumda değil." Bu konuda Val'i net bir şekilde aydınlatmak istediğim için bir anlığına yolu gözlemeyi bıraktım. "Onun yaptığını düşünmüyorum ama bir kavga etmişlerse ve Brooke düşüp kazayla başını çarpmışsa bile Reed'in neden cezalandırılması gerektiğini anlamıyorum. Belki bu beni kötü biri yapıyor ama ben Reed Takımı'ndayım."

Val gülümsedi ve uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Bil diye söylüyorum, ben de Reed Takımı'ndayım."

"Teşekkür ederim." Elini sıktım ve sonra pencereye döndüğüm gibi 5B numaralı dairenin kapısının açıldığını gördüm. "İşte orada!"

Arabadan öyle bir hızla çıktım ki neredeyse kaldırımdaki bir boruyu da beraberimde götürüyordum.

"Bayan Myers," diye seslendim.

Ufak tefek, esmer kadın tel örgülerin iç tarafında durdu. "Evet?"

"Ben Ella Harper."

Yüzünde beni tanıdığına dair bir ifade oluşmayınca rahatladım. Gazeteci gibi görünmek umuduyla üzerindeki Astor Park

rozetini sökerek mahvettiğim ceketimi düzelttim. "Ben *The Bayview News*'te gazeteciyim. Birkaç dakikanız var mı?"

Aniden yüzü gölgelendi. "Hayır. Meşgulüm."

Arkasını döndü ama ben sert bir şekilde ismini seslendim. "Ruby Myers, size Davidson cinayetiyle ilgili verdiğiniz ifade hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Yüzünün sadece yan kısmını görebiliyordum ama solgun ve sarsılmış görünüyordu. İyice şüphelenmeye başlamıştım.

"Be-benim söyleyecek bir şeyim yok," diye kekeleydi ve sonra başını önüne eğerek üç sıra ileriye park edilmiş bir arabaya doğru koştu.

Arabaya binip hızla uzaklaşırken sadece durup öylece izleyebildim.

"Bunu gördün mü?" dedi Val.

Döndüğümde onu kolumun dibinde buldum. "Ne? Dedek-liflik konusunda berbat olduğumu mu?" Şımarık bir çocuk gibi ayaklarımı yere vura vura tepinmek istiyordum. "Ondan tek bir cevap bile koparamadım."

"Hayır. Sürdüğü arabayı gördün mü diyorum?"

"Tanrım, sen de başlama şimdi. Reed bir arabayla kamyonet arasındaki farklı bilmiyorum diye benimle alay edip duruyor zaten. SUV miydi?"

"O bir Lincoln Navigator ve altmış bin dolara patlıyor. San-ki galeriden yeni alınmış gibi parlıyordu, yani yepyenyidi. Ama senin kadının katering şirketinde garson olduğunu söylemiştin, yanılıyor muyum? Yani bu para ona gökten mi indi?"

"Birileri Reed hakkında yalan söylesin diye ona rüşvet mi verdi diyorsun?"

"Belki?"

Bunu bir an düşündüm ve sonra öfkeyle söylendim. "Bu suçu Reed'e ataktan çıkarı olabilecek tek bir kişi var."

"Kim?"

Val'le göz göze geldik. "Üvey annem."

28

Ella

VAL'İ EVE BIRAKTIKTAN sonra hemen otele döndüm. Dinah'yı bulmam iki saniye sürmedi. Hışım ile içeriye girdiğimde onu kanepeye uzanmış olarak buldum, saçları hafifçe dağılmış gözleri de buğulanmış görünüyordu.

"Steve nerede?" diye sordum etrafa bakınırken. Eğer Ruby Myers'a rüşvet vermesi konusunda Dinah'yla yüzleşeceksem etrafta kimsenin olmasını istemiyordum. Steve sadece onu kızdırdı ve sonra kadın da içine kapanırdı.

Dinah bir omzunu kaldırdı, varlığıyla yokluğu bir olan geceliğin askısı ince kolundan kaydı. "Kim bilir? Muhtelemelen rıhtımın tekinde on altı yaşında bir fahişeye para ödüyordur. Onları tazeyken seviyor, biliyorsun. Henüz senin yatağına girmemiş olmasına şaşıyorum."

Boğazım tiksintiyle doldu. "Bütün gün kışının üzerinde oturmak dışında bir şey yapıyor musun?"

"Neden öyle diyorsun, alışverişe ve spora gidiyorum ya. Ayrıca bazen üvey kardeşin Gideon'ı da beceriyorum," dedi sarhoş bir şekilde kahkaha atarak.

Kollarımı göğsümde birleştirmiş bir şekilde kanepeye yaklaştım ama bir yanımda tereddüt ediyordu. Planım buraya gelmek

ve Myers konusunda onunla yüzleşmekti ancak nereden başla-
yacağımı bilemiyordum. Myers'a nasıl ödeme yapabilmişti ki?
Nakitle olmalıydı, değil mi? Acaba Steve banka hesap hareketle-
rine bir göz atmama izin verir miydi? Yoksa Dinah elinin altında
nakit para mı bulunduruyordu?

Onu hemen suçlamak yerine farklı bir yaklaşım denemeye
karar verdim. Sarhoş insanların dili çözüldü. Belki de hiç çak-
tırmadan ondan birkaç bilgi alabilirdim.

Bu yüzden gidip kanepenin diğer ucuna oturdum ve
Dinah'nın konuşmasını bekledim.

"Dans provası nasıldı? Terlemiş gibi görünmüyorsun."

Omuz silktim. "Çünkü takımdan ayrıldım."

"Hah!" diye bağırdı biraz fazla yüksek sesle. Titreyen parma-
ğını bana doğrulttu. "Steve'e sadece erkek arkadaşınla yatmak
için takıma katıldığını söylemiştim."

Bir kez daha omuz silktim. "Reed'le ne yaptığımı neden bu
kadar umursuyorsun ki?"

"Umursamıyorum. Ben sadece Royalları sefil duruma düşür-
meyi seviyorum. Senin mutsuz olman da bunu ekstra özel hâle
getiriyor."

"Ne güzel," dedim alayla.

"Güzel şeyler seni bir yere ulaştırmaz," dedi öfkeyle. Sonra
yüzü ağlamaklı oldu ve içeriye girdiğimden beri ilk kez, leş gibi
alkol kokmasının dışında gözlerinin de kan çanağına döndüğü-
nü fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum huzursuzca.

"Hayır, iyi değilim," diyerek beni tersledi ama bu kez sesi
biraz titremişti. "Brooke'u özledim. Onu gerçekten çok özledim.
Neden bu kadar ağgözlü ve aptal olmak zorundaydı ki?"

Şoka uğramış bir hâlde yutkundum. Konuyu kendi kendine
açtığına inanamıyordum! Tamam, işte bu harika bir zamanla-
maydı. Elimi gizlice cebime daldırıp telefonumu buldum. Ses
kaydetmek için bir uygulamam var mıydı? Dinah'ya kendisini
suçlu gösterecek bir şeyler söyletebilir miydim?

“Ne demek istiyorsun?”

Dinah’nın gözleri dalgınlıkla parladı. “Bana senin de bizim gibi olduğunu söylemişti. Öyle misin?”

“Hayır,” dedim ve ânında böyle söylediğime pişman oldum. Lanet olsun, evet demeliydim.

Ancak Dinah kendi dünyasında öyle bir kaybolmuştu ki benim ona karşı çıktığımı fark etmedi bile. “O Royallara dikkat etmelisin. Seni aralarına alırlar ama sonra sırtından bıçaklarlar.”

Bu kez dikkatle konuştum. “Nasıl yani?”

“Çünkü bana öyle yaptılar.”

Bu, sen Gideon’la yatmadan önce mi yoksa sonra mıydı? Sen Royalların işini bitirmeye karar vermeden önce mi yoksa sonra mıydı?

“Ne yaptılar?” diye sordum bunlar yerine.

Parmaklarındaki değerli taşlardan biriyle oynadı. “Maria Royal’ı tanırdım. Bayview’un kraliçesiydi. Herkes onu çok sevdi ama kimse onun ne kadar üzgün olduğunu görmüyordu. Ancak ben gördüm.”

Kaşlarını çatıldı. Bu konu nereye gidiyordu?

“Ona, onun nereden geldiğini ve bu topluluğun içine sonradan girenlerin ne kadar yalnız bırakıldığını bildiğimi söyledim. Arkadaşça yaklaşmıştım,” diye mırıldandı Dinah. “Ama bunun değerini bildi mi?”

“Hayır?”

“Hayır, kesinlikle bilmedi.” Dinah elini sehpaye vurduğunda şaşkınlıkla yerimden sıçradım. “Royallar masallardaki zehirli elma gibidir; dışarıdan parlak, içi zehirle kaplı. Maria varlıklı bir aileden gelmiyordu. O sadece doğru zamanda doğru adama – Callum Royal’a– bacaklarını açmış sefil bir kenar mahalle kızıydı. Hamile kaldığında Callum onunla evlenmek zorunda kaldı. Ancak Maria, Callum’un bağlılığından asla memnun kalmadı. Hep daha fazlasını istiyordu ve çevresindeki erkeklerin üstündeki tam hâkimiyetini yıkmaya çalışan kadınların canına okuyordu. İki taraflı oynayan, manipülatif sürtüğün tekiydi. Kadınlara

karşı kindar ve acımasızdı, onların hayatını zindana çeviriyordu. Erkeklerle karşı ise tatlı sözler ve iltifatlardan ibaretti."

Vay canına. Bunlar Maria Royal hakkında hiç duymadığım şeylerdi. Reed ve kardeşleri onu bir azize gibi hatırlıyorlardı. Birden aklıma Steve'in beni okuldan almaya geldiğinde ettiği sözler geldi.

Yaşayan hiçbir canlı aziz değildir.

Ama diğer yandan Dinah da sözüne güvenilir biri değildi. Ve muhtemelen Reed'i hapse tıkabilmek için birilerine rüşvet vermişti. Söylediklerine inanmak aptallık olurdu.

Ayrıca Maria sürtüğün tekiydiyse bile, Dinah'nın Royallara takmış olması hâlâ mantıklı gelmiyordu. "Maria Royal sana bir kere kaba davrandığı için mi sen ve Brooke, Royallara ve Steve'e taktınız?" diye sordum inanamayarak.

Derin bir iç çekti. "Hayır, tatlım. Maria Royal buralardaki diğer zengin sürtüklerin bir temsiliydi sadece. Böyle tiplerle sen de okulda karşılaşmışsındır. Bunlar kendi boklarının mis gibi koktuğuna inanırlar."

Tıpkı Jordan Carrington gibi. Bir açıdan bakıldığında Dinah'nın nasihatleri çok da çılgınca değildi. Ancak şöyle bir fark vardı; ben Jordan'ın yaptıklarını umursamazken, açıkça görülüyordu ki o Maria'nın fikirlerini çokça umursamıştı.

"Ona ulaşmaya çalıştığım ilk anda beni elinin tersiyle itti. Benim orospu olduğumu ve onunla uzaktan yakından alakamın olmadığını söyledi."

"Üzgünüm."

Belli ki yeterince samimi bir şekilde söyleyememiştim çünkü Dinah ağlamaya başladı. Hıçkırıklara boğularak ağlıyordu. "Hayır, değilsin. Beni anlamıyorsun. Çünkü hâlâ Royalların harika insanlar olduğunu düşünüyorsun. Beni anlayan tek kişi Brooke'tu ve o da gitti. Öldü."

Bu, konuya girmek için mükemmel bir fırsattı, ben de kullandım. "Pastadan senin payını almaya çalıştığı için mi Brooke'u öldürdün?"

"Hayır. Lanet olsun sana, onu ben öldürmedim." Dinah'ın sesinden öfke akıyordu. "Senin o kıymetli Reed'in öldürdü."

"Hayır, o yapmadı," diye cevapladım sıkılı dişlerimin arasından.

"Kendini kandırmaya devam et, tatlım."

Doğrudan alaycı gözlerinin içine baktım. "Ruby Myers'a, Reed'in Brooke'u öldürmekle tehdit ettiğini söylesin diye rüşvet mi verdin? Söyle, yaptın mı?"

Dinah gülümsedi. Soğuk, içinde keyif barındırmayan bir gülümsemeydi. "Verdiysem ne olmuş? Bunu nasıl kanıtlayabilirsiniz ki?"

"Kadının banka hesap kayıtlarıyla. Callum'un özel dedektifleri gerçeği ortaya çıkarırlar."

"Öyle mi?" Kısa, öfkeli bir kahkaha attı ve sonra uzanıp eliyle çenemi kavradı. "Royal ailesinin kaynakları Reed'in özgürlüğünü satın alamaz. O katil bozuntusu pisliği hapiste görmek için elimden geleni ardına koymayacağım, bu yapacağım son şey olsa bile."

Eline vurup ayağa kalktım. "Bu suçu Reed'in üzerine atamayacaksın!" diye bağırdım. "Ruby Myers'a rüşvet verdiğini kanıtlayacağım. Hatta belki Brooke'u senin öldürdüğünü de kanıtlarım."

"Elinden geleni ardına koyma, prenses. Benimle ilgili hiçbir şey bulamayacaksın." İçkisini kafaya dikti ve bardağını yeniden doldurdu.

Onun kendini beğenmiş, berbat yüzünü görmekten usanmış bir hâlde hışımla odama çıktım ve kapıyı ardımdan çarptım. Telefonu elimden düşürmeyecek kadar sakinleştiğimde Reed'i aradım.

"Naber?" dedi.

"Ruby Myers'ın evine gittim ve..."

"Ne?"

O kadar yüksek sesle bağırdı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Şaka mı yapıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Kendini öldürtmeye mi?"

Ben de, "İkimiz de kadının ifadesinin yalan olduğunu biliyoruz!" diye bağırdım. Sonra ses tonumu düşürerek fısıltıyla, "Bu işin arkasında Dinah var. Doğrudan olmasa da Myers'a rüşvet verdiğini itiraf etti."

"Lanet olsun, Ella, bu işe bulaşma. Babamın özel dedektifleri bu davayla uğraşüyor ve şimdiye kadar yeni bir bilgiye ulaşamadılar. Dinah olaya gerçekten karıştıysa, arı kovanına çomak sokmak senin canını yakmaktan başka işe yaramaz. İncinmeni istemiyorum."

"Öylece oturup bekleyemem." Hışımla pencereye yöneldim ve perdeleri açtım. Oda hizmetlisi aptalca bir nedenden dolayı bunları sürekli kapatıp duruyordu.

Reed iç çekti. "Bak, seni anlıyorum. Senin için bu çok zor, farkındayım. Ancak bunun hepimiz için en iyisi olduğunu kabullenmelisin. Anlaşmayı kabul edersem her şey son bulacak. Belirsizlikle dolu bir yıl ve tüm kirli çamaşırlarımızın gazete manşetlerini süsleyeceği birkaç yıllık temyiz süreci yerine anlaşmayı kabul edip buna bir son vereceğiz." Sesini daha da alçaltarak, "O kadar uzun sürmeyecek," diye ekledi.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Bu doğru değil. Hem ayrıca ben senin bir günlüğüne bile gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

Biliyor muydu gerçekten de? Sanki çoktan aramıza mesafe koymaya başlamış gibi sesi soğuk geliyordu. Biraz çaresizce, "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum." Sesi boğuk, kısık ve çatallı çıkmıştı. "Hadi kavga etmeyelim. Bunu bir kenara bırakıp kalan zamanımızı eğlenerek geçirelim. Sen göz açıp kapayıncaya kadar ben çıkmış olacağım." Duraksadı. "Her şey iyi olacak."

Ama ben ona inanmıyordum.

Ertesi gün sanki hayatımızda hiç kötü şeyler olmuyormuş gibi davranmaya çalıştım. Sanki Reed en az beş yılını hapiste geçireceğini duyurmamış gibi. Sanki ona her baktığımda kalbim kırılmıyormuş gibi.

Reed bir açıdan haklıydı. Eğer önümüzdeki beş haftayı korkutucu geleceğimiz hakkında düşünerek geçirecek olursak Reed şimdiden kendini hapiste gibi hissetmeye başlayacaktı.

Bu yüzden okulda rutine bağladım ve işler yolundaymış gibi davrandım ama son zil çaldığında tüm bu rol yüzünden bitik hissediyor, hemen eve gitmek istiyordum.

Park yerine varmak üzereydim ki birinin yüksek sesle bana seslendiğini duydum.

Aniden taş kesildim. Harika. Bir Jordan eksikti.

Benden yaklaşık on adım uzaktayken, "Konuşmamız gerek," dedi.

Kapıyı açmaya çalıştım ama ben kaçamadan Jordan yanımda bitmişti. İç çekerek arkama döndüm. "Ne istiyorsun?"

Bakışlarında şeytani bir parıltı belirdi. "İyilik bocunu ödemeni istiyorum."

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Lanet olsun. Bu iyilik konusunu gerçekten unutacağını ummuştum. Ama Jordan Carrington'ın hiçbir şeyi unutmayacağını bilmeliydim, özellikle de bu şey onun yararınaysa.

"Pekâlâ," dedim sahte bir gülümsemeyle. "Okul duvarına kimi bantlamamı istiyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Sanki amatörün tekinin kirli işlerini yapmasına izin veririm de." Manikürlü elini sallayarak, "Bence iste-yeceğim iyilik çok hoşuna gidecek. Çünkü hiç enerji harcamana gerek kalmayacak."

Omurgam şüpheyle karıncalandı. "Ne istiyorsun?" diye sordum tekrardan.

Jordan bana kocaman gülümsedi. "Reed Royal'ı."

29

Ella

JORDAN'IN SÖZLERİNİ sindirmem birkaç dakika sürdü. Sindirdiğimde ise kahkahalarımı engel olamadım. Reed'i mi istiyordu? Şey, peki. Rüyanda görürsün, sürtük.

"Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama her şekilde Reed anlaşma dışı," dedim neşeyle. "Bu yüzden başka bir iyilik düşünmem gerekiyor."

Bir kaşını kaldırdı. "Ya bu olur ya da hiçbir şey."

Sırıttım. "O zaman hiçbir şeyi seçiyorum."

Jordan buna güldü. Ya da belki de sadece bana gülüyordu. "Pardon, ben *hiçbir şey* mi dedim? Aslında kastettiğim, anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirmezsен sosyal hayatından geriye 'hiçbir şey'in kalmayacağıydı. Mesela erkek arkadaşını otel odasında becermek için dans takımı hakkında yalan söylediğini babana anlatırım. Gerçeği öğrendiğinde babanın seni ömür boyu cezalandıracağına eminim." Kirpiklerini kırıştırdı. "Ya da belki seni alıp başka bir eyalete taşınır. Hatta ona bunu yapmasını tavsiye ederim. Diğer eyaletlerdeki iyi birkaç özel okulun broşürlerini bile veririm."

Lanet olsun sana Jordan. Beni zorla başka okula transfer etmek tam olarak Steve'in yapacağı bir şeydi. Hele deplasman ma-

ıyla ilgili ona yalan söylediğini ve geceyi Reed'le geçirdiğini öğrenirse sinirden aklını kaçırdı.

"Ee," dedi, gülümsemesi geri dönmüştü. "Detayları söyleyeyim mi?"

"Reed'den ne istiyorsun?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Beni Kış Balosu'na götürmesini istiyorum."

Ağzım açık kaldı. Bu kız ciddi miydi?

Şoka giren yüzüme bakan Jordan gözlerini devirdi. "Ne? Onunla *sen* gidecek değilsin ya? Tabii baban birdenbire bir katille çıkmaya onay verdiyse o başka?"

Gözlerine baktım. "Bir katille birlikte olmak istemediğinle ilgili çektiğin nutka ne oldu?"

Omuz silkti. "Fikrimi değiştirdim."

"Öyle mi? Neden peki?" diye söylendim.

"Çünkü Reed'in yıldızı hiç şimdiki kadar parlak olmamıştı." Koyu renk, parlak saçlarını omzunun üzerine savurdu. "İlk tutuklandığında sosyal statüsü düşmüştü ama şimdi sefil kızların tek konuştuğu şey o. Senin gibi çöp parçalarının aksine benim için sosyal hiyerarşi önemli bir şeydir." Yine omuz silkti. "Baloya Reed'le gitmek istiyorum. İstedğim iyilik bu."

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha koptu. "Erkek arkadaşımı bir geceliğine sana ödünç verecek değilim!"

Gözleri öfkeyle gölgelendi. "O bir ödül, seni salak. Bunu hâlâ anlayamadın mı?"

Reed bir ödül değil! diye bağırmak istedim. O bir insan. Sert çocuk rolünü bırakması için kendine müsaade ettiğinde tatlı, zeki ve muhteşem biri. Ve o benim. Bu kız, buna olur diyeceğimi düşünmekle aklını kaçırmış olmalıydı.

Jordan benim değişmeyen ifademi görünce iç çekti. "Bak ne diyeceğim, sana dans takımında bir yer açmama ne dersin?"

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu, takıma geri dönmene izin veriyorum demek," diye yanıtladı bıkkınlıkla. "Tanrım, sen geri zekâlı mısın acaba? İkimiz

de takımdan ayrılmak istemediğini biliyoruz – sebepsiz yere kal-
taklık ediyordum sadece. İstersen geri dönebilirsin yani.”

Durakladım. O aptal takımınla gerçekten çok eğlenceli zaman
geçirmiştin.

“Ve senden başka bir iyilik de istemeyeceğim,” dedi fazla ne-
şeli bir gülümsemeyle. “Tek istediğim Kış Balosu’na kolumda
Reed’le gitmek.”

Tek istediği bu muydu? Tanrım, ne kadar da küçük bir şey
istiyordu. Yersen.

Ellerimi kalçalarıma koydum. “Peki sonra?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Balodan sonra ne olacak peki? Balodan sonra erkek arkada-
şın olacağını falan mı sanıyorsun? Çünkü olmayacak.”

Jordan burnundan güldü. “Kim hayatını hapisshanede geçi-
recek birinin kız arkadaşı olmak ister ki? Ben sadece Kar Tanesi
Kraliçesi olmak istiyorum. Hepsi bu.”

“Kar Tanesi Kraliçesi mi?” diye sordum boş boş bakarak.

“Kış Balosu’ndaki herkese kral ve kraliçe seçimleri için oy
kullanır. Yuvaya Dönüş partisinde olduğu gibi.” Saçını omzu-
nun üzerine attı. “Kraliçe olmak istiyorum.”

Tabii ki istiyordu.

“Yani bu çoktan cepte gibi bir şey ama baloya Reed’le gitmek
bunu garantileyecek. Bir grup öğrenci, Reed’in hâline üzüldük-
leri için ona oy vereceklerinden bahsediyor.”

Bu Astor Park veletleri gerçekten çok gariplerdi. Jordan’ın
yüzünü inceledim. “Bunu yapmayı kabul edersem, ödeşecek mi-
yiz?”

“Tamamen ödeşeceğiz,” dedi neşeyle.

Öfkemi yutarak arabamın kapısını açtım ve kendimi sürücü
koltuğuna attım.

“Ee?” Jordan, beklenti dolu yüzüyle üstü açık arabamın üze-
rine eğilmişti.

“Bunu düşüneceğim,” dedim öfkeyle ve kahkahasının sesini
bastırmak için motoru çalıştırdım.

Reed

Antrenmandan eve döndüğümde Ella'yı, üzerinde benim eski eşofmanlarımdan birine benzeyen bir alt ve minicik bir askılı üstle yatağıma kıvrılmış yatarken buldum. (Onu gördüğüme şaşırmıştım.

"Steve burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum dikkatle.

Başıyla onayladı. "Ona Easton'la kimya çalışmam gerektiğini söyledim." Kimya kitabı yanındaydı ama Easton görünürlerde yoktu.

Sırıttım. "Gerçekten ders çalışman mı gerekiyor yoksa bunu bahane olarak mı kullandın?"

"Hayır, gerçekten çalışmam gerek," diye cevapladı huysuzca. "Ama ikimiz de aptal kardeşinin bana yardım etmeyeceğini biliyoruz. Bu yüzden en azından burada çalışırsam seni de görmüş olurum dedim. Steve aşağıda olduğu için sessiz olmamız gerekiyor gerçi."

Yatağa doğru gidip ona bir öpücük verdim. "Üzerimi değiştirip eşofmanlarımı giyeyim, sana yardım ederim. Geçen yıl kimya dersi almıştım, her şeyi hatırlıyorum."

Ben banyoya girmeden önce doğrulup oturdu ve "Bekle. Sana bir şey söylemem gerek," dedi.

Gözlerim üzerindeki varla yok arası atlete kaydı. Ella'yla geçirebileceğim sadece birkaç haftam kaldığını bildiğim için onu her gördüğümde daha da alev alev yanıyordum. "Bana üzerini çıkardıktan sonra söyleyebilir misin?"

Güldü. "Hayır."

"İyi. Öyle olsun." Yatağa atladım ve sırtüstü uzanıp parmaklarımı karnımda kavuşturdum. "Ne söyleyecektin?"

Boğazını temizledi. "Jordan'ı Kış Balosu'na götürmen gerekiyor."

Hemen doğruldum. "Kafayı mı yedin?" Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Baloya gideceğimizi bile bilmiyordum. Başka bir şey

yaparız diye düşünmüştüm. Sadece ikimiz." Kış Balosu'ndan nefret ediyordum.

"Herkes gidiyor sanıyordum." Telefonunu bana uzattı. "Gördün mü?"

Telefonunu aldım ve Astor Park'ın, Kış Balosu hazırlık fotoğraflarıyla dolu olan Instagram hesabını gördüm. Okul bu baloyu takıntı hâline getirdiği için minnettardım çünkü Ella'nın ve kardeşlerimin ilgisini davamın üzerinden bir nebze olsun çekmişti.

"Kızlar dönemin en önemli sosyal etkinliği olduğu için gidiyorlar. Erkeklerse balo sonrasında birileriyle yatabilmek için," dedim açık açık.

"Güzel. Ama senin danstan sonra Jordan'la yatmana gerek yok. Pazarlığımız sadece senin onu baloya götürmen içindi, başka bir şey için değil."

"Pazarlık mı?" Düşüncelerim odağını kaybediyordu çünkü Ella'nın atletik yukarı sıyrılmıştı ve belinin üstünde açığa çıkan tenini görebiliyordum.

"Dans takımına girerek deplasman maçına gitmemin pazarlığı."

İniltimi bastırdım. "Ona verdiğin söz bu muydu yani? Onu Kış Balosu'na götürmem?"

"Hayır, sadece sonra ödenecek bir iyilik borcu sözü vermiştim."

"Neden benimle gitmek istiyormuş? Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Bence senden nefret etmiyor. Bu sadece garip bir kötü şöhret meselesi. Onunla gidersen, sana evcil hayvanı gibi tasma takıp yanında gezdirerek hava atacak. Bir tür güzel ve çirkin olayı."

"Buradaki çirkin Jordan oluyor, değil mi?"

Ella'nın tepkisi göğüs ucumu çimdiklemek oldu. Kahretsin, bu acıtmıştı.

"Ah, ayrıca Kar Tanesi Kraliçesi ya da öyle saçma bir şey olmak istiyormuş," diye ekledi Ella. "Seninle giderse şansının artacağını düşünüyor."

Parmaklarını yakalayıp ağzıma doğru çektim. "Baloya

Jordan'la gitmek istemiyorum. Eğer gideceksem, tasmamı sen tutacaksın."

"Ben kimsenin sahibi değilim."

Elini alıp enseme yerleştirdim. "Ben sana aidim. Astor'daki herkes bunu biliyor."

Tatlı bir şekilde kızardı. "Ben de sana aidim. Ama bir anlaşma yaptım."

"Neden bu borcu ödemek zorundasın ki? Kimse seni zorlamıyor."

Parmaklarını köprücük kemiğimden gezdirince omurgamdan aşağıya bir titreme yayıldı. "Çünkü anlaşma anlaşmadır. Ben verdiğim sözleri daima tutarım."

"Şeytanla yapılan anlaşmalar sayılmaz."

Ella elini geri çekerken, "Eğer onunla gitmezsen deplasman maçıyla ilgili uydurduğum yalanı Steve'e söyleyecekmiş," diye itiraf etti. "Ve onu beni başka bir okula göndermeye ikna etmeye çalışacakmış. Hatta belki başka eyaletteki bir okula."

Ocak ayından sonra buralarda olmayacağım için başka okul olayını kaldırabilirdim ama başka eyalet mi? Bu imkânsızdı. Bu, Ella'nın beni ziyarete gelemeyeceği anlamına geliyordu. Ayrıca kardeşlerimin ona, onun da kardeşlerime ihtiyacı vardı. Biz onun ailesiydik. Onlardan ayrılmayı hak etmiyordu.

Yine de Steve'in böyle radikal bir şey yapabileceğini biliyordum. Babam ona savcılığın anlaşmasından bahsettiğinden beri Steve, Ella'nın burada zaman geçirmesine izin veriyordu ama çıkmamızı hâlâ istemiyordu. Bunu açık açık ifade etmişti. Ya deplansman maçından sonra kızının bekâretini bozduğumu öğrenirse? O zaman beni öldürürdü.

Ella doğruldu ve bir bacağına belime attı. "Bunu yapmak zorundasın, Reed. Lütfen?"

Ella'yla ilgili öğrendiğim bir şey varsa o da aklına bir şeyi koyduysa mümkün değil onu caydıramazdınız. Çok inatçıydı. Neye mal olursa olsun Jordan'la yaptığı anlaşmaya uyacaktı ve bu bedel bu çok da kötü bir şey değildi sanırım.

Kalçalarını kavradım ve onu olduğu yerde tuttum. "Bu anlaşmanın detayları neler? Benden ne yapmamı istiyor?"

Ella telefonunu eline aldı ve mesajlarına baktı. "Bir şey giymek zorundaymışsın. Neydi hatırlayamıyorum."

"Bana sormadan kabul mü ettin?" diye sordum.

"Hayır, yemin ederim. Ona eğer sen olur dersen tamam diyeceğimi söyledim." Ella'nın elleri göğsüme indi. Kalçaları da hareket etmeye başladı.

Gözlerim titreyerek kapandı ama, "Balolarda hep smokin giyilir. Başka ne bok giymemi istemiş olabilir ki?" dediğimi uzaktan da olsa duydum. Aklıma başka bir şey gelince aniden gözlerimi açtım. "Sen de gitmeyi planlıyor musun? Yoksa beni Jordan'ın merhametine mi bırakacaksın?"

"Yaa, ben seni hiç tek başına bırakır mıyım? Wade'le giderim diye düşünmüştüm. Val gitmediği için Wade'e de göz kulak olabilirim."

Ah, siktir, hayır. Bu planı hiç sevmemiştim. "Wade çüküne sahip çıkamaz," diye homurdandım.

"Biliyorum. Val neden gitmiyor sanıyorsun?"

"Yani ben baloya bu şeytan kızla giderken sen de Atlantik kıyısındaki uygun bütün kızları elden geçirmeyi kendine görev edinmiş bir çocukla mı takılacaksın?"

Ella, "Arkadaşın hakkında öyle konuşma," diyerek beni azarladı. "Wade bana yürümemesi gerektiğini gayet iyi biliyor."

"Bilse iyi eder," dedim somurtarak.

Eğilip beni öptü ama ben işin içine biraz dil karıştıramadan geri çekildi. "Ee, yapacak mısın?"

"Evet, yapacağım," dedim huysuzca. "Ama hâlâ baloya Jordan'la gidiyor olmama olur verdiğine inanamıyorum."

"Hey, en azından Abby değil," diye homurdandı. "Senin Jordan'la gitmeni sindirebilirim çünkü ondan nefret ettiğini biliyorum ama Abby olsa bu beni fazlasıyla rahatsız ederdi."

"Eski sevgilim olduğu için mi?"

"Eski sevgilin olduğu için."

"Ama eski işte. Yani bu artık onunla çıkmıyorum, çıkmak istemiyorum ve gelecekte de onunla çıkmak gibi bir niyetim olmadığı anlamına geliyor. O türden bir eski."

Ella hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Öyle kalmaya devam etse iyi eder."

Bir kahkaha patlattım. "Kıskanç Ella'yı seviyorum." Başka bir şey aklıma geldi. Kış Balosu iki gün sonraydı ve Ella ilk defa gitmekten bahsediyordu. "Bir elbisen var mı?"

"Alışveriş merkezinden alamaz mıyım?"

"Ah, bebeğim. Hâlâ öğrenemedin, değil mi?" Onu sızlayan penisimin üzerinden kaldırıp yatakta yanıma bıraktım. Şifonyeri açıp giymesi için bir kapüşonlu çıkardım. "Bunu giy, babamla konuşmaya gidiyoruz."

"Şimdi mi? Tüm mağazalar kapalıdır."

Orada öylece, kıpırdamadan dikilince kapüşonluyu kafasından geçirdim. "Kış Balosu mezuniyetten daha büyük bir olaydır. Kızlar elbiselerine bazı insanların arabalarına harcadığından fazla para harcarlar." Kollarını da geçirip ucunu kıvırdım. "Baloda zorluk yaşamayı istemiyorum."

"Tanrım, Val haklıymış. Siz zenginlerin her şey için ayrı bir kıyafeti oluyor. Elbisemi bir sürü elbise satılan alışveriş merkezindeki mağazalardan alamayacaksam, nereden alacağım?"

"Nereden alacağını ben bilmiyorum ama babam muhtemelen biliyordur."

Aşağıya indiğimizde babamla Steve'i çalışma odasında bulduk. Uçuş planına benzeyen kâğıtların üzerine eğilmişlerdi.

Kapıyı tıklatıp, "Bir dakikanız var mı?" diye sordum.

Steve benim kıyafetlerimi giymiş olan Ella'ya dik dik baktı.

"Bir şey olmadı," diye mırıldanma mecburiyeti hissettim.

"Kış Balosu hakkında konuşuyorduk ve Ella balo için bir elbisesinin olmadığını söyledi."

Babam kâğıtların üzerinden bize bakarak, "Kış Balosu'na beraber mi gidiyorsunuz yani?" diye sordu.

"Hiçbir yere gidemezler," dedi Steve sertçe.

Ella babasına kötü bir bakış attı. "Beraber gitmiyoruz. Reed, Jordan Carrington'la gidiyor, ben de Wade'le."

Steve hemen sakinleşti. "Pekâlâ."

Bu kadar belirgin bir şekilde rahatlamaşının beni ne kadar gıcık ettiğini belli etmemeye çalıştım. "Neyse, Ella'nın bir elbiseye ihtiyacı var," diye söyledim.

"Bu o kadar önemli mi gerçekten?" diye sordu Ella sinirlenmiş bir şekilde. "Benim giyecek elbiselerim var zaten."

"Bilemiyorum," dedi babam ağır ağır, "birkaç yıl önce baloda refakatçi olmuştum ve birçok tasarımlı elbise gördüğümü hatırlıyorum. Reed bir elbiseye ihtiyacın olduğunu söylüyorsa, o zaman bir elbiseye ihtiyacın var demektir." Çenesini ovuşturup Steve'e döndü. "Şu çıktığın kadın... Patty miydi, Peggy miydi..."

Steve araya girerek, "Perri Mendez mi?" diye yardımcı oldu. "Evet, Bayview Butiği'nin sahibiydi."

"Hâlâ öyle. Onu birkaç hafta önce Ticaret Odası'nın yemeğinde gördüm. Bakalım bir şeyler ayarlayabilecek mi?" Babam Ella'yı masaya çağırdı. "Otur ve Perri'nin sitesine bir göz at bakalım. Beğendiğin bir elbiseyi seç ve biz de alalım."

Ella oturdu. "Ne tür bir şeye bakmam gerek?"

"Bulabildiğin en şatafatlı şeye," diye önerdim. "Burası gösteriş ülkesi."

Bir yığın fotoğrafa tıkladı ve sonra bir sayfada durdu. "Bunu beğendim."

Kolu ekranı engellediği için hangi elbiseyi seçtiğini göremedim.

Babam Ella'ya, "Fotoğrafları kaydet, ben sonra Perri'ye gönderirim," dedi.

"Teşekkürler."

"Sana babam bunun çaresine bakar demiştim," dedim sırıtarak.

Sandalyeden kalkınca beraber kapıya yöneldik ancak Steve'in keskin sesi havayı deldiğinde ikimiz de olduğumuz yerde kaldık.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Odama çıkıyoruz. Endişelenme, Easton şu an burada," dedi Ella, çoktan eşikten geçmişti bile.

Steve kaşlarını çatı. "Kapıyı açık bırakın. Yeni erkek arkadaşım Reed'in bu kadar etrafında takıldığını bilse bundan hiç hoşlanmaz."

Ben Ella'ya şaşkınlıkla bakarken babamın yüzünde sinirli bir ifade belirdi. *Yeni erkek arkadaş mı?* Bu kız Steve'e ne yalanlar söylüyordu?

Ella beni üst kata sürüklerken olayı açıklamaya başladı. "Wade'le sahte randevuya çıktığım için Steve onun yeni erkek arkadaşım olduğunu zannediyor. Sanırım artık baloya da beraber gideceğimiz için resmî olarak bir çift sayılırız."

"Siz çift falan değilsiniz," diye hatırlattım ona.

"Hadi canım."

Yalnız kaldığımızda hiç zaman kaybetmeden üzerindeki kapüşonluyu çıkardım ve onu öpmeye başlayarak sevgilisinin kim olduğunu hatırlattım.

"Kapıyı açık bırakmadık," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedim göğüslerine karşı. "Durmamı ister misin?"

"Tabii ki hayır."

Beş dakika kadar öpüştükten sonra Easton odaya daldı.

"Bir şeyleri bölmedim, değil mi?" diye sordu hiç utanmadan.

"Duyduğuma göre sizinle televizyon izliyormuşum."

Ella kafasına bir yastık fırlattı ama yine de yana kayarak ona yer açtı. Kumandaya basıp televizyonu açtım. Ekran aydınlanırken sevgilim bana sokuldu.

Hapse girmeme çok fazla zamanım kalmamıştı. Jordan'la bir gece geçirerek bu kıymetli zamandan çalmak istemiyordum ama Ella'nın hatırı için katlanmak zorundaydım.

Çünkü kalan haftalardaki hedefim, her günün her saniyesinde Ella Harper'ı mutlu etmekti.

30

Ella

CUMA AKŞAMI STEVE beni Royallara bıraktı ve yol boyunca da söylenip durdu. "Bizim zamanımızda oğlanlar kızları evinden alırdı. Kankalarının evinden değil."

"Bu, Wade'in beni almak için şehre kadar araba kullanmasından daha kolay," dedim omuz silkerek. Nedeni hem buydu hem de Reed'in smokinine göz atabilmektir. Ama tabii bu düşüncüyü kendime sakladım.

Royal malikânesinin kapılarından girdiğimizde, elimde olmadan şimdiki hayatımı buraya ilk geldiğim zamanla karşılaştırdım. Çok değil, birkaç ay önce Daddy G denilen köhne bir kulüpte striptiz yapıyordum. Bugünse aşırı lüks bir arabada oturmuştum ve üzerimde Val'in dediğine göre Astor Park'ın bir yıllık okul ücreti kadar eden bir elbiseyle, ayağымda markanın adının kristal taşlarla işlendiği bir ayakkabı vardı. Val bu kristal tasarımcısının adını üç kez tekrarlamıştı ama yine de kavrayamamıştım. Balo elbisesi ve camdan pabuçlarımla tam bir Sindirella gibi görünüyordum. Bu masaldaki peri anne Callum muydu yoksa Steve miydi emin değildim gerçi.

Steve spor arabayı bahçedeki çeşmenin çevresinden dolandırdı. Ön basamaklara yanaştığımız an kapıyı açtım ama lanet

araba o kadar alçaktı ki yüzlerce kat şifonun içindeyken kapıdan çıkmaya zorlandım.

Steve güldü. "Bekle. Çıkmana yardım edeyim."

Beni kaldırdı ve on santim yüksekliğindeki topuklu ayakkabılarımın üzerine bıraktı.

Kollarımı uzatarak, "Sence nasıl?" dedim.

"Çok güzel görünüyorsun."

İltifatı karşısında yanaklarım kızardı. Yüzünde gurur dolu bir ifadeyle hayranlıkla bana bakan bu adamın babam olması hâlâ çok gerçekdişi geliyordu.

Koluma girdi ve geniş merdivenleri çıkarken bana yardım etti. İçeriye girdiğimiz an Reed'in merdivenlerden indiğini gördüm. Siyah smokinin içerisinde o kadar iyi görünüyordu ki neredeyse ağzımın suları akacaktı.

"Selam Reed. Hoş görünüyorsun," dedim yavan bir şekilde, çünkü Steve tam yanımda duruyordu.

Reed de aynı kayıtsız ses tonuyla, "Sen de hoş görünüyorsun," diye cevapladı. Ama yoğun bakışları başka şeyler söylüyordu.

"Ben Callum'un çalışma odasında olacağım," dedi Steve bize. "Ella, Wade gelince bana haber verirsin."

Koridorda gözden kaybolduğunda çok şaşırdım çünkü Reed'le yalnız kalmamdan hoşlanmadığını biliyordum. Hoşlanmamasının bir sebebi vardı elbette. O gider gitmez Reed üzerime eğildi ve ağzını boynuma gömdü. Nabzımın attığı noktaya dizlerimi titreten bir öpücük kondurdu.

Daha sonra beni duvara dayadı ve straplez elbisemin açıkta bıraktığı tenimi keşfe çıktı. Ellerimle yepyeni beyaz gömleğini kavradım. Saniyeler geçtikçe üzerindeki çıkarma fikri daha çekici hâle geliyordu. Ama ne yazık ki dışarıdan gelen bir araba sesi keyfimizi bozdu.

Korna sesiyle beraber Reed isteksizce başını göğsümden kaldırdı. "Kavalyen geldi."

"Dudaktan öpmek yok mu?" Nefesimi normala döndürmeye çalışarak gülümsedim.

Parmağıyla dudağımın kenarını okşadı. "Rujunu bozmak istemedim."

"Boz gitsin," dedim davetkâr bir şekilde.

Dudakları kıvrıldı. "Şu anda dudaklarımı bastırmak istediğim çok fazla yerin var." Eli, öpücüklerinden dolayı hâlâ hafif nemli olan göğsüme indi. Uzun parmaklarından birini elbisenin sıkı geyyerinin içine sokup meme ucumun üzerinde gezdirdi.

Kapıyı çalmadan içeriye dalan Wade, "Selam dostum, balo eşimi mi kirletiyorsun?" diye sordu.

Reed iç geçirdi ve elini üzerimden çekerek topuklarının üzerinde salındı. "Sadece harika bir vücudu olan kız arkadaşımın minnettarlığını gösteriyorum."

Wade'e dönmeden önce derin ve sakinleştirici bir nefes aldım. Şükürler olsun ki elbisemin üst kısmı oldukça kalındı da ipekli kumaş heyecandan sertleşen meme uçlarımı gözler önüne sermiyordu. "Kavalyem olacaksan, umarım güzel bir çiçek bileklik getirmişsindir. Biri bana bir erkeğin aldığı çiçek miktarından aletin uzunluğunu anlaşılabileceğini söylemişti."

Wade aniden durdu, bakışları elindeki uzun beyaz kutuya kaydı. "Gerçekten mi? Öyle bir şey mi varmış?"

Reed ve Wade'in arasında endişeli bir bakışma geçtiğinde neredeyse gülmekten ölecektim.

"Sen çok şeytan bir kadınsın," dedi Wade ve kutuyu bana vermeden yanımdan geçti.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca hepimiz o yöne döndük. Kendi smokinleri içindeki Easton ve ikizler yanımda belirdi.

Sawyer, ben ve Wade'i gördünce bize başını salladı. "Niha yet. Şimdi gösteri zamanı. Önce Lauren'ı almalıyız."

Herkes kapıdan çıkarken Easton ve ben geriden yürüdük. Easton gülümseyerek eteğimi çekiştirdi. "Daha dar ve seksi bir şey seçersin diye düşünmüştüm."

"Uzun zaman sürtük kıyafetleri giydim. Hiç prenses olmamıştım," dedim elbiseyi düzelterek. Bu elbiseye kutudan çıkar-

dığım anda âşık olmuştum. Omuzları açıkta bırakması aradığım seksiliği veriyordu ama uzun kollu ve dik yakalı olsaydı bile uzun eteğine, yürürken bacaklarıma sürünen kat kat şifona hayran olurum.

Easton sırttı. "Sen zaten her zaman beklentilerin tersini yaparsın. Kızlar kendilerini paralayacaklar."

"Ben sadece istediğim şeyi yapıyorum. Onlar da aynısını yapmalı." Bu elbiseyi Astor'daki birinin burnunu sürtmek için seçmiştim. Bu elbiseyi rüya gibi gördüğüm için seçmiştim - ve her ne kadar kavalylem o olmasa da, Reed'le katılacağım tek Kış Balosu olduğu için, dünyadaki en güzel elbiseyi giymek istemiştim.

"Önemli değil zaten. Dar bir elbise giyseydin sana sürtüğ diyeceklerdi, şimdiyse söyleyecek başka bir şey bulacaklardır ama Reed gittiğinde sana ben göz kulak olacağım."

Easton'ın bu açıklaması içimi ısıttı. Mevzu birilerinin bana bakıcılık yapması değildi, sadece büyümeye başlaması hoşuma gitmişti. O an birden gelen aydınlamayla Easton'ın, bakıcılık yapıp göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğunu fark ettim. Ben o kişi değildim ama o aradığı kızı bulana kadar en azından birbirimize sahip çıkabilirdik.

"Ben de sana göz kulak olacağım," diye söz verdim.

"Anlaştık."

Tokalaştık.

Bahçeye henüz varmıştık ki Steve'le Callum dışarıya çıktı. Callum, "Gidiyor musunuz, çocuklar?" diye seslendi.

"Evet," dedi Easton.

Wade, Steve'in Bugatti'sinin yanında durakladı. Arabanın kaputunu hafifçe okşadı ama elini başka yerlere sürmeye cesaret edemedi. "Bunu kullanmama izin vermelisiniz, Bay O'Halloran. En azından kızınızın hatırına."

"Bence siz, Bay Carlisle, iki milyon dolarlık arabamın üzerine ağzınızın suyunu akıtmayı bırakıp kızımı baloya götürmelisiniz."

Aman Tanrım. Ağzım açık babama bakakaldım. "İki milyon mu?" diye sordum.

Hepsi bana, sanki bu soruyu sormakla ahmaklık etmişim gibi bakıyordu, oysa ahmak olan onlardı. Kim iki milyon doları bir arabaya verirdi? Bu insanların gerçekten de haddiden fazla parası vardı.

"En azından şansımı denedim." Wade sırtıtrarak kendi spor arabasına doğru koştu ve binmem için kapıyı açtı. "Atlı arabanız emrinize amade."

On beş dakika sonra şehir kulübüne sapmak üzere bekleyen uzun bir araba kuyruğunun sonunda durakladığımızda Wade, "Hey, dinle," dedi. "Herhangi bir sorunun olursa bana gelebileceğini bilmeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Gelecek dönem," diye açıkladı. "Yani Reed gittikten sonra."

"Ne gibi bir sorunuma çare bulmayı planlıyorsun? Mesela diyelim ki tampon almayı unutmuşum, dolabında yedek tampon mu bulunduracaksın?"

Başını hızla kaldırdı. "Reed dolabında senin için tampon mu bulunduruyor?"

"Hayır, seni salak. Ama söylediğin şey bu kadar aptalca işte. Ben kendi başımın çaresine bakarım." Sözleri garip bir şekilde bana Easton'ın dediklerini anımsattı ve aniden bir şüphe içimi kemirmeye başladı. "Bunu senden Reed mi istedi?"

Wade penceren dışarıya baktı. "Reed benden neyi mi istedi?"

"Aptalı oynama."

Omuzları çöktü. "Tamam, belki istemiştir."

"Bir mafya babası gibi hapishaneden size talimatlar mı verecek?"

Reed'in bu aşırı korumacılığı beni her gün göremediğinde muhtemelen daha da kötüleşecekti. Sanırım bu baskı beni bunaltmalıydı –en azından bazı kızları bunaltırdı– ama benim içimi rahatlatıyordu. Elbette hayatımı kontrol etmesine izin vermeyecektim ama bu jestini umursamadım.

"Bilmiyorum. Belki?" Wade bundan rahatsız olmuş görünmüyordu. Yerinde kıpırdandı ve bana yandan muzip bir bakış attı. "Ee... eş ziyaretleri, ha?"

Gözlerimi devirdim. "Siz çocukların bu eş ziyaretleriyle derdi ne?"

"Bilmiyorum," dedi yine. "Kulağa seksi geliyor." Aklından hapishane hücreleri ve seks oyunları ile ilgili bir fantezi geçirirken gözleri dalıp gitti.

Aklında porno oynatırken Wade'in yanı başında oturmak istemediğimden, "Seksi demişken, Val'le aranız nasıl?"

Dudakları düz bir çizgiye dönüştü.

"Dilini mi yuttun?" dedim ama çenesini kapalı tutmaya devam etti.

Yani Val dışında her konuda konuşacaktı, öyle mi? Ne garip.

"İyi, konuşma bakalım ama Val'in harika bir kız olduğunu unutma. Onunla oynayayım deme sakın." Bu aleni bir tehdit değildi ama Wade beni az çok tanıyordu artık. Val'i incitirse ben de onu incitirdim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye patladı. "Yani sorunun *ben*den kaynaklandığını? Siz kadınlar..." diye mırıldandı ve ağzının içinde bir şeyler daha geveledi ama tam olarak anlayamadım.

Kaşlarımı kaldırdım ama o müzik açtı ve aniden kızması yerli bir cevap olduğu için üstelemedim.

Bayview Şehir Kulübü'ne doğru dönüş yaptığımızda Wade'in doğal neşesi geri gelmişti. Gerginliğini atmış, karakteristik özelliği olan o rahat gülümseme tekrar yüzüne yayılmıştı. "Sana öyle patladığım için özür dilerim. Val'le benim durum... biraz karışık."

"Burnumu soktuğum için özür dilerim. Ben sadece Val'i çok seviyorum ve onun mutlu olmasını istiyorum."

"Peki ya ben?" dedi alınmış gibi yaparak. "Benim de mutlu olmamı istiyor musun?"

"Elbette istiyorum." Uzanıp elini sıktım. "Ben herkesin mutlu olmasını istiyorum."

"Jordan'ın bile mi?"

"Özellikle onun," dedim o arabayı kulübün girişine çekerken. "Mutlu olursa belki terör estirmeye son verir."

Buna katılmadığını göstererek burnundan güldü. "Şüpheliyim. O diğer insanların korkularından ve mutsuzluklarından besleniyor."

Ben cevap veremeden vale kapımı açtı ancak Wade söylediklerinde can sıkıcı derecede haklıydı. Jordan, çevresindeki insanların mutsuzluğuyla mutlu oluyor gibi görünüyordu.

Anahtarlarını valeyeye uzatan Wade, "Dikaktli ol. Bu benim be-beğim," dedi ve sonra arabanın kaputuna vurup bana göz kırptı. "Arabalar kadınlar kadar karmaşık değil."

"Arabalar eş ziyaretine gidemez ama," diye hatırlattım.

Kıkırdadı. "Doğru dedin."

Daha önce şehir kulübüne hiç gitmemiştim, bu yüzden Astor Park'a ait altın rengi ve maviyle süslü değilken nasıl görünüyordu bilmiyorum ama bu akşam çok güzeldi. Salonun merkezinden dışa doğru sarkan geniş beyaz kumaşlar mekânı kocaman, lüks bir çadır gibi göstermişti. Beyaz kumaş boyunca minik Noel ışıkları asılıydı. Salonun dekorasyonu, yuvarlak masaların üzerine serili beyaz masaörtüleri ve sandalyelere takılı parlak altın-mavi fiyonklarla tamamlanıyordu. Dışarıdaki uzun araba kuyruğuna rağmen içerisi şaşırtıcı derecede boştu.

Kavalyeme, "Herkes nerede?" diye sordum.

"Birazdan görürsün," dedi Wade gizemli bir şekilde ve beni girişteki masaya yönlendirdi.

Masanın başında, siyah takımlar giymiş bir adamla kadın vardı ve yanlarına vardığımızda ayağa kalktılar. "Astor Park Kış Balosu'na hoşgelsiniz," dedi kadın. "İsminiz, lütfen?"

"Wade Carlisle ve Ella..." durdu ve sorgular gözlerle bana baktı. "Royal mı? Harper mı? Yoksa O'Halloran mı?"

"Kayıtlı bir Ella Harper var," dedi kadın ve ipek bir keseyle üzerinde adımın yazılı olduğu küçük bir şişe zencefilli gazoz uzattı.

"Ne bu?" diye sordum sakince.

Wade her şeyi toplayıp beni masadan uzaklaştırarak arkamızda bekleyen çifte kendi malzemelerini alabilmeleri için imkan verdi. Şişeyi bir cebine, ipek keseyi de diğer cebine attı. "Burada harcamak üzere beş yüz dolar değerinde oyun fişi."

"Burada" dediği yer bir sürü oyun makinesi ve insanla dolu, boğucu bir yerdi. Kızlar çok güzel giyinmişlerdi, çoğunun elbisesi daracık ve yırtmaçlıydı. Erkekler de siyah smokinliydi. Burası bir film setine benziyordu.

"Keşke Val de burada olsaydı," diye fısıldadım.

Tam olarak emin değilim ama sanki Wade de, "Keşke," dedi.

Aklımızı özlediğimiz arkadaşımızdan uzaklaştırmaya çalışarak elimi kumar masalarına doğru sallayıp, "Yani bu oyunları oynamak için fişleri mi kullanıyoruz?" diye sordum.

"Evet ve sonra açık artırmaya katılabiliyorsun."

Salonda dolandığımızda iki masa gördük - bunlardan birinde poker diğerinde blackjack oynanıyordu. "Açık artırmada neler var mesela?"

"Tatil paketleri, mücevherler ve deneyimler."

"Peki bunları kim ödüyor?"

"Hepsi bağış. Ama kişilere verilen beş yüz dolarlık fişleri ya ebeveyni ya da vasisi ödüyor sanırım."

"Bu oyunlar yüzünden mi kimse dans etmiyor?" Salonda ilerledikçe bir masanın cüzdanlarla, zarflarla ve sepetlerle dolu olduğunu gördüm. Bir tombala partisine benziyordu ama daha lüks bir versiyonuydu.

"Yemek bölümünde dans edilebiliyor."

Yemek bölümündeki masaların ortasındaki daracık alanı hatırlayınca, "İyi de o alan çok küçük," dedim.

"Çünkü kimse dans etmiyor."

Tabii. Kumar oynamak varken kim dans etmek isterdi ki? "Bu gelenek ne zaman başladı?"

"Sanırım on yıl falan önce?" Wade yanlarından geçerken bir futbolcuya beşlik çaktı. "Oğlanların hiçbiri dans etmezdi ve bü-

yük çoğunluğu bir süre sonra balolara gelmeyi de bırakınca zeki birileri bu kumarhane işini akıl etti ve bam, bütün oğlanlar tekrar ortama döndü."

Bir masanın önünde durduk. Masanın üzerinde cüzdandan mücevhere ve üzerinde *Aspen, Las Vegas* ve *Puerto Vallarta* yazan ilanlara kadar geniş yelpazede bir yığın vardı. Bunlar Wade'in bahsettiği deneyimler olmalıydı. Her bilgi formundaki koyu yazılmış bol sıfırları göstererek, "Bunların hiçbirisi beş yüz dolarlık şeyler değiller," dedim.

"Doğru, ama şey, fiş kazanman ve kavalinin de sana kendi fişlerini vermesi gerekiyor."

"Ne kadar da seksist olmayan bir sistem," diye mırıldandım.

Wade burnundan güldü. "Astor Park pek aydın bir okul değildir. Sen bunu yeni mi fark ediyorsun?"

Acaba Val bu yüzden mi gelmek istemedi diye merak ettim. Kıyafet almanın yanı sıra bir de hiçbir işe yaramayacaklarını tahmin ettiğim şeylere harcamak üzere beş yüz dolarlık fiş alması gerekecekti. "Burslu olanlar için zor olmalı."

Wade'in kaşları çatıldı. "Oynamak zorunlu değil."

Dönüp salona bakındım. "Liam Hunter'ı da göremiyorum. O da Val gibi burslu okumuyor muydu?"

"Evet." Bu tür balolara tam olarak kimlerin katılabildiğini anlayınca Wade'in gözleri kocaman açıldı.

Tüm düzen fakir çocukları dışarıda; şumarık, zengin veletleri de içeride tutmak üzerine kurulmuştu ve düzenin yara alan kısmı sihirli bir sargı beziyle sarılmıştı.

Sabırsızca kapıyı göz attım. "Reed nerede kaldı?" O etraftayken bu şeylere biraz olsun tahammül edebiliyordum. Ama dediğini yapacak olursa, artık etrafta olmayacaktı.

Bu kasvetli düşünceyi bir kenara ittim.

Wade omuz silkti. "Geç gelecektir. Jordan havalı girişler yapmayı sever."

31

Reed

"GEÇ KALDIN," diye kızdı Jordan, malikânenin kapısını açar açmaz.

Saatimi kontrol ettim. "Tam bir dakika," diye cevapladım gözlerimi devirerek. Sert ses tonu sinirlerimi bozmuş olsa da Ella'nın bu şeytanla yapmış olduğu anlaşmanın sonuçlarına değdi. Medeni davranmak beni öldürmezdi. "Hazır mısınız?" diye sordum kibarca.

Jordan gözleriyle beni süzdü. "Altın renkli kravatın nerede?"

Bu soruyu beklemiyordum. Eğilip, taktığım siyah kravata baktım. "Altın sarısı bir kravatım olduğunu sanmıyorum."

Gözlerini incecik bir çizgi hâlinde kıstı. "Anlaşmanın şartlarından biri de senin, kıyafetime uygun tonda altın sarısı bir kravat takmandı."

Vücudunun ne kadar güzel olduğunu vurgularcasına eliyle kendini gösterirken bakışlarımla onu takip ettim ve Jordan'ın vücudunun altın rengi bir peçeteye benzer bir şeyle sarmalandığını fark ettim. Çok ince bir altın rengi peçete. Hassiktir, meme uçları mı görünüyordu? Bakmamaya çalıştım ama bu hiç kolay olmadı.

Gözlerimi kaçırdırken Jordan'ın yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi fark ettim.

“Gördüklerin hoşuna mı gitti?”

“Memelerini mi diyorsun? Onlardan her kızda var, Jordan.”

Gülümsemesi öfkeli bir ifadeye dönüştü. “Ella’ya söyle anlaşma iptal, bana hâlâ bir iyilik borcu var.”

Kapı suratıma kapanmaya başlayınca elimle ahşap çerçeveye vurup içeriye girdim. *Nazik ol, Reed. Bu kıza karşı nazik davranmak seni öldürmez.*

“Hoş görünüyorsun,” diyebildim güçlükle.

“Ah, işte böyle.” Şeytan kolumu okşayınca geri çekilmemek için tüm gücümü sarf ettim. “Çok mu zordu?”

Evet. Çok zordu. Ayrıca adı Ella Harper olmayan bir kızın bana dokunmasını da istemiyordum. Ancak bunu Jordan’a söylemedim. Bunun yerine önceki sorumu yineledim. “Hazır mısın?”

Geç kaldığıma kızdığı için evet demesini bekledim ama demedi. “Altın rengi bir kiravat takmadığın sürece hiçbir yere gitmiyoruz.”

Tanrı aşkına, bu lanet kızın sorunu neydi? “Altın rengi bir kravatım yok, hem olsa bile yirmi dakika yol gidip onu alıp gelecek değilim. Çantanı ya da her neyin varsa al ve gidelim.”

Çenesini kaldırdı. “Hayır, önce fotoğraf çektireceğiz. Anne,” diye seslendi. “Reed Royal geldi. Fotoğraf çektirmeye hazırız.”

Burnumun kemerini sıkarak birazcık sabır diledim. Jordan, zorla elde ettiği bu randevuyu ölümsüzleştiresin diye ona mankenlik edecek değildim. “Fotoğraf çektirmek için anlaşmamıştık. Ben buraya seni baloya götürmeye geldim. Anlaşma buydu.”

“Ben ne diyorsam anlaşma odur,” dedi dişlerini sıkarak.

“İkimiz de biliyoruz ki bu anlaşmayı onur meselesi hâline getirecek tek kişi Ella. Astor’daki diğer öğrenciler olsa sana siktiri çekerdi.” Buna ben de dahildim ama şu an başımı belaya sokmak istemediğim için aşağılamalarımı en aza indirgemeye çalıştım. “Geldim işte. Ve seni baloya götürmeye de gönüllüyüm. Yemek boyunca yanında oturacak ve fişlerimi her ne bok almak istiyorsan onun için sana vereceğim. Ama hepsi bu. İstersen iki saat bo-

yunca burada durup tartışırız ya da kıcımızı kaldırıp baloya gideriz. Hatta hemen harekete geçerse belki yemeğe bile yetişiriz."

"Bir fotoğrafı hak ediyorum," diye ısrar etti.

O sırada Bayan Carrington ve elinde fotoğraf makinesi olan Bay Carrington köşeden çıkageldi.

İç çektim. Eğer şu an pes etmezsem bütün gece burada diki-leceğimizi tahmin ediyordum. "Pekâlâ. Ne çektireceksen çekti-r de gidelim."

"Beş fotoğraf."

"Bir tane."

Annesinin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Şey, şöminenin yanında birkaç tane çekebiliriz belki," diye önerdi sessizce.

"Orada başlayabiliriz," diye kabul etti Jordan.

"Birkaç önemli kuraldan bahsedeyim," diye mırıldandım çünkü onu annesinin yanında utandırmak istemiyordum. Anne ve babası çoktan neler döndüğünü merak ediyor gibi görünü-yorlardı. "Öpüşmek, sarılmak ya da çiftlerin fotoğraflarda yap-tıkları diğer saçmalıkları yapmak yok."

"Kolunu bana dolayabilirsin, hoşuna gideceğine eminim," dedi laf sokarak ve kolumdan tutup beni yanına çekti.

Sakince kaliteli yünlü kumaşı elinden çektim. "Dikkat et. Tom Ford ucuz değildir." Bu smokin özel dikimdi. Her yıl yeni bir tane alırdık. Babam ortamına göre giyinmek gerektiğine ina-rırdı.

"Hazır mısın?" diye sordu Bayan Carrington ve fotoğraf ma-kinesini tutan kocasını yanlarına çağırdı.

Jordan'ın poposunu kasıklarımaya sürtmesinden küçük bir ma-nevra yaparak kurtuldum ve kıyafetlerimizin bile birbirine değ-memesine özen gösterdim. Fotoğraflar çekildikten sonra kapıya çıktık.

Tam evden ayrılmak üzereydik ki Mark Carrington boğazını yüksek sesle temizleyerek konuşmaya başladı. "Bay Royal, şu anki durumunuzu göz önüne aldığımında kızımın kavalie seçimi hiç hoşuma gitmedi ama ben onun mutlu olmasını istiyorum."

"Baba," diye söylendi Jordan.

Babası onu görmezden gelip direkt gözlerimin içine baktı. Bu davranışına saygı duydum.

"Merak etmeyin," diyerek güvence verdim. "Saat onda evde olacaktır."

Kapıdan çıktım ve arkamda keyifsizce oflayıp puflayan bir Jordan'la merdivenleri koşar adım indim.

"Balo gece yarısından önce bitmiyor, seni salak."

Onun için kapıyı açtım. "Babana eve erken döneceğini söylemekle yazık ettim o zaman, tüh."

"Ve bir de balo sonrası parti var," dedi sıkığı dişlerinin arasından.

Uzun bacaklarını arabaya sokmasını beklerken bakışlarımı uzaklara diktim. Elbisesinin eteği o kadar kısaydı ki arabaya binerken kesin iç çamaşırı görünecekti ve ben bunu görmek istemiyordum.

"Ben sadece baloya gitmek için anlaştım," diye lafımı yapıştırdım kapısını çarparak kapatırken.

"Bütün akşam böyle mi davranacaksın?" diye sordu Jordan ben sürücü koltuğuna yerleşirken.

"Evet."

"Bu anlaşmanın ruhuna aykırı."

"Ella'yla yaptığın anlaşmanın, benimle değil. Şu anda elimden gelenin en iyisini yapıyorum."

"Sen var ya, çok kötü birisin. Sen ve o pislik birbirinizi hak ediyorsunuz."

Yolun ortasında aniden frene bastım. Kibar olmanın da bir sınırı vardı ve Ella'ya hakaret ettiğinde o sınırlar yıkılmıştı. "Ona bir daha pislik dersin bu geceyi iptal ederiz. Seni arabadan yaka paça çıkarır yol kenarına atarım."

"Yapamazsın," dedi öfkeyle.

"Öyle bir yaparım ki." Açıkçası yapmaktan büyük zevk alırdım.

"Seninle toplum içine çıkacağım için minnettar olmalısın."

"Öyle mi? Oysa sen olmasaydın, şu an Ella'yla olurum."

"Sadece..." dedi tükürükler saçarak. "Sür şunu."

İçindeki küçük bir parça patlamaya yakın olduğunu anlamış olmalıydı. Ayağımı frenden çektim ve trafiğin içinde yavaşça yol almaya başladım. Yediye on vardı. Yemek servis edildi mi diye merak ettim. Wade, Ella için hiç fiş kazanmış mıydı acaba? Çünkü o çocuk berbat bir poker oyuncusuydu. Muhtemelen Ella'nın da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Yüzü her şeyi ele veriyordu. Easton desen, disiplinsizin tekiydi.

Gazı kökledim.

Şehir kulübünün kapıları daha önce gözüme hiç bu kadar iyi görünmemişti. Kenara çektiğimde vale trafiğin kesilmesinden o kadar sıkılmıştı ki neredeyse uyukluyordu. Kapımın çarpılma sesiyle hemen ayağa fırlayıp Jordan'ın arabadan çıkmasına yardım etti. Adamın mavi gözlerinin yuvalarından çıkışına bakılırsa Jordan kasıklarını iyice ortaya sererek güzel bir etek şov yapmıştı.

İçeriye girdiğimizde, girişteki masa terk edilmişti.

"Bana fişlerimi verecek kimsenin olmamasına inanamıyorum," diye sızlandı Jordan.

Olay çıkarmadan önce masaya uzanıp bir kutu buldum ve içindeki iki kese dolusu fişi aldım. Keseleri Jordan'ın elinde atarken, "Al sana fiş," dedim.

Onu hiç nazik olmayan bir şekilde kumarhanenin kapılarına doğru ittim. Jordan salona girdiğinde herkes başını kaldırıp bize baktı ki bu da muhtemelen tam olarak onun yapmak istediği şeydi çünkü omuzları dikleşti ve yüzüne o garip memnuniyet ifadesi yerleşti.

Salona göz gezdirip Ella'yı aradım. Uzak bir köşede, kulağına bir şeyler fısıldayan Wade'e gülüyordu. İki futbol oyuncusu, McDonald Samson ve Greg Angelis, Ella'nın sol yanında dikiliyordu. Bu akşam bana biçilen rol Jordan'ın kavalyesi olmakta ama Ella'nın yanında olmaya duyduğum istek karşı koyamayacağı kadar kuvvetliydi.

Jordan'ı girişte dikilip sınıf arkadaşlarının ilgisinin keyfini çıkarmaya bırakıp salondaki en güzel kızın yanına gittim. Ella beni görür görmez yüzüne bir gülümseme yayıldı ve gruptan ayrılıp bana döndü.

İşte şimdi çok daha iyi hissediyordum.

"Hayal mi görüyorum yoksa Jordan'ın memeleri elbisesinden mi görünüyor?" diye sordu Greg randevuma doğru gözlerini kısarak.

Kolumu Ella'nın beline dolarken, "Neden gidip yakından bakmıyorsun?" diye öneride bulundum. Herkes defolup gitse de ben sevgilimle yalnız kalabilsem ne harika olurdu. Özgürlüğümün sona ermesine çok az bir zaman kalmıştı ve ben bu süreyi Ella veya kardeşlerim dışında kimseyle geçirmek istemiyordum.

Ella'nın dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Bundan daha ateşli olsaydı, onu karanlık bir köşeye sürükleyip o güzel eteğini kaldırarak, ona her dokunduğumda aklımdan geçen milyon tane sapıkça şeyden birkaçını yapmak zorunda kalırdım.

"Jordan'a eşlik etmen gerekmiyor mu?" dedi Ella.

"Hatırlatma şunu. Onu baloya getirdim sonuçta, değil mi?" Ancak kız arkadaşımın inatçı ifadesini görünce bu olaydan yırtamayacağımı anladım.

Wade bana anlayışlı bir şekilde gülümsedi. "Poker oynamaya ne dersiniz?"

Rahatlayarak teklifini kabul ettim. "İşte buna varım."

Biz boş bir masa bulamadan, daracık, iki yanında derin yırtmaçları olan kırmızı bir elbise giymiş Rachel Cohen –yani Wade'in öğle arası tatlısı– yanımıza geldi. "Wade, tatlım! Seni özledim!" Esmer kız Wade'in kıravatını okşayıp ona şeytanca gülümsedi. "Arayı kapatmak için sessiz bir köşe bulalım mı?"

Ve biz normalde böyle bir şeye asla hayır diyemeyen Wade'in ayaklarına bakışını şaşkınlıkla izledik. Zavallı kızı nazik bir şekilde geri çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışırken huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Şu anda olmaz, tatlım. Poker oynamak üzereydik."

"Aaa, peki. Sonra görüşelim mi o zaman?" Rachel belli ki biraz aptaldı ve Wade'in verdiği mesajı anlamamıştı.

Wade sessiz yalvarışla yardım için bize baktı.

Sadece Ella yardım etti. "Ah, Rachel, sanırım Easton'ın oyun-da kartlarıyla başı dertte."

Esmer kız hemen canlandı. "Öyle mi? Az önce onunlaydım ama bana yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi."

"Utanmıştır. Ona seni benim gönderdiğimi söyle," dedi Ella kızın sırtını sıvazlayarak.

"Peki," dedi kız mutlulukla. Birkaç adım ilerledikten sonra arkasına dönüp ekledi, "İlerleyen dakikalarda bize katılmak istersen bana uyar, Wade. Sonra görüşürüz."

Birkaç saniye bekledikten sonra arkadaşşıma döndük.

McDonald, "Ciddi olamazsın!" diye haykırdı. "Kız az önce kendini üzerine attı ama sen onu geri mi çevirdin? Çükün falan mı düştü?"

Wade kaşlarını çatı. "Hayır. Sadece havamda değilim."

"Dostum, sen daima havanda olursun," dedi McDonald.

Greg ve ben, McDonald'a hak verirken Ella, sanki bizim bilmediğimiz bir şeyi biliyormuş gibi Wade'e sırtıyordu. Sanırım bu Val'le ilgiliydi? Oysa ben Wade'in o defteri kapattığını düşünmüştüm.

Wade, "Siktir et. Neyse ne," dedi ve Ella'nın kolunu tuttu. "Bebeğim, bu akşam kavalıyen benim ve seni yalnız bırakacak değilim." Ella'yı yakındaki bir masaya doğru götürdü ve omzunun üzerinden bize, "Siz ezikler geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" dedi.

Poker masalarından birinde son fişlerimi de kaybettikten sonra, "Ben bırakıyorum," dedim Wade'e.

Kaşlarını çatı. "Sadece yüz dolarlık oynadın."

"Kalanını Jordan'a verdim."

Homurdandı. "Buna değer mi? Yani bütün gece ona bağlı gezmeye?"

"Kim bağlı gezmiş? Onu bir saattir görmedim."

Görünen o ki balo eşimin kumar bağımlılığı vardı çünkü buraya geldiğimizden beri *craps** masasından hiç kalkmamıştı. Şikâyet ettiğimden değildi. Onunla ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyiydi.

"Ayrıca, yanıma yapışmış olsaydı bile buna değerdi," diye itiraf ettim. Ella'yla ilk kez sevişmek hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Bu, aşağı yukarı beş yılımı yalnız geçireceğim hapishane hücresinde her gece hayalini kuracağım bir olaydı. "Val için bu fedakârlığı yapmayı göze almazsan eğer, belki de o kız senin için doğru kişi değildir."

"Ben sadece on sekiz yaşındayım, dostum. Ne zamandan beri o kişiyi bulmam gerekiyor?" Wade kartlarına kaşlarını çattı ama bence eli kötü olduğu için değildi. Val'e âşık oluyordu ve buna direnmeye çalışıyordu.

Üstelemedim çünkü bunu Wade'in kendi başına çözmesi gerekiyordu. Sanırım insanın birine sonsuza dek bağlanması için on sekiz genç bir yaşta ama ben Ella'sız bir gelecek düşünemiyordum.

Ve elimden, onun da benimle aynı şeyi hissettiğini umut etmekten başka bir şey gelmiyordu, özellikle de beş yıl boyunca ayrı kalacağımız düşünüldüğünde. Beni bekleyecek miydi? Bunu istemenin bencilce olduğunu biliyordum ama çok bencilce miydi?

Düşüncelerimin nesnesi ve tüm arzularımın öznesi olan kadının kulağıma, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Sanırım ben de en az Wade kadar kaşlarımı çatmıştım. "Evet, iyiyim. Bir anlığına daldım sadece."

Ella omzumu sıktı. "Pekâlâ, şey, ben gidip biraz Lauren'la takılacağım. Bilirsin, teknik olarak senin balo eşin olmadığım için, gerçek balo eşinin kötü bakışlarını üzerimde hissediyorum."

Ella'nın gidişinin üzerinden beş saniye geçmemişti ki biri

* Çift zarla oynanan bir kumar oyunu -çn

hafifçe omzumu dürttü. Arkamı dönüp baktığımda Abby Wentworth'ün orada dikildiğini gördüm.

Soluk pembe elbisesi ve açık bıraktığı sarı saçlarını görünce içgüdüsel olarak kalbim yumuşadı. Beni Abby'ye çeken şey onun nazik ve hassas yanıydı. Bana fazlasıyla annemi hatırlatıyordu ve onun yanında olmak... beni rahatlatıyordu.

Oysa şimdi içi alev alev yanan bir kızla beraberken sadece buhar püskürten bu kıza geri dönebileceğimi hiç sanmıyordum.

Özellikle de polise benim hakkında saçmalıklar uyduan birine.

Bunu hatırlayınca gerildim. "Ne oldu?" diye sölendim eski kız arkadaşıma.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi bile narin çıkıyordu. Abby'le ilgili her şey fazla kırılıandı.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok," dedim dişlerimi sıkarak ve bunun üzerine arkadaşlarımlın şaşkın bakışlarını üzerime çektim. Çünkü hepsi bu kızın benim yumuşak karnım olduğunu biliyorlardı. Ama artık öyle değildi. Abby için hissettiğim tek duygu acımaydı.

"Lütfen," diye yalvardı.

Kalktım çünkü onu herkesin önünde küçük düşürmek istemiyorum ama kimsenin bizi duyamayacağı bir mesafeye ulaştığımızda ona kötü kötü baktım.

"Polislere seni *incittiğini* söylemişsin," diye tısladım.

Soluk mavi gözleri kocaman açıldı. "Ah. Be-ben..." Sert bir şekilde yutkundı ve sonra yüzü düştü. "Beni incittin ama!" diye inledi. "Kalbimi kırdın!"

Öfkeden köpürmeye başladım. "Tanrı aşkına, Abby, burada bahsettiğimiz şey benim *hayatım*. İfadeni okudum. Sana fiziksel şiddet uyguladığımı ima etmişsin ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

Gırtlğından acı dolu bir inleme daha koptu. "Ben üzgünüm. Bunun kötü anlaşıldığını biliyorum ama yemin ederim gidip yeni bir ifade vereceğim ve senin bana asla..."

"Hiç zahmet etme," diye çıkıştım. "Bir kelime daha etmeni istemiyorum, anlıyor musun beni? Yapacağını yaptın zaten."

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Reed," diye fısıldadı. "Ben... ben seni gerçekten özledim, anlıyor musun? Bizi özledim."

Hassiktir. Huzursuzluk göğsümdeki her çatlağı doldurdu. Ben buna ne cevap verebilirdim ki? Biz ayrılalı bir yıldan fazla olmuştu.

"Burada her şey yolunda mı?"

Ve Şeytan tarafından kurtarıldım.

Hayatımda Jordan Carrington'ı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim ve belki tam da bu yüzden bir elimi balo eşimin koluna, sanki gerçekten de eşimmiş gibi yerleştirdim.

"Her şey yolunda," dedim aksi bir şekilde.

Ama Abby şiddetle başını iki yana salladı. Onu tanıdığımdan beri ilk kez gözlerinin öfkeyle alev aldığını görüyordum. "Hiçbir şey yolunda değil!" diye bağırdı Jordan'a ve aynı zamanda bu, sesini bu kadar yükselttiğine ilk kez şahit oluşumdu. "Bu akşam baloya Reed'le geldiğine inanamıyorum! Bunu nasıl yaparsın, Jordan?"

Arkadaşı gözünü bile kırpmadı. "Sana nedenini açıklamıştım, ben..."

"Aptal *imajın* için mi?" Abby öfkeden kuduruyordu, yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Aptal bir baloda kraliçe seçilmek için mi? Sana baloya onunla gitmeni istemediğimi söyledim ama sen benim duygularımı zerre kadar umursamadın! Ne tür bir arkadaş bunu yapar? Ayrıca senin saçma sapan sosyal statünden bize ne?" Artık çılgık atmaya başlamıştı ve neredeyse salondaki herkes bize bakıyordu. "Ben Reed'le onu sevdiğim için çıkıyordum, itibarıma yardımcı olduğu için değil!"

Jordan bundan da etkilenmedi. "Olay çıkarıyorsun, Abigail."

"Umurumda bile değil!"

Sağır edici çılgılığı hepimizi sindirdi.

"Sen onu hak etmiyorsun!" diye bağırdı kesik kesik aldığı nefeslerin arasında. "Ve sen de hak etmiyorsun!"

Ella'nın diğer yanında durduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Neden buraya taşınmak zorundaydın ki?" Abby bu kez Ella'ya kükrüyordu. "Sen gelmeden önce Reed'le aramız gayet iyiydi. Ama sonra o ucuz kıyafetlerin, rezil makyajın ve... ve... sürtük tavırlarınla sen çıkageldin—"

Jordan kıkırdadı.

"—ve her şeyi mahvettin! Senden nefret ediyorum!" Umutsuz, öfkeli bakışlarını bu kez bana çevirdi. "Ve senden de nefret ediyorum, Reed Royal! Umarım ömrün boyunca hapishane köşelerinde çürürsün!"

Abby sözlerini nefes nefese bitirdi.

Salona bir sessizlik çökmüştü. Tüm gözler aklını kaçırmış olan eski kız arkadaşımıydı. Kendine geldiğinde dehşete kapılmış bir ses çıkardı ve şaşkınlıkla elini ağzına kapadı.

Sonra pembe peri kızı elbisesini ardından savura savura kapıya doğru koştu.

"Eh," dedi Jordan eğlenen bir ses tonuyla. "Onun o küçük, uysal kız tavrının rol olduğunu hep biliyordum zaten."

Ella ve ben tepki vermedik. Abby'nin çıkıp gittiği kapıya baktım, boğazıma merhamet dolu garip bir yumru oturmıştı.

Ella sonunda, "Peşinden gitsek mi?" diye sordu ama sesi hiç de gitmek istiyor gibi çıkmamıştı.

"Hayır," dedi Jordan benim yerime, kibirli bir ses ve dik bir başla. Sahiplenici bir tavırla kolumdan tuttu ve beni Ella'dan uzaklaştırdı. "Hadi, Reed, canım dans etmek istiyor. Kral ve kraliçe olmadan önce pratik yapmış oluruz."

Abby'nin çıkışının şokunu hâlâ üzerimden atamadığım için itiraz edemedim ve Jordan'ın beni uzaklaştırmasına izin verdim.

32

Reed

BİRKAÇ SAAT SONRA odama girdiğimizde Ella, "Şey, bu... oldukça gergindi," diye mırıldandı.

Ona bakakaldım. Gergin mi? Bu en hafif tabirdi.

Jordan ve ailesinin beni poz vermeye zorlamasıyla başlayıp Abby'nin bir salon dolusu insanın önünde sinir krizi geçirmesiyle son bulan bu gece tam bir faciaydı. Jordan'ın beni balo sonrası partiye götürmek için ısrar etmemesi içimi rahatlatmıştı. Sanırım o aptal Kar Tanesi tacı onu yeterince memnun etmişti ve şanslıydım ki kral ve kraliçenin mide bulandırıcı valsine katılmak zorunda bile kalmamıştım çünkü benim yerime Wade kral seçilmişti. Gecenin en büyük olayı dansları boyunca Wade'in Jordan'ın poposuna dokunup durması ve Jordan'ın da ona bunu kesmesi için kızmasıydı.

Saat on gibi Ella'yla ikimiz kaçmayı başarmıştık ve Steve onu on bire kadar almayacağından bu da bize yalnız kalmak için bir saatlik zaman veriyordu. Ama yatağımın ucunda yan yana otururken hâlâ biraz şokun etkisindeydik.

"Onun için gerçekten üzülüyorum," diye itiraf ettim.

"Abby için mi?"

Başımila onayladım.

"Eh, üzülmemelisin," dedi açık açık "Bunu söylemekten utan-
mıyordum ama bence Abby biraz kafayı yemiştir."

İç çektim. "Biraz mı?"

"Pekâlâ, biraz değil." Ella elimi sıktı. "Ama bu sizin hatanız
değil. Sen ondan ayrıldın. O zamandan beridir de ona umut ve-
recek bir şey yapmadın. Bunu aşamayan kendisi."

"Biliyorum." Ancak yine de Abby'nin keder dolu bakışlarını
zihnimden atamıyordum.

Son birkaç yıldır kendimden başka kimseye önem vermemiş-
tim. Duygusuz bir pislik olmaktan gurur duyuyordum. Şimdi
bunun bedelini mi ödüyordum acaba? Beş yılımı hapiste geçire-
cek olmam dövdüğüm oğlanlar ve kalbini kırdığım kızların ahı
mıydı?

Sanki her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışmıştım.
Derslere girmiş, futbolumu oynamış ve Kış Balosu'na gitmiş-
tim. Her gün tıpkı sıradan bir son sınıf öğrencisinin normal bir
günüymüş gibi davranmıştım. Ancak artık daha fazla her şey
yolundaymış gibi davranamıyordum. Ne Brooke'un ölümü, ne
Abby ne de kendi hayatım... Hiçbir şey yolunda değildi.

Her gece öylece uzanıp tavanı izliyor ve hapisane hücresin-
den nasıl sağ salım çıkacağımı merak ediyordum. En zor olan
beklemektir.

"Reed? Ne oldu?"

Derin bir nefes aldım ve Ella'nın endişeli gözlerine baktım.
Hiçbir tatlı söz bu acıyı yok edemezdi, bu yüzden yarabandını
hızla çekercesine açık açık konuştum. "Anlaşmanın tarihini öne
çekeceğim."

O kadar hızlı bir şekilde bana döndü ki dengesini kaybetti.
Onu tutmak için uzandım ama hışımın elimden kurtulup ayaga
kalktı.

"Ne diyorsun sen?"

"Anlaşmayı öne çekiyorum. Cezamı çekmeye 1 Ocak'ta değil
de önümüzdeki hafta başlamayı kabul edeceğim." Yutkundum.

"Böylesi daha iyi."

"Sen ne saçmalıyorsun, Reed?"

Bir elimi saçımdan geçirdim. "Ne kadar erken girersem o kadar erken çıkarım."

"Saçmalama. Bunu çözebiliriz. Dinah, Ruby Myers'a rüşvet vermiş, yani bu demek oluyor ki elimizde yeni bir kanıt..."

"Ortada yeni bir kanıt falan yok," diye lafını böldüm.

Ella'nın, bir şeylerin sihirli şekilde beni kurtaracağına dair bir hayale tutunması beni öldürüyordu. Onun hapse gireceğimi kabullenememesi ya da bu cezayı bir an önce çekip kurtulmayı neden istediğimi anlayamaması bana ihtiyacım olan cevabı veriyordu.

Ona beş yıl boyunca beni bekle diyip duramazdım. Bu fikri aklımdan geçirdiğim için bile bencil pisliğin tekiydim. Ella benim yüzümden her şeyi kaçıracaktı. İnsanlar erkek arkadaşının bir katil olduğuna inanırsa lisede son senesi nasıl geçecekti? Peki ya üniversite? Pisliğin teki olabilirdim ama bu kadar da büyük bir pislik değildim. En azından ona karşı değildim.

İşe yaramaz, boktan kalbime duvarlar ördüm ve bakışlarımı yere indirdim çünkü aklımda dönüp duran sözleri söylerken solgun, güzel yüzüne bakamazdım.

"Ara vermeliyiz. Ben içeride olacağım, sense burada."

Yatak odasındaki sessizlik büyüyünce kendime engel olamamıştım. Ondan tarafa baktım. Olduğu yerde donup kalmıştı, bir eliyle ağzını kapamış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Üniversite hayatının tadını çıkarmanı istiyorum. O dönemin hayatının en güzel zamanı olması gerekiyor." Kelimeler zehir gibiydi ama zorla ağzımdan çıkardım. "Eğer biriyle tanışırsan, beni düşünmek zorunda kalmanı istemiyorum."

Sonra sustum çünkü yalanların devamını getiremiyordum. İçeride onu düşünmeyeceğime dair. Onun geçici bir heves olduğuna dair. Onu sevmediğime dair.

Çünkü bunları söylersem her şey sonsuza dek biterdi. Geri dönüşü olmazdı. Beni bunlar için asla affetmezdi.

Erkek ol, dedim kendime. Bırak kız yoluna gitsin.

Derin bir nefes aldım ve biraz daha cesaret topladım. Ancak ben daha azgımı açamadan Ella kucağıma fırladı ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı. Bu öpücük gibi değil de daha çok yüzüme indirilen bir tokat gibiydi. Söylediğim ve boğazıma dizilen korkunç şeylere karşı bir kızgınlık belirtisi.

Yapmamam gerektiğini bile bile kollarımı beline dolayarak ona sarıldım ve beni öpmesine izin verdim.

Dudaklarımızın arasından gözyaşları akıyordu. Onun gözyaşlarını, benim sözlerimi ve ikimizin umutsuzluğunu yutarak öpücüğüne karşılık verdim, ta ki Ella beni öpmeye devam edemeyecek kadar ağlamaya başlayınca dek. Yüzünü göğsüme dayadığımda gözyaşlarının tişörtümü ıslattığını hissettim.

“Böyle saçmalıklar duymak istemiyorum,” dedi fısıldayarak.

“Söylediğim tek şey, eğer hayatına devam etmek istersen suçluluk hissetmemen,” dedim sertçe.

Parmağını göğsüme bastırdı. “Bana ne hissedip hissetmem gerektiğini söyleyemezsin. Kimse söyleyemez. Ne sen. Ne Steve. Ne de Callum.”

“Biliyorum. Ben sadece diyorum ki...” Lanet olsun, ne dediğimi bilmiyordum. Başka biriyle çıkmasını istemiyordum. Beni unutmasını istemiyordum. Tüm bu süre boyunca onu düşündüğüm gibi beni düşünmesini istiyordum.

Ama sırf ben salakça bir şey yaptım diye onun yalnız kalmasından ve beni yanında isterken orada olamayacak olmamdan nefret ediyordum.

“Ben daha iyi bir insan olmaya çalışıyorum,” diyebildim sonunda. “Senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum.”

“Kendin için neyin doğru olduğuna karar verdin ve bana sormadın,” dedi düz bir şekilde.

Durumumu anlatmak için doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum ama Ella’nın elleri kemerimin tokasına uzandığında bütün iyi niyetlerim aklımdan uçup gitti.

“E-Ella...” diye kekeledim. “Yapma.”

“Ne yapmayayım?” dedi alayla. Pantolonumun fermuarını

ustalıkla açtı ve elini beni avuçlamak için içeriye daldırdı. "Sana dokunmayayım mı?"

"Evet." Bu kez geri çekilen bendim. Bedenim arzuyla zonkluyordu ancak bencil isteklerim Ella'dan önemli değildi.

"Tüh, çünkü dokunuyorum." Bileğimi tutup elimi karnına bastırdı. "Ve sen de bana dokunuyorsun. Bana başka birinin bu şekilde dokunmasını mı istiyorsun sahiden? Gerçekten de bunu sorun etmeyecek misin?"

Sözlerinin kafamın içinde yarattığı görüntü ürkütücüydü. Kalçasındaki elim yumruk hâlini aldı. "Yapma," dedim güçlülükle. "Bana böyle şeyler söyleme."

"Neden? Sen bana söylemiştin ama. Ben senin başka bir kızla 'hayatına devam etmene' dayanamazdım. Bizi bu tür bir ihanet mahveder. Beş yıl boyunca uzağa gitmen değil. Daniel, Jordan, Abby veya Brooke gibi niceleri değil. Hayatına bir gün, bir saat için bensiz devam etmen en nefret edeceğim şey olurdu."

"Ben senin için doğru olanı yapmaya çalışıyorum," dedim tekrardan. Lanet olsun, şu sıralar uyanık olduğum her an düşüncelerimde hep Ella vardı.

"Benim için doğru olan şey, beni geri çevirmemen. Benim için doğru olan şey, hislerimi yönetmeye çalışmaman. Ben seni seviyorum, Reed. Bana bu tür şeyler hissetmek için daha çok gençsin denmesine gerek yok. Belki karşıma sevebileceğim biri çıkacaktır ama ben onunla ilgilenmiyorum. Ben seni seviyorum. Ve seninle olmak istiyorum. Sen ne istiyorsun?"

Tutkulu sözleri, son hamleyi yapmamı imkânsız hâle getirmişti. Sözcüklerim ben engel olmadan ağızımdan dökülüverdi.

"Sen. Biz. Sonsuza dek."

"O zaman beni kendinden uzaklaştırma. Nasıl hissetmem, ne düşünmem ya da kimi sevmem gerektiğini söyleme. Bu anlaşmayı gerçekten kabul edersen o zaman beni görmekten utanamazsın. Bana yazmayı bırakamazsın. Ziyaretlerimi geri çeviremezsin. Bu ikimizin gerisayımı. İkimizin bekleyişi. Her geçen gün kavuşma ânımız yaklaşacak. Bu işi ya beraber yapacağız ya

da hiç." Mavi gözleri eritilmiş safirler gibi parlıyordu. "Ee, ne yapacağız?"

Aklını başına al, diyordu bana. Aklını başında al ve bir takım oyuncusu gibi davran. Ella ve Reed takımının.

Çenesini tuttum ve onu sert bir şekilde öptüm. "Her şeyimle varım, bebeğim."

Sonra pahalı elbisesini üzerinden söküp çıkardım ve her şeyimle nasıl da *var* olduğumu ona gösterdim. Hayatımızın sonuna kadar.

33

Ella

CUMARTESİ SABAHİ Steve çatı katına geri taşınacağımızı duyurdu. Hem de hemen.

Elimdeki portakal suyuyla dolu bardağı masaya bırakıp şaşkınlıkla, "Hemen mi?" diye sordum.

Steve dirseklerini mutfak tezgâhına dayayıp bana kocaman gülümseyerek, "Şey, aslında bu akşam. Harika bir haber değil mi? Artık bu beş odaya tıkılıp kalmayacağız," dedi.

Doğrusu buradan ayrılma fikri kulağa cazip geliyordu. Bir yıl önce olsa bunu asla söylemezdim ama bu otelde yaşamaktan bıkmıştım ve Steve haklıydı – birbirimizden uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı. Steve ve Dinah son zamanlarda sürekli kavga etmeye başlamıştı. Başlangıçta Dinah'nın hâlinden azıcık da olsa anlasam da artık gölgesine bile tahammülüm kalmamıştı. Sadece Ruby Myers'a rüşvet verdiği için de değildi bu hislerim, ayrıca onun Brooke'un ölümüyle bir şekilde alakası olduğunu biliyordum. Kahretsin ki bunu kanıtlayamıyordum.

Reed şüphelerimi Callum'a iletti ancak Callum'un özel dedektif ordusu hâlâ bir şeyler bulamamıştı. *Bir an önce* bulmaları gerekiyordu çünkü Reed aklına koyduğunu yaparsa, pazartesi

sabahı anlaşılmayı imzalar imzalamaz, daha murekkep kuruma-
dan hapishaneye gidecekti

Belki çatı katında birkaç ipucu bulurdum.

Steve başını yana eğdi. "Sen ne dersin? Taşınmaya hazır mısın?"

Bana Easton'ı anımsatan umut dolu, sevimli bir gülümsemeye bakıyordu. Steve o kadar da kötü biri değildi. Sanırım sadece fazla çabalıyordu. Kendime engel olamayarak ben de gülümse-
dim. "Evet, bana uyar."

"Güzel. Neden gidip önemli eşyalarını valizine yerleştirmiyorsun? Otel görevlileri geri kalanları sonra gönderecek. Dinah biz gitmeden önce evi temizlemeleri için aramış."

Tam konuşmak üzereydim ki telefonum titredi. Reed arıyordu, Steve aramanın kimden geldiğini görmesin diye çaktırmadan ekranı elimle kapadım. "Val arıyor," diye yalan söyledim. "İddiya varım Kış Balosu'nun nasıl geçtiğini merak ediyordur."

"Ah, harika," dedi Steve dalgınca.

"Onunla üst katta konuşurum, sen rahatsız olma," dedim sü-
itin mutfağından sıvışarak kaçmadan önce.

Başıyla onayladı, çoktan kafasında kurduğu başka bir konuya geçmişti bile. Steve'in en büyük kusuru, onunla alakası olmayan konularda ilgisinin hemen kaybolmasıydı.

Odama vardım ve Reed'in araması telesekretere düşmeden telefonu açtım. "Selam," dedim usulca.

"Selam," dedi ve durakladı. "Babamla şu garson kadınla ilgili konuştum. Sana da haber vereyim dedim."

"Garson kadın... Ah," dedim Ruby Myers'tan bahsettiğini anlayınca. Nabzım hemen hızlandı. "Callum ne dedi? Birinden rüşvet almış olabileceğine dair kanıtımız var mı?"

"Kredi çekmiş," dedi düz bir şekilde. "Annesi aniden ölünce sağlık sigortasından biraz para kalmış. Bu parayla arabanın peşinatını ödemiş. Bunda yasadışı bir şey yok."

Hüsran dolu bir çığlığı güçlkle bastırdım. "Bu doğru olmaz. Dinah dolaylı da olsa Myers'a rüşvet verdiğini itiraf etti."

"O zaman bunu gizli yollarla yapmıştır çünkü şu an elimde kadının kredi çektiğine dair belgenin bir kopyası var."

"Tanrım, Dinah'nın bu işe bulaştığından adım gibi eminim," içimi bir panik kapladı. Özel dedektifler neden hiçbir şey bulamıyordu? Orada bir yerde Reed'i işaret etmeyen bir şeyler *olmalıydı*.

"Bulaşmış olsa bile Brooke'un öldürüldüğü saatte Dinah'nın uçağının inmesine saatler vardı."

Gözlerime yaşlar dolup boğazıma bir yumru oturdu. Elimle ağzımı kapattım ama boğazımdan yükselen boğuk bir hıçkırık yine de kaçtı.

Sesim biraz titriyor olsa da, "Gitmem gerek," demeyi başardım. "Steve bu akşam çatı katına dönmek için toparlanmamı istedi."

"Pekâlâ. Seni seviyorum, bebeğim. Yerleştğinde beni ara."

"Ararım. Ben de seni seviyorum."

Telefonu hızlıca kapatıp yüzümü yastığıma gömdüm. Gözlerimi kapadım ve bir iki dakikalığına gözyaşlarımdan sel gibi akmasına izin verdim. Daha sonra kendime acımayı kesip kalkıp toparlanmaya başladım.

Brooke o çatı katında ölmüştü. Orada kanıt falan *olmalıydı*.

Ve onu bulmayı aklıma koymuştum.

Saatler sonra Steve beni gösterişli gökdelenin lobisine yönlendirdi. Dinah çoktan içeriye girmiş, asansörü bekliyordu. Yolculuk sırasında tek kelime etmemişti. Suç mahalline döneceği için gergin mi hissediyordu acaba? Gözümün ucuyla herhangi bir suçluluk belirtisi gösterip göstermediğini izledim kafaya koymuş bir şekilde.

Hepimiz asansöre doluşunca Steve, "Seni misafir odasına yeleştireceğiz," diye gevezelik ediyordu. "Ama tabii ki dekore ettireceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Orası şey değil miydi..." Dar bir alanda ol-

Akak da, Dinah her dediğimi duyabilse de sesimi alçalttım. "Orası Brooke'un, şey, ölmeden önce kaldığı oda değil miydi?"

Steve'in de kaşları çatıldı. "Öyle miydi?" Dinah'ya döndü.

Dinah gergin bir şekilde başıyla onayladı, sesi daha da gergindi. "Callum ona evlenme teklif edince kendi dairesini satmıştı, bu yüzden düğüne kadar çatı katında kalıyordu."

"Ah, anladım. Bilmiyordum." Steve bana döndü. "Orada kalman senin için sorun olur mu, Ella? Dediğim gibi, dekore ettireceğiz zaten."

"Hayır, sorun değil." Çok ürkütücüydü ama sonuçta Brooke o odada ölmemişti.

Hayır, Brooke tam olarak *burada* ölmüştü diye düşündüm, lüks oturma odasına girdiğimizde. Gözlerim ânında şömineye kaydı, omurgam boyunca bir ürperti tırmandı. Steve ve Dinah da aynı noktaya bakıyordu.

Bakışlarını kaçırان ilk kişi Steve oldu. Burnunu kırıstırıp, "Burası leş gibi kokuyor," dedi.

Derin bir nefes alınca haklı olduğunu fark ettim. Hava çok ağırdı. Daire amonyak ve kirli çorap karışımı garip bir şey kokuyordu.

Steve, Dinah'ya, "Neden camları açmıyorsun?" diye önerdi. "Bende sıcaklığı yükseltip şömineyi yakayım."

Dinah hâlâ şömineye bakmaya devam ediyordu. Sonra rahatsız edici bir ses çıkarıp koridordan aşağı koştu. Bir kapının açılma ve sertçe kapanma sesi duyuldu. Ardından bakakaldım. Bu suçluluk muydu? Lanet olsun, suçluluğun nasıl görüldüğünü ben nereden bilecektim ki? Birini öldürmüş olsaydım ben de yatak odama kaçırdım herhâlde, değil mi?

Steve iç çekti. "Ella, camları sen açabilir misin?"

Dikkatimi olay yerinden uzaklaştıracak bir şey çıktığı için sevinerek başımı salladım ve çabucak pencerelere yöneldim. Şöminenin yanından geçerken tekrar bir ürperti hissettim. Tanrım, burası çok ürkünçtü. Bu gece gözüme uyku girmeyecek gibi görünüyordu.

Steve yemek siparişi verdi ve on beş dakika sonra yemekler ulaştığında daireye, midem endişeyle çalkalanmıyor olsa harika diyebileceğim baharatlı bir koku yayıldı. Dinah, Steve'in yemek çağrısını da geri çevirerek yatak odasından çıkmadı.

"Dinah hakkında konuşmamız gerek," dedi Steve, dumanı tüten erişte tabağının üzerinden. "Muhtemelen neden hâlâ ondan boşanmadığımı merak ediyorsundur."

"Bu beni ilgilendirmez." Yeşil biberi tabağıma döküp soya sosunda yollar oluşturmasını izledim. Evlilikleri üzerine pek düşünmemiştim. Aklımı meşgul eden tek şey Reed'in hapis cezasıydı.

"Ayarlamaları yapıyorum," diye itiraf etti. "Boşanma belgelerini hazırlamadan önce her şeyin yoluna girmesi gerekiyor."

"Bu gerçekten de beni ilgilendirmiyor," diye tekrarladım sertçe. Steve'in Dinah'yla ne yaptığı umurumda bile değildi.

"Burada yaşamak senin için sorun olmaz, değil mi? Biraz şey görünüyorsun..."

"Ürkmüş mü?" diye tamamladım sözlerini.

Hafifçe gülümsedi. "Evet, güzel kelime seçimi."

"Gececeğinden eminim," diye yalan söyledim.

"Ya da belki başka bir yer buluruz. Yalnızca sen ve ben."

Bir yıl sonra üniversiteye gidecektim ama yine de, "Olur," dedim çünkü Steve'in hayal kırıklığına uğramasını istemiyordum. Şu anda kendim dışında kimsenin duygularını kaldırarak hâlde değildim.

"Belki önümüzdeki yıl ara verir ve lise biter bitmez hemen üniversiteye gitmezsin diye düşünüyordum. Ya da belki bir hoca tutarız ve yurtdışına gideriz."

"Ne?" dedim şok içinde.

"Evet," dedi sesi daha da coşkulu çıkmaya başlamıştı. "Seyahat etmeyi severim ve Dinah'yla boşanacağımız için de seninle beraber birkaç seyahate çıkmak harika olurdu."

İnanamaz gözlerle ona baktım.

Biraz utanmış görünüyordu. "Şey, en azında bir düşün."

Kalp kırıcı bir şeyler söylememek ya da bu aptal fikri karşı-
sında ona saplamamak için çatalını ağzıma soktum. Reed ayrı-
labilene kadar ben de Kuzey Carolina sınırlarından ayrılmaya-
caktım.

Yemekten sonra odama çekildim. Steve bana yemek bölü-
münün aşağısında kalan misafir odasını gösterdi. Krem ve altın
sarısı tonlarda dekore edilmiş oda gayet güzeldi. Tasarımlar ve
yerleşim şekli kaldığımız otel odasından pek farklı değildi. Ama
ne güzel ki kendi banyom vardı.

Odanın tek kötü yanı, artık ölü olan bir kadının bir zamanlar
bu yatakta yatmış olmasıydı.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp valizimden okul forması,
birkaç tişört ve pantolon çıkarttım. Ayakkabılarımı ve ceketimi
dolaba yerleştirdim. Yatağın yanındaki komodinin arkasında te-
lefonumu şarja takabileceğim bir priz buldum. Telefonumu şarja
takıp yatağa uzandım ve tavanı izledim.

Gideon'la ilgili şeyleri yarın arayacaktım. Zaten onların bu
odada olduğundan şüpheliydim. Dinah şantaj kanıtlarını gözü-
nün önünden ayırmazdı.

Ama... Brooke burada yatıyorduyorsa, Dinah için burası da en
az kendi odası kadar güvenli olmaz mıydı?

Yataktan atladım ve yere eğilip yatağın altına baktım. Ahşap
zemin pırıl pırıldı ve parkede hiçbir parça yerinden oynamış gibi
görünmüyordu, öyle olsa altına bir şeyler saklandığı anlamına
gelebilirdi.

Peki ya döşegen altı? Birkaç itiş kakıştan sonra döşegi yan çe-
virebildim. Ancak altında bazadan başka bir şey olmadığını gö-
rünce pat diye yerine bıraktım.

Komodinine hızlıca bakındım; bir kumanda, birkaç pastil,
bir şişe losyon ve birkaç yedek pil buldum. Alt çekmecesinde
yedek battaniyeler, orta çekmecesinde birkaç yedek yastık vardı
ama üst çekmecedeki hiçbir şey yoktu.

Gardirop boştu. Dinah ya da polisler Brooke'un kıyafetlerini
kaldırmış olmalıydı.

Elimi duvar boyunca gezdirip yatağın karşısındaki ince bir konsolun üzerinde asılı olan soyut tabloyu incelemek üzere önünde durdum. Tablonun arkasında bir kasa var mı diye kontrol ettim ama yoktu. Sinirle yatağa çöktüm. Bu odada anormal hiçbir şey yoktu. Önceden biliyor olmasaydım Brooke'un burada yattığını asla tahmin edemezdim.

Arayacak hiçbir şey bulamayınca düşüncelerim yine Reed'e kaydı. Koca oda sanki ağır bir sis çökmüş gibi boğucu gelmeye başladı.

Her şey yoluna girecek, dedim kendi kendime. Beş yıl hiçbir şeydi. Reed'e tekrar kavuşmak için iki katına bile katlanırdım. Birbirimize mektuplar yazacak, hatta belki telefonda konuşma şansımız olacaktı. Bana izin verdiği sürece onu ziyarete de gidecektim. Ve eğer isterse öfkesini kontrol edebileceğine de inanıyordum. Önünde harika bir teşvik vardı – ne kadar iyi davranışlar sergilerse cezası o kadar azalacaktı.

Annem her yağmurun ardından gökkuşağı çıkar derdi hep. Genellikle bunu başka bir yere taşınacağımızda söylerdi ama o zamanlar buna inanırdım. O öldüğünde bile, hayatta kalabileceğime inanmıştım. Ve kalmıştım da.

Her ne kadar bir kez daha sevdiğim biri kaybediyormuşum gibi hissetsem de, Reed ölmüyordu. O sadece... uzun bir tatile gidiyordu. Sanki o California'da üniversiteye gitmiş de ben burada kalmışım gibi olacaktı. Uzun mesafeli bir ilişki yürütecektik. Telefon konuşmaları, mesajlaşmalar, e-postalar, mektuplar... Nerdeyse aynı şeydi, değil mi?

Kendimi daha iyi hissederek yerimden kalktım ve telefonuma uzandım. Ama valizimi kaldırmayı unuttuğum için takılıp tökezledim. Tiz bir çığlık atarak konsolun üzerine düştüm. Konsolun üstünden lamba sarsıldığında uzanıp tutmaya çalıştım ama çok uzakta olduğum için yetişemedim ve o lanet şey yere düştü.

Steve koridordan endişeli bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

"Evet," dedim paramparça olmuş lambaya bakarken. "Şey, aslında hayır." İç çekip kapıyı açmaya gittim. "Valizime takıldım ve lambanızı kırdım," diye itiraf ettim.

"Endişelenme. Odayı zaten yenileyecektik, unuttun mu?" Bir parmağını kaldırdı. "Kıpırdama. Ben süpürgeyi getireyim."

"Tamam."

Eğilip büyük parçaları yakındaki çöp kovasına atmaya başladım. Bir seramik parçasının altında beyaz bir şey gördüm. Şaşkınlıkla alnım kırıştı ve kâğıdı oynatarak elime aldım. Aceleyle katlanıp o tek parçanın içine sıkıştırılmasına bakılırsa sanırım bunu biri lambanın beyaz seramik tabanının içine kasıtlı olarak koymuştu. Belki de lambanın kullanma talimatı falandı? Evet, muhtemelen.

Tam çöpe atmak üzereydim ki kâğıtta *Maria* yazdığını fark ettim.

Merakla kâğıdı açtım ve okumaya başladım.

Sonra nefesim kesildi.

"Ne oldu?"

Aniden başımı kaldırıp kapıya baktım, Steve elinde bir süpürgeyle orada duruyordu. "Hiçbir şey," diyerek yalan söylemek istedim ama ses tellerim bana yardımcı olmadı. Kâğıdı da saklayamadım çünkü bedenimdeki her kas âdeta felç olmuştu.

Endişeli görünen Steve süpürgeyi kapıya dayayıp yanıma geldi.

"Ella," dedi emreder bir ses tonuyla. "Cevap ver."

İrice açtığım korkmuş gözlerle ona baktım ve sonra kâğıdı kaldırarak, "Bu ne?" dedim.

34

Ella

KÂĞIT TİTREYEN parmaklarımın arasında buruştu. Okuduğum o birkaç paragraf aklımda dönüp duruyordu – üstelik henüz tamamını bile okumamıştım. Sonra aniden Steve mektubu elimden kaptı. İlk birkaç satırını okuyunca yüzünün rengi attı. “Bunu nereden buldun?” diyebildi güçlkle.

Şok ve dehşet yüzünden boğazım o kadar kurumuştu ki konuşmak bile canımı acıtıyordu. “Lambanın içine saklanmıştı.” Ona bakmaya devam ettim. “Bunu neden sakladın? Neden yok etmedin?”

Onun da yüzü en az benimki kadar beyazlamıştı. “Ben... bunu ben saklamadım. Bu kasadaydı. Bu...” Sonra aniden küfretmeye başladı. “O lanet olası sinsi sürük.”

Ellerimin titremesi geçmiyordu. “Kim?”

“Karım.” Tekrar küfretti, gözbebekleri öfkeyle koyulaşmıştı. “Ölümünden sonra avukatlarım kasanın şifresini Dinah’ya vermiş olmalı.” Parmakları kâğıdı buruşturarak kasıldı. “Bunu görmüş olmalı ve – ah, bu Brooke’un işi olmalı.” Bariz bir şekilde sarsılmış bir hâlde odaya şöyle bir baktı. “Brooke burada kalıyordu. Bunu o saklamış. Dinah’dan çalmış olmalı.”

"Mektubu kimin sakladığı umurumda bile değil!" diye bağırdım. "Benim tek umursadığım, burada yazarların gerçek olup olmadığı!" Nefesim kesik kesik çıkıyordu. "Bu doğru mu?"

"Hayır." Durakladı. "Evet."

Ağzımdan isterik bir kahkaha çıktı. "Ee, hangisi? Evet mi hayır mı?"

"Evet." Yutkununca âdemelması oynadı. "Doğru."

İçim öfke ve tiksintiyle doldu. Tanrım. Duyduklarıma inanmıyordum. Bu mektup Steve, Callum ve Royallar hakkında bildiğim her şeyi ters yüz ediyordu. Bu doğruysa eğer Dinah'ın Maria'ya bu kadar öfkeli olmaya hakkı vardı. Hatta ondan nefret etmeye bile.

"Ver şunu da devamını okuyayım," diye emrettim.

Steve bir adım geri gitse de kâğıdı benden uzaklaştıramadan elinden kaptım. Bir köşesi yırtılarak Steve'in uyuşuk parmaklarının arasında kaldı.

"Ella," diye başladı zayıf bir sesle.

Ama ben mektubu okumakla meşguldüm.

Sevgili Steve,

Ben artık bu yalanlarla yaşayamıyorum. Beni mahvediyorlar. Callum'un her bakışı kalbimi eziyor. Bu benim yaşamayı hayal ettiğim ya da devam ettirebileceğim bir hayat değil.

Evlatlarım benim hayatımın ışığı ama onlar bile ruhumun karanlığını aydınlatmaya yetmiyor artık. Yaptıklarımızın izleri silinmiyor. Ne yapacağımı bilemiyorum artık.

İtiraf edersem ailelerimiz parçalanacak. Callum beni terk edecek; dostluğunuz bitecek.

Sessiz kalırsam da bununla yaşayamayacağım. Sana yemin ediyorum. Yaşayamam.

Neden benden faydalandın ki? Zaaflımı biliyordun! Bildiğin hâlde bundan faydalandın.

Ben artık Callum'un bana sadık olmadığına inanmıyorum, öyleyse bile bununla yaşamayı öğrenmem gerek. Bu şekilde Callum'dan gerçekleri saklayarak devam edemeyiz, Steve.

Ona anlatmam gerekiyor. Zorundayım. Aksi takdirde kendimle yaşayamam.

Callum'dan ayrı kalırsam yaşayamam diyorum ama sensiz yaşamaya katlanabilir miyim bilmiyorum. Sen bana bir şeyler yaptın, beni mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde hayata döndürdün. Her gece gözümü kapadığımda senin yüzünü görüyor, senin dokunuşlarını hissediyorum.

Şu diğer kadın yanına yaklaştığında öfkeden kuduruyorum. Neden onunla evlendin? O senin statünde bile değil. Benden ona gittiğini bilmek midemi bulandırıyor. Benden Callum'u terk etmemi istemiştin ama ben sana güvenmiyorum, Steve. Sana inanmıyorum. Artık hiç kimseye inanmıyorum.

Benim için artık başka seçenek yok. Bütün seçeneklerim elimden alındı. Sakın beni durdurmaya kalkışma.

Maria

Okumayı bitirdiğimde mektubun yere, halının üzerine düşmesine izin verdim. Bu çok... çok çığlıncaydı. Steve bunu Callum'a nasıl yapabildi? Peki ya Maria?

"Bunu Reed'e söylemeliyim," dedim aniden.

Ben komodinin üzerinden telefonumu almadan Steve öne atladı. "Hayır," dedi yalvararak. "Ona anlatamazsın. Bu onları mahveder. Oğlanlar annelerine tapıyorlar."

"Öyle görünüyor ki sen de tapıyormuşsun," dedim öfkeyle. "Bunu nasıl yapabildin? Nasıl!"

"Ella..."

Korku, umut ve çaresizlik çevremi kuşatıp odadaki tüm oksijeni emerek nefes almamı ve düşünmemi zorlaştırdı. "Sen Callum'un karısıyla yattın," dedim suçlayarak.

Steve'in çenesi bir anlığına kasıldı, bitkin görünüyordu ama

sonra onaylarca başını salladı. Bunu sesli şekilde dile bile getiremiyordu.

"Neden?"

"Ben onu daima sevdim," diye itiraf etti boğuk bir sesle. "Ve sanırım o da kendince beni seviyordu."

"Mektupta öyle demiyor."

"Seviyordu," diye ısrar etti. "Maria'yla aynı anda tanışmıştık ama Callum onu önce kaptı."

Ağzım açık bakakaldım. Tanrım. Sanki oyuncacı elinden alınmış bir çocuk gibiydi.

"Yani Callum senin şirketini kurtarmakla meşgulken sen de Maria'ya kocasının onu aldattığını mı söylüyordun?" Allak bullak düşüncelerim çığrından çıkmış, kafamın içinde dönüp duruyordu ama sanırım parçaları birleştirmeyi başlamıştım. "Onu bu şekilde mi yatağa attın?"

Bakışları arkamdaki bir yere kaydı.

"Callum gerçekten de aldatıyor muydu?" diye sordum. "Bu doğru muydu?"

Gözlerime bakamayınca anladım ki değildi. Kurmaya başladığımız hassas ilişki artık yerle bir olmuştu. Steve'e karşı hiç saygım kalmamıştı. Şu anda onu sevdiğimi bile söyleyemezdim. En yakın arkadaşının karısıyla yatmıştı. Daha da kötüsü Maria'ya kocasının ona ihanet ettiğini söylemişti. Ve kadın kendini öldürmüştü! Steve O'Halloran, o allak bullak olmuş zavallı kadını intihara sürüklemişti.

Birden kusacakmışım gibi hissettim.

Yere uzanıp mektubu aldım ve sıkı sıkı tuttum. "Bunu Callum'a götüreceğiz. O adam karısının kendisi yüzünden intihar ettiğini sanıyor. Oğlanlar da aynısına inanıyor. Onlara gerçeği söylemen lazım."

Steve'in gözleri öfkeyle parladı. "Hayır," diye patladı. "Bu bizim aramızda kalacak. Sana daha önce de dedim, bu oğlanların hayatını mahveder."

"Anneleri kendini öldürdükten sonra içten içe ölmediklerini

mi düşünüyorsun? Bu mektubun mahvedeceği tek kişi sensin. Ve açık söylemek gerekirse, Steve, bu umurumda bile değil. Royal-
ların gerçeği bilmesi gerek!”

Bunu söyledikten sonra telefonu elime alıp yanından geçtim ve nerdeyse kaçarak kapıdan çıktım.

“Sakin benden uzaklaşayım deme, lanet olası!”

Kızgın sesi ödümü kopardı. Koşmaya başladım, oturma odasına kadar geldiğimde birden geriye doğru çekildim. Bu ani çekiş uçarak popomun üzerine halıya düşmeme neden oldu; tam da Brooke’un öldüğü şöminenin birkaç santim ötesine...

Birdenbire korkunç bir düşünceye kapıldım.

“Sendin?” diyebildim.

Steve cevap vermedi. Üzerime dikilmiş kesik kesik nefes alıyordu ve ifadesi hüsrarla çatıklaşmıştı.

“Brooke’u sen mi öldürdün?” Kapıldığım dehşet yüzünden sesim titrek ve güçsüz çıkmıştı.

“Hayır,” diye homurdandı. “Ben yapmadım.”

Ama görebiliyordum – gözlerindeki suçluluk kıvılcımını görebiliyordum.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Sen yaptın. Onu sen öldürdün ve suçu da Reed’in üzerine attın. Bu cinayeti sen işledin...”

“Bir kazaydı!” diye kükredi.

Sağır edici tonu irkilmeme neden oldu. Tökezleyerek ayağa kalktım ve aramıza mümkün olduğu kadar mesafe koymaya çalıştım ama Steve üzerime geldi, tek yapabildiğim sırtım şömineye çarpana kadar geri geri gitmek oldu.

“Lanet olasıca bir kazaydı, tamam mı!” Babamın gözleri artık vahşileşmişti; kıpkırmızı, kısık ve korkutucuydular.

“Na-Nasıl?” diyebildim kekeleyerek. “Neden?”

“Tanrı’nın unuttuğu bir adada aylarca mahsur kaldıktan sonra lanet olasıca bir uçağa atlayıp eve dönmüştüm!” Artık çığlık atıyordu. “Evime geldiğimde kahrolasıca Reed’in çatı katından ayrıldığını gördüm! Başka ne halt düşünecektim ki? Karımın Callum’un büyük oğlunu becerdiğini zaten biliyordum.” Nefesi

ışık çıkıyordu. "Ve şimdi de Reed mi? Bunu görmezden geleceğimi mi mi sanıyordun? Yaşadığım onca şeyden sonra?"

"Reed, Dinah'ya hiç dokunmadı!" diye bağurdım çatlak bir sesle.

"Bunu bilmiyordum!" Ağzından çıkan her nefes keskin ve panik doluydu. "Servis asansörünü kullanarak çatı katına çıktım. Beni aldatan sürtük karımla yüzleşecektim. Beni öldürmeye çalışan karımla."

Öfkesi havayı kirletiyor, kanımda dolanan korkuyu tetikliyordu. Yan tarafa sürünmeye çalıştım ama yine önüme geçti. Onun öfke dolu, titreyen bedeniyle şöminenin mermer yüzeyi arasında sıkışmıştım.

"İçeriye girdiğimde o *buradaydı* – şu lanet olasıca fotoğrafımıza bakıyordu!"

Şöminenin üzerinden ikisinin çerçeveli bir fotoğrafını kaptı ve başımın üzerindeki duvara fırlattı. Cam parçaları üzerimize yağmur gibi inerken birkaç tanesi saçıma takıldı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki beni yarı yolda bırakacak diye korkuyordum. Buradan çıkmalıyım. Hemen gitmem *gerekliyordu*. Steve *katil* olduğunu itiraf ediyordu. Ve bunu tam yüzüme karşı yapıyordu.

Kendini tamamen kaybettiğinde burada olmamalıydım.

"Ve sonra öfkelendim, tıpkı normal, yürekli her adam gibi. Tıpkı senin o değerli Reed'in gibi. Onu saçından tuttum ve kafasını şömineye çarptım. Daha önce hayatımda hiçbir kadına el kaldırmamıştım ama Ella, lanet olsun ki o kadın dayağı hak ediyordu. Bana yaptıklarının bedelini ödemek zorundaydı."

"Ama o Dinah değildi," diye fısıldadım.

Yüzünü utanç kaplarken öfkesi biraz olsun dinmişti. "Ama bunu bilmiyordum. Dinah sanmıştım. Arkadan ikisi de aynı görünüyordu, lanet olsun. Onlar..." Nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "Öne doğru düşerken yüzünü gördüm ama artık çok geçti. Onu yakalayamadım. Kafasını şömineye çarptı." Korkuyla nefes alıp veriyordu. "Ve lanet omuriliği hasar gördü!"

"Ben..." Güçlükle yutkundum. "Pe-pek l . Bir kazaysa o zaman bunu polise açıklayıp tam olarak ne ol-"

"Bu i e polisi bula tırmayacağız!" diye bağırdı ve sonra sanki bana vuracakmı  gibi bir elini havaya kaldırdı.

Yerimde b z ld m ama darbe gelmedi. Bunun yerine koca eli yana d   t .

"Bana  yle bakma," diye emretti. "Seni incitecek değilim! Sen benim kızımsın."

Ve Dinah da karısıydı ama yine de onu incitmek istemişti. Nabzım tekrar hızlandı. Buradan  ıkmalıydım.  ıkmalıydım.

"Gerçeği anlatmalısın," diye yalvardım babama. "Anlatmazsan Reed hapse girecek."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Haftalardır onu bu olaydan kurtarmak için beyin fırtınası yapıyorum. Kızımı becermesini istemiyor olabilirim ama o çocuğun hapse girdiğini görmek de istemiyorum."

O zaman neden onu kurtarmadın? diye bağırmak istedim. Ama cevabını çoktan biliyordum. Şu anda ne söylemeye çalışıyor olursa olsun, Steve kesinlikle Reed'in Brooke'un cinayetini üstlenmesine izin verecekti. Çünkü Steve O'Halloran sadece kendisini d   n rd . Tek umursadığı hep buydu.

"Sen ve ben," dedi aniden, gözleri aydınlanmıştı. "Bunu birlikte   zeceğiz. Lütfen Ella, hadi oturup konuşalım ve Reed'i nasıl kurtarabileceğimizi düşünelim. Belki suçu Dinah'ya atarız..."

"Bok atarsın!"

Dinah'nın sesini duyunca Steve hızla arkasına döndü. Ben-se Dinah'yı gördüğüme hiç bu kadar memnun olmamı tım. Steve'in dikkat dağınıklığı,   mineden uzaklaşmak için tam da ihtiya ım olan fırsattı. Hayatım buna bağlıymı  asına sarı ın kadına doğru ko tum. Çünkü muhtemelen  yleydi.

"Brooke'u sen mi öldürdün?" diye bağırdı Dinah, dehşet dolu bakışlarını kocasına dikmi ti.

Eli titriyordu, bir siyahlık gözüme çarptı ve tuttuğu şeyin ne olduğunu anladım.

Minik, siyah bir tabancaydı.

"Silahı yere bırak," dedi ona Steve, sinirlenmişti.

"Brooke'u sen öldürdün," diye tekrar etti Dinah ama bu kez sesinde soru işareti yoktu.

Dinah'nın yanına sokulduğumda beni şaşkına çeviren nazik bir sesle, "Ella, arkamda dur," dedi.

Steve tekrardan, "O silahı indir!" diye emretti.

Öne atıldı ama Dinah silahını doğrulttu. "Bir adım daha atayım deme."

Steve olduğu yerde kaldı. "Silahı indir," dedi üçüncü kez. Bu kez sesi yumuşamıştı, daha ölçülüydü.

Dinah, gözlerini Steve'den ayırmadan, "Polisi ara, Ella," dedi.

O kadar korkmuştum ki yerimden kıpırdayamadım. Silah kazayla ateşlenecek ve ben de kurşunların arasında kalacağım diye ödüm kopuyordu.

"Tanrı aşkına, Dinah! İkiniz de saçmalıyorsunuz! Brooke'un ölümü bir kazaydı! Öyle olmasa bile bu kimin umurunda ki! O kadın zehirliydi! Beş para etmez bir çöptü!"

Tekrar öne atıldı.

Ve Dinah bu kez tetiği çekti.

Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki olanlara anlam veremiyordum. Az önce ayaklarının üzerinde duran Steve şimdi halının üzerinde, sol kolunu tutmuş acıyla inliyordu.

Kulaklarımda lunaparklardaki oyunları anımsatan bir ses çınılıyordu. Gerçek hayatta daha önce hiç silah sesi duymamıştım ve o kadar sağır ediciydi ki kulak zarıma hasar vermiş olabileceğini düşünerek endişelendim. Midem bulandı. O kadar çok bulanıyordu ki ayaklarımin üzerine kusacakmışım gibi hissediyordum. Kalbim de öncekinden daha hızlı çarpıyordu.

Steve, Dinah'ya bakarak, "Beni vurdun, seni sürtük!" diye inledi.

Onun ne dediğini umursamayan Dinah sakince bana döndü ve önceki isteğini tekrarladi. "Ella. Polisi ara."

35

Reed

TELEFONU CEVAPLADIĞIMDA ağızımdan çıkan ilk şey, "Sorun ne?" oldu.

Ella derin, kesik soluklarımın arasında, "Hemen çatı katına gelmen gerekiyor!" dedi. "Hemen gel. Callum'u da getir. Herkesi getir. Ama Callum mutlaka gelsin."

"Ella..."

Telefon kapandı.

Lanet olsun. Yüzüme kapatmıştı. Vakit kaybetmeden harekete geçtim. Beni aramıştı ve bana ihtiyacı vardı. Hepimize ihtiyacı vardı.

Hemen yataktan kalktım ve kapıya koştum. Easton'ın ve sonra da Sebastian'ın kapısını yumruklayıp aşağıya, babama seslendim.

"Baba! Ella'ya bir şey olmuş." Onu tekrar aradım ama cevaplamadı.

Ben hızla odasının yanından geçerken Easton hışımla çıkarak, "Neler oluyor?" dedi.

"Ella. Bir şeyler olmuş." Tek seferde beş basamak inerek alt kata uçtum. Üst katta ve arkamda çarpılan kapılar ve koşuşturan ayak sesleri yankılandı.

Merdivenlerin ilk basamağında babamla buluştuk. "Ne olmuş?" diye sordu endişeyle.

"Ella'nın başı dertte. Bize ihtiyacı varmış."

"Biz mi?" Yüzü şaşkınlıkla kaplanmıştı.

Telefonumu ona doğru salladım. "Az önce aradı. Bana hepimize ihtiyacı olduğunu ve hemen yanına gelmemizi söyledi."

Gözleri kocaman açıldı ve o da hemen harekete geçti. "Hadi, benim arabamı alınız. Gidelim."

Hepimiz dışarıya koşup babamın Mercedes'ine doluştuk. Ben ön koltuğa geçerken East ve ikizler arkaya geçti. Babam gazı kökleyip araba yolundan hışımla çıkarken malikânenin kapılarının tam olarak açılmasını bile beklemedi. O sırada ben de tekrar tekrar Ella'yı arayıp durdum.

Beşinci denememde nihayet cevapladı.

"Konusamıyorum, Reed. Polis burada. Sen neredesin?"

Gerildim. "Polis mi?"

"Kimle konuşuyorsun?" diye sordu babam sürücü koltuğundan.

"Ella'yla," dedim ona. Ella'ya dönüp, "Polisler neden orada?" diye sordum.

Sesi gergindi. "Buraya geldiğinizde açıklarım."

Ve yine telefonu kapattı.

"Lanet olsun!" Telefonu dizime vurdum. Yüzüme kapatıp durmasından gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

East öne doğru eğilip başını iki koltuğun arasına soktu. "Ne dedi?"

Babam kırmızı ışıktaki geçip saatte seksen kilometre hızla giderken sağa ani bir dönüş yaptı ve sonra yalpalayarak çılgınca başka bir sokağa geçti. Kapıya tutunup saatime baktım. Şehirden on dakika kadar uzaktık. Ella'ya mesaj attım.

10 dkya oradayız.

East kulağımın dibinde tekrardan, "Ne dedi?" diye sordu.

Telefonumu ortadaki konsola atıp kardeşlerime döndüm. İkizler solgun ve sessizdi ama East çılgına dönmüştü. "Çatı katı-

na gitmemiz gerektiğini söyledi – hepimizin...” Durakladım ve babama döndüm. “Özellikle de senin orada olmanı istedi.”

Babam gözlerini yoldan ayırmadan, “Neden beni istesin ki?” diye sordu merakla.

Bir sert dönüş daha yapınca hepimiz sola savrulduk. Koltuklarımızda doğrulduğumuzda, “Hiçbir fikrim yok,” dedim.

East, “Steve,” diye konuşmaya başladı birden. “Bu, onunla alakalı olmalı.”

Babamın çenesi kasıldı. “Grier’ı ara. Ona bizimle çatı katında buluşmasını söyle.”

Kötü bir fikir değildi. Hemen avukatı aradım, Ella’nın aksine, o telefonuna cevap verdi. “Reed, senin için ne yapabilirim?”

“Bizimle Steve’in dairesinde buluşman gerek,” diye talimat verdim.

Kısa bir sessizlik ânından sonra, “Yine ne yaptın?” dedi.

Telefonu kulağımdan çekip cihaza inanmayan gözlerle baktım. “Bu lanet adam bir şeyler yaptığımı düşünüyor.”

Babam gırtlığından öfkeli bir ses çıkardı. “İstemsiz adam öldürmekle suçlanıyorsun. Tabii ki bir şeyler yaptığını düşünecek.”

Kaşlarımı çattım ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm. “Ella’yla ilgili. Bir şeyler olmuş ve babam senin de orada bulunman gerektiğini düşünüyor.” Sonra telefonu yüzüne kapattım çünkü rezidansa varmıştık ve her yerde polis arabaları vardı.

Babam polis arabalarına şaşkınlıkla baktı. “Ne haltlar dönüyor?”

Yüreğim ağzıma geldi, araba daha durmadan kapıyı açıp dışarı fırladım.

Babam, “Reed, çabuk buraya gel!” diye bağırdı. “Lanet olsun, bir dakika bekle.”

Ama daha fazla kapı çarpma sesi, kardeşlerimin de peşimden geldiğini gösteriyordu. Asansöre koşarken lobide yanından geçtiğim insanlar birer bulanıklıktan ibaretti. Mucizevi bir şekilde ben varır varmaz asansörün kapıları kayarak açıldı.

Üniformalı iki adamın asansörden çıkmasını sabırsızlıkla

bekledim ve artlarından hemen içeriye daldım. Kapılar kapanmak üzereydi ki kardeşlerim de asansöre doluştu.

East biraz nefes nefese kalmış bir hâlde, "Ella iyi, dostum," diye bana güvence verdi.

"Gerçekten mi?" dedim ona bakarak. "Saat on buçuk. Dışarıda düzinelerce polis arabası var. Ve Ella panik içinde arayarak hepimize ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Ama arayan kendisiydi," diye belirtti.

Benim kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi çarparken East'in aramızdaki sakın kişi olması dünyanın sonuna işarettti. Bir elimi saçımdan geçirip ışıklara kötü kötü baktım ve asansörün daha hızlı çıkmasını diledim.

Sawyer sakın bir sesle, "Ne oldu sence?" diye sordu.

İkizi, "Muhtemelen Dinah oldu," diye tahminde bulundu.

Yumruğumu kapıya vurdum. Benim korktuğum da buydu.

"Bunu tekrar yaparsan burada sıkışıp kalabiliriz," diye uyardı East.

"Haklısın. O zaman da yüzünü yumruklamak zorunda kalırım."

"Ve sonra Ella sana kızar. Benim yakışıklı yüzümü sever, bilirsin." Yanaklarını okşadı.

İkizler gergin bir şekilde güldü. Ellerim yumruk hâlini aldı, üçünün de suratını dağıtmayı düşünüyordum. Şanslarına asansör durunca hışımla dışarıya çıktım.

Çatı katının ikiz kapılarına uzanan kısa koridorda iki polis memuru duruyordu. Uzun, ince olanı elini kapıya koyarken kadın olanın eli silahına gitti.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu içlerinden biri.

"Burada yaşıyoruz," diye yalan söyledim.

İkisi birbirlerine baktı. Arkamda, kardeşlerimin gerildiğini hissedebiliyordum. Bu polisleri yumruklayarak da olsa yolumdan çekmeyi umursamıyordum, her türlü hapse girecektim zaten. İleri atıldım ve aradaki mesafeyi kapattığım an kapıda tanıdık bir yüz belirdi.

Dedektif Schmidt karşılaştığı manzaraya şöyle bir bakıp kapıyı iterek açtı. "Sorun değil, Girebilirler."

Bu ani talihimi sorgulayacak değildim. Hemen içeriye girdim ve Dinah'nın devasa portelerini geçip oturma odasına yönelirken sevgilime seslendim. "Ella!"

Onu nihayet, teras kapısına bakan koltukta, onca insanın arasından Dinah'ya sokulmuş bir şekilde otururken buldum.

Hızla yanına gidip onu koltuktan kaldırdım. "İyi misin?"

"İyiyim," diye beni sakinleştirmeye çalıştı. "Callum nerede?"

Neden babama bu kadar takmıştı? Onu baştan ayağa inceleyen ellerimle kollarını boydan boya ovuşturdum. Bir yerine bir şey olmuş gibi görünmüyordu. Sadece solgun ve üşümüşü. Saçları karmakarışık ama incinmiş gibi görünmüyordu.

Onu göğsüme çektim ve yüzünü deli gibi atan kabime bastırdım. "İyi olduğuna emin misin, bebeğim?"

"İyiyim." O da bana sarıldı. Ella'nın omzunun üzerinden Dinah'ya baktım, normalde kusursuz olan yüzü şimdi gözyaşı izleriyle lekelenmişti. Gözleri kıpkırmızıydı ve onun da saçları darmadağınktı.

"Neler oluyor lan," dedi Easton, sesi en az benim hissettiğim kadar şaşkın çıkmıştı. "Biriniz... biriniz Steve'i mi vurdu?"

Hızla arkama dönüp bakınca az önce Steve'in yanından geçtiğimi fark ettim. Şöminenin dibine yığılmış, sırtı taşlara yaslı şekilde oturuyordu.

Elleri de kelepçeliydi.

Ella titredi.

Babam, "Ne oluyor burada?" diye patladı.

Dinah'ın yüzündeki kederli ifade yumuşadı ve gözlerine kurnaz bir parıltı yerleşti. Arkasına yaslanarak kolunu alçak sırtlı kanepenin üzerine attı. "Ella, Brooke'u öldüren kişinin o olduğunu öğrenince Steve onu susturmaya çalıştı. Ben de onu kurtardım. Bana daha sonra teşekkür edersiniz."

Ben Ella'ya bakarken birkaç küfür işittim, "Doğru mu bu?" dedim.

Yutkundu ve başıyla yavaşça onayladı. "Hepsi doğru."

Dinah az önce başka önemli şeyler de söylemişti ama benim dikkatimi çeken kısmı Steve'in Ella'yı öldürmeye çalışmasıydı. Bu o kadar uçtu ki yorgun aklım almıyordu.

Vücuduna baştan sona göz atıp bir yerine bir şey olup olmadığına baktım tekrar. "Yaralandın mı?"

"İyiyim ben. Yemin ederim." Kolumu sıktı. "Sen iyi misin? İyi olacak mısın?"

Aklım başımda olmadığı için bir aptal gibi sadece başımı sallamakla yetindim ancak aniden sesindeki telaşı fark ettim. Üst üste yığılan yeni bilgiler bir bir yerine oturana kadar kafamın içinde dönüp durdu.

Dinah'nın gözyaşları.

Ella'nın ısrarla beni –hepimizi– buraya çağırması.

Steve'in Ella'yı öldürmeye çalışması.

Sonunda anladım. "Brooke cinayetini üzerime atmaya çalışan Steve miydi?"

Ella hafifçe yüzünü buruşturunca tepem attı, neredeyse gözüm hiçbir şeyi görmez oldu. Hareket ettiğimi bile fark etmeden kendimi şömineye giden yolun yarısını katetmiş buldum.

Uzaklardan bir yerden bir sesin bana seslendiğini duydum ama bakışlarım bana bisiklete binmeyi öğreten, benimle ve kardeşlerimle futbol oynayan adama odaklanmıştı. Lanet olsun, bana ilk prezervativimi bile o vermişti.

Bir sağlık görevlisi Steve'in yanına çömelmiş, nabzını kontrol ederken Detektif Cousins diğer yanında dikiliyordu.

Ella yanımda belirip bir elini uyarır gibi koluma yerleştirerek, "Yapma," diye fısıldadı.

Steve'in üzerine çullanmamak için kendimi zor tuttum. Oysa tek istediğim vaftiz babamı eşşek sudan gelene kadar dövmekti ama gözlerimi kapadım ve çalkalanan iç organlarımin arasında bir parça hâkimiyet bulabildim.

"Neden?" diye bağırdım Steve'e doğru. "Neden bunu yaptın?"

Kardeşlerim arkama bir duvar gibi dizildi. Babam gelip di-

ğer yanımda durdu. Steve'in bakışları Seb'den Sawyer'a kaydı ve Easton'ın üzerinde durakladı, daha sonra bana döndü ve babamla bakışları kilitlendi.

"Bir kazaydı," dedi boğuk bir sesle.

Babam, "Kaza olan neydi?" diye sordu acıyla gölgelenen sesiyle. "Kendi kızını öldürmeye çalışman mı? Yoksa cinayeti öğlunun üzerine atmaya çalışman mı? Sen ne zaman ülkeye döndün? Brooke'u da mı beceriyordun yoksa?"

Steve başını iki yana salladı. "Dostum, durum öyle değil. O kadın bir virüstü, seni ve Reed'i birbirinize düşürüyordu."

Babam kolunu savurunca bir lamba Steve'in kafasından çok da uzakta olmayan taşa parçalandı. "Biz asla birbirimize düşmedik. Hiçbir kadın aramıza giremezdi."

"Brooke girerdi. Dinah da." On adım ötesinde oturan sarışın kadına nefretle baktı. "Beraber olduğumuz kadınların hepsi, Callum, hepsinin hedefi bizi mahvetmekti. Kahretsin ki buna senin karın da dahil."

Ella hafif, huzursuz bir ses çıkardığında babamla ikimiz dönüp ona baktık ama o gözlerini hızla bizden kaçırdı.

"Ne oldu?" diye sordum sertçe.

Derin bir nefes aldı.

"Ella," diye yalvardı Steve şöminenin oradan. "Bilmeleri gerekmiyor."

Ella bir kez daha derin bir nefes aldı.

Steve, "Kahretsin," diye küfretti ve çılgın bakışlarını Dedektif Cousins'e çevirdi. "Beni buradan çıkarır mısınız? Hafif bir yaralanma – ambulansa falan ihtiyacım yok. Beni nezarete götürün. Haklarımı zaten sıraladınız, lanet olsun."

İşte o an, Steve'in itiraf etmekten korktuğu şeyin ne olduğunu anladım. Ella'nın öğrendiği şeyin ne olduğunu.

"Annemle ilgili, değil mi?" dedim boğuk bir sesle. Bunu Ella'ya mı, Steve'e mi, babama mı yoksa evrene mi soruyordum bilmiyorum. Tek bildiğim, annemin adının anılmasıyla Steve'in yüzünden kanın çekildiği idi.

Ella elimi sıkıca tuttu ama hâlâ gözlerime bakamıyordu. "Steve'le annenin bir ilişkisi varmış," diye fısıldadı.

Odaya sessizlik çöktü. Dedektif Cousins bile irkilmişti ve adam annemi hiç tanı mıyordu bile.

"Ella," diye yalvardı Steve. "Lütfen..."

Ella onu duymazdan gelerek kederli bakışlarını babama çevirdi. "Maria ona bir mektup yazmış ve bu suçlulukla yaşayamayacağını söylemiş. Mektubu Brooke'un kaldığı odada buldum. Saklamaya çalışmış." Hüzünlü gözlerini önce bana sonra kardeşlerime çevirdi. "Onun ölümü sizin hatanız değildi." Son kelimeleri söylerken sesi titremişti.

Babam geriye doğru tökezlediğinde masanın kenarına tutunarak doğruldu.

Ella'nın ağzından çıkan sözcükleri beynim algılayamıyordu. Onlar sadece sert ünsüzler ve ince ünlülerdi. Anlaşılır şeyler değillerdi. Sawyer ve Seb olduğu yerde çakılı kalmıştı. Ben de öğrendiğim şeyin korkunçluğu karşısında donmuştum.

Bir tek Easton hareket edebildi. "Seni şerefsiz! Seni şerefsiz!" diye bağırды ve Steve'in üzerine hücum etti.

Dedektif Cousins kendini ikisinin arasına attı. İkizler hemen koşup East'i yakalayarak geri çekti. Babam doğrulup öne geçti.

Her bir zerrem Steve'in üzerine atlamak istiyordu. Ağzını burnunu dağıtarak bana, anneme ve aileme yaptıklarının öcünü almak. Ancak Ella'nın omzumdaki zarif eli beni olduğum yerde durmaya zorladı.

Bir keresinde ona tasmamın onun elinde olduğunu söyleyerek şaka yapmıştım – ama doğrudu. O yanımdayken ben daha iyi bir insan oluyordum. Daha kontrollü. Daha değerli. Bu akşam yaşadığı onca şeyden sonra, bir de babasını döverek acısını katlamak istemiyordum.

Öfkeli bakışlarını dostuna diken babam, "Bu ne kadar süre devam etti?" diye sordu.

Steve titreyen eliyle ağzını sildi. "O bana geldi."

Babam, "Ne kadar?" diye kükredi.

Cousins telsizini eline alıp yardım çağırırdı. "Buraya takviye gerekiyor, tamam. Burada kana susamış beş Royal var."

Steve'in bakışları babamdan hiç ayrılmadı. "Bir kerelikti. Benden faydalandı."

Babam Ella'ya dönüp boğuk bir sesle, "Ne kadar?" diye sordu. "Bilmiyorum. Sadece bu mektup var." Ella elindeki sol alt köşesi kopmuş, kırıksık mektubu uzattı.

Hemen tanıdım. Annemin özel bir kâğıt ve mektup seti vardı. Gerçek bir hanımefendinin telefon açmak yerine elle yazılmış bir teşekkür notu göndermesi gerektiğini söylerdi. Mesaj ya da e-posta atmak ise asla olmazdı.

Babam kâğıdı Ella'nın elinden kaptı ve yazılanlara göz attı. Sonra, çok büyük bir çaba harcarcasına güçlkle ve dikkatle mektubu ikiye katlayıp Ella'ya verdi. Kolunu dürtünce Ella mektubu bana teslim etti.

Babam, "Sen cehennemde yanmayı hak ediyorsun!" diye bağırdı Steve'e, tüm bedeni bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "Hep arkanda durdum. Şerefini ya da sadakatini sorgulayan biri olduğunda hep seni savundum." Derin, ağır bir nefes aldı. "Artık yüzüne bakmaya bile tahammül edemiyorum."

Mektuba sadece göz ucuyla bakma izni verdim kendime ve annemin el yazısını görmek bile yüreğimi sızlattı. Geçen onca zaman boyunca annemin ölümü için hep kendimi suçlamıştım. Easton da kendini suçlamıştı. İkizler aylarca kendine gelememişti. Ailemiz darmadağın olmuştu. Babamdan ve kendimizden nefret ediyorduk. Ella öylece çıkıp geldiğinde ondan da nefret etmiştik. Ona bir pislik gibi davranmıştık.

Bir akşam East'le onu yol ortasında bırakmış ve eve yürüyerek dönmeye zorlamıştık. Ama tabii onu belli bir mesafeden gözlemiştik çünkü *o kadar da* pislik değildik, sadece onu pislik olduğumuza inandırmak istemiştik.

Ella beni nasıl affedebildi ya da bana nasıl âşık olabildi anlamıyordum.

Ben düşüncelere dalıp gitmişken babam East'i kenara itip

Cousins'in yanından dolanarak Steve'in çenesine öyle bir yumruk indirdi ki sesi oturma odasının bir ucundan öteki ucuna yankılandı. Steve bu kez ağzını sildiğinde yüzüne kan bulaşmıştı.

"Yeter! O artık polis nezaretinde!" diye bağırды Dedektif Cousins.

Babam gözlerini Steve'den ayırmıyordu. "Seni piç kurusu. Karımla yattığın yetmedi bir de Brooke'u öldürüp suçu oğluma mı atmaya çalıştın?"

"Baba," dedim kısık sesle. "O buna değmez."

Ve gerçekten de değmezdi. Steve artık hiç önemli değildi. Önemli olan tek şey hayatta olmamdı. Değer verdiğim herkesin hayatta ve sağlıklı olmasıydı. Hapse girmecektim. Ella bizimle eve dönecekti, yani ait olduğu yere. Bundan da sağ çıkacaktık, tıpkı annemin intiharından, ailemizin dağılışından, kendi iç çatışmalarımızdan sağ çıktığımız gibi.

Ella'nın elini avucuma alarak, "Hadi gidelim," dedim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Eve."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Güzel," dedi.

"Evet," dedi Easton, Ella'nın diğer yanında belirerek. "Ama odan darmadağınık."

"Çünkü sürekli odamda maç izleyip duruyorsunuz," diye mırıldandı Ella biz onu oradan çıkarırken. "Eve gittiğimizde orayı temizleyeceksin."

Easton çatı katının kapısında durdu ve ona inanmayan gözlerle baktı. "Ben Easton Royal'ım. Temizlik falan yapmam."

Babam iç çekti. İkizler kıkırdadı. Polisler bile gülmek için kendilerini zor tutuyor gibi görünüyorlardı.

Ella'nın elini sıkı sıkı tuttum ve kardeşlerim arkamızda oradan çıktık. Bu işkence dolu korkunç geçmişi arkamızda bırakmıştık. Önümüzde ise kurursuz bir gelecek vardı.

Bir daha dönüp geçmişe bakmayacaktım.

36

Reed

HALSON GRIER'IN benim için bir duruşma daha ayarlaması kırk sekiz saat sürdü. Bu kez, davaya Yargıç Delacorte'un atanmasına sinirlenmedim bile. Babamdan rüşvet almaya çalıştıktan sonra, bana yönelik suçlamaları ortadan kaldırmak üzere davama atanması muazzam bir ironiydi.

Delacorte'un odasından çıkmasını beklerken Grier, "Bu yargıçla olan geçmişine bakacak olursak sana tavsiyem mahkeme boyunca üzgün görünmen olur," diye önerdi. Davanın on beş dakika önce başlaması gerekiyordu ancak yargıç kaçınılmaz olarak ertelemeye çalışarak arkada somurtuyordu.

Grier'in uyarısı gereksizdi. Cumartesi akşamı Ella beni aradığından beri moralim zaten bozuktur.

"Herkes ayağa kalksın lütfen, sayın Yargıç Delacorte giriyor."

East arkamdan, "Kıçımın sayını," diye yüksek sesle mırıldandı.

Grier önüne bakmaya devam etti ama ortağı Sonya Clark dönüp kardeşime kötü kötü baktı.

Gözümünün ucuyla Easton'ın ağzına fermuar çektiğini gördüm. Ella da onun yanındaydı, tuhaf bir şekilde Dinah'a çok yakın oturuyordu. Steve'in Dinah yerine yanlışlıkla Brooke'u öl-

dürdüğünü itiraf ettiği o gece sanırım ikisinin arasında garip bir bağ oluşmuştu.

Ben hâlâ Dinah'nın bir yılan olduğunu inanıyordum ama lanet olsun ki ona minnettardım da. Evet, abime şantaj yapmıştı ama aynı zamanda Ella'nın hayatını da kurtarmıştı. O gece silahı kasadan alıp Ella'nın imdadına yetişmeseydi olaylar çok farklı sonuçlanabilirdi. Dinah sağ olsun Ella güvendeydi ve Steve O'Halloran, herkesin benim işlediğime inandığı suç yüzünden hapse girecekti.

Bunu her düşündüğümde bir şeyleri yumruklamak istiyordum. O şerefsiz işlemediğim bir suç yüzünden hapiste çürümeme izin verecekti. Biliyorum o Ella'nın babasıydı ama bu yaptıkları yüzünden onu asla affedemeyecektim. Ella'nın da affedebileceğini sanmıyordum.

Grier ceketimi çekiştirerek ayağa kalkmamı işaret etti. Emredildiği üzere ayağa kalktım ve mübaşirin bize oturmamızı söylemesini bekledim.

Siyah cüppesi ve kır saçlarıyla içeriye giren Yargıç Delacorte, azıcık da olsa saygın görünüyor olabilirdi ama hepimiz onun tecavüzcü, puşt oğlunun suçlarını örten şerefsizin teki olduğunu biliyorduk.

Delacorte oturdu ve avukatların sunduğu dava dosyalarını karıştırmaya başladı. O sırada tüm salon hâlâ ayakta idi. Pislik bunu umursamamıştı bile.

Upuzun bir on dakikanın ardından mübaşir nihayet boğazını temizledi. Yüzü utançtan kızarmıştı. Yargıçın piçin teki olması onun suçu değildi. Hepimiz onun adına üzüldük.

Öksürük, Yargıç Delacorte'un dikkatini çekmeyi başarmıştı. Adam başını kaldırıp bize baktı ve başını onaylarca salladı. "Oturabilirsiniz. Savcının eklemesi gereken bir şey var mı?"

İnsanlar yerlerine otururken salonda hışırtı sesleri yankılandı. Savcı ayakta kaldı. Bunu yapmak güç olmalıydı – yani bütün kanıtlar konusunda yanıldıklarını ve suçsuz bir çocuğu neredeyse içeriye tıkacaklarını itiraf etmek. "Evet, var."

"Nedir?" Delacorte sabırsızlığını biraz olsun gizlemiyordu. Bu onun işi bile olsa, burada olduğu için öfkeliydi.

Savcı tarafsız bir şekilde, "Savcılık suçlamaları geri çekmek istiyor," diye duyurdu.

"Hangi gerekçeyle?"

Gerekçeler Delacorte'un önündeki belgelerde yazıyordu ama adam hayatından o kadar nefret ediyordu ki çevresindekilerin de canını burnundan getirmeye çalışıyordu.

"Yanlış kişinin suçlandığını ortaya çıkaran yeni bir kanıtımız var. Yeni bir şüpheli gözaltında."

"Bu yeni kanıt, daha önce suçlanan kişinin kız arkadaşının ve yeni sanığın karısının ifadesi mi oluyor?"

"Evet."

Delacorte kürsüden ofladı. "Savcılık bunu inandırıcı buluyor mu peki?" Açıkça görülüyordu ki beni aklamak istemiyordu.

Grier'a yarı endişeli bir bakış attınca başını belli belirsiz iki yana salladı. Tamam o zaman. Eğer Grier sakinse ben de galeyana gelmeyecektim.

"Buluyoruz. Bay O'Halloran'ın suçunu itiraf ettiği bir ses kaydı var elimizde. Mağdurların ifadeleri olay yerindeki ilk fiziksel kanıtları doğruluyor, bunun yanı sıra Bay O'Halloran maktulü karısıyla karıştırdığını itiraf ettiğinde Dedektif Cousins, Dedektif Schmidt ve polis memuru Tomas da olay yerindeydi."

Delacorte alaycı bir şekilde, "Bu kez doğru kişiyi yakaladığınıza yüzde yüz emin misiniz? Burada en son toplandığımızda bu vahşi suçu işleyenin Bay Royal olduğuna yemin ediyordunuz. Hatta suçunu kabul edeceği bir ceza duruşması planlamıştık. O zaman mı yanılmıştınız yoksa şimdi mi yanılıyorsunuz?" dedi.

Savcının yanakları kızardı ama utancına rağmen sert bir sesle, "O zaman yanılmıştık," dedi.

Yargıç Delacorte'un benim lehime hüküm vermek istemediği çok açıktı. Hapishanede çürümemi istiyordu. Ne yazık ki bu gece yatağa ağzında başarısızlığın acı tadıyla girecekti.

Tokmağını kaldırdı. "Dava düşmüştür," diye bağırdı. "Başka bir şey var mı, avukat bey?"

"Evet, bir şey daha var." Savcı döndü ve yardımcısına bir şeyler fısıldadı.

Grier evraklarını toparlamaya başladı.

"Bitti mi işimiz?" diye sordum.

Grier başıyla onayladı. "Evet. Tebrikler, artık resmî olarak suçlamalardan aklandın."

Mahkeme salonuna girdiğimizden beri ilk kez derin bir nefes aldım. "Teşekkürler," dedim elini sıkarak. Oysa asıl teşekkür etmem gereken kişi arkamda oturuyordu. Gier masum olmama rağmen suçu üzerime almam gerektiğine inanmıştı.

East küçük bariyerin ardından uzanarak beşlik çakmak için elini havaya kaldırdı ama savcının ağzından çıkan sözler üzerine eli havada kaldı.

"Steven George O'Halloran hakkında yasal işlem başlatmak istiyoruz."

Steve yanında üniformalı bir memurla yan odadan çıktığında nefesimi tuttum. Steve mahkemeye girdi ve savunma masasına geçti ama ifadesiz yüzü bir kez olsun bana ya da kızına dönmedi.

Yargıç Delacorte sanki bu, her gün yaşanan bir olaymış gibi sıkkin bir tonda, "Sizi dinliyorum, sayın savcı," dedi. Yani o bunu her gün yaşıyor olabilirdi ama biz değil.

Ella değil.

Omzumun üzerinden yüzüne baktığımda Ella'nın ifadesinde korku ve keder vardı. O yüzden East'e fısıldayarak, "Ella'yı buradan çıkar," dedim.

Kardeşim başını salladı, babasının suçları sıralanırken Ella'nın burada olmaması gerektiğine o da hemfikirdi. "Hadi gel, Ella, gidelim. Bizim burada işimiz bitti," dedi alçak sesle.

Ancak Ella ayrılmak istemedi. Onca insanın arasından Dinah'nın elini tuttu. Ve Dinah, o servet avcısı, şantajcı kadın da onun elini sıkı. Savcı iddianemeyi okurken ikisi birbirine yaslanmıştı.

"Kuzey Carolina eyaleti Bayview şehrinde ikamet eden Steve George O'Halloran, Brooke Anna Davidson'ın ölümüne neden olarak ikinci dereceden kasten adam öldürme suçu işledi,"

"Davalı taraf öne çıkacak mı?"

Ben kenara çekilirken Grier'in çantasından başka bir dosya çıkarışını aptal bir şaşkınlıkla izledim. Yok artık. Toplanmıyordu, benim davamı kapatıp Steve'i savunmaya hazırlanıyordu.

Steve kürsüye yaklaşırken ceketini ilikledi. Kendinden emin ve sakin görünüyordu ancak ısrarla gözlerime bakmıyordu.

"Suçunu kabul ediyor musun?" diye sordu Delacorte.

Steve yüksek ve net bir sesle, "Etmeyorum," dedi.

Yumruğumu sıktım. Bok etmezsin. Onu gebertmek istiyordum. Kan revan içinde kalana, tanınmayacak hâle gelene kadar yüzünü ahşap masaya çarpmak istiyordum. Onu...

Bir el bileğimi yakaladı. Dönüp baktığımda Ella'nın güzel, mutsuz yüzünü gördüm ve o an elimden bir kaza çıkmak üzere olduğunu fark ettim. Gözlerimi kapatıp alnımı onunkine yasladım. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Hazırım."

Elinden tuttum ve mahkeme salonunu -ve Steve'i- arkamızda bıraktık, ailem de bizi takip etti. Dışarıda birkaç gazeteci etrafımızı sardı ama biz Royal oğlanları iri ve ürkütücüydük. Salon-
dan çıkarken hepimiz korumacı bir şekilde Ella'nın etrafını sarıp akbabaları yanına yaklaştırmadık.

Babam arabasının yanında bize katıldı. "Ella sen de bizimle eve geliyorsun."

"Temelli mi?" diye sordu temkinli bir şekilde.

Babam gülümsedi. "Temelli. Grier biz şu an konuşurken senin vesayet evraklarını hazırlıyor." Ama gülümsemesi hemen silindi. "Acilen karara varılması için Steve'in mevcut hukuki sorunlarını gerekçe olarak kullanmaya karar verdik."

Babamın gözlerindeki keder dikkatimden kaçmadı. Steve'in ihaneti hepimizin canını acıtmıştı ama en çok da babaminkini.

Steve onun en yakın dostuydu ama o şerefsiz kendi işlediği bir suç için benim hapse girmeme izin verecekti.

Ve o...

Öteki ihanetini hatırlayınca boğazıma bir yumru oturdu.

Steve annemle bir ilişki yaşamıştı.

Bunu düşünmek bile midemi kaldırıyordu ve bir yanım keşke o mektubu hiçbirimiz okumamış olsaydık diye diliyordu. Ama bir yanım da iyi ki okuduk diyordu. Uzun bir süre annemin ölümü için kendimi suçlamış, benim kavgalara bulaşmam ve sorumsuz davranmam mı onu intihara sürükledi diye merak etmiştim. East ise kendi uyuşturucu bağımlılığının annemi uçuruma sürüklediğini düşünüyordu.

En azından artık gerçeği biliyorduk. Annem, babamın dostuyla ilişki yaşamamanın suçluluğu yüzünden kendini öldürmüştü. Aynı zamanda babamın onu aldattığına inanıyordu. Buna inanmasını Steve sağlamıştı.

Lanet olasıca Steve. Umarım yaşadığım sürece bir daha onu görmek zorunda kalmazdım.

"Ella!"

Piçin kulakları çınlamış olacak ki aniden mahkeme salonunun kapısında belirdi.

East, "Ah, siktir," diye söylendi.

İkizler daha ilginç birkaç küfür savurdu. Ella'yı kucaklayıp arabaya atmayı ve hızla buradan uzaklaşmayı düşündüm. Ama uzun bir süre kararsız kalmıştım çünkü Steve çoktan otoparkı geçmişti bile.

Babam öne doğru korumacı bir adım atıp Ella ve Steve'in arasına girdi. "Git buradan," diye emretti.

"Hayır. Kızımla konuşmak istiyorum." Steve babamın etrafından eğilerek kızına yalvardı. "Ella, beni dinle. O akşam uyuşturucunun etkisindeydim. Sanırım Dinah içeceğime bir şey atmış. Seni asla incitmem, biliyorsun. Ve Brooke'u da incitmedim. O akşam söylediğim her şeyi yanlış anladın."

Ella'nın yüzü acıyla kaplandı. "Gerçekten mi? Uydurduğunuz masal bu mu?"

"Bana güvenmelisin."

"Güvenmek mi? Benimle kafa mı buluyorsun? Sen Brooke'u öldürdün ve suçu da Reed'e atmaya çalıştın! Senin kim olduğunı bilmiyorum ve artık bilmek de istemiyorum."

Arabanın kapısını hışımla açtı ve koltuğa geçti. Kapının çarpılmasıyla hepimiz hareketlendik. İkizler ve Easton, Sawyer'ın Rover'ına giderken ben de babamın arabasına, Ella'nın yanına geçtim.

Babam Steve'le kaldı ama Mercedes'in kapalı camlarından öfkeli sesleri boğuk boğuk geliyordu. Ne söyledikleri umurumda bile değildi artık. Babamın Steve'e, ilelebet yanacağı yer olan cehenneme gitmesini söyleyeceğine güvenim tamdı.

Ella bir kolumu nazikçe ona dolarken üzgün gözlerle bana baktı. "Buraya ilk geldiğimde siz çocuklar bana çok kötü davranmıştınız," diye başladı.

Yüzümü buruşturdum. "Biliyorum."

"Ama hepiniz yola geldiniz ve ben... Benim ilk defa bir ailem oldu." Gözyaşları yüzüne akıyordu. Elleri kucağında kenetlenmişti ve o kadar çok sıkıyordu ki eklemleri bembeyaz olmuştu.

Ellerini tuttum ve ılık gözyaşlarını elimin üzerinde hissettim.

"Steve ortaya çıktığında ona biraz kök söktürmüş olabilirim ama içten içe baba olmak için bu kadar heyecanlı olması hoşuma gidiyordu. Kuralları çok saçmaydı ama okuldaki kızlar bunun normal olduğunu söylüyordu. Bazen beni gerçekten umursadığı için böyle davrandığı hissine kapılıyordum."

Düğümlemiş boğazımla yutkunmaya çalıştım. Kelimeleri acı doluydu ve bu acıyı nasıl dindirebileceğimi bilmiyordum.

"Bazen," diye devam etti güçlükle soluyarak, "annemin bir kötü ilişkiden diğerine son sürat koşarken beni ülkenin bir ucundan diğerine sürüklemesinin yanlış olduğunu düşünürdüm. Steve'in yanında büyüseydim her şey daha iyi olabilirdi belki

diye düşünürdüm. Harper değil de bir O'Halloran olarak büyüseydim."

Ah, hayır. Onu kucağıma çektim ve ıslak yüzünü boynuma yerleştirdim.

"Seni anlıyorum, bebeğim. Ben de annemi seviyorum ama bazen onun hakkında kötü şeyler düşündüğüm de oluyor. Kendine katlanamayışını anlayabiliyorum ama biraz daha *çabalama-lıydı*. Çünkü ona ihtiyacımız vardı." Ella'nın saçını okşayıp şakağını öptüm. "Annelerimize, bizi yüzüstü bıraktıkları için kızmanın ya da gücenmenin sadakatsizlik olduğunu sanmıyorum."

İncecik bedeni sarsıldı. "Beni sevmesini istemiştim."

"Ah, bebeğim, Steve sorunlu biri. O kendinden başka kimseyi sevebilecek kapasitede değil. Bu onun kusuru, senin değil."

"Biliyorum. Ama yine de canımı yakıyor."

Sürücü kapısı açıldı ve babam koltuğuna geçti. "Arkada her şey yolunda mı?" diye sordu sessizce.

Dikiz aynasında gözlerimiz buluştu. Sessiz kalmaya devam ettim çünkü bu soru Ella'yaydı.

Ella titredi ve iç çekerek başını kaldırdı. "Evet, berbat durumdayım ama iyi olacağım."

Kucağımdan kayıp başını omzuma yasladı. Babam arabayı otoparktan geri geri çıkararak eve doğru sürdü.

Ella bana, "Bir keresinde Val'e seninle birbirimizin aynası olduğumuzu söylemiştim," diye fısıldadı. "Birbirimize garip bir şekilde uyum sağladığımızı."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Annelerimize; onların zayıflıklarına, zaaflarına ve içlerindeki güce, bize gösterdikleri sevgiye ve hayatımızı etkileyen bencilliklerine karşı duyduğumuz karmaşık duygular... Bütün bunlar, bizi içten içe allak bullak eden ama aynı zamanda bir şekilde bir bütün olmamızı sağlayan şeylerdi.

Ella beni bir bütün yapıyordu. Ben de onu.

Gelecekte hep korkardım. Kendimi nerede bulacağımı bilmiyordum, içimdeki öfke ve acının bir gün gerçekten yok olup

olmayacağını bilmiyordum, herkese karşı taktığım pislik maskesinin ardını görebilecek birini bulup bulamayacağımı ve kendimi bir gün değerli hissedip hissedemeyeceğimi bilmiyordum.

Ama artık korkmuyordum, artık beni görebilen birini bulmuştum. Gerçekten de içimi gören birini. Ben de onun içini görüyordum. Gözlerimin gördüğü tek kişi Ella Harper olacaktı çünkü o benim geleceğimdi. O benim çeliğim, ateşim ve kurtuluşumdu.

O benim her şeyimdi.

37

Ella

BİR HAFTA SONRA

"BU NE?" DİYE SORDUM, banyodan takılmak için en sevdiğim giysilerle – Reed'in tişörtü ve bir şort– çıktığımda.

Bugün dans provaları uzun sürmüştü bu yüzden Reed'e beni bırakıp eve gitmesini söylemişim. Geri döndüğümde de, her ne kadar Reed terli olmama aldırış etmediğini iddia etse de, duş almamı beklemesini söylemişim.

Odama girdiğimde yatağın üzerinde renkli broşürler vardı. Çoğu okul kitaplarını göğüslerinde kucaklamış ergen fotoğraflarını gösteriyordu.

"Seç bir tane," dedi Reed. Gözleri televizyondaydı.

Yaklaştığımda bunların üniversite broşürleri olduğunu fark ettim – neredeyse on tane falan vardı. "Bir tane ne?"

"Gideceğimiz üniversiteyi."

"Biz mi?" Merakla bir tanesini açtım. Üzerinde *UNC** yazan-
da, 18. yüzyıldan bu yana eğitim sağladıkları belirtiliyordu.

"Heralde." Parlak broşürlerin bir kısmını kaslı vücudunun altında buruşturarak yan döndü.

* Kuzey Carolina Üniversitesi -çn

"Beraber mi seçeceğiz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet. Sen dans bölümüne gitmek istediğini söylemiştin, buradakilerden bazıları güzel sanatlar alanında çok iyi eğitim sunuyor." Yığımı karıştırıp kırmızı-beyaz bir broşür çıkardı. "UNC-Greenboro'da dans bölümü var, Charlotte'daki UNC'de de öyle. İkisi de Ulusal Dans Okulları Birliği bünyesinde eğitim veriyor."

Aşına olduğum bir sıcaklık vücuduma akın etti. "Bütün bunları sen mi araştırdın?"

"Elbette."

Gözyaşlarına boğulmamak için altdudağımı ısırdım. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en düşünceli, en kibar şeydi. Duygulandığımı yeterince gizleyememiş olacağım ki Reed yatakta doğruldu ve beni kollarına çekti.

Gözlerimin içine baktı. "Bunlarla canını mı sıktım?"

"Hayır. Bu çok hoş bir şey," diyebildim.

Gülümseyerek yatağın ucuna oturdu ve beni bacaklarının arasına yerleştirdi. Biraz utanmış biraz da gururlu görünüyordu. "En azından bu kadarını yapabilirim diye düşündüm. Babam seni kaçırıp buraya getirmeden önce ne yapmayı planlıyordun?"

"Hah, yani beni kaçırdığımı itiraf ediyorsun!"

Sırtıttı. "Öylesine dedim."

"İyi. Devlet üniversitesine gidecek, işletmeden mezun olacaktım. Sonra iki yıl boyunca muhasebe dersleri alacak ve her gün hesap kitap yapabileceğim kalıcı bir iş bulmayı umacaktım. İşte kumaş pantolon giymeyi ve kafeterya yemekleri yemeyi planlıyordum. Belki evde beni bekleyecek bir köpek de alırdım."

Gülümseyişi daha da büyüdü. "Eh, artık güzel sanatlar okuyabilir ve bankadaki vakıf fonuyla geçinebilirsin."

"Ya senin işletme okuma hayaline ne oldu?"

Omuz silkti. "Ben her yerde okuyabilirim. Babam beni işe almayacak değil ya. Aile işine girmemiz için can atıyor zaten. Gid'in zerre ilgisi yok. East hız yapan arabalarla ilgileniyor. İkizler desen, onlar biraz şeye benziyor..." Steve'in adını anmadan

önce durdu. "İkizler uçakları seviyor ama bu işin yönetim kısmıyla ilgilenmiyorlar."

Kollarından uzaklaşıp şifonyere yöneldim ve çekmecedeki bu akşam Astor Park'taki panoda gördüğüm ilanı çıkardım - bunu bana Hailey göstermişti. Reed'in yanına döndüm ve elindeki UNC-Greensboro broşürünü alıp ilanı uzattım.

"Ne bu?" dedi ilanı ters çevirerek.

"Amatör bir boks ringi. Bir şeylere vurmaya sevdiğini biliyorum ama muhtemelen artık rıhtımdaki dövüşlere gitmemelisin. Bu, sana yasal olarak birilerine vurma ve birilerinden dayak yeme fırsatı verir. Bunu sürekli yap demiyorum ama..."

"Hoşuma gitti," dedi.

"Öyle mi?"

"Bunu yapabilir, derslerime girebilir ve eve, sana dönebilirim değil mi?"

İçten içe eriyerek ona yaslandım. "Evet." Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Ah, ayrıca Val senden Wade'i de yanında götürmeni istiyor. Arada bir o yakışıklı yüzüne birkaç yumruk yemesinin iyi olacağını düşünüyor."

Reed güldü. "Onların çıkmaya başladıklarını sanıyordum!"

"Çıkıyorlar." Arkadaşlarımızı düşününce kahkaha attım. Bir haftadır resmî olarak çıkıyorlardı ama Val şimdiden kurallar koymaya başlamıştı. "Ama arkasından başka biriyle kırıştırdı diye Wade'i süründürmeye devam ediyor."

Gözlerini devirdi. "Bu kadınlar kaçık."

"Hayır, değiliz." Uyarı amaçlı onu çimdikledim. "Ah, bu arada, dans dersleri almaya karar verdim. Jordan'ı gerçekten kışkırttığım tek konu bu. Bir yıllık dans dersiyse onun kadar iyi olamayacağımı biliyorum ama yine de güzel olacaktır."

"Babam buna bayılır."

Reed beni üzerine çekince, ağız sulandıran kaslı vücuduna sürtündüm. Dudaklarımız yumuşak ve tatlı bir şekilde buluştu. Ellerini şortumun içine kaydırıp kendine doğru sıkıca bastırdı. Nefessiz kalana kadar öpüştük ama sonra ben yana dönerek on-

dan ayrıldım çünkü bunu yapmaya devam edecek olursak birbirimizden birbirimizi soymaya başlayacaktık. Akşam yemeği hazır olmak üzereydi ve hepimiz akşam yemeklerini bir aile olarak beraber yemek için özel bir çaba harcamıştık.

Ayrıca bu akşam Gideon da geliyordu ve ona bir hediye vardı.

"Bütün bu şey..." Reed durakladı. "Olayla nasıl baş ediyorsun?" Her zamanki gibi Steve'den, belli belirsiz anmak dışında bahsetmiyordu.

"İyiym ben," diyerek ona güvence verdim. "Ayrıca yanımda Steve'in adını anmaya korkmana gerek yok. Onu babam olarak anma yeter çünkü babam değil. Asla da olmadı."

"Doğru," diye katıldı Reed. "O asla sana babalık yapmadı. İçinde bir gram Steve yok senin."

"Umarım öyledir."

Her ne kadar bunu reddetmek istesem de Steve babamdı ve Reed bahsettiği bankadaki paranın hepsi onun Callum aracılığıyla bana bıraktığı paraydı. O paranın neredeyse yarısını bitirmiştim ama iyi bir iş için kullanmıştım.

Gideon bu akşam, Dinah ile yaptığım anlaşmayı öğrendiğinde bence çok ama çok mutlu olacaktı. Steve'in bana bıraktığı paranın yarısı karşılığında Dinah, Gideon ve Savannah'ya şantaj yaptığı fotoğrafları yakmıştı. Tamamen yok olduklarından eminim çünkü Dinah'nın USB belleği, basılı fotoğrafları ve bana ki-birli bir şekilde anlattığı üzere gerçek olmayan yasal belgeleri şöminedeki ateşe atışını izlemiştim.

Bu şömine, Brooke ve bebeğinin ölümüne neden olan şömineydi ama artık bunları fazla düşünmemeye çalışıyordum. Brooke ölmüştü. Ve Callum'un doğmamış çocuğu da. Hiçbir şey onları geri getirmeyecekti, bu yüzden elimizden gelen tek şey bu trajik olayı geride bırakmaktı.

Uzanıp Reed'in elini tuttum. "Peki sen iyi misin? Bunca şeyden sonra iyi hissediyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "Hapse girmeyeceğim için kesinlikle

rahatladım ama ba- yani Steve'e hâlâ çok kızgıyım. Anneme de kızgıyım. Ama... Aşmaya çalışıyorum."

Kesinlikle anlıyordum. "Ya Easton? Son zamanlarda sana da garip görünmüyor mu?" Easton geçtiğimiz hafta boyunca tuhaf bir şekilde sessizdi.

"Bilmiyorum. Sanırım bir kız yüzünden kafası birazcık karışık."

Yan döndüm. "Ciddi misin?"

Reed'in ağzının köşesi kıvrıldı. "Ciddiyim."

"Vay be." Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. "Dünyanın sonu geldi galiba."

"Galiba."

Onu daha fazla bilgi için sıkıştıramadan Callum fuayeden seslendi. "Yemek hazır."

Reed beni çekip ayağa kaldırdı. "Hadi, aşağıya inelim. Ailemiz bekliyor."

Bu kelimeyi seviyordum. Ailemize katılmak üzere elimden tutarak beni dışarıya çıkaran bu çocuğu da seviyordum.

Ailem.

ROYAL AİLESİ KAÇMAZ, SAVAŞIR

Ella Harper, hayatta karşısına çıkan her zorluğu atlatabilecek kadar güçlü ve sevdiklerini korumak için kendini feda edebilecek kadar gözü karaydı. Öfkesiyle tanınan Reed Royal'ın ise her sorunu şiddet kullanarak çözmeye çalışması sonunda ayağına dolanmıştı. Fakat o gece malikânede yaşananlar ikisi için de fazlaydı.

Lekeli geçmişleri onları asla rahat bırakmazken, birbirlerine zarar vereceklerini haykıran seslerin arasında yollarını bulmaya çalışıyorlardı.

Çarpık Saray'ın çoktan unutulmuş sırlarını açığa çıkarmak ve kendilerine yeni bir hayat şansı tanımaktan başka seçenekleri kalmamıştı.

"Bu neslin G. J. R. 'sı."

—JENNIFER L.
ARMENTROUT

New York Times
ve USA Today
Çoksatanı

Çeviren: Aydan Yalçın

www.yabanciayinlari.com

© /yabanciayinlari